

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MICHAEL J. SULLIVAN

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

AGE OF DEATH

BOOK FIVE OF THE
LEGENDS OF THE
FIRST EMPIRE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

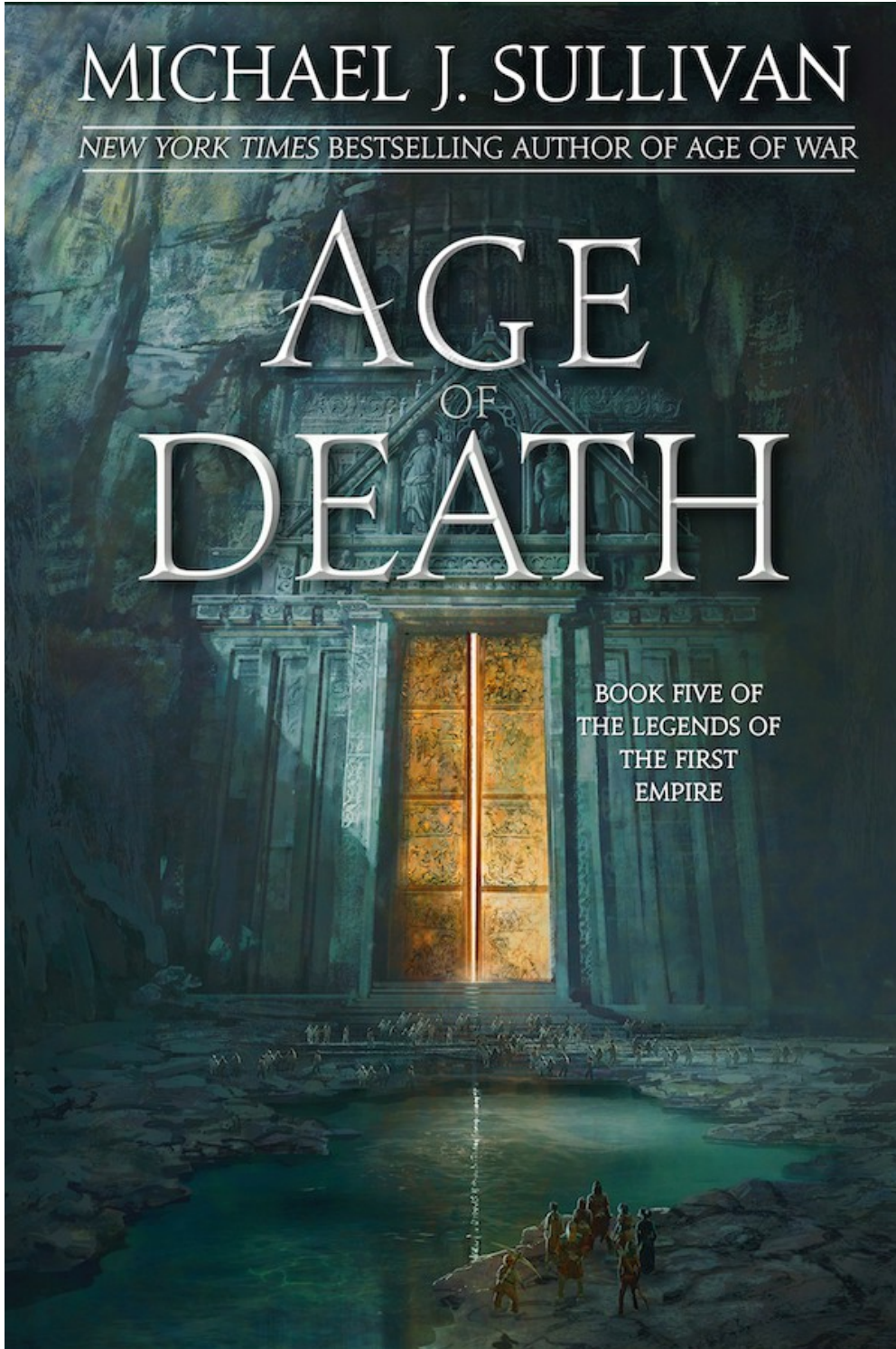

MICHAEL J. SULLIVAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF AGE OF WAR

AGE OF DEATH

BOOK FIVE OF
THE LEGENDS OF
THE FIRST
EMPIRE

SULLIVAN'IN ESERİ İÇİN ÖVGÜ

“*Age of Myth*, Michael'ın çalışmalarında hepimizin sevdiği hikaye anlatımındaki deha izlerini taşıyor. Hızlı tempolu, samimi ve güzelce kültürlü bir eser.” — *Fantasy Book Review*, *Age of Myth* hakkında

“Sullivan'ın ilgi çekici ve büyüleyici bir fantezi dünyası yaratma yeteneği, diğer fantezi yazarlarının çoğunu geride bırakıyor ve onu Sanderson ve Jordan gibi isimlerin yanına koyuyor.” — *Fantasy Book Review*, *Age of Swords* hakkında

“Altı kitaplık bir serinin (*Age of Swords*'tan sonra) bu güçlü üçüncü kitabında Sullivan, mükemmel bir dünya ve karakter gelişimi sunmaya devam ediyor. Sullivan ayrıca okuyuculara, sınavlar, zaferler ve trajedilerle dolu karmaşık hayatlara sahip karakterler sunuyor. Sullivan'ın hayranları çok memnun kalacak.” — *Publishers Weekly*, *Age of War* hakkında

"Yaşadığım çılgın serüvenin ardından tek söyleyebileceğim şey, bu serinin bir sonraki kitabı olan *Age of Death*'i bir an önce okumam gerektiği!" — *Genre Minx Book Reviews*, *Age of Legend* hakkında

"Riyria, isteyebileceğiniz her şeye sahip: karakterler, fantastik edebiyatta karşılaştığım en iyi karakterlerden bazıları, yazım birinci sınıf ve olay örgüsü o kadar sıkı ki, içinde bir boşluk bulmak çok zor
." — *B&N Bilim Kurgu ve Fantastik Blog*

“Bu destansı fantezi, usta bir hikaye anlatıcısının gelişini sergiliyor.” — *Library Journal*, *Theft of Swords* hakkında

“Riyria Revelations serisinin ne kadar keyifli ve ne kadar iyi olduğunu bize hatırlatan, keyifli, eğlenceli ve sayfalarını çevirirken heyecan veren bir kitap. Tüm fantastik severler için mutlaka satın alınması gereken bir kitap.” — *The Founding Fields*, *Rise of Empire* hakkında

“Heir of Novron, Riyria Revelations serisinin son kitabıdır ve seriyi modern fantezinin yeni bir klasiği olarak konumlandırmaktadır: geleneksel bir ortamda geçse de, diğer her şeyde son derece alışılmadık bir yapıya sahiptir.” — *Drying Ink*, *Heir of Novron* hakkında

“Keskin espriler, umutsuz riskler, heyecan verici kılıç dövüşleri ve eski usul kahramanlıklar burada tam anlamıyla sergileniyor.” — *52 Book Reviews*, *The Crown Tower* hakkında

"George R.R. Martin'in "Buz ve Ateşin Şarkısı"ndan daha az kanlı ve daha az karakter içeren, ancak aynı derecede tatmin edici olan Sullivan'ın destansı fantezisi, katlanarak artan bir hızla hayran kitlesini genişletecek." — *Library Journal*, *The Rose and the Thorn* hakkında

"Hiç şüphe yok ki, bu kitap da bir başka başarı örneği ve Riyria'da sevdiğim her şeyi geri getiriyor: harika karakterler, harika bir ortam, harika bir hikaye. Daha fazlasını isteyemezdim." — *The Speculative Herald*, *The Death of Dulgath* hakkında

“Royce ve Hadrian'ın sunabileceği türden, sürprizlerle ve mizahla dolu bir başka hikaye. Gelmiş geçmiş en iyi edebi ikili—GELMİŞ GEÇMİŞ.” — Scott Vout, *The Disappearance of Winter's Daughter* kitabının beta okuyucusu

KITAP HAKKINDA

(Arka Kapaktan)

Kış, toprağı kaplamış ve umuttan daha fazlası ölmüştür. Avempartha kulesi tarafından engellenen batı ordusu, Fhrey'lerin vatanını işgal edemez, bu yüzden tapınak ejderhaların sırrını ele geçirmeden önce Nidwalden Nehri'ni geçmenin bir yolunu bulmalıdır. Hem insanlık hem de mistik Suri için zaman daralırken, yaşayanlar için tek şans ölülerde yatmaktadır. Kaderlerini belirleyen bir seçim yapan bu avuç dolusu uyumsuzlar imkansızı başarabilecekler mi, yoksa sonsuza dek kaçınılmaz mezarlarına mı gömülecekler?

Tanrılar gerçekten var mı? Geleceğı bilmek mümkün mü? Ve ölüm perdesinin ötesinde ne var? Virgil'in *Aeneid*'inde olduğu gibi, Dante'nin *İlahi Komedi* ve Milton'ın *Kayıp Cennet*'i gibi en destansı hikayeler, yaşayanların dünyasının ötesine geçer. Elan'ın Ölüm Çağı'nda neler olduğunu görmenin zamanı geldi.

New York Times, *USA Today* ve *Washington Post*

en çok satan yazarı, destansı fantastik

serisinin sondan bir önceki bölümü geliyor. Seri, Elan tarihinin dönüm noktası olan, insanların bir zamanlar tanrı olarak gördükleri Fhrey'e karşı ayaklandıkları dönemi anlatıyor. Riyria hikayelerinden üç bin yıl önce geçen Legends, diğer tüm Elan hikayelerinden bağımsız, tek başına okunabilen bir fantastik seridir. Ancak diğer kitapları okuduysanız, Legends size tarihi şahsiyetler hakkındaki yalanları ortaya çıkaracak ve gerçekleri açığa çıkaracaktır.

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaş Çağı • Efsane Çağı • Ölüm Çağı
Yakında: *İmparatorluk Çağı*

Yükseliş ve Düşüş

Ölüm Okları (Yaz 2021) • *Farlaine* (Yaz 2022) • *İsimsiz #3*
(Yaz 2023)

Riyria Vahiyleri

Kılıç Hırsızlığı (*The Crown Conspiracy* & *Avempartha* içerir)
İmparatorluğun Yükselişi (*Nyphron Rising* & *The Emerald Storm* içerir)
Novron'un Varisleri (*Wintertide* & *Percepliquis* içerir)

Riyria Günlükleri

Taç Kulesi • Gül ve Diken • Dulgath'ın Ölümü Kışın Kızının Kayboluşu
Yakında: *Drumindor*
Hırsızların Kanı (*Taç Kulesi* ve *Gül ve Diken* içerir)

Bağımsız Romanlar

Boş Dünya (Bilim Kurgu Gerilim)

KISA ÖYKÜ ANTOLOJİLERİ

Kahramanlar Aranıyor: "The Ashmoore Affair" (Fantastik: Riyria Chronicles)
Unfettered: "The Jester" (Fantastik: Riyria Chronicles)
Unbound: "The Game" (Fantastik: Çağdaş)
Sınırsız II: "Küçük Wren ve Büyük Orman" (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)
Kara Muhafızlar: "Mesleki Dürüstlük" (Fantastik: Riyria Günlükleri)
Son: Kıyamet Vizyonları: "Yanan İskenderiye" (Distopik Bilim Kurgu)
Trajedinin Üstesinden Gelmek: "Gelenekler" (Fantastik: Elan'dan Hikayeler)
Fantastik Kurgu Antolojisi: "Sonbahar Sisi" (Fantastik: Çağdaş) *Robot Ordumun Finansmanına Yardımcı Olun*: "Dilediğinize Dikkat Edin" (Fantastik: Çağdaş)

BİREYSEL KISA ÖYKÜLER
“Kemik Yığını” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

Ölüm Çağı bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün kopyalanması, taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması (inceleme amaçlı) izinsiz kullanımı, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığıdır. Bu kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz, michael@michaelsullivan-author.com adresinden yazarla iletişime geçerek önceden yazılı izin alabilirsiniz. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Age of Death © 2020 Michael J. Sullivan Kapak
illüstrasyonu © 2019 Marc Simonetti Kapak
tasarımı © 2019 Michael J. Sullivan Harita ©
2016 David Lindroth
E-kitap tasarımı © 2019 Robin Sullivan
E-kitap sürümü: 1.02
Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Riyria Enterprises, LLC
tarafından yayınlanmıştır Basılı kitap Grim Oak Press tarafından
dağıtılmaktadır
Michael'ın yazıları hakkında daha fazla bilgi için www.riyria.com adresini ziyaret edin.
Michael ile iletişime geçmek için michael@michaelsullivan-author.com adresine e-posta
gönderin.

Michael'ın Romanları:
İlk İmparatorluk Serisi: Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaşlar Çağı • Efsaneler Çağı •
Ölüm Çağı • İmparatorluk Çağı
Riyria Vahiyleri: Kılıçların Çalınması • İmparatorluğun Yükselişi • Novron'un
Varisleri Riyria Günlükleri: Taç Kulesi • Gül ve Diken • Dulgath'ın Ölümü • Kışın
Kızının Kayboluşu
Bağımsız Eserler: Boş Dünya

*Bu kitap, ben henüz çocukken beni fantezi dünyasıyla tanıştıran kardeşim John
Patrick Sullivan'a ithaf edilmiştir.*

YAZARIN NOTU

Evet, son düzlüğe girdik, sadece iki kitap kaldı! Öncelikle, son yazar notumdan birkaç şeyden bahsetmek istiyorum. İlk olarak, önceki kitapları okudunuz ancak şimdiye kadar olanları hatırlamak istiyorsanız, her birinin özetini www.firstempireseries.com/book-recaps adresinde bulabilirsiniz. İkincisi, www.firstempireseries.com/age-of-death-glossary adresinde bulunan "Terimler ve İsimler Sözlüğü"ne de göz atabilirsiniz. Bu sözlük, spoiler içermeyecek şekilde yazılmıştır ve her kitap için güncellenerek, daha fazla sır ortaya çıktıkça ek ayrıntılar eklenmektedir. Neden çevrimiçi ortama taşındı? Bunun birkaç nedeni var ve hepsi sözlüğün ne kadar büyük ve karmaşık hale geldiğiyle ilgili. E-okuyucuları kullananlar için, sözlüğün eklenmesi hikayenin ne kadarının kaldığına dair yanlış bir gösterge oluşturuyor ve bazı kişiler bu durumdan şikayetçi. Fiziksel kitapları okuyanlar için ise, sözlüğün tamamen derlenmesi beklenirse baskı gecikecek ve sadece bu kitap değil, bir sonraki kitap da ertelenecekti. Bu nedenle, sözlüğü çevrimiçi ortama taşımak doğru bir karar gibi görünüyordu.

Bunu hallettikten sonra, bu kitabın yazım sürecinden biraz bahsetmek istiyorum, çünkü bu, Legends serisinin ikinci bölümünün yapısı ile çok ilgilidir. Son kitabımda da bahsettiğim gibi, bu seri *Age of War* ile sona erecekti ve bu kitap gerçekten de birçok açık uçlu konuyu bağlamaktadır, ancak hepsini değil. Son kitap olacağını düşündüğüm kitaba başladığımda, Elan'ın temellerini araştırma ve dünyanın köken hikayesini derinlemesine inceleme imkanı verecek bir fikir aklıma geldi. Bunun kısa bir hikaye olmayacağını biliyordum ve tüm hikayeyi anlatabileceğimden bile emin değildim (çünkü anlatacak çok şey vardı), ama denemem gerektiğini düşündüm.

Bu yeni yönelimle dördüncü kitap büyüdü, büyüdü ve sonra daha da büyüdü. Ayrıca, eşim (ki artık onun bir dahi ve en güvendiğim eleştirmen olduğunu biliyorsunuzdur) yazdıklarımın "çok gerçekçi" ve "çok aceleci" olduğunu belirtti.

"Çok yakın" ifadesi biraz açıklığa kavuşturulması gerekebilir. Robin'in işaret ettiği şey, olay örgüsünü iyi kurmuş olmama rağmen, iskeletin üzerinde yeterince et yoktu. Her şeyi sığdırma isteğimle, anlatıyı feda ediyor ve duygusal etki yaratmak için mükemmel fırsatları kaçıırıyordum. Düşündüğümde, (çoğu zaman olduğu gibi) onun kesinlikle haklı olduğunu gördüm. Ve tahmin edin ne oldu, kitap bir kez daha büyümeye başladı.

Sonunda, hikaye tek bir kitaba sığmayacak kadar büyüdü. Evet, yazı tipi boyutunu, satır aralıklarını değiştirebilir veya

ince kağıt kullanabilirdik. Ancak bu tür tavizler verseydik bile, çoğu yazıcıyı sınırlayan 2,5 inçlik sırt genişliği ile karşı karşıya kalırdık. Ayrıca, yazar notum ve Robin'in sonsözü gibi bazı ön ve arka kapak bölümlerini de çıkarmak zorunda kalırdık. Bu değişiklikleri yapmak istemedik çünkü ben hala basılı kitapları okuyorum ve kitapların görünümü ve hissi önemli bence. Yazı tipi çok küçük ve satır aralığı çok dar olursa, basılı kopyayı okumaktan zevk almıyorum. Ve kitabımın tüm versiyonlarını sevmek istiyordum.

Bu yüzden, uzun uzun düşündükten sonra, dördüncü kitabı iki bölüme ayırmaya karar verdik. Tek sorun, kitabın ortasında uygun bir durma noktası olmamasıydı. Hikayeyi yazarken sayfa sayısı, kelime sayısı veya kitap sayısı ile ilgilenmedim. İyi bir hikaye yazmak için elimden gelen en iyi şekilde hikayeyi anlattım. Benim işim ilgi çekici bir hikaye yazmaktı ve bu destanın sonunda *nasıl* yayınlanacağı benim için öncelikli değildi.

Sonunda, kitapları insanların eline ulaştırmanın daha pratik yönüne dikkatimi yöneltmek zorunda kaldım. Hikayenin tamamına objektif olarak baktığımda, üç perdelik bir oyunumuz olduğu ve iki kırılma noktası olduğu ortaya çıktı. Ancak denge bir sorundu. Normal boyutlu bir kitap ve iki ciltlik bir kitap yapabilirdim, ama bu bana doğru gelmedi. Ayrıca, tek bir destansı öykünün çatısı altında iki üçleme olması fikrini beğendim. Ayrıca, bir hikaye anlatıcısı olarak iki doruk noktasının olduğu yeri beğendim ve bunların harika bir dram oluşturduğunu düşündüm.

Hikayenin içeriğinin yanı sıra, serinin son bölümünü iki kitap yerine üç kitap olarak düzenlemek, hikayenin ilk ve ikinci yarısını eşit olarak bölüştürecekti. Denge ve simetri açısından bu fikri beğendim. Diğer hikayelerin iki katı uzunluğunda bir kitap olması, tam olarak açıklayamadığım bir şekilde dengesiz geliyordu. Bu tür şeyleri kontrol edebilecek konumda olduğumuz için, tam da bunu yaptık. *Yüzüklerin Efendisi'nin* geleneğini takip ederek, üç cilde bölünmüş uzun bir hikaye oluşturduk.

Böylece sorun çözüldü. Ama başka bir sorun daha vardı. Önceki kitaplarımdan (her biri bağımsız bir bölümdü) farklı olarak, Legends serisinin ikinci yarısı heyecan dolu bir sonla bitecekti. Kötü eleştiriler almayı bekliyordum (ve birkaç tane de aldım), ama kitabı öven çok daha fazla sayıda olumlu eleştiri aldım. Ayrıca, tüm kitaplar yayınlandığında, heyecan verici sonların önemi o kadar da büyük olmayacağını biliyordum. Öyleyse, işin püf noktası kitapları mümkün olduğunca çabuk yayınlamaktı.

Şimdi, çoğunuzun bildiği gibi, Del Rey Legends serisinin ilk yarısını imzaladı ve yılda bir kitap yayınladı (Haziran 2016, Temmuz 2017, Temmuz 2018). Bu, çoğu geleneksel yayıncının standart olarak uyguladığı programdır, ama ben

geleneksel yolu izlemeyecektim, bu yüzden yayın tarihlerini hızlandırmak istedim. Benim düşüncem, altı ayda bir kitap çıkarmaktı (daha önce kendi yayınladığım kitaplarda kullandığım bir hız), ama Robin daha da agresif olmak istiyordu. İkinci yarısının tamamının bir yıl veya daha kısa sürede çıkmasını istiyordu. Çoğu zaman olduğu gibi, Robin kazandı ve üç kitap da on ay içinde yayınlanacak. İşte tarihler:

- *Age of Legend* – Temmuz 2019
- *Age of Death* – Şubat 2020
- *Age of Empyre* – Mayıs 2020

Ancak bu hızlandırılmış program bile Robin için yeterince hızlı değildi, bu yüzden Kickstarter destekçilerine kitapları perakende satıştan birkaç ay önce verme geleneğimizi sürdüreceğiz. *Age of Death* Kickstarter sırasında ön sipariş verenler, hikayeyi Ekim 2019'da aldılar. *Age of Empyre* projesi için henüz bir tarihimiz yok, ancak projenin destekçileri son kitabı Mayıs yerine Şubat ayında alacaklar.

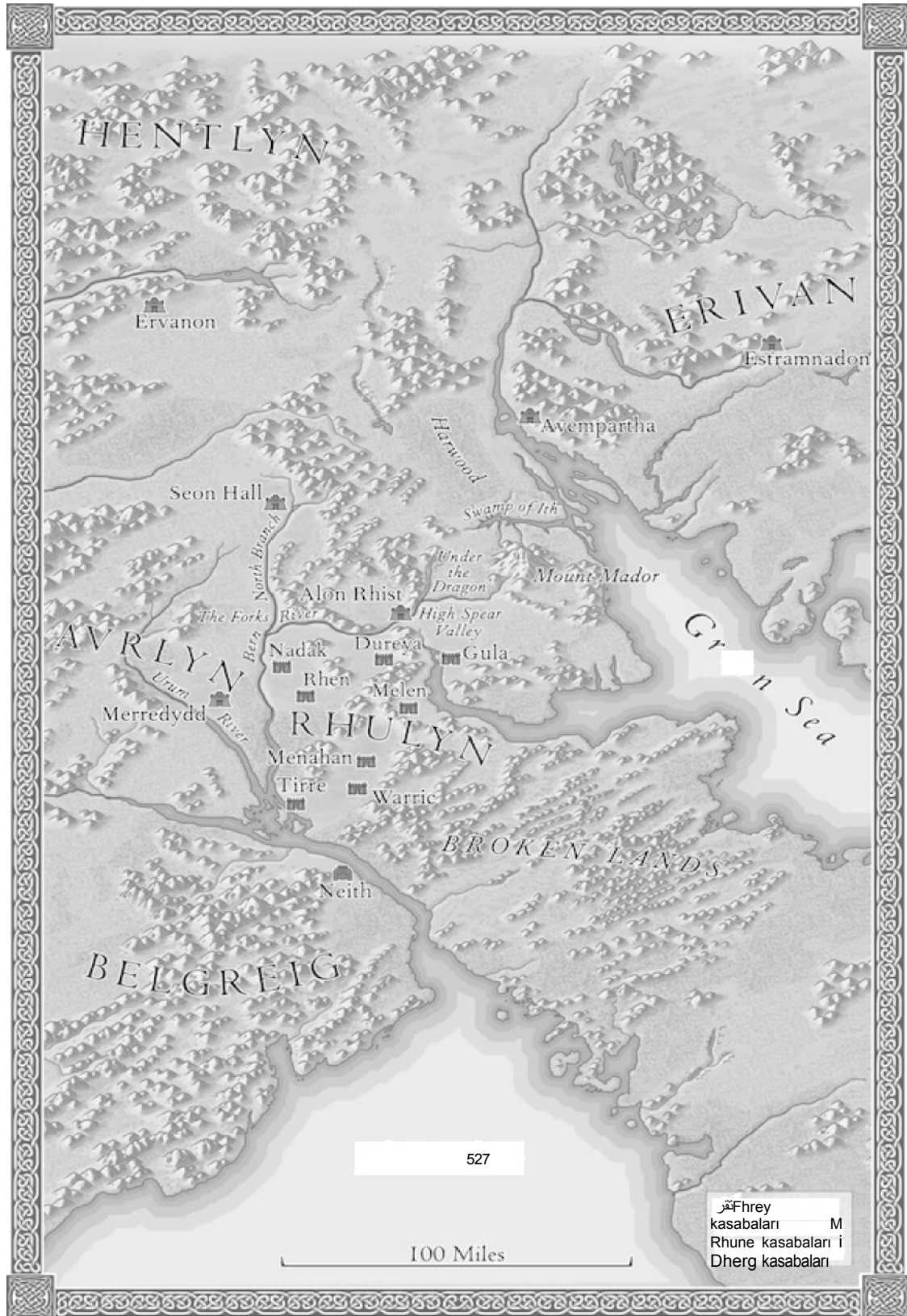
Bu kitaba başlarken bilmeniz gerekenler gerçekten bu kadar, ancak diğer yazar notlarında da söylediğim bir şeyi tekrarlamak istiyorum: Tüm harika e-postalar için çok teşekkür ederim, lütfen michael@michaelsullivan-author.com adresine göndermeye devam edin. Okuyuculardan haber almak asla zahmetli değildir, bu benim için bir onur ve ayrıcalıktır.

Bu önsöz bittiğine göre, hep birlikte kulübenin rahat sonsuz ateşinin etrafında bir daire oluşturup sizi mitlerin ve efsanelerin çağına, insanların Rhunes olarak bilindiği ve elflerin bir zamanlar tanrı olduğuna inanıldığı bir zamana davet ediyorum. Bu özel durumda, sizi *Ölüm Çağı'na* götürmeme izin verin.

— *Michael J. Sullivan*
Ekim 2019

DÜNYA HARITASI

Haritalar, bunları görüntülemek için yeterli çözünürlüğe sahip olmayan e-okuyucularda sorun yaratmaktadır. Bu nedenle, [yüksek çözünürlüklü haritaya çevrimiçi olarak](#) erişebilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

Sullivan'ın Eseri İçin Övgüler

Kitap Hakkında

Michael J. Sullivan'ın Eserleri

Telif Hakkı Adanma

Yazarın Notu

Dünya

Haritası

Bölüm 1: Büyük Kapı Bölüm 2:

Hata Bulmak Bölüm 3: Sırların

Ustası

Bölüm 4: Kayıp ve Bulunan Sevdikler Bölüm 5:

Kuşu Rahibesi

Bölüm 6: Davet Bölüm 7: Bir

Dönemin Sonu

Bölüm 8: Cevaplanmamış Sorular

Bölüm 9: Eşit Bir Takas Bölüm 10:

Göl

Bölüm 11: Kahraman Bölüm 12:

Kasvetli Ormanda Kaybolmak

Bölüm 13: Geri Dönüşü Olmayan Nokta

Bölüm 14: Karanlığa İniş

Bölüm 15: Ejderha Sırları ve Fare Terlikleri Bölüm 16:

Cüce Kralının Salonunda Bölüm 17: İçecek

Bölüm 18: Büyük Yağmur

Bölüm 19: Fedakarlıklar

Bölüm 20: Efsanelerin Huzurunda Bölüm

21: Savaş İçinde Savaşlar Bölüm 22: Delik

Bölüm 23: Kelimelerin Kılıcı Bölüm 24:

Beyaz Kule'nin Kraliçesi

Sonsöz

Teşekkürler Kickstarter

Destekçileri

Yazar Hakkında

Age _{OF} Death

BOOK FIVE OF

Efsaneler: İlk İmparatorluk

MICHAEL J. SULLIVAN

RIYRIA

ENTERPRISES

BİRİNCİ BÖLÜM

BÜYÜK KAPI

İyi haber, ölümün son olmadığıdır, ama bu aynı zamanda kötü haberdir. — BRİN'İN KİTABI

Ah sevgili Mari, ne yaptım ben? Brin'in düşüncesi çok geç geldi. Havuz onu yakalamıştı. Onu merkezine doğru çekerken belirgin bir emme sesi duyuldu. Ayaklarının etrafındaki çamuru hissedebiliyordu, dişsiz bir yılanın boğazına girip onu aşağı çeken bir his gibiydi. Hiç hissetmediği kadar soğuk olan buz gibi soğukluk bacaklarından yukarı doğru ilerleyip belini geçti. Onu hapseden sıvı ya da çamur değil, canlı gibi görünen kalın, donmuş bir katrandı. Yavaş yavaş göğsüne kadar çıkan ve nefes almasını zorlaştıran bu yapışkan madde karşısında dehşetle titredi.

Tesh de sanki kendisi de ölüyor gibi çığlık attı; Brin'in hayatının kaybı, onun kendi

hayat *Bunu nasıl yapabilirim? O beni gerçekten seviyor ve ben...*

ının Kabuslardaki bir cesedin eli gibi, çamur onun etrafında kayıyordu.

da

sonu

nu

getir

mişti.

boynu. Daha da batarken, Brin yüzünü bulanık havuzun üzerinde tutmak için son bir çaresiz girişimde başını geriye eğdi. Sümük ağzını ve gözlerini kapladığında, artık çığlığını bastıramadı.

Ağzı çamurla dolu olduğu için çığlığı sessizdi. Tesh, onun son sözünün kendi adı olduğunu asla bilemeyecekti. Çığlık attıktan sonra Brin nefes almayı reddetti. Su altında nefes almama içgüdüğü, havaya olan arzusu daha güçlüydü.

Havuz girme cesaretini veren kahramanca düşünceler zihninden silindi; akıl, düşünce ve tefekkür kısa sürede onu takip etti. Geriye kalan, yaprakların üzerindeki güneş ışığı, kovaadaki yağmur, doğranmış havuçlar, annesinin kahkahası, buzlu bir gölet gibi kesik kesik görüntülerdi. Zihni dehşet içinde donarken, vücudu hayatta kalmak için umutsuz bir mücadele içinde tekmeliyor ve çırpınıyordu. Elini uzattığında, eli kısa bir süre yüzeyi kırdı. Havayı hissetti — hava!

Çok yakındı.

Ve çok kısa sürdü, çünkü parmakları bir kez daha tükendi.

Kolları yavaşladı, güçsüzleşti. Bacakları zihninin emirlerini dinlemedi ve hareket etmeyi bıraktı.

Başka görüntüler ortaya çıktı: kulübede yangın, fırtınada koyunlar, Tesh'in elini tutan eli, sayfadaki kelimeler.

Nefes almaya çalışmak onu öldürebilirdi, ama vücudu nefes almamanın kesinlikle öldüreceğine karar verdi, bu yüzden nefes aldı. Çamur burnundan ve ağzından içeri girdi. Daha fazla hava almaya yönelik girişimleri, bir kuşun pencereye çarpması kadar ani bir şekilde durdu. İstem dışı bir öksürük solunum yollarını temizlemeye çalıştı, ama bu, fırtınaya karşı bağırarak korkmuş bir çocuk kadar boşunaydı.

Panik dağıldı. Soğuk, zamansız bir boşlukta hareketsizce asılı kalırken, sakinlik onu sardı.

Yavaş yavaş, zihni geri döndü. Düşünceleri bir kez daha fikirler halinde birleşti ve ilki en bariz olanıydı.

Bir hata yaptım — son hatam.

Brin, ölümün geciktiğini bilerek sabırla bekledi. Daha fazla zaman geçti. Hiçbir şey olmadı.

Bitti mi? Ben... ?

Karanlık o kadar yoğundu ki Brin gözlerinin açık mı kapalı mı olduğundan emin değildi — bu saçma bir düşünceydi çünkü artık gözlerinin olup olmadığını bile bilmiyordu.

Öldüm mü? Ölmüş olmalıyım.

Bu düşünce, tuhaf bir sakinlikle, en olağandışı bir duruma garip bir şekilde mantıklı bir sonuca vararak ortaya çıktı. Ölümün kesin bir belirtisi olmadığı için bu sonuç çok da açık değildi. Panik geçmişti, boğulma hissi de geçmişti ve artık üşümüyordu. Ancak bu belirtiler tek başına şeyler kesin olarak ölümü işaret etmiyordu. Kısa bir süre, hala hayatta olabileceğini ve sadece bayılmış olabileceğini düşündü.

Kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ve bunlar onun emirlerine uymaya devam etti. Bu uzuvlar, onun bir sıvının içinde olduğunu gösteriyordu, ama bu havuzun kalın çamuru değildi.

Su. Suyun içindeyim.

Bir an sonra, başı su yüzeyine çıktı. Brin istem dışı bir nefes aldı ve suya dalıp çıkmaya ve sıçramaya başladı.

Bir şekilde hayatta mı kaldım? Ben... ?

Her şey hala karanlıktı, ama bazı şeyler apaçık ortadaydı. O havuzda değildi, adanın hiçbir yerinde değildi ve artık cadıyla birlikte değildi. Tesh

gidmişti, sonsuza kadar onun ulaşamayacağı bir yere.

Ölüm Nehri.

Brin hikayeleri biliyordu. Neredeyse ölenler, onları parlak bir ışığa doğru taşıyan güçlü, karanlık bir su yolundan bahsediyorlardı. Brin herhangi bir ışık görmedi ve kendini ölü hissetmiyordu. Kollarını ve bacaklarını kullanabiliyordu ve her zamanki gibi yüzmede beceriksizdi. Çabalarını gevşeterek, tekmelemeyi bıraktı ve kollarını gevşekçe düşürdü. Batmak yerine, yüzdü ve sallandı. O sessizlikte, hiçbir şey algılayamıyordu: ışık, ses, koku, tat veya his yoktu. Brin kendini hiçlikte boğulurken buldu ve o boşlukta, *"Kollarımın ve bacaklarımın varlığını sadece hayal mi ediyorum?"* diye merak etmek zorunda kaldı. Etkileşime girebileceği hiçbir şey olmadığından, hiçbir şeyi doğrulamanın bir yolu yoktu, artan korkusunu büyüyen korkusunu çürütme yeteneği yoktu.

Hala var mıyım? Bununla birlikte ikinci, daha da korkunç bir düşünce geldi. *Brin adında biri var mıydı? Hayatımla ilgili hatırladıklarımın hiçbirisi gerçekten olmuş muydu?*

Net bir cevabı yoktu. Düşünceler için çerçeve, referans ve temeller gerekiyordu. Onda bunların hiçbirisi yoktu. Duygularıyla birlikte, kendini kaybolduğunu hissetti.

Ben...

Su hissi kayboldu. Sallanma hissi kayboldu.

Var mıyım?

Bağlantısı olmadan Brin, kendiyle ilgili hiçbir duyguya sahip olamıyordu.

Boğulmuyorum. Erimiş durumdayım.

Ondan geriye kalan azıcık şey dağıldı, parçalandı ve eridi. O soldu, neredeyse yok oldu ve sonra...

Bir ışık belirdi.

Brin onu gördü. Uzak bir yıldız gibi, sadece bir iğne ucu kadar.

Başka bir şey var, yani ben de varım. Tamamen yok olmadım.

Işığın parlaklığı arttı. Işığı, devasa bir kaya kanyonunun içinden kıvrılan, karanlık, mürekkep gibi bir yılan gibi görünen nehri ortaya çıkardı. Duvarları görüp, onların yanından kayıp gittiğini izleyen Brin, hareket ettiğini, bir yere gittiğini anladı. İçinde büyüyen güven duygusuyla Brin, düşünmek, hatırlamak için bir an zaman buldu. Anında, Tesh'in hatırası, onun çıkardığı çığlık, onu bıçak gibi deldi. O ses aklından çıkmamıştı. O korkunç çığlık onu tüm yol boyunca takip etmişti.

Işık büyüdü ve parlaklaştıkça Brin, *"Üzgünüm,"* diye düşündü.

Ne sarı ne de turuncu olan bu parıltı, derin kışın öğleden sonraları güneşin bulutların arkasında kaybolduğu zamanlardaki gibi, donuk ve soluk bir nitelik taşıyordu. Yaklaştıkça, ışık daha uzağı görmesini sağladı ve

her iki yanında yükselen, inanılmaz derecede yüksek, sivri taş duvarları fark etti. Nehrin bittiği yerde, ışıkla yıkanmış bir havuz ve bir kumsal vardı. Silüet halindeki figürlerin hareketleri dikkatini çekti.

İnsanlar! Evet, kesinlikle başkaları da var.

Işık arkalarındaydı, bu yüzden tek görebildiği yüzlerce kişinin bir kalabalık halinde duran silüetleriydi. Onların arkasında, Brin büyük bir kapı ve iki yüksek kapının arkasından yayılan ışığın kaynağını gördü.

büyük bir kapının ve bir çift yüksek kapının arkasından yayılan ışığın kaynağını gördü. Kapılar kapalıydı, ancak parlaklık o kadar güçlüydü ki, kapı ve çerçeve arasındaki boşluklardan sızıyordu.

Beklenmedik bir şekilde, Brin'in ayakları kumlu bir zemine değdi. Bir süre sürüklendikten sonra ayağa kalktı ve durdu.

"Brin!" Roan ona doğru gelirken bağırdı. Arkadaşı ölü görünmüyordu. Roan, havuza girmeden önceki haliyle görünüyordu, Brin'i sudan çıkarırken üzerinde hiç çamur yoktu.

"Aptal kız." Moya gelip Brin'i sıkıca kucakladı. Kucaklaşmayı bırakıp, Moya elini uzattı ve Brin'in saçındaki bir teli düzeltti. "Gelme demiştim. Emretmiştim. Neden? Neden dinlemedin?"

"Daha önce fark etmediğim ama fark etmem gereken bir şeyin farkına vardım. Muriel'in adı Agave tabletlerinde Ferrol, Drome ve Mari ile birlikte listelenmişti. Eğer o bir tanrıysa, babası da tanrıdır. Tressa Malcolm hakkında haklıydı ve o benim gelmemi istedi."

"Yani, sen de artık inanıyorsun? Ve bu inanç kendini öldürmeye yetecek kadar mı güçlüydü?"

"Bu sadece bir kısmı. Malcolm bana *Brin Kitabı'nın* insanlık tarafından yaratılmış en önemli şey olabileceğini söyledi. Her şeyi yazacağını biliyordu. Gerçeği söylememi istiyor ve onu burada bulacağımı düşünüyor."

"Yine de bunu yapmamalıydın." Moya'nın sesi gergindi. "Persephone beni asla affetmeyecek."

"Başarılı olursak affeder."

"Bunun ihtimali çok düşük."

Birlikte, havuz ve kapıdaki kalabalığı seyreden Gifford, Tressa ve Rain'in yanına gittiler. Hepsi ona baktılar, neşesiz bir şekilde gülümsediler ve sanki ciddi bir sırrı paylaşıyormuş gibi başlarını salladılar. Brin bunun ne olduğunu biliyordu. Birlikteydiler, ama aynı zamanda ölmüşlerdi.

Rain hala gitarını, Moya yayını taşıyordu ve Tressa, Gelston'dan aldığı aynı büyük beden gömleği giyiyordu, beline bir parça ip bağlamıştı. Brin, Tressa'ya okumayı öğrettiği için söz verdiği giysiyi bitirmemişti

okumayı öğrendiği için söz verdiği giysiyi bitirmemişti ve kadının sonsuza kadar bu kadar eski püskü bir kıyafetle kalacağı için içini bir pişmanlık sardı.

Moya Brin'i inceledi, sonra Keeper'ın omzunun üzerinden suya baktı. Gözleri karardı. "Tesh?"

Brin başını salladı ve gülümser gibi yaptı. "Beni bıraktı," dedi, kendine bile zoraki gelen neşeli bir ses tonuyla.

Moya ona üzgün bir şekilde başını salladı.

"Beni durdurmaya çalıştı. Onu ikna etmek biraz zaman aldı. Sen çoktan gitmiş olabileceğinden ve seni nasıl bulacağımı bilemeyeceğimden endişelendim."

"Bunun ihtimali pek yok." Gifford, büyük kapıların yanında toplanan kalabalığı işaret etti. "Girilmek için beklemek gerekiyor gibi görünüyor."

Roan aniden döndü. "Gifford?" Ona hayranlıkla baktı. "Ne?"

"Az önce... ne dedin?"

Gifford omuz silkti. "Bu kadar çok insanın bekliyor olması için büyük bir savaş olmuş olmalı diye düşünüyordum."

"Yine yaptın!" Roan heyecanla parmak uçlarında zıpladı. "Neyi yaptım?"

"Gifford, adım söyle."

Kaşları çatıldı. Kafası karışmış bir şekilde diğerlerine baktı. "Roan, ne yapıyorsun..." Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı.

"Sen de herkes gibi konuşabiliyorsun." Roan uzanıp dudaklarını okşadı.

duda

kları "Roan," dedi, bu sefer daha yüksek sesle. "Roan, Roan, *Rrr-oan!*"

nı Gifford karısına sarıldı ve ikisi kucaklaşıp güldüler. Brin kendini gülümserken okşa buldu. Hepsi gülümsüyordu, ama... "Tekchin nerede?"

dı.

Tekchin nerede?"

"Kapıya gitti..." Moya'nın dikkatini kalabalığın olduğu yönden bir şey çekti ve başının üzerinde yayını salladı. "İşte Geliyor."

Fhrey, hayattayken sergilediği aynı rahatlıkla koşarak geldi. "Kapı sıkıca kilitli. Kimse giremiyor ve nedenini bilmiyorlar. Herkes bir sorun olduğu konusunda hemfikir."

"Öyle diyebilirim." Moya kaşlarını çatı. "Buraya sıkışıp kalmak için ölmenin tüm zorluklarını çekiyoruz? Kapının nereye çıktığından emin miyiz ki?"

"Evet. Phyre, tamam mı? O kapı genellikle açıktır," diye açıkladı. "İçeriden gelen ışık yeni ölenleri çeker. Yeterince yaklaştıklarında, bekleyen ailelerini ve arkadaşlarını bulurlar."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Orada daha önce buraya gelmiş bir kadın var, ama bedenine geri çekildi. En azından bana öyle söyledi. Ve güney Rhulyn'de ateşten ölen bir adama göre, kapılar uzun zamandır kapalıymış."

"Ne kadar süredir kapalı olduğunu biliyor musun?"

Tekchin arkalarındaki karanlığı işaret etti. "Nasıl anlayabilirsin?"

Moya diğerlerini kapılara doğru yönlendirdi. Kalabalık neredeyse tamamen Rhune'lardan oluşuyordu ve çok sayıda çocuk olması onu tedirgin etti. Tekchin tek Fhrey'di, ama oldukça fazla sayıda cüce vardı. Hepsinin ortak noktası, korkmuş, kaybolmuş ve şaşkın görünmeleri idi.

Buradaki herkes ölü.

Moya'nın bu fikre alışması biraz zaman alacaktı. Hiçbiri hayalet gibi görünmüyordu. Garip giyinmiş olsalar da, onlar sadece insanlardı. seyahat kıyafetleri giymişti. Kadınların çoğu elbiseler giymişti ve erkekler en iyi tuniklerini giymişlerdi. Hiçbirinin pelerini, sırt çantası ya da çantası yoktu, ama hepsinin elinde taşlar vardı. Bazıları taşları boyunlarına asmıştı, ama çoğu taşları yumruklarında sıkıca tutuyordu.

"Yol açın, yol açın!" Tekchin, görev bilinciyle onların geçmesine izin veren kalabalığın içinden ilerledi. Uzatılmış elini bir geminin pruvası gibi kullanarak ruhlar denizini yararak ilerledi. Kimse onun sert tavrından rahatsız görünmüyordu. Aksine, grubun kararlı hareketi bir otorite havası yaratmış olmalıydı ki, insanlar onlara yaklaşarak ricada bulundular.

"Bir hata var," dedi bir adam yanlarından geçerken. Yırtık pırtık giysiler giymişti. Diğerlerinin çoğundan farklı olarak, onda taş yoktu. "Burada olmamalıyım. Hasta bile değildim. Ormandaydım..."

Onlar duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında, Moya bu senaryonun nasıl sonuçlandığını öğrenmediği için minnettardı.

"Bebeklerim, bebeklerim..." Ağlayan bir kadına rastladılar, kadın sallanarak oturmuş kendini kucaklıyordu. Moya'ya doğru baktı. "Ben olmadan nasıl yaşayacaklar?"

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, şık giyimli bir kadın onlara, sonra da kapıya öfkeyle baktı. "Burada beklememiz mi gerekiyor?"

Sonsuzluk mu? İnsanlar ölmeye devam ederse, bu kumsal çok kalabalık olacak.

Tekchin geriye uzanıp Moya'nın elini tuttu ve kalabalığın daha yoğun olduğu bir bölüme doğru ilerlediler. Kapıya yaklaşıncı, girişin uzaktan görüldüğünden daha büyük olduğunu fark etti. Kapının üstünde, taştan oyulmuş üç figür vardı. Üçlü omuz omuza durmuş, onlara yukarıdan bakıyordu: bir erkek cüce ve iki kadın, bir Rhune ve bir Fhrey. Ayaklarının dibinde

yeniyengi taş atan yaratıklar tasvir edilmişti. Onların altında ise büyük kapılar vardı.

Alon Rhist'tekilerden çok daha uzun, daha büyük

Neith'in görkemli girişinden bile daha büyük olan bu kapılar, devasa boyutlardaydı ve altın dökümden yapılmış gibi görünüyordu. Her kapı, her türlü talihsizlikle boğuşan insanların kabartma heykelleriyle süslenmişti. Bazıları yüksekte düşüyordu.

Diğerleri ise, kapı pervazından atılan taşlarla bombardımana tutulurken savunma amaçlı silahlarını kaldırmışlardı. Daha da fazlası bıçaklanmış, boğulmuş ya da kafaları kesilmişti. Moya, alt kısımda bir kadının devasa, ezici dalgalar tarafından boğulduğu bir paneli fark etmeden edemedi. Bir kolu, asla gelmeyecek olan yardımı bekliyordu.

Işık, kapıların kenarlarından sızarak sahili tek aydınlatma kaynağıyla kaplıyordu.

Sanki ay orada hapsolmuş gibi.

Tekchin yanından geçerken bir cüce, "Acelen ne?" diye sordu. "Gitmen gereken bir yer mi var?"

Galantian şikayetçiye kötü bir bakış attı ve başka bir şey söylemedi. Kapıya ulaşana kadar birkaç kez daha itip kakarak ve sert bakışlar atarak ilerledi.

Moya kapıya doğru ilerledi, soğuk taşa dokundu ve boğulan kadının yüzünü hissetti. boğulan kadının yüzünü hissetti. "Ne kadar rahatlatıcı oymalar var. Hemen içeri girmek istersin. Sence en üstteki üç kişi kim?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Tekchin. "Ama içeri girmek için bir planın var mı?" Ona sorgulayan bir bakış ve muzip bir gülümsemeyle baktı. Tekchin'in söylediği hemen hemen her şeyin yanında bir çeşit eğlenceli sırıtış vardı. Onun için hayat bitmeyen bir maceraydı. Ölüm onun tavrını bozmamıştı ve Moya bunun için minnettardı.

O beni seviyor. Büyük Galantian, bir zamanlar nehrin karşısındaki tanrı, beni seviyor, Moya'ya, çamaşırcı Audrey'in kontrol edilemez kızını.

Tekchin'in onun için bin yıldan fazla bir ömrü feda ettiğini hala kabullenemiyordu. Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca, Tekchin ona "Seni seviyorum" demeyi reddetmişti. Ama onu kucaklayıp havuza taşıdığı o inanılmaz fedakarlık anında

onu kucaklayıp havuza taşıdığı o inanılmaz an, sadakatini kanıtlamıştı.

Moya, yükselen çift kapıya baktı, sonra omuz silkti. Yakınındakilere baktı. "Kimse kapıyı çalmayı denedi mi?"

"Delirdin mi?" diye sordu sabırsız kadın.

Moya başını salladı. "Muhtemelen." Elini uzattı, pürüzsüz bir alan buldu ve avucuyla kapıya üç kez sertçe vurdu.

Ses beklenenden daha yüksekti, ama hiçbir şey olmadı.

Moya kapılara kuvvetlice itti, ama bu onu geriye doğru itmekten başka bir işe yaramadı.

Sinirli kadın gözlerini devirdi.

"Denemeye değerdı," diye sonuçlandırdı Moya. Toplananların ötesindeki nehri görmek için parmak uçlarına yükseldi. Daha fazlası geliyordu. Kafalar enkaz gibi sallanıyordu ve yeni gelenler kumlu bir kıyıya tırmanıyordu.

"Burada birkaç yüz kişi olmalı, belki daha fazla." Geceliği giymiş bir adama baktı. Geceliğin göğüs ve koltuk altı kısımları sarı lekelerle kaplıydı. Bıyığı ve sakalı sert görünüyordu, kurumuş mukusla kaplıydı. "Ne kadar beklememiz gerekiyor?"

"Sanki ben bilirim de?" Kirli giysisini somurtarak giydi. "Yatakta uyuyordum. Sonra uyandım ve bu manzarayla karşılaştım!"

Moya da somurtarak karşılık verdi. "Ah, zavallı şey. Kendi yatağında öldün, değil mi? Ne kadar üzücü. Bazılarımız iğrenç bir çamur havuzunda boğulduk. Ve arkadaki o zavallı piç" —parçalanmış giysili adamı işaret etti—

bir ayı tarafından parçalanmış gibi görünüyor. Peki bu kapılara baktın mı? Bu görüntüleri gördün mü? Ölebileceğin tüm yolları düşünmelisin." Başını salladı.

"Uykunda ölmüşsün. Gerçekten!"

Adam geri çekildi ve kalabalığın içine kayboldu, kapıların önünü onlara bıraktı.

Mucus Beard gittiğinde, Rain'e baktı. "Tamam, peki tam olarak nasıl oluyor? Yani, bilirsin ya, *o şey*?"

Cüce, sanki bir şeyden suçluymuş gibi dikleşti. "Ne? Oh, ah... tamam." Moya gibi, o da etrafta kimse olmadığından emin olmak için bir saniye bekledi. Sonra sesini alçaltarak, "Anahtar kilide girer." dedi.

"O nedir?" diye sordu Moya.

"Ah, şey, anahtarın girdiği küçük delikler gibi görünüyorlar."

Hepsi geniş ve kafa karıştırıcı panellerin yüzeyini taradılar. "Onlardan Onlarca var," dedi Moya. Parmakla işaret etti. "Şurada bir mağara var, burada bir kapı. Hangisi doğru olan?"

"Hepsini deneyebiliriz," dedi Gifford.

Moya başını salladı. "Seyircilerin önünde deneme yapamayız. Kimse bilmesin gerekiyor, unuttun mu?"

"Haklısın," dedi Tressa. "O zaman sonsuza kadar bekleyelim, ki burada bu sadece bir deyim değil."

Moya ona kaşlarını çatı. "Ölümün seni daha az cadaloz yapacağı fikri çok fazla umut vermektir, değil mi?"

"Ben neysem oyum," dedi Tressa, yeni bir elbiseyi gösterir gibi ellerini dramatik bir şekilde yanlarına indirerek.

"En üstte olmayacak," dedi Rain. "Kullanması çok zor. Çoğu kilit, kolaylık olması için kolayca ulaşılabilir bir yerde. Şuraya bak." Sağ panelin ortasına yakın bir yerde, bir ayının üç adamı parçaladığı sahneyi işaret etti. Yanında, güneş, saçları dağınık bir adam olarak tasvir edilmişti. Ağzı ardına kadar açık, taşa bir delik görünüyordu. "O Eton, ve anahtarı onda."

Tressa'ya döndü. "Önce dışı kısmı, yani pürüzlü kenarları olan kısmı içeri sok, sonra böyle çevir." Bileğini çevirdi.

"Belki de sen yapmalısın," dedi Tressa, sesinde korku belirtmeye başlamıştı. "Nasıl çalıştığını biliyorsun."

"Hayır," diye araya girdi Moya. "Malcolm onu sana verdi ve bizi bu duruma sokan sensin. Bu yüzden sorumluluğunu başkalarına yüklemeye çalışma."

Tressa ağzı açık kalmış kalabalığa baktı, sonra tekrar kalabalığa döndü. "Eğer uzanırsam, insanlar görecektir."

Tressa, hayatın birçok bilmecesinin tüm cevaplarını elinde tutuyormuş gibi Moya'ya baktı. Elinde tutmuyordu ve tutuyor olsa bile, ölmüş olmak kuralların değiştiği anlamına geliyordu.

Roan, Gifford'un kulağına fısıldadı. "Ben hallederim," dedi. "Sadece hazır ol."

"Neye hazır?" diye sordu Moya ve daha fazla bir şey söyleyemeden Gifford yokuş aşağı kalabalığın içine doğru yürüdü.

"Ne yapıyor?" diye Roan'a sordu. Roan gülümsedi. "Sadece izle."

Gifford bacak desteğini yırttı, bir kenara attı ve dik ve uzun adımlarla nehir kıyısına doğru yürüdü. Sonra, "Merhaba, millet!" diye bağırdı. Hâlâ yanında duran çantaya uzanarak üç taş çıkardı. "Acaba aranızda beni tanıyan var mı? Ben Dahl Rhen'den Gifford. Eskiden çömlekçilik yapıyordum."

"Ben tanıyorum!" diye bağırdı kalabalıktan bir kadın, sanki bir ödül kazanmış gibi. "Vernes'te Rhen'li Gifford adında bir çömlekçiden bir kase satın aldım. İyi bir çömlek. Gerçekten

iyi çömlek." Kafası karışmış gibi göründü ve ekledi, "Ama bana onu bir sakatın yaptığını söylediler."

"Aynen öyle!" diye bağırdı Gifford. "O kişi benim. Ben o sefil adamım. Hayatım boyunca doğru düzgün konuşmadım. Korkunç bir konuşma bozukluğum vardı. Güzel karımın adını bile söyleyemezdim. Bu arada, adı Roan..."

RrrOAN!" diye bağırdı. "Hayattayken, *doğru* ya da *yağmur*, *gülünç* ya da *terrible*" kelimelerini bile söyleyemiyordum." Gifford ölçülemeyecek kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsedi, gülümsemesi kalabalığın yüzlerine yansdı.

Roan, Moya ve Brin'in yanında durmuş, ellerini ağzının önünde birleştirmiş, hayranlıkla izliyordu. Parmak uçlarında zıplıyordu ve hem gülmek hem de ağlamak üzere gibi görünüyordu.

"Evet, berbat bir haldeydim. Sırtım, kayalık bir bahçede yetişen havuç kadar bükülmüştü. Yardım olmadan yürüyemiyordum bile. Dahl'daki insanlar, sendeleyerek yürüdüğüm için bana Goblin derlerdi. Berbat, sefil bir haldeydim, ama şunu izleyin!"

Gifford, Suri'nin verdiği üç taş jongle etmeye başladı. Kalabalık, havaya uçan taşları takip ederek daha da dikkatini verdi. Moya, bu tür bir eğlencenin, kim bilir ne kadar zamandır sahilde bekleyenler için hoş bir değişiklik olduğunu tahmin etti. Tressa da dahil olmak üzere herkes izliyordu.

"Hey!" Moya dişlerini sıkarak bağırdı ve kadının kolunu salladı. "Hemen! Yap şunu! Acele et!"

"Oh, tamam." Tressa elini gömleğinin içine soktu ve zincirden sarkan bükülmüş metal parçayı çıkardı.

"Ve şimdi, şunu izleyin!" diye bağırdı Gifford.

Moya onun ne yaptığını görmedi, ama kalabalık o kadar etkilendi ki hep birlikte "Oohhhh" diye bağırdı, ardından da "Ahhhh!" diye bağırdı.

Tressa anahtarı Eton'un ağzına soktu ve çevirdi. Bir *çınlama sesi* duyuldu —yüksek sesli bir ses. Moya etrafına baktığında, tüm gözler hala sırtının arkasında taşları yakalayan Gifford'a çevrilmişti.

Tressa anahtarı çıkardı ve gömleğinin içine soktu.

Moya her kapıyı hafifçe itti ve kapılar içe doğru açılmaya başladı, ışık giderek arttı. Bu, kalabalığın dikkatini çekti ve herkes dönüp bakmaya başladı.

Kapılar sanki devler tarafından çekiliyormuş gibi açılmaya devam etti. Boşluk genişledikçe, parlaklık herkesin gözünü kamaştırdı.

İKİNCİ BÖLÜM

HATA BULMAK

Her hatanın bir sorumlusu olmalı ve ceza uygulanmalıdır. Aksi düşünmek, evrenin merkezinde olmadığımızı ve dünyanın bizim etrafımızda dönmediğini dönmediğine inanmak demektir. — BRİNİN KİTABI

Persephone, sabah güneşinin altında dururken soğuk bir rüzgar onu delip geçti. Toz zerrecikleri gibi kar taneleri havada hüzünlü bir şekilde süzülüyordu, neşeli ve güzeldi. Tam kar sayılmayan bu taneler, çimenli tepeciği daha açık bir yeşil tonuna çevirmişti. Kampın sadece birkaç yüz metre uzağında olmasına rağmen, Persephone mahremiyetinden emindi. Canavarın rüzgâr almayan tarafında duruyordu. Neredeyse herkes, tepenin zirvesinde dinlenen ama uyumayan kanatlı yılanı hâlâ korkuyla izliyordu. Büyük canavarın gözleri kapalıydı ve Persephone sık sık ziyaret etmesine rağmen ejderha hiç kıpırdamadı ve sadece bir kez konuştu. Bir kez yeterliydi.

Persephone yaratıktan uzak duruyordu. Ondan korkuyordu, ama yine de neredeyse her gün ziyaret ediyordu. Sabah saatlerinde veya gece geç saatlerde, kimsenin görmeyeceği zamanlarda, tepeye tırmanıp canavarın önüne geçiyor ve korkularını ve başarısızlıklarını itiraf eder, umutlarını ve hayallerini anlatırdı. Onun duyabildiğini ve anlayabildiğini biliyordu, bir şekilde *onu* dinlediğine inanıyordu. Persephone bu büyüün nasıl işlediğine dair en ufak bir fikri yoktu, ama ejderhayla konuştuğunda Raithe'nin onu duyduğundan emindi.

"Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekirdi," dedi canavara. "Endişeleniyorum. Sadece bataklığı keşfetmeleri ve hemen geri dönmeleri gerekiyordu. Bu en fazla bir, iki ya da üç gün sürerdi."

Bir elinin parmaklarını, sonra diğer elinin parmaklarını sıktı. "Moya'yı onları gözetmesi için gönderdim, Tekchin de gitti. Tesh de onlarla birlikteydi, bir şey olmamalıydı. Öyleyse neden dönmediler?" Bir cevap beklemiyordu ve

bir cevap almadı. Ejderha gözlerini bile açmadı. "Onları neden gönderdim ki?"

Persephone, buz gibi havaya bir nefes bulutu üfledi, gözleri canavarın devasa pençelerine odaklanmıştı. "Çünkü gökyüzünün kararacağından korkuyordum. senin gibilerden daha fazlası; bu yüzden. Hala korkuyorum." Gri gökyüzüne bakıp yanaklarında karın hafif öpücüğünü hisseden Persephone, geniş, siyah gölgeler, çekirge sürüsü kadar çok sayıda sürüleri hayal etti. "Başka bir mucizeye ihtiyacımız var, Raithe."

Persephone dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle kollarını kavradı, başını dua eder gibi eğdi. "Nyphron'un planlarına, kendi planlarıma duyduğumdan daha fazla güvenmiyorum. Elysan'ı devlerle konuşması için kuzeye gönderdik ve ikinci lejyonun yarısı nehri geçmenin daha kolay bir yolunu bulmak için güneye yürüdü. İkisi için de son zamanlarda tek yaptığımız şey insanları vahşi doğaya göndermek yutulmak için gönderiyoruz. Aklıma başka bir şey gelmiyor. *Hiçbirimizin* aklına başka bir şey gelmiyor. Kendisine ve bana asla itiraf etmese de, Nyphron da aynı aynı çaresizliği hissediyor: rüzgârın bir kez daha yön değiştirdiğini ve bu sefer boğulacağımızı hissediyor. Her şey çok umutsuz ve absürt geliyor. Fhrey'i ilk duyduğumuzda

Dahl'ları yok etmeye geldiklerinde, kaybımızı kabul etmek kolaydı. Tirre'de, savaştıkları silahımız ve keenig'imiz olmadığında, yok olacağımızı beklemek mantıklıydı. Alon Rhist'te bile başarı çok uzak bir hayaldi. Yine de bir şekilde her zaman hayatta kaldık. Çok sayıda kıl payı kurtulma, çok sayıda mucize oldu."

Persephone, Rhen'in hayatı boyunca yaşadığı tüm kıtlıklar, hastalıklar ve klanlar arasındaki çatışmaları düşündü. Hiçbiri, son birkaç yılda karşılaştıkları tehlikelerle karşılaştırılmazdı. İnsanlık, rüzgârın söndürmeye kararlı olduğu zayıf bir alev gibi görünüyordu, ama her rüzgâr estiğinde, normal şartlarda imkânsız olacak beklenmedik bir şans, araya giriyordu.

"Sanki..."

Persephone arkasında zorlu bir nefes ve çimlerin çıtırtısını duydu. Dönüp baktığında, pelerinle sarılmış uzun boylu, zayıf bir adam gördü. Adam tepeye tırmanırken mızrağını baston gibi kullanıyordu — tanıdık ama beklenmedik bir manzaraydı.

"Malcolm?"

"Günaydın," dedi neşeyle. "Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm."

Ayağa kalkan Persephone, adama baktı ve tuhaf bir mutluluk ve kızgınlık karışımı hissetti. "Seni yıllardır görmemiştin. Neredeydin?"

"Aslında birçok yerde: Tirre, Caric, Neith ve Yeşil Deniz'e uzanan küçük bir kara parçası."

"Duymamış olabilirsin, savaş var. Neden gittin? Her erkeğe ihtiyacımız vardı." Malcolm tırmanışını bitirdi, mızrağa yaslandı ve ona gülümsedi. "Ben de seni özledim."

"Ben..." Utanmıştı. "Özür dilerim. Azarlamak istememiştim. Seni çok özledim."

Bu, Persephone'nin fark ettiğinden bile daha doğrudu ve ona, artık eski bir dostuna layık bir kucaklaşma verdi. Ama Malcolm bundan daha fazlasıydı. Ortadan kaybolmadan önce, Raithe'nin mütevazı takipçisi, değerli bir danışmana dönüşmüştü. Grandford Savaşı'ndan sonra, Roan onun özel biri olduğundan bahsetmişti, ama Roan'ın gözlemleri genellikle belirsiz ve anlaşılması zordu.

Persephone, Malcolm'un gizli yeteneğini ilk kez Nolyn'in doğumunu tahmin ettiğinde fark etmişti. Ve o sadece tahminde bulunmamış, yakında bir çocuk sahibi olacaktı. Ona, gelecek baharın ilk savaşında, Yüksek Mızrak Vadisi'ndeki Bern Nehri kıyısındaki bir çadırda Nyphron'un oğlunu doğuracağını söylemişti. O zamanlar, onun hala Alon Rhist ve Nyphron'u bir daha görebilecek mi, hatta onunla evlenebilecek mi emin değildi. Persephone geçmişte kahinler tanımıştı ve bu nedenle, Malcolm'un son zamanlarda geliştirdiği bu öngörü yeteneği onu rahatsız etmiyordu. Suri ve Tura kemikler kullanır ve belirsiz, şifreli ifadelerle konuşur, ne olacağını *tam olarak* bilmediklerini itiraf ederlerdi, ama Malcolm'un öngörülerini kesin gerçekler gibi ifade edilirdi.

Persephone Malcolm'u bıraktı ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sadece işler yolunda gitmiyor ve ben..."

Malcolm başını salladı ve ağzının köşesinde bilgece bir gülümseme belirdi.

"Korkuyorsun."

Fhrey'lerin tüm insanlığı yok edeceğinden endişeleniyorsun."

Persephone gözlerini kırptı. "Evet, öyle."

"Ama düşündüğün *tek şey* bu değil, değil mi?" "Bu kadar yetmez mi?"

"Çoğu kişi için yeterli olurdu, ama Rhunes'un Fhrey'e karşı galip gelme şansı her zaman zayıftı. Senin korkuların kalbine daha yakın." Malcolm ejderhaya baktı.

"Raithe'nin kanının senin ellerinde olduğuna, Suri'yi Avempartha'ya göndermenin tam bir aptallık olduğuna ve en yakın arkadaşlarının Ith Bataklığı'nda kaybolmasına izin vermenin onların ölümünden başka bir şeye yol açmayacağına inanıyorsun."

Sözleri canını yaktı, ama o karşılık verdi: "Belki de seni özlediğimi söylemek için biraz aceleci davrandım." Söylediklerinin hepsi doğrudu, ama bunları bir arkadaşının ağzından duymak yıkıcıydı. "Sadece ne kadar başarısız olduğumu hatırlatmak için mi geri döndün?"

başarısız olduğumu hatırlatmak için mi döndün?"

Gözleri yaratıktan ayrılıp kadına döndü, alt dudağı sempatiyle kıvrıldı. "Hiç de değil. Ben buradayım, diğer şeylerin yanı sıra, sana ne kadar yanıldığını göstermek için."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin? Aptalca barış arayışında kuşlar gönderdim. Tapınağın Suri'nin müzakere etmesini istemediğini anlamalıydım. En değerli silahımızdan vazgeçtim

en değerli silahımızdan vazgeçtim ve Lothian, Suri'den ejderhaların sırrını öğrenecek. Bu savaşı kaybettim Malcolm. Her şeyi mahvettim."

Kafasını salladı. "Bu savaşı kuşlar ya da ejderhalar, açgözlülük ya da nefret kazanmayacak ya da kaybedecek, geleceği kurtarmak için her şeyini feda edecek birkaç cesur ve erdemli insan kazanacak. İşler böyle yürür, biliyor musun? Gururlu, açgözlü, intikamcı insanlar asla dünyayı değiştirenler olmazlar, en azından daha iyiye doğru. Yapamazlar, bunun için gerekli araçlara sahip değiller. Bu, bir balığa uçmasını istemek gibidir. Başkaları için fedakarlık yapmak onların doğasında yoktur. Ama bataklığa gidenler, zamanı geldiğinde gerekli olanı yapmanın önemini anlarlar ve sadece onlar da değildir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen, Persephone. Senin fedakarlıkların bir fark yarattı ve yaratmaya da devam edecek."

Kız hüzünlü bir kahkaha attı. "Ben mi? Belki geçmişte bazı iyi şeyler yapmışımdır. Neith'e yaptığımız yolculuk ve Alon Rhist'e taşınmamız bize biraz zaman kazandırdı, ama yıllardır değerli hiçbir şey yapmadım."

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?" Ejderhaya bir göz attı. "Neden Raithe yerine Nyphron'u seçtin?"

"Kocamın seçimimin bununla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Ben anlıyorum, sen de anlıyorsun. Neden bunu yüksek sesle söylemekten bu kadar çekiniyorsun? bana."

Cevap vermek istemiyordu, ama pek çok kişi öldüğü için, az sayıda insan kalmıştı ve Malcolm da onlardan biriydi. Bunu itiraf etmekten utanarak içini çekti. "Çünkü o bu iş için en uygun kişiydi."

"Hangisi? Sevgili mi? Baba mı? Sırdaş mı?"

"Hayır." Tekrar çimlere bakmaya başladı.

"Peki?"

Persephone, onun ısrarına biraz şaşırmıştı. Malcolm daha önce hiç bu kadar çatışmacı olmamıştı. "Hükümdar," dedi sonunda.

"Evet." Malcolm başını salladı. "Çoğu kadının bir erkekte aradığı özellik değil. Ama bunun ne önemi var? Rhunes'ların kendi şefleri var."

"Dünya değişti. Tek bir hükümdarın faydalarını gördükten sonra, eskiden olduğu gibi parçalanmış klanlara geri dönemeyiz."

"Ama sen zaten keenig'sin. Tüm Rhunes'ların liderisin, değil mi?"

"Şimdilik, ama ben kırk yaşındayım. Nolyn'in bir erkek olarak büyümesini görebilirim şanslı sayılırım. Kazanma şansımız olduğunu düşündüğümde, Nyphron'u istikrarlı ve adil bir lider olarak gördüm. O pek iyi bir koca değil, tutkulu ya da sadık değil, ama güçlü, mantıklı ve daha iyi bir gelecek için en iyi şansımız. Muhtemelen bin yıl daha yaşayacak. O süre içinde istikrar getirecek ve halkımız için büyük şeyler başaracak."

"Ve bu yüzden geleceğini feda ettin, Raithe ile yaşayabileceğin mutluluğu. Bunu dünyanın iyiliği ve gelecek nesillerin iyiliği için yaptın. Ve hayatının geri kalanında da bunu yapmaya devam edeceksin."

Persephone derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Eğer bu sadece benim yüküm olsaydı, o zaman başka olurdu, ama öyle değildi. Raithe'nin ölümü benim yüzümden. Onun hayatını ben elinden aldım!"

"Hayır, yapmadın." Persephone ayaklarının arasındaki çimlere dalmışken, Malcolm kötü hava yaklaşıyor gibi bulutlara baktı yaklaşıyor gibi bulutlara baktı. "Raithe, sen onu reddettiğin için ölmedi. Dahası, Suri, sen ona sordun diye Avempartha'ya gitmedi ve Brin, Moya, Roan ve Gifford, sen izin verdiğin için ayrılmadılar. Bir dakika durup düşün. pişmanlık ve suçluluk duygularını bir kenara bırak ve tüm bunların olması gerektiği için gerçekleştiğini düşün. Herkesin oynayacağı bir rol vardır. *Kendi* rolü. Bu *senin* yüzünden değil, *onların yüzünden*. Tıpkı senin yaptığın gibi, onlar da daha büyük bir iyilik için fedakarlık yapıyorlar."

"Yani, tüm dünyanın benim etrafımda dönmediğini söylemenin yolu bu mu?"

O gülümsedi. "Aşağı yukarı öyle. Demek istediğim, olanların çoğu senin sayende olsa da, senin başarısızlık olarak gördüğün şeyler senin hatan değil. Hiçbiri senin hatan değil. Ne savaş, ne Raithe'nin ölümü, ne de Suri'nin yakalanması."

"O zaman kimin suçu?"

Malcolm tereddüt etti, sonra sanki bir şey duymuş gibi etrafına baktı. "Nolyn nerede?" diye sordu, sanki yalnız olduklarını yeni fark etmiş gibi.

"Ne?" Persephone, konuşmanın ani dönüşüne şaşırılmıştı. "Erken olduğunu biliyorum, ama küçük çocuklar şafak vakti uyanmaz mı?"

"Justine'le birlikte."

Malcolm başını salladı. "Tabii ki," dedi, ima dolu, uzayan bir tonla.

"Ne?"

Malcolm kaşlarını çatı. Yargılayıcı, olumsuz ve onaylamayan bir bakış attı. "Sadece merak ediyordum da, Nyphron çocukla *hiç* vakit geçiriyor mu?"

"Sorumu geçiştiriyorsun." "Hmm?" dedi.

Persephone kollarını kavuşturdu. "Bu kimin suçu, Malcolm?"

Mızraklı adam kaşlarını çatı. Omuzları düştü ve iç geçirdi. "*Suç*. İlginç bir kelime, sence de öyle değil mi? Sen kral olduğunda, *bunun* kimin suçu olduğunu sormadın, ama Gula liderlerinin sorduğundan eminim. Suç, ancak kötü bir şey olduğunda ortaya çıkar. Başarıda böyle bir yük yoktur. Belki de olaylar hakkında yargıya varmadan önce beklemek en iyisidir suçlamayı beklemek en iyisi olabilir."

Tura sadece "*Bilmiyorum*" derdi. Suri ise şüphesiz kelebeklerden, bulutlardan ya da daha da anlamsız şeylerden bahsedirdi. Malcolm cevabı biliyordu, bundan emindi, ama kendini tutuyordu.

Neden? diye merak etti.

Persephone, zihninde yeni bir düşünce oluşmaya başlarken ona baktı. Görenler, bazen geleceği öngörmelerini sağlayan mistik işaretleri okuyabilen kişilerdi. Onun bildiği kadarıyla, hiçbiri gelecekteki olayları şekillendirme yeteneğine sahip değildi.

Bu mümkün müydü ki?

Tressa, Suri'yi kurtarmak için kullanılabilecek bir geçidi ona Malcolm'un söylediğini belirttiğinde, Persephone bu konu üzerinde fazla düşünmemişti. Ama şimdi...

Malcolm, Shegon'un öldürüldüğü sırada Raithe'nin yanındaydı. Bu olay, Rhunes'un Fhrey'in ilahiliğini sorgulamaya başladığı dönüm noktasıydı. Raithe ile ilk tanıştığında, Raithe'yi Dahl Rhen'e dönmeye ikna eden Malcolm'du ve bu, Nyphron ve Galantianları ile yüzleşmek için tam zamanında olmuştu. Ayrıca, Arion Nyphron'u gözaltına almaya geldiğinde, Malcolm ona bir taşla vurarak hem Galantian liderini hem de Miralyith'i Dahl Rhen'de tutmuştu.

Bunların hepsi sadece tesadüf olabilir mi?

"Malcolm? Suri'nin yakalanacağını yıllar öncesinden nasıl bildin?" diye sordu.

"Aslında bilmek istediğin bu değil, değil mi?"

Haklıydı, öyle değildi. "İnsanlığın hayatta kalma şansı hala var mı?"

Keskin burunlu ve sırık gibi vücudu olan komik görünümlü adam başını salladı. "Kesin olduğunu söylemiyorum. Ve ben yokken, durumu daha da tehlikeli hale getiren şeyler keşfettim. Ama sana planların harekete geçirildiğini ve hala inancımı koruduğumu söylemek için buradayım. Senin de biraz inanmanı istiyorum."

"Bataklığa giden insanlardan bahsediyorsun, değil mi? Onlar iyi mi? Onlara ne oldu?"

"Oturmak isteyebilirsin."

"Ah, sevgili Mari." Persephone tereddüt etti. Dizlerinin üzerine çökerek, celladın baltası altında suçlu gibi onun önünde bekledi.

Malcolm da diz çöktü ve ellerini tuttu. "Moya, Tekchin, Brin, Roan, Gifford, Tressa ve Rain... onlar..."

"Ne?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Söyle bana!" diye bağırdı.

"Onlar... öldüler."

Persephone kalbi durmuş gibi hissetti, sanki zaman da durmuştu. "Bu mümkün değil. Olamaz. Olamaz. Onlar sadece bakmaya gittiler... sadece Keşfe gittiler, başka bir şey değil. Savaşmaya gitmediler."

"Haklısın. Çatışma olmadı. Boğuldular."

Persephone çığınca başını sallıyordu. "Hepsi mi? Hayır... hayır..."

Ah sevgili Mari, onlar da olmaz. Daha kaç kişi ölmek zorunda?

"Ama..." Malcolm durakladı, sonra ölçülü bir gülümsemeyle ekledi, "sorun yok."

Onu doğru duyduğundan emin değildi, ama yüzündeki o zayıf gülümseme sözlerini destekliyordu. Hayır, sözleri değil, *sözü*. "Elan'ın iradesiyle, *bu* nasıl iyi olabilir?"

"Çünkü" Malcolm dikleşti ve omuzlarını geriye attı — "geri dönme ihtimalleri yüksek."

Ona baktı. Bu sefer gözlerine bakmakta hiç zorlanmadı. "Sen deli misin?"

Adam başını salladı ve onu sakinleştirmek, ya da en azından uzaklaştırmak için ellerini kaldırdı. "Bu, ah... kolay olmayacak. Aslında, ilk başta beklediğimden çok daha zor olacak."

"Gideceklerini *biliyordun*?" Anladığında nefesini kesen bir farkındalık uyandı içinde. "Bunu *sen* planladın." Başını sallamaya başladı. "Bu benim hatam değil, senin hatan!"

"Evet." Başını salladı. "Hepsi benim suçum, ama henüz bitmedi. Nereye gittiklerini açıklamama izin ver. Bak Persephone, onları..."

"Ölümlerine. Onları sen öldürdün!"

"Doğru." Parmağını kaldırdı. "Ama yardım gönderiyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SIRLARIN USTASI

Eğitim asla bedelsiz değildir; gerçekten değerli derslerin hepsi iz bırakır. — BRIN'İN KİTABI

Ölen tüm fanelerin, başarılarını gösteren resimlerle süslenmiş kendi mezar odaları vardı. Bu kutsal salonlar sadece ebedi istirahat yerleri değil, aynı zamanda liderlerin büyüklüğüne birer övgüydü. Her biri mimari bir harikaydı ve Eilywin kabilesinin üyeleri bunların inşası için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Beş mezar odasının tümü, Estramnadon'un merkezindeki Florella Meydanı'nın hemen yanında onurlu bir yerde duruyordu, böylece her Fhrey kolayca ziyaret edebilir ve uygun şekilde hayranlık ve ilham duyabilirdi.

Ancak çok azı geldi.

Bu ilgisizlik Imaly'yi üzdü ve Fhrey toplumunun temelleri çürümüş ve sonuç olarak çöküşün eşiğinde olan bir yapı olduğunu bir kez daha kanıtladı. Ancak nadiren ziyaret edilen mezarlar, çok ihtiyaç duyulan bir kaynak da sağlıyordu: kullanışlı, ıssız bir sığınak.

"Neden buradayız?" diye sordu Nanagal, Imaly Gylindora Fane'nin bulunduğu mozole kapısını kapatıp onları içeride kilitlerken.

"Nanagal, sen bir Eilywin'sin," dedi Imaly neşeyle. "Köşedeki mangalda bir ateş daha yakabilir misin? Burası oldukça karanlık, sence de öyle değil mi?"

"Ateş yakılmaz. Sadece yakılması gerekir."

"Ah evet, ne kadar zekisin. Peki, o zaman bunu yapabilir misin canım? Mangala ulaşacak kadar uzunsun." Ona gülümsedi.

"Nanagal'ın sorusuna cevap vermedin, Imaly," dedi Hermon. Fhrey'ler için alışılmadık derecede tıknaz ve kıllı olan Hermon, o gün tıraş olmamıştı ve yüzünde gölgeler vardı. "Ölülerle iletişim kuracak mıyız? Büyük büyükannenle konuşmaya mı çalışacağız?" Volhoric'e baktı. "Böyle bir şey Ferrol tarafından onaylanıyor mu?" Ferrol tarafından onaylanıyor mu?"

"Kesinlikle hayır," başrahip kollarını kavuşturarak cevap verdi.

"Buraya bu tür saçmalıklar için gelmedik," dedi Imaly öfkeyle. "Ferrol'un hatırı için, atalarımın mezarındayız. Biraz saygı gösterir misin?"

"O zaman neden?" diye sordu

Hermon. "Toplantı yapıyoruz."

Mangal ateşlendi ve mezarın içi aydınlandı. Titreyen sarı ışık, altın ve gümüş yaldızların üzerinde olağanüstü bir etki yarattı. Mezarın arka kısmı görünür hale geldi ve onunla birlikte Gylindora'nın lahiti de ortaya çıktı. Kapağın üzerindeki taş heykel ona hiç benzemiyordu. Fazla sert, gerçek bir sanat eseri olmaktan uzak ve ilk tapınağın gerçek özünü yansıtamıyordu.

"Toplantı mı?" Nanagal, ipinden sallanan ateş yakıcıyı bırakarak sordu. "Belki bilmiyorsunuz, ama caddenin aşağısında mükemmel bir toplantı yeri var. Adı Airenthenon, güzel bir yer, sütunlar, banklar, tam da bu tür toplantılar için yapılmış."

"Hayır, *bu* tür toplantılar için değil," diye temin etti Imaly.

Diğer tüm kıdemli kabile liderleri de toplantıya katılmıştı: Eilywin'den Nanagal, Asendwayr'dan Osla, Gwydry'den Hermon ve Umalyn'den Volhoric. Miralyith'ten Vidar'ın yokluğuna rağmen, yeterli konsey üyeleri vardı. Aquila üyeleri Airenthenon'da toplanmamış olsalar da, kararları bağlayıcı olacaktı.

"Sizi buraya çağırdım çünkü bu saygıdeğer kurul, toplumumuzu tam bir yok oluşla karşı karşıya kalmaktan kurtarabilecek tek şey olabilir. Fane Lothian ve onun yönetme yeteneği hakkındaki

Fane Lothian ve onun yönetme yeteneği hakkındaki görüşlerinizi değerlendirmem gerekiyor — *gerçek görüşlerinizi*." "Ve bunu burada araştırmanın gerekli olduğunu mu düşündün?" diye sordu Osla.

Aquila'ya yeni katılmıştı, nadiren konuşuyordu ve Imaly, ilk yanıt verenin o olması ilginç buldu. Daha deneyimli olanlar bekledi.

"Evet," dedi Imaly. "Airenthenon'da yaptıklarımız herkesin malumu. Burada söylediklerimiz *burada kalır*." Son iki kelimeyi, bir tehdit ima edecek kadar keskin bir tonla söyledi.

"Tam olarak ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Nanagal, hiçbir taahhütte bulunmayacak bir tonla. Nanagal aptal değildi, ama varsayımlarla ilgilenmiyordu. Her şeyin açık, net ve geri alınamaz olmasını tercih ediyordu.

"Fane tahta çıktığından beri onun performansını kaçınız onaylıyor?"

Kimse konuşmadı.

"Sana katılıyorum," dedi Imaly. "Tahtına çıktığından beri, Airenthenon'u neredeyse yok eden bir Miralyith isyanı, Instarya kabilesinin açık

ve tüm medeniyetimizi yok edebilecek bir savaşla karşı karşıya kaldık. Oysa fane olarak sadece birkaç yıldır görevde, bir fane'in hükümdarlığı için sadece bir kalp atışı kadar kısa bir süre. Bunların hiçbirisi gerekli ya da kaçınılmaz değildi ve hepsi onun eylemlerinin ya da eylemsizliğinin doğrudan sonucuydu."

Imaly, önündeki asica'nın önünü okşayarak kırıksıklıkları düzeltti ve onlara, önlerine koyduğu yemeğin aromasını tatmaları için zaman tanıdı. "Peki, onun hükümdarlığı neden bu kadar başarısız oldu? Çünkü Lothian bizim tavsiyelerimizi dinlemiyor.

Tahtı devraldığından beri, fermanlar, ultimatolar veya kapsamlı açıklamalar yapmak dışında Airenthenon'u nadiren şerefleştirmiştir. Bu olması gereken bir durum değildir. Aquila, liderimize yardımcı olmak, birleşik bilgeliğimizi kullanarak kararları yönlendirmek için kurulmuştur. Ancak Lothian böyle bir yardımı istememekte, içgörü istememektedir. Şimdiye kadarki performansı, zayıf muhakeme yeteneğini ortaya koymuştur.

"Ne demek istiyorsun, Imaly?" Yine, bunu soran Osla'ydı, çünkü gerçekten anlamayan tek kişi oydu.

"Şey, hiçbir şey... henüz. Sadece bir soru soruyorum. Ama belki de başka bir şekilde ifade etmeliyim, o yüzden şunu söyleyeyim: Farklı bir tapınak olması mümkün olsaydı, ister miydiniz?"

"Lothian, Ferrol tarafından seçildi," dedi Osla, sanki bu apaçık kanıt Imaly'nin varsayımsal sorusunu anlamsız kılıyormuş gibi.

Imaly, diğerlerinin gözlerinde de aynı akılsız gelenek bağlılığını aradı ama bulamadı. Imaly ile birlikte planı hazırlayan Volhoric çoktan ikna olmuştu. Bu yüzden Imaly, Nanagal ve Hermon'u bekledi. İkisi de konuşmadı, şüpheli bakışlarla ona karşılık verdiler.

"Ferrol, Lothian'ı seçerken tek başına hareket etmedi," diye devam etti, "ve belki de Zephyron'dan daha iyi bir rakip seçmeyerek lordumuza ihanet eden bizdik. Ama bu geçmişle ilgili değil. Gelecekle ilgili. Öyleyse kimse benim basit, zararsız soruma cevap vermeyecek mi?" Imaly kollarını kavuşturdu ve süslü fayans duvara yaslandı.

"Sen ihanetten bahsediyorsun," dedi Osla.

"Hayır, canım. Ben sadece bir soru soruyorum. Biz sadece sohbet ediyoruz. Kimse silahlanıp saraya saldırmamızı önermiyor, *bu* vatana ihanet olur. Ben sadece Aquila'nın görüşlerini ve toplu bilgeliğini istiyorum. Bu yüzden kuruldu, değil mi?"

"Yine de burada toplanıyoruz, Airenthenon'da değil, bu yüzden zararsız sorular soruyormuş gibi davranmaya çalışma," diye suçladı Osla.

Imaly başını eğerek bu noktayı kabul etti. "Öyle olsa bile, hala bir cevap almadım."

Nanagal öne çıktı. "Sanırım bu, onun yerine kimin geçeceğine bağlı." Imaly'nin güveni yansıtmak için özenle seçtiği rahat duruşunun aksine, Nanagal'ın duruşu sert ve dikti.

"Haklısın, ama o zaman şunu sorayım: Lothian'ın yerine başka *bir Fhrey'i* tercih etmen için Lothian'ın ne yapması gerekir?"

Bu soru bir dizi gülümsemeye ve neredeyse kahkahaya neden oldu.

Nanagal bu saçmalığa omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım deliye dönüp mantıklı düşünemez hale gelirse."

"Yani, belirli koşullar altında fane'nin ortadan kaldırılmasının gerekli olabileceğini kabul ediyorsunuz? Ya Fhrey halkının varlığını tehdit ederse? Böyle bir durumda onu ortadan kaldırmak için adımlar atmaya hazır mısınız?"

Gülümsemeler kayboldu.

Nanagal, Volhoric'e baktı. "Delilik, Ferrol ile yapılan antlaşmanın ihlali anlamına gelir mi? Böyle bir durumda, efendimiz fane'nin uzaklaştırılmasını talep etmez mi?"

Volhoric başını salladı. "Ferrol'un Yasasına göre, fane akıl sağlığı yerinde olsun ya da olmasın, istediği her şeyi yapabilir. Sadece gelenekler, Ferrol'un emri değil, onun Fhrey'in yararına çalışmasını gerektirir. Sanırım, isterse tüm Fhrey'leri yargısız infaz edebilir." Parmağını kaldırdı. "Aynı şekilde, ancak gelenekler ona itaat etmemizi gerektirir. Ferrol'un Yasası açıkça itaat etmemizi gerektirmez."

Imaly ısrarla sordu: "Lothian'ın etkili bir şekilde yönetemediği göz önüne alındığında, onun devam etmesine izin mi vereceğiz, yoksa adil ve yetenekli bir liderin kontrolü ele almasını sağlamak bizim sorumluluğumuz mu? Kontrol edilmezse, Lothian gerçekten de tüm ırkımızı yok edebilir. Ferrol'un bunun olmasını istediğini mi düşünüyorsun? Müdahale etmemiz gerekmez mi?"

Birbirlerine baktılar.

Ne için? Yardım mı? Destek mi? Rehberlik mi?

Geçmişte Imaly, Aquila üyelerinin ne kadar esnek olduklarını her zaman takdir etmişti, ama o anda biraz daha cesaretli olmalarını diledi.

"Emin değilim," dedi Nanagal. Diğerlerine baktı. "Ferrol'un istekleri açıkça belli değil, değil mi?"

"Yani, böyle bir davranışı görmezden mi geleceksin? Deli bir fane hepimizi katlediyor?" diye sordu Imaly. "Bu, böyle bir davranışı hoş görmekle aynı şey olmaz mı? Ama Aquila'nın üyeleri olarak, temsil ettiğiniz kabilelere karşı bir sorumluluğunuz yok mu?"

"Şey, ben..."

Volhoric araya girdi: "Böyle bir durumda, Lord Ferrol'a karşı görevimiz onu ortadan kaldırmak olur diye düşünüyorum."

"Evet." Nanagal isteksizce başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

Imaly Hermon'a baktı.

"Nanagal'a katılıyorum," dedi.

Imaly, "*Tabii ki katılıyorsun. Her zaman katılıyorsun,*" diye düşündü.

Osla, ellerini önünde sıkıca tutarak ayaklarına bakarken derin düşüncelere dalmış görünüyordu. "Katılıyorum, ama... Bence bu sadece varsayımlardan ibaret. Lothian'ın tehdidi henüz Imaly'nin ortaya koyduğu düzeye ulaşmadı. Yetersiz olabilir, ama bu durum bizimle Rhune arasında bir çıkmaza neden oldu. Şu anda onların üstünlüğüne . Halkımıza yönelik ciddi bir tehdit yok.

bir bütün olarak. Ayrıca, anlamıyorum. Nasıl yapabiliriz ki... "Durakladı. "Aquila'nın bir tapınağı tahttan alması için yasada bir hüküm var mı?

tahttan alması için bir hüküm var mı?"

"Hayır," dedi Volhoric. "O

zaman nasıl yapabiliriz..."

"Onu öldürmemiz gerekir," dedi Imaly tereddüt etmeden.

Osla'nın yüzü düştü, çenesi sarktı. "Bu, Ferrol Yasasını çiğnemek anlamına gelir."

"Evet, öyle," diye onayladı Imaly. "Erivan'ı kurtarmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel, bence. Biz kabilelerimizin liderleriyiz. Medeniyetimizi korumakla görevlendirilmiş kişileriz ve bazen bu yük sadece lüks bir binada oturup güvenli olanı yapmakla kalmaz."

Onun sözlerinin yankısı bir an için havada kaldı, sonra mezar sessizliğe büründü ve herkes dehşet içinde Imaly'ye bakakaldı.

Gylindora bir keresinde ona, sepet yapımının sırlarından birinin, sazın kırılmadan önce ne kadar esneyebileceğini bilmek olduğunu söylemişti. Özellikle sert olanların püf noktası, bir gece boyunca, gerekirse daha da uzun süre suda bekletmekti. Bu, sazın daha esnek olmasını sağlıyordu.

Şimdilik yeterince şey yaptım, diye düşündü.

"Bu iyi bir tartışma oldu, değil mi? Ve Osla'ya katılıyorum.

Henüz durum o kadar vahim değil ve dediğim gibi, tüm bunlar sadece spekülasyon. Şu anda endişelenmemiz gereken bir şey yok. Bu sadece, Ferrol izin verirse, belki de hiç gelmeyecek olan başka bir zaman için düşünülmesi gereken bir fikir. Imaly kapıyı açarak gün ışığının içeri girmesini sağladı. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum."

Vasek'in ekibi, tabutun altına bağladıkları iki ip ile tabutu kaldırdı ve açık çukurun bir kenarına koydu. Volhoric, Vasek'in Estramnadon mezarlığına girmesine izin vermemişti, ama şehir dışındaki orman ona çok yardımcı olmuştu.

Vasek'in mistik kişiyi koyduğu kutu gerçek bir tabuttu, altı kenarlı omuzlarından ayak bileklerine kadar sivrilen bir kutu. Lothian, Suri'yi Lion Corps'un kışlasının altındaki küçük hücrelerden oluşan "The Hole"a götürülmesini emretmiş olsa da, *onu gömmek* için verilen emir, Gizemlerin Efendisi'ne daha da radikal bir şey deneme fikrini verdi. Küçük alanlardan hoşlanmadığı bildirilen Suri için bu, en iyi koz gibi görünüyordu ve her zaman ek risk taşıyan fiziksel hasarı önleme avantajı da vardı.

Ona hareket edecek yer bırakmayacak kadar dar bir tabut seçmişti. Rhune'u mümkün olan en küçük alana sıkıştırmak en iyi sonucu verecekti. Kapağa düşen toprağın sesi ve kokusu, çatlaklardan sızan ışığın kaybı ve mezarın tam sessizliği, onu konuşmaya ikna etmek için mükemmel bir karışım olacağına emindi.

Zamanlama çok önemliydi. Çok az zaman tanırsa, konu hala direnç gösterecekti; çok fazla zaman tanırsa, Rhune iletişim kurma yeteneğini kaybedebilirdi. Onunki, hem Rhune hem de kendisi için tehlikeli bir girişimdi. Eğer tapınağın hazinesini kırar ya da öldürürse, Vasek Lothian'ın *onu* o sandığın bir sonraki sakini yapabileceğinden şüpheleniyordu.

Sırların Efendisi işinden zevk almıyordu. Rhune'lar hakkında hiçbir şekilde bir duygusu yoktu. Onların vahşi hayvanlar —vahşi, zalim ve akılsız— hakkındaki hikayeler propagandadan başka bir şey değildi. Bunu biliyordu çünkü bu hikayelerin çoğunu kendisi yaratmıştı. Amaç, onları tasvir etmektir.

Rhunes'leri vahşi ama aşağılık olarak tanımladı. Bu kombinasyon Fhrey halkında korku yaratacaktı, ama umutsuzluk değil. Amaç motivasyondur, düşman ise çaresizlikti. Lothian halkının desteğine ihtiyaç duyuyordu, öfkesine değil. Fane onların mutlak hükümdarı, Ferrol'un Elan'daki vücut bulmuş haliydi, ama terör en kutsal sembolleri bile yıkmıştı.

en kutsal sembolleri bile yıkmıştı.

Her zamanki gibi, Vasek sadece fane'in kendisine verdiği bir sorunu çözüyordu. Görevi, Rhune'un zihninden bir sır elde etmektir. Fane ondan bir yumurtanın sarısını çıkarmayı isteseydi, o da benzer bir mantıkla bu görevi yerine getirirdi. Yine de zihninin uzak köşelerinde, Vasek

Rhune'un, insanların bir uğur böceğini sivrisinek sanıp kazara öldürdükten sonra pişman oldukları gibi, *kırılmaktan kurtulduğunu* umuyordu.

Kutunun içinden hiçbir ses gelmiyordu ve Vasek midесinin düğümlendiğini hissetti.

Sadece iki saat oldu!

Kapağa levye uygulandı ve Vasek, Rhune'un cesedini ve muhtemelen kendi geleceğini görmeye hazırlandı. Kapak açıldı, yana kaydı ve orada, gözleri kapalı, elleri yanlarında, göğsü yavaşça ve düzenli bir şekilde inip kalkarken yatıyordu.

O yaşıyor!

Bu düşünceyi, aynı derecede şaşırtıcı bir başka düşünce izledi: *O uyuyor.*

Hayatın çoğu beklentilerin gerisinde kalıyordu. Bahar, sert bir kış boyunca hayal edilen kadar muhteşem değildi, kırık bir kemik hayal edildiği kadar acı verici değildi ve Suri, ölümün en büyük hayal kırıklığı olacağını kuvvetle tahmin ediyordu. Herkes hayatının büyük bir bölümünü öldüklerinde ne olacağını düşünerek geçiriyordu.

Hikayeler ateş ışığında anlatılıyordu ve tüm

Hikayeler gerçek hayattan daha abartılıydı, ki bunu düşündüğünde oldukça ironik geliyordu.

Gerçeklik, on yıllardır süren beklentilerle rekabet edemezdi. Suri'yi tabuta koyduklarında Suri'nin kafasından geçen düşünceler bunlardı.

Tabutun kapatılması zor bir süreçti, ama üzerine kürekle toprak dökmeye başladıklarında işler daha da kötüye gitti. Toprak, tahta levhaların arasındaki boşluklardan, yüzünün hemen üzerindeki kötü oturtulmuş ek yerinden de dahil olmak üzere içeri sızıyordu. Elleri yanlarında sıkışmış halde, nefes almaya devam etmek için başını çevirmek zorunda kaldı. O anda öleceğini anladı. Bu düşünce onu şaşırtmadı, ama çığlık atmaması şaşırttı.

İlk başta, *"İşte bu. En kötü kabusum sonunda gerçekleşti"* diye düşündü.

Suri, altı yaşındayken başına gelen bir olaydan dolayı hayatının büyük bir bölümünde duvarlar, mağaralar ve kapalı alanlardan rahatsızlık duymuştu. Nehir kıyısındaki kumlu bir kayalığın içine kazılmış, çıkamadığı bir deliğe girmişti. Suri, oranın bir tilki yuvası olduğundan emindi.

Küçük ve zayıf olduğu için oraya sığabileceğinden emindi ve tilkilerin nasıl yaşadığını görmek için can atıyordu. Tilkilerin zeki olduklarını duymuştu, bu yüzden Tura ile kullandıkları masanın minyatürleri gibi küçük masalar ve minik fincanlar ve tabaklar hayal etmişti.

Küçük yatakları var mı? Mumları? Diğerlerinden sakladıkları sadece ormanda gizli kutlamalar yapılan özel gecelerde giydikleri resmi kıyafetleri var mı?

gizli kutlamalar yapıldığı özel gecelerde giydikleri resmi kıy

Suri, Crescent Forest yaratıklarının, o etrafta yokken, hakkında konuşmadıkları özel partiler düzenlediklerinden uzun zamandır şüpheleniyordu. O delik, ona gerçeği ortaya çıkarmak için bir fırsattı ve sonrasında, karşılaştığı ilk hayvana neden hiç davet edilmediğini sormayı planlıyordu.

Sorun, onun bir tilki kadar küçük olmamasıydı.

Yolun yarısında sıkıştı. Dışarı çıkmaya çalıştığında, kumlu toprak gevşedi ve etrafında çöktü. Çıkmaya çalıştıkça durumu daha da kötüleşti. Açıklık doldu. Her şey karardı ve hava toprak kokusuyla doldu. İşkence gören boğazı artık ses çıkarmayı reddeden bir noktaya gelene kadar çığlık attı. Tura onu kurtardı. Yaşlı mistik onu buldu ve üç gün sonra kazarak çıkardı.

O günden beri Suri, çıkabileceğinden emin olmadığı küçük yerlerden korkmaya başlamıştı. O tilki deliğinde bir parçasını kaybetmişti. Geride bırakmıştı belki, ya da belki de ölmüştü, toprak altında boğulmuştu. Suri dışarıda uyuyordu ve sadece en soğuk gecelerde Tura'nın evine giriyordu.

Ve bu yüzden, düşen toprağın sesleri daha da boğuk hale geldikçe, daha da derine gömüldükçe, çığlık atmaması tuhaf geldi. Panik hissetmemişti.

Aklımı kaçırmam gerekirdi. Neden böyle olmuyor? Neden bu kadar sakiniz?

Sonuçta bu, Suri'nin en kötü olasılıklar listesinde birinci sıradaydı, en büyük kabusuydu.

Ama artık öyle değildi.

Suri şelalelerden atlamak, bir kurt sürüsüyle yüzleşmek veya fırtınada yüksek ağaçlara tırmanmak gibi şeylerde hiçbir sorun yaşamıyordu, ama her zaman böyle olmamıştı. Anılarının en derinlerinde, bu tür şeylerden korktuğu bir zamanı hatırlıyordu. Minna ona cesaret vermişti. Küçük kurt yavrusu korkusuzdu. Suri, bir yavrudan geri kalmaya izin veremezdi, bu yüzden gururu onu korkularıyla yüzleşmeye itti ve korkunun korkak bir zorba olduğunu keşfetti — sadece gürültü patırtı, içi boş. Şelaleden başarılı bir atlayıştan sonra, Suri neden bu kadar endişelendiğini anlayamadı.

Küçük odalar veya onu Fhrey başkentine götüren kafes gibi dar yerlerde olmak, neredeyse diri diri gömülmek gibiydi, ama *benzer* olan aynı şey değildi. Gerçek olan şeyden duyduğu korku onu rahatsız ediyordu ve onu her zaman felç eden şey, o bilinmeyen faktör olan beklenti idi. Suri,

çocukluğunun en büyük korkusuyla yüzleşmek zorunda kalmamıştı, en azından Vasek'in adamları onu gerçekten gömene kadar.

Peki, ne değişti?

Bunu anlaması uzun sürmedi. Suri artık altı yaşında değildi ve mezarda geçirdiği zaman ona korkunun ne olduğunu, bir çocuğun dehşetini görmeyi öğretmişti. Suri gelişmişti ve bunu yaparken çok daha büyük korkular olduğunu öğrenmişti.

Gilarabrywn yapmakla karşılaştırıldığında, diri diri gömülmek hiçbir şeydi.

Bu farkındalıkla birlikte başka bir şey daha fark etti: Günlerdir iyi bir uyku çekmemişti ve karanlıkta uzanmış olduğu için biraz kestirdi.

"O nasıl?" diye sordu Imaly. Aquila'nın Kûratörü sesini alçak tutmaya ve gözlerini Bahçe Kapısı'na dikmeye özen gösterdi.

"Senin de hapsedilip yiyecek ve su verilmezsen nasıl olacağını tahmin ettiğim gibi." Sırların Efendisi Vasek, gerçek duygularını belli etmemek için özenle geliştirdiği alışılmış düzgün ses tonunu korudu. "Daha iyi günler gördüğüne eminim."

İkili, Fhrey şehri Estramnadon'un merkezini oluşturan Bahçe'deki düzinelerce taş banklardan birinde yan yana oturdu. Imaly soluna oturdu, kolunu koltuğun koluna koydu, o ise en sağa oturdu — sessizce konuşabilecek kadar yakın, birlikte olmadıklarını ima edecek kadar uzak.

Sonbahar kışa yerini bırakıyordu. Normalde yemyeşil olan arboretum yapraklarından arınmış, donuk kahverengi, siyah ve gri renkli çıplak dallara dönüşmüştü. Fhrey evreninin kültürel ve dini merkezi de ziyaretçilerinden arınmıştı. Bu, ikisine mahremiyet sağladığı için iyiydi, ancak çok sayıda boş koltuk şu soruyu akla getiriyordu: Birlikte değillerse neden aynı bankı paylaşıyorlar? Yine de, tek bir kişi görünüyordu.

Trilos her zamanki yerine oturdu. Hava durumunu umursamıyor gibiydi; ayrıca, ondan en uzak bankta oturan ikiliyi de fark etmemiş gibiydi.

"Onun fiziksel durumu beni endişelendirmiyor," diye fısıldadı Imaly. "Peki ya tavırları?"

"Biri diğerinin elini tutuyor, sence de öyle değil mi?"

"Cevabı bilseydim sormazdım. O bir Rhune. Onları hiç anlamıyorum."

"Ben de uzman değilim."

Imaly müttefiklerini seçerken dikkatli davranmıştı. Volhoric, boynuzun erişimini kontrol ettiği için gerekliydi.

Makareta onun gizli silahıydı, ama Imaly sadece bir müttefik, bir suç ortağı seçebilseydi, bu Vasek olurdu, her ne kadar o en büyük tehdit olsa da. Zeki ve deneyimli olduğu için, onu en çok ihanet etme olasılığı olan kişi de oydu.

"Bu Rhune'un ejderhaların sırrını ifşa etme ihtimali nedir?" diye sordu Imaly.

"Düşük," diye cevapladı kendinden emin bir şekilde. "Onun bu bilgiye sahip olduğunu hiç sanmıyorum. En çok ihtiyacımız olan bilgiye sahip birini göndermek aptallığın ötesinde bir şey olurdu ve kaynaklarım Nyphron'un aptal olmadığını söylüyor. Hediye paketi biraz fazla mükemmel. Bir tuzak olduğundan şüpheleniyorum. Muhtemelen bir tür intihar görevinde buraya gelmiştir. Amacı muhtemelen sabotaj, bilgi toplama veya hatta suikast girişimidir. Rhune'un tapınak bir yana, kimseye nasıl bir tehdit oluşturabileceğini anlayamıyorum. Yine de, onun tehdidinin niteliğini belirleyememiş olmam beni endişelendiriyor."

"Peki ya o biliyorlarsa?"

"O zaman bize söylememek için elinden geleni yapar." "Onu zorlayarak öğrenebilir misin?"

Vasek tereddüt etti. "Bu sabah evet derdim, ama şimdi o kadar emin değilim."

"Neden? Ne oldu?"

"Onu mezardan çıkardık, tabuta geri konmamak için her şeyi yapacağımızı umuyorduk, ama..."

"Ne yaptınız?" Imaly, birlikte olmadıklarını taklit etmeyi unuttu ve doğrudan ona bakmak için döndü. "Onu gömdünüz mü? Toprağa mı? delirdin mi? Ölebilirdi!"

Hâlâ kapıya bakarak, Vasek sinir bozucu sakın sesiyle cevap verdi.

"Orada sadece birkaç saat kaldı. Tabut, iki katı süre yetecek kadar hava içeriyordu. Rhune'un dar yerlerden korktuğuna inanmıştım, ama görünüşe göre öyle değilmiş."

"Bu inanılmaz derecede riskli bir kumardı. Tabutta ne kadar hava olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bu bilgiyi nasıl edindiğimi bilmek istemezsin, güven."

"O iyi mi?"

"O iyi. Görünüşe göre söylenti doğru değilmiş. Rhune
"Bunun için Ferrol'a teşekkür et. O, bizim... şeyden sonra önemli olabilir.

"Bunun için Ferrol'a teşekkür et. O, biz... şey, sen biliyorsun." Etrafına baktı. Trilos'un duyabileceği mesafeden uzaktaydılar, ama Imaly halka açık bir yerde açıkça konuşmaktan rahatsızdı.

Vasek de aynı fikirde gibi görünüyordu ve sessizce cevap verdi, "*Senin bildiğin kuyu nasıl* nasıl gidiyor?"

Imaly avuçlarını birbirine sürterek ısıttı. "Hala üzerinde çalışıyoruz ama çok umut verici."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Vasek. "Bana sonuçları gösterin, ben de başarınızı desteklemek için önlemler almayı düşünüyüm."

"Yani Lothian'ın tarafına mı geçeceksin? Onun bu savaşı kazanabileceğine inanıyor musun? Rhune'un aradığı bilgiye sahip olmadığına dair şüphelerini zaten itiraf ettin.

Ve Rhune bu bilgiye sahip olsa bile, senin ikna gücün işe yaramadı. Lothian, ejderhaların vaadiyle bir ipin ucunda sallanıyor. Onlar olmadan bu savaşı kazanabileceğimize inanıyor musun?"

"Hayır." Cevabı beklediği gibiydi, ama bu cevabı verme hızı öyle değildi. Düşünmeye bile zahmet etmemişti. Vasek, belki de çok uzun zaman önce, bu sonuca varmıştı.

"Hiç şansımız yok mu?" diye sordu.

"Erivan'ın tamamını korumak için yeterli Miralyith'imiz yok. Nyphron eninde sonunda bunu fark edecek, ya da belki çoktan fark etmiştir, ama Nidwalden'ı geçmek konusunda inatçı davranıyor. Eninde sonunda, Miralyith'imizin etrafına bir ordu gönderecek. Belki de çoktan yola çıkmışlardır. Güney, doğu ve kuzeyde sadece küçük savunma güçlerimiz var. Nüfusumuz azalırken Rhune, Avrıl'n'e yayılmakta ve çoğalmakta özgürdür." Başını salladı. "Ferrol bizim adımıza şahsen müdahale etmedikçe, hiç şansımız olduğunu sanmıyorum hiç şansımız yok."

"Vasek, Lothian Alon Rhist'e gittiğinde, Rhunes'tan bir kuş aracılığıyla bir teklif aldım. Halklarımız arasında barış öneriyordu. Eğer - ve bu büyük bir varsayım, kabul ediyorum - ama planımızı başarabilirsek, yine de bir savaşla uğraşmak zorunda kalacağız, senin de kabul ettiğin gibi kazanamayacağımız bir savaş. Kendimizi etkileyip başarılı olma ihtimalimiz varsa, bu Rhune ile daha iyi ilişkiler kurmak isterim daha iyi ilişkiler kurmak istiyorum. O yüzden, ona daha iyi

davranmayı önerebilir miyim?" "Tapınağın emrine karşı gelmemi mi istiyorsun?"

O iç geçirdi. "Hayır, fane sana ejderhaların sırrını öğrenmeni söyledi, ama sen onun bunu bildiğine inanmıyorsun. Var olmayan bir şeyi elde edemezsin. Ama ejderhalar olmadan kazanamayacaksak, Rhunes ile barışçıl bir çözüm düşünmek mantıklı olmaz mı? Lothian sana soru sorarsa, ona denediğini söyle.

Son taktik başarısız olduğu için yeni bir taktik. Bazen nezaket, zulümle elde edilemeyen şeyleri elde edebileceğini açıklayın.

"Ne öneriyorsun? Onu çaya davet edeyim mi?"

"Bu iyi bir başlangıç olur, ama neden onu düşman olarak görmekten vazgeçip misafir olarak kabul etmiyorsun? Yemek, banyo, daha iyi kıyafetler ve konforlu bir kalacak yer ayarlayabilirsin."

Vasek kaşlarını çatı. "Nereye mesela?"

"Bilmiyorum. Sen Gizemlerin Efendisisin."

Vasek bunu düşünmek için bankta geriye yaslandı. "Sanırım sarayda daha iyi bir oda ayarlayabilirim."

Imaly aniden doğruldu, sırtı bankın arkasından ayrıldı. Sanki sonbaharın sonlarında bir arı üzerine konmuş gibi, kucağından bir şey silkeliyormuş gibi yaparak bu hareketi gizledi. "Hayır," dedi sertçe. "Orada olmaz. Ferrol'un hatırı için onu Lothian'dan uzak tutalım."

"Onu evine mi almak istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır." Imaly, Rhune ve Makareta'yı aynı evde barındırma düşüncesinden dehşete kapıldı. Makareta'yı Vasek'e henüz anlatmamıştı. "O senin sorumluluğunda olduğuna göre, neden onu evinde misafir odasına yerleştirmiyorsun?"

"Benim evimde mi?"

"Yalnız yaşıyorsun. Mükemmel olur. Onu kendi evine kabul etmekten daha iyi bir şekilde kırılan ilişkileri düzeltmenin yolu olabilir mi?"

"Ben..."

"Hepimizin fedakarlık yapması gerekecek, Vasek."

"Peki sen neyi feda edeceksin?"

Makareta'nın güven dolu yüzü Imaly'nin zihnine geldi ve onu üzdü. Ancak yıllarca siyasetin içinde bulunmuş olması, ifadesini nötr tutmasını sağladı.

"Hayatım, sanırım, son derece acı verici bir şekilde sona erecek. Lothian'ı görevinden almayı başaramazsam, tüm parmaklar beni gösterecek. Ve ikimiz de Lothian'ın hainleri nasıl alenen infaz etmeyi sevdiğini biliyoruz. Ama bu benim en büyük endişem değil."

"Öyle mi? Peki nedir?"

"Senin yanıldığın ve bu Rhune'un gerçekten ejderhalar yaratmayı bildiği. Eğer durum böyleyse ne olacağını düşünüyorsun?"

"Peki, ondan sırrı öğrenemediğimi varsayarsak, Lothian kendi başına önlemler alacak. Kendi *ikna gücünü* kullanacak ve Ona bildiklerini anlatacak. Sonra Lothian bu savaşı kazanacak, Fenelyus gibi halkının yeni kahramanı olacak ve bu da Miralyith'i iktidardan uzaklaştırma fırsatını ortadan kaldıracak.

Imaly başını salladı. "Öyleyse, onun neyi bildiğini ve neyi bilmediğini kesin olarak öğrenmeliyiz."

"Tabutun içine gömüldü! Öldü mü?" Volhoric Imaly'ye sordu. "O aptal Vasek onu öldürdü mü?"

Başrahip, bahçenin dışında, bahçeyi çevreleyen çitleri buduyormuş gibi yaparak bekliyordu. Ayaklarının dibinde küçük bir dal yığını ve yorumlarını ifade etmek için sallayıp dürttüğü küçük bir testere vardı.

"Hayır, o iyi," diye cevapladı Imaly, geri çekilerek. Volhoric'in onu yanlışlıkla budama makasıyla vurmasından endişeleniyordu.

"Cidden mi? Ondan sonra kimse nasıl iyi olabilir ki! Onun *bizim* tarafımızda olması gerekiyor, ya da en azından devamıza sempati duyması. Barışa giden tek yolumuz o. Bunu ona açıkladın mı?"

"Açıkladım."

Volhoric bahçe aletini indirdi ve iç geçirdi. "Vasek şimdi ne yapacak, parmakları kesmeye mi başlayacak?"

"Bu onun bir sonraki hamlesi olabilirdi, ama onu farklı bir yol denemeye ikna ettim. Onun bizden nefret etmesini istemeyiz."

Pişmanlıkla testereye baktı. "Bence o ağaç çoktan devrilmiş." "Eminim öyledir, ama iyi haber şu ki, onun beslediği düşmanlık Lothian ile, ve bu bizim lehimize olabilir. Ama bu bizim şu anki endişemiz değil."

"Peki ne bizim acil sorunuz?"

Imaly eğilip rahibin kestiği küçük dalları topladı. Onları anlamlı bir şekilde elinde tuttu. "O ağacı tekrar dikmemiz gerekiyor, burada devreye sen giriyorsun."

"Ben mi?" Dallara baktı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sen Umalyn kabilesinin reisisin. Öğrencilerinden birinin, Ferrol'un rahibesinin işbirliğine ihtiyacım var. Rhune ile konuşup onu rahatlatmasını istiyorum."

"Aklında biri var galiba?"

"Evet." Dalları açık avucuna vurdu. "Sanırım Nyree, Estramnadon'da Rhune'un güvenebileceği tek kişi."

Volhoric'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

"Evet. Neden?"

Elini yüzüne götürdü. "Çünkü bu göreve daha uygun olmayan başka kimse aklıma gelmiyor."

"Onun nesi var?"

"O, son derece gayretli, tamamen inatçı ve kışın ortasında donmuş Shinara Nehri kadar soğuk biridir. Rhune ile arkadaşlık kurmanın Erivan'ı kurtaracağına onu ikna etsem bile, bunu başarabileceğinden şüpheliyim. O, berbat bir yalancıdır."

"Oh, hayır! O yalan söyleyemez." Imaly dalları düşürdü ve iki elini kaldırdı. "Bu Rhune zaten birçok aldatmacadan acı çekti. Bunu bekliyor olacak. Nyree'nin samimi olması gerekiyor, bu yüzden ona Vasek'in talimatlarını izlemesi dışında başka talimat vermeyin."

Volhoric, Imaly'ye şaşkın şaşkın baktı. Kafasını salladı, testere kolu yan tarafında sarkık duruyordu. "Bu, felaketten başka bir şeyle nasıl sonuçlanabilir ki?"

"Bu Rhune'un Arion'un yakın arkadaşı olduğu söyleniyor, Miralyith öldüğünde Miralyith öldüğünde oradaydı. Sevdikleri birini kaybetmiş olmalarının aralarında bir bağ ve ortak bir acı yaratacağını umuyorum."

"Bunda tek bir sorun var," dedi Volhoric, çitleri fırçalarken, kalan ölü yaprakları silkeliyordu. "Nyree, Arion'dan nefret ediyordu."

"Ama Arion onun kızıydı," dedi Imaly inanamayan bir şekilde.

Volhoric başını salladı. "Shinara kadar soğuktu, sana söylüyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAYIP VE BULUNAN SEVDİKLER

Ölüm perdesinin ötesindeki o dünyada, sonsuza dek kaybettiğimizi sandığımız kişilerin sadece kaybolmuş olduklarını gördük. — BRIN'İN KİTABI

Moya öldüğünde otuz iki yaşındaydı ve bu, evlenmemiş, çocuksuz bir kadın için kesinlikle genç bir yaş değildi, ama işlerini yoluna koyacak kadar da yaşlı değildi. Sonuç olarak, Moya öbür dünya hakkında pek fazla düşünmemişti. Yine de hikâyeleri duymuştu. Büyük savaşçılar öbür dünyanın cenneti olan Alysin'e giderlerdi; diğerleri ise Rel ve Nifrel arasında bölünürdü. İyiiler ilkine, kötüler ikincisine giderdi. Nifrel'in intikam, sonsuz işkence ve ıstırap dolu bir yer olduğu söylenirdi. Moya, Rel'in çok daha iyi olacağını hiç düşünmemişti, özellikle de ona güneşin olmadığı bir yer olarak tarif edildiği için.

üzüntü ve pişmanlıkla dolu bir hayat. Moya tüm bunları annesinden duymuştu ve Audrey, kötü karar verme yeteneği ve herkesin geleceğine olumsuz bakış açısıyla tanındığı için, Moya annesinin tanımlarının muhtemelen yanlış olduğunu tahmin etti. Ölüm, bol miktarda yiyecek ve içeceğin aktığı muhteşem bir yer de olabilirdi. bol yiyecek ve içeceğin olduğu harika bir yer olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, ne bekleyeceğini bilmiyordu, öbür dünyanın nasıl olacağına dair önceden oluşturulmuş bir fikri yoktu — muhtemelen karanlık, belki puslu, kesinlikle soğuk. Herkes Phyre'nin yeraltında olduğunu biliyordu ve Moya'nın Neith'e yaptığı ziyaret, bu üçünün de doğru olduğunu gösteriyordu.

Kapıdan içeri giren ışık onu şaşırttı, ama kapıdan geçmek dışarıdan ve uzaktan bakıldığında, iç kısım bir yıldız kadar parlak görünüyordu. İçeri girince, o kadar parlak değildi, ama dışarıyı tamamen siyah, karanlık bir opaklığa dönüştü.

Rel, aslında karanlık, soğuk bir mağara değildi; her ağacında elma olan ve köpüklü birayla dolu çeşmelerin bulunduğu bir meyve bahçesinde yaşamak gibi de değildi. Gençliğinde Moya, komşuları Crescent Ormanı'nı pek önemsememişti. Ancak Dahl Rhen'den ayrılıp çorak, tozlu

Moya ağaçlara olan sevgisini keşfetti, çocukluğunun acı hatıralarından yetişkinliğinin tatlı hatıralarına dönüşen bir nostalji. Bu ağaçlar Rhen'dekilerden farklıydı. Moya, bu ağaçların devasa boyları ve yaşlı görünümlerini, uzun bir yolculuğun başında yeniden keşfedilen eski bir pelerin kadar rahatlatıcı buluyordu.

Ormanların dışında, arazi engebeliydi, ama dayanılmaz derecede değil. Hoş bir dere, kayalıkların ve tepelerin etrafında kıvrılarak akıyordu. Uzakta, Moya'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen dağlar yükseliyordu. Karla kaplı devasa taş dışlar, sanki Mador Dağı aynı boyda bir sürü çocuk doğurmuş gibi bir duvar oluşturunuyordu. Hepsinin üzerinde bir tür gökyüzü vardı, ama Moya ne güneşi ne de mavinin izini gördü. Dağınık beyaz ışık her şeyi aydınlatıyordu, öyle ki gölge ve sıcaklık yoktu. Moya'nın annesi bu konuda haklıydı: Öbür dünya güneşsiz görünüyordu.

"Huh," diye düşündü Rain, hepsi sonsuz dünyaya ilk kez bakarken.

Sadece tek bir kelime, belki de kelime bile sayılmayacak bir ses, ama Moya bunun kendisinin de hissettiklerini özetlediğini hissetti.

"Biraz daha fazlasını bekliyordum," dedi Tekchin hayal kırıklığına uğramış bir sesle, gözleri uzaklardaki yükseklerle bakarak.

"Ben daha azını bekliyordum," dedi Tressa rahatlamış bir ses tonuyla. "Ya da belki başka bir şeyi."

"Bence harika," dedi Gifford, yüzünde kusursuz bir gülümsemeyle. "Güneş yok...

Peki ışığı ne yaratıyor?" diye sordu Roan yumuşak bir sesle, muhtemelen kendine.

Brin'in söyleyecek bir şeyi yoktu, ama başını çevirdi ve gözleri her şeyi kavramaya çalışarak hızla etrafı taradı.

Kapının uzak tarafında bir yol başlıyordu, beyaz tuğlalardan yapılmış güzel bir cadde

—tebeşir ya da belki alabasterdan yapılmış güzel bir cadde. Caddenin kenarlarında başka bir kalabalık bekliyordu. Bu kalabalık, daha önce dışarı çıkmaya çalıştıklarıydı, ama kısa sürede durumun öyle olmadığını anladı. Kapı açıldığı anda, yeni ölenler içeri akın etti ve anneler, babalar, büyükanne ve büyükbabalar ve çocuklar tarafından kuşatıldılar. Şok edici tanıma, kucaklaşmalar ve gözyaşları izledi — bir dizi büyük buluşma. Sırada tanışmalar vardı. İtişip kakışan kalabalığın içinde Moya onları görmekten çok duymaktaydı.

"Bu senin büyük büyükbaban Cobalt Sire! Onunla hiç tanışmadın. Adın onun adından geliyor. Sen doğmadan önce öldü."

"Ben senin annenim. Seni doğururken öldüm. Sanki daha dün gibi, ama şimdi haline bak!"

Moya'nın, Tressa'nın anahtarı kullandığını birinin görmüş olabileceğine dair ilk korkuları yok olmuştu. Bu değerli yeniden bir araya gelme anlarında, diğer her şey unutulmuştu.

"Brin! Brin!" tanıdık bir ses bağırdı. "Brin!"

Moya ne olduğunu anlamadan, Brin tanıdık bir adam ve kadının kollarına atılmıştı. Moya zihinsel olarak Rel'de olduğunu ve burasının öbür dünya olduğunu kabul etmişti, ama o ana kadar bunu tam olarak idrak edememişti. Delwin ve Sarah'nın kızlarını kucaklamasını izleyen Moya, midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

Bu gerçek. Biz gerçekten öldük.

Sarah ve Delwin yalnız değillerdi. Tanıdık bir siyah-beyaz köpek sevinçle havlayarak yanlarına koştu. Moya, çobanlık yapamayacak kadar yaşlanınca rahat bir hayat süren hüzünlü yaşlı bir çoban köpeğini hatırladı. Bu Darby o değildi. Bu köpek genç ve enerjikti, ama Sarah ve Delwin tam olarak ölü oldukları zamanki gibi. Moya bir şeyleri kaçırdığını biliyordu — birçok şeyi, tahmin ediyordu — ve köpeğin bir ipucu olduğunu düşünüyordu. Gifford'un normal konuşma yeteneği de bir ipucu olabilirdi.

Bilmece çözmeye çok kötüyüm.

Beyaz cüppeli yakışıklı bir Fhrey, Tekchin'e yaklaşıp omzuna sıcak bir şekilde vurdu. "Tekchinry!" Dişlerini gösterdi.

"Prylo?" Şaşkınlıkla Tekchin, Fhrey'e baktı. Sonra Moya'ya, "Bu benim babam. Dherg Savaşı'nda öldü," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, efendim." "Prylo, annem nerede?"

Fhrey gözlerini devirdi. "O hala hayatta, seni aptal!"

Moya'nın solunda, Rain bir düzine cüce tarafından kuşatılmıştı. Onlar kazıcıyı kucakladılar, tokatladılar ve genel olarak azarladılar.

"Oh, sonunda yeterince derine indin mi?"

"Bak! Kazmasını getirmiş, getirmiş! Aptal çocuk."

"O günler geride kaldı, delikanlı! Sonunda dibe vurdun."

Bu yorumlar Moya'yı üzen bir şekilde acımasız geliyordu, ama gülümsemeler ve kucaklaşmalar eşliğinde söyleniyorlardı.

Dherg'lerde bir şeyler yolunda değil.

Sarah Brin'i bıraktıktan sonra, Delwin kızını hayattayken binlerce kez yaptığı gibi kollarının arasına aldı. Bu tanıdık sahneyi izlemek, Sarah'nın unutmuş olduğu eski, çirkin kıskançlık duygusunu geri getirdi.

Brin'in ailesinde yün eğirerek geçimini sağlayan Moya, Delwin'in koyunlarla geçen uzun bir günün ardından eve geldiğini izlerdi. Sarah

kocasını öperek karşılardı. Sonra Brin koşarak gelip bir şeyler gösterirdi. Yemeklerin kokusu, gülümsemeler, mutluluk ve sevgi... Tüm bunlar Moya'yı dışarı çıkmaya zorluyordu; bunu yapmak zorundaydı, yoksa ağladığını görüp nedenini sorabilirlerdi. Moya, ne kadar boş olduğunu açıklamak istemiyordu.

onların yaşadığı gibi bir şeyi asla yaşayamayacağını bilerek onu üzüyordu.

Brin'in yeniden bir araya gelmesini izleyen Moya da aynı boşluğu hissetti. Kendi annesini aradı, ama Audrey ortalıkta yoktu.

Bazı şeyler asla değişmez.

Sarah, Moya'yı gördü. Audrey'den daha çok annesi gibi olan kadın, sempatik bir bakışla koşarak ona sarıldı. Sarah'nın kollarında sıkışıp kalan Moya, gözyaşlarını saklayamadı.

"Sorun yok," dedi Sarah. "Artık her şey yolunda."

Sarah, Moya'ya sarıldı. O an, çıtır çıtır yanan şöminenin nostaljisi ve yün ve pişmekte olan ekmeğin rahatlatıcı kokusu ile doluydu. Moya, uzun zaman önce komşusunun evinde bulduğu sığınak.

"Annen gelecek. Ölen biriyle güçlü duygusal bağları olanlar, bunun gerçekleştiğini anlarlar. Bu yüzden buradayız. Bir çınlama var, bayılmak üzereyken duyduğunuz türden bir çınlama. Audrey az önce buradaydı ama o... şey..."

"Benden nefret ediyor," diye cevapladı Moya. "Bana, bu kadar kötü bir kız olduğum için asla affetmedi."

Sarah, evi dağınıkken misafir gelmiş gibi utanmış görünüyordu. "Öyle bir şey değil. Eminim. Sadece kapı kapalıydı ve kimse ne kadar süre kapalı kalacağını bilmiyordu, bu yüzden bazıları gitti. Audrey'nin geri döneceğinden eminim." Sarah, Moya'nın gözyaşlarını sildi. "Her neyse, biz buradayız ve sen ve annen birbirinizi bulana kadar bizimle kalabilirsin."

"Ah, anne," dedi Brin, yanaklarını ve gözlerini silerek, "Üzgünüm, ama kalmayacağız. Sadece geçici olarak buradayız."

Bu, her iki ebeveynin de şaşkın bakışlarına neden

oldu. "Ah, tatlım..." diye başladı Sarah.

"Senin... öldüğünü anlıyorsun, değil mi?" diye sordu Delwin. "Tabii ki anlıyorum ve bunu

"

"İki kez mi?" dedi Sarah. Şaşkın bir ifadeyle kocasına baktı.

Moya garip bir şekilde güldü. "Brin'i bilirsin, hep şaka yapar."

Sarah, Moya ve Brin eve çamurla kaplı halde geldiklerinde yaptığı gibi ona baktı — "Siz ikiniz ne yapıyordunuz?" ifadesiyle. Bu bakış aynı zamanda *"Bu senin hatan, biliyorum"* da diyordu. Sonra, sanki bir şeyin çok uzun süre pişirildiğini hatırlamış gibi, Sarah ellerini yanaklarına koydu ve diğerlerine baktı. "Neden hepiniz birden buradasınız? Fhreyler Ejderha Kampı'nı mı işgal etti?"

"Hayır, öyle değil. Sadece... Hey, durun. Kampı nereden biliyorsunuz? Ben orada yaşıyordum, sonra... sonra..." Brin tereddüt etti.

"Öldükten sonra, evet." Sarah başını salladı.

Etraflarındaki insanlar selamlaşmayı bitirip uzaklaşıyorlardı, tuğla yoldan Moya'nın Dahl Rhen'deki gibi küçük yuvarlak evler binalar gördüğü yere doğru tuğla yoldan yukarı doğru yürüyorlardı. İnsanların çoğu Tanımadığı kişilerdi, ama bazıları hafızasını gıdıklıyordu, çocukluğundan belirsiz bir şekilde hatırladığı ama şimdi yerini belirleyemediği yüzler.

"Başkaları da ölür, canım," diye açıkladı Sarah. "Onlar da haberler getirirler." Bir an durdu, gözleri hüznle doldu. "Son zamanlarda birçok insan son zamanlarda öldü, savaş falan yüzünden. Persephone, Moya, Roan ve Gifford hakkında harika hikayeler duyduk, ve Dureyanlı çocuk Tesh ile olan aşkın hakkında da - ki artık çocuk olmadığını tahmin ediyorum. Yakında büyükanne ve büyükbaba olacağımızı duymayı umuyorduk. Sanırım artık bu olmayacak."

"Artık çocuk değil demişken... bu da öyle." Delwin, Gifford'un sırtına bir şaplak attı ve çömlekçi sendeledi. "Sen düzeldin, değil mi değil mi?"

"Evet, efendim."

"Neden hepimiz eve gitmiyoruz?" dedi Sarah, sanki koyunlarmış gibi kollarını sallayarak onları ikna etmeye çalıştı. "Ateşin başında oturabiliriz, sen de bize dünyada olan biten her şeyi anlatabilirsin. Evimiz şu tarafta." Sarah, Moya'nın tam olarak Dahl Rhen'in merkezinde duran kuyuyla aynı olduğuna yemin edebileceği bir kuyu gördüğü tuğla yolu işaret etti.

Dahl Rhen'in merkezinde duran kuyuya tıpatıp benzediğini iddia edebileceği bir kuyu gördü. Efsanevi Kova Baskını'nın gerçekleştiği ve bir zamanlar Tekchin'i kendisi için su tulumlarını doldurması için ikna ettiği kuyu.

Ben Tekchin, Galantianların en yakışıklı ve en yetenekli olanı. O yara izi her iki konuda da aksini gösteriyor.

"Bu kuyu, eskiden yaşadığımız yerdeki kuyuya tıpatıp benziyor. Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Moya.

"Orada çünkü hepimiz onu hatırlıyoruz," diye açıkladı Sarah. "Hâlâ bizim ortak kuyumuz, ama artık ondan su dışında başka şeyler çıkarıyoruz."

Daha derin ve daha hayati bir şey. Anılar burada önemlidir. Çevremizdeki dünyayı şekillendirmemize yardımcı olurlar."

Brin'e dönerek ekledi: "Büyükannen Brinhilda çocuklarla birlikte bekliyor. Onlara kalmalarını söyledim. Fazla yük olmak istemedim. Bazıları bütün klanı getirir, ama buraya gelmenin ne kadar kafa karıştırıcı olabileceğini biliyorum. Senin olabileceğini düşündüm; bir annenin sezgisi ölümle sona ermez ve senin hiç dalgıç olmadığını, hep suya giren biri olduğunu hatırlıyorum."

Sarah, Brin'in elini tuttu ve yola çıktı. "Bekle!" dedi Gifford.

Herkes durdu ve ona baktı. Çömlekçi, dağılan kalabalığın derinliklerine bakıyordu, orada küçük bir kadın yavaşça ortaya çıkıyordu. Genç ve zayıftı, saçları düz ve kısaydı. Kalabalık dağılınca, kadın yavaşça öne çıktı, tereddütle yaklaştı, elleri titriyordu, gözyaşları doluyordu, gözleri sabitlenmişti...

"Roan?" Reanna yumuşak bir sesle konuşurken ona doğru yavaşça ilerledi.

Anne ve kızı birbirlerine çok benziyorlardı, ancak rahatsız edici bir şekilde Roan biraz daha yaşlı görünüyordu. Moya, Roan'ın annesinin genç yaşta öldüğünü kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

İlk başta kucaklaşmadılar. Kucaklaştıklarında, Sarah ve Brin'in paylaştığı çılgın coşku yoktu. Bunun yerine, ellerini uzatarak yavaşça yaklaştılar. Sonra yavaşça, tereddütle, Roan'ın annesi mesafeyi kapattı ve kızını sanki ince bir porselen heykelcikmiş gibi kollarının arasına aldı. Bir süre öyle kaldılar, sonra Reanna yavaşça kızının saçlarını okşamaya başladı.

O bunu yaparken, Roan ağladı. Moya arkadaşını nadiren bu halde görmüştü. Roan sadece ağlamıyordu, hıçkırarak ağlıyordu.

İkisi omuzları kambur, sırtları eğik bir şekilde birbirlerine sarıldılar. Hayatları boyunca korkarak yaşamış olmaları, aksi takdirde güzel ve gururlu olabilecek bu kadınları, kendilerinin daha küçük versiyonlarına dönüştürmüştü.

Hayattayken, dünyaya sadece küçük gölgeler düşürmekle kalmamışlardı; onlar gölgelerdi.

Moya, etraflarındaki yüzleri tararken yayını tutuşunu düzeltti.

Roan ve Reanna'yı işaret ederek, "Iver the Carver'ın nereye gittiğini bilen var mı?" dedi. Tuğla yolu dikkatle süzdü, çok uzun zamandır bir adam sandığı canavarın çok uzun zamandır bir adam sanmış olduğu canavarı görebilmeyi umuyordu. "O değersiz adamın yerine

"

"Ok nedir?" diye sordu Delwin. "Bu." Bir tanesini kaldırdı.

"Bu acı verir mi?" "Öyle olduğu bilinir."

"Burada olmaz," dedi Sarah. "Rel'de acı, ışık gibi bastırılır. Ve ben Iver'i hiç görmedim, en azından buralarda. Daha içerde olabilir. Çoğumuz uzaklara gitmeyiz. Küçük köyümüzü seviyoruz. Gel, sana göstereyim."

Gifford müdahale etmek istemedi. Roan'ı annesiyle yalnız bırakıp diğerleriyle birlikte tuğla yolu üzerinde yürümeye başladı, ancak karısını gözden kaybetmemek için kuyunun yanında durdu. Anne ve kızını birlikte görmek hem harika hem de yıkıcıydı; bir tür trajik mucizeydi. İkisi, nefes kesici güzelliğı ortaya çıkaran bir uçurum gibi, parçalanmış bir dağ gibi muhteşemdi. Onları bir gökkuşağını izler gibi izledi, bütünü kavramaya çalışır gibi izledi. Onlara baktığını fark edince, mahremiyetlerini korumak için başka yöne döndü.

Dahl Rhen'e çok benzeyen bir köyde durduğunu fark etti. Evlerin çoğu hatırladıklarına benziyordu. Tek farkları, mükemmel olmaları ve yıpranmamış olmalarıydı. Hepsi kalın, düz kerestelerden yapılmış ve parlak sarı renkli taze sazdan çatılıydı. Hiçbir çatının eğriliğı ya da çöküntüsü yoktu. Diğer dikkat çekici fark, kuyunun merkezi konumundan yayılan binlerce, belki on binlerce binanın varlığıydı.

Hepsi klasik Rhulyn

Rhune yuvarlak evlerdi, ama yine de tam olarak öyle değildi. Gifford, yemek pişirme ateşlerini gördü.

evlerin dışında, olması gerektiğı gibi, ama yemek kokusu ya da sigara dumanı bile almadı.

Kalabalıktaki pek çok kişi, Gifford ve diğerleri yanlarından geçerken onlara el salladı, herkes gülümsüyordu, hepsi dostçaydı. Hiçbiri zayıf, solgun veya hastalıklı değildi. Kimse topallamıyor ya da öksürmüyordu. Yüzlerde, artık sadece belirsiz bir anıdan ibaretti ve sonunda annesiyle tanışmayı umuyordu. Onun hakkında bildiğı her şey başkalarından duyduklarıydı. Herkesin anlattığına göre Aria muhteşem biriydi.

On altı yaşında ölmüştü ama herkeste derin ve geniş bir iz bırakmıştı.

onu tanıyordu. Cesur, nazik ve bilge, onu tanımlamak için en sık kullanılan kelimelerdi ve yıllar geçtikçe Gifford, onun yaşayabilmesi için bilerek kendini feda eden bu kadını idolize etmeye başlamıştı. Ona teşekkür etmek için bile olsa onunla tanışmak istiyordu, ama onun neye benzediğini bilmiyordu ve o da onu tanıyamayacaktı.

*Kapıya gelmiş, ama kimin için geldiğini fark etmemiş olabilir miydi?
Belki de birbirimizi fark etmeden yanından geçip gitmiştik.*

Hayır, diye düşündü. Delwin ve Sarah kesinlikle Aria'yı tanıyorlardı ve anne ile oğlunu yeniden bir araya getirmiş olmalılar. Şimdi düşününce, Brin'in ailesi neden Audrey'nin Moya için geri döneceğini söylemişlerdi de, kendi ailesi için aynı şeyi söylememişlerdi?

Bu ne anlama geliyor? Onlara bir şey mi oldu?

Belki de ailesi Meeks gibi Elan dünyasında dolaşüyor ve Phyre'ye giden yolu bulamıyordu. Bu düşünce Gifford'u birdenbire yalnız hissettirdi.

Brin anne babasının evine girmişti. Moya, Tekchin'in yanında durmuş, Moya'dan etkilenmiş ve biraz da şaşkın görünen bir grup Fhrey ile konuşuyordu. Rain, cüce arkadaşlarıyla sohbet etmeye devam ediyordu. Garip bir şekilde, herkes Runik diliyle konuşuyordu.

Belki de kendi ana dillerini kullanıyorlar, ama ben öldüğüm için onları anlayabiliyorum. Belki de ben konuştuğumda, onlar Fhrey veya Belgrichlungreian duyuyorlardır.

Fhrey dilini konuşma fikrine gülümseyerek ve bunun nasıl bir ses çıkardığını merak ederek, Gifford kuyunun yanında dinlenen Tressa'yı gördü. Yanına gidip ters çevrilmiş bir kovaya oturdu. "Yine bir araya gelen uyumsuzlar, ha? Tıpkı Umutsuz Ev'in önünde oturmak gibi."

"Hayır," diye cevapladı Tressa. "Oradan kovuldun." "Ne? Neden?"

Daha iyi konuşabildiğim için mi?"

Tressa başını salladı. "Hayır. Seni yıllar önce kovduk." "Gerçekten mi? Kim biz?"

"Ben, sanırım. Geriye bir tek ben kaldım, değil mi? Neyse, o sende."

Tressa Roan'ı işaret etti. Anne ve kızı alınlarını birbirine değdirerek konuşmaya devam ettiler. "Ah, evet, birkaç yıl önce tüm insanlığı kurtardığın olay da vardı. Bu, değersiz statünü gerçekten mahvetti. İnsanlar artık seni kahraman olarak görüyor. Umutsuzlar Evi'nde kahramanlara yer yok."

"Sen değersiz değilsin, Tressa."

"Hayatım boyunca yaptığım tüm iyilikler için bana teşekkür etmek için sıraya giren kimseyi görmüyorum."

"Henüz bitmedi."

"Evet, öyle," dedi Tressa, korkunç bir kesinlikle. "Ve ben ne kadar da berbat ettim, değil mi?"

"Ne kadar korkunç bir şey yaptın ki? Kötü bir evlilik yaptın, bunu yapan milyonlarca insan vardır."

Tressa başını salladı. "Konniger'i suçlayamam. Onun neyin peşinde olduğunu bilmiyorsam, bilmeliydim, değil mi? Yani, kocası insanları öldürdüğünü bilmeyen ne tür bir eş vardır ki? Ve onu tanımadan önce bile herkesin ağzında kötü bir tat bırakmıştım. Sekiz yaşındayken insanlar bana kaltak demeye başladı — sekiz yaşında! Nedenini bilmiyorum. Bunun ne anlama geldiğini bile Ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. İyi bir insan olmaya çalıştım, Killians'ın ineği kaybolduğunda onu geri getirdim. Bütün gece dışarıda kaldım, elbisem yırtıldı ve bunun için babamdan dayak yedim. Aptal hayvan çalılıklara takılmıştı, muhtemelen bacağına kırıp ölecekti. Ama kimse beni görmedi, bu yüzden hiç takdir edilmedim. Heath Coswall'un Tope Highland'ın bıçağını geri vermesini sağlayan bendim — hatırladın mı, o güzel bıçağı? Heath'e geri vermesini söyledim; vermezse herkese söyleyeceğimi söyledim. O da verdi ve ben sözümü tuttum, tek kelime etmedim. Tabii ki kimse benim yaptığımı bilmiyordu. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm, Sanırım yanılmışım. Çok yanılmışım. Bir şey yapamadığın anda her şeyi çok net görebilmen ne garip.

Roan onların tarafına bakıyordu, Gifford'a gelmesi için el sallıyordu.

Ayağa kalktı, ayağa kalkmanın bu kadar kolay olmasına sevindi. Bir adım attı, sonra durdu. "Benimle gel," dedi Tressa'ya.

"Bana nazik davranmana gerek yok, Gifford. Sorun değil."

"Hayır, sorun. Ve evet, nazik davranacağım."

"Neden?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

Tressa güldü. "Persephone'den İkinci Başkanlık koltuğunu aldım, hatırladın mı? Konniger ve ben sorumlu olmamız gerekirken işe yaramazdık. Ve Moya'yı Stump ile evlendirmeye çalıştım. Bunu unutmadın, değil mi?"

Gifford kaşlarını çatı. "İnsanların seni sevmesini zorlaştırıyorsun, Tressa."

"O zaman sevme."

"Ama ben..."

"Yapma." Tressa ayağa kalktı. "Hak ettiğimi düşündüğünü biliyorum. Hepiniz öyle düşünüyorsunuz. Herkes öyle düşünüyor. Bazıları, senin gibi, bu konuda biraz daha kibar davranıyor, sanırım. Ama ben acınmak istemiyorum. Nefret edilmeyi tercih ederim." Öfkeyle uzaklaştı.

Brin'in annesinin evinin içi, Brin'in büyüdüğü eve ürkütücü bir şekilde benziyordu. Duvarlara çizdiği duvar resimleri ve bir zamanlar çocukken bıraktığı el izleri hâlâ oradaydı. Detaylar

dikkat çekiciydi ve bunlar hafızasının bir sonucuysa, Brin sonunda Keeper yeteneğini kimden aldığını anlamıştı.

Brin içeri girer girmez, küçük bir kalabalık ona saldırdı. Beş çocuk neredeyse ona saldırıyordu. Dahl Rhen desenli yünlü giysiler giymişlerdi. Her biri heyecanla ona odaklanmıştı.

"Millet, bu sizin küçük kız kardeşiniz Brin," dedi Sarah, sonra sırayla çocukları tanıtarak her birini işaret etti. "Bu Will, bu Dell, şurada Wren, Dale ve buradaki küçük olan Meadow. Hepsi siz doğmadan önce öldüler. Wren en uzun yaşayanıydı."

"Hastalandım," dedi küçük kız. "Sen benim rekorumu on dört yıl aştın."

Aile özellikleri ortadaydı; her çocuk Brin'e biraz benziyordu, aynı gözler, aynı ağız, ama yine de hepsi benzersizdi — ortak bir sanatçının yarattığı özgün tablolar gibi. Brin kardeşleri olduğunu biliyordu, ama ayrıntılar çocukluk efsanelerinin karanlığında kaybolmuştu. Şimdi ise onunla konuşuyorlardı.

"Ben..." Brin, Meadow ona sarılmadan önce sadece bu kadarını söyleyebildi. O en küçüktü, yüzü tamamen gözleri ve yanaklarıyla kaplıydı.

"Korkunç muydu?" diye sordu Dell. "Yani, ölümün. Şiddetli miydi?"

"Dell!" Sarah azarladı. "Bu ne biçim bir soru?"

Brin, Sarah'ın ilk çocuğu Dell hakkındaki hikayeleri hatırladı. Babasının adını almıştı ve herkes ona Küçük Dell derdi, çocuğun bu lakabı sevmediğini söylerlerdi.

"Üzgünüm. Sadece merak ettim."

Brin ne diyeceğini bilemedi. Ayrıntıları veremeyeceğini biliyordu. çünkü eninde sonunda anahtar konusu gündeme gelecekti ve o, kendi ailesine bile bu konuda hiçbir şey söylememek en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Neyse ki, Sarah konuyu değiştirdiği için açıklama yapmak zorunda kalmadı. "Bu senin büyükannen Brinhilda," dedi Sarah, beklentilerini hiç karşılamayan bir kadını tanıtırken. Brin, büyükannesini her zaman kötü bir cadı, Tetlin Cadısı'nın çirkin kız kardeşi olarak hayal etmişti. Bu kadın Sarah'dan daha genç ve güzeldi.

"Kapıya gelirdim," dedi Brinhilda, "ama sana adını veren kişi ben olmama rağmen beni tanıyamazdın. Seninle tanışmak için uzun zamandır bekliyordum, canım." Bir kucaklaşma daha oldu. "Amcaların ve aileleri daha sonra uğrayacaklar, sanırım," dedi Sarah

dedi. "Herkes dünyada neler olup bittiğini öğrenmek isteyecek, bu yüzden sıkıştırılacağını bekleyebilirsin. En azından bir süreliğine yapacak bir şeyin olur.

Çok fazla gün, önceki günler gibi geçiyor. Yapacak çok az şey olması oldukça sıkıcı."

"Neden öyle?" Brin etrafına baktı.

"Burası bekleme yeri." Babası yüksek sesle konuştu ve sanki bunu kanıtlamak istercesine

, iyi stoklanmış ateş çukurunun yanındaki bir sandalyeye oturdu. "İhtiyaç duyulmayan bir yer."

"Ama bu iyi bir şey, değil mi? Yani, çalışmak zorunda değilsiniz, değil mi? Odun kesmeye ya da çiftçilik yapmaya gerek yok. İkiniz de hayatınız boyunca çok çalıştınız, biraz dinlenmeyi hak ediyorsunuz. Tüm sorunlarınız ve korkularınız ortadan kalktı."

"Ve yapacak hiçbir şeyimiz yok," dedi Sarah. "Eskiden çocukların büyüüp, baban ve ben nihayet rahatlayabileceğimiz zamanı iple çekerdim. Bir noktada bunun asla olmayacağını anladım. Her zaman ilgilenilmesi gereken bir şeyler olurdu. Hayat budur, bir şeyle uğraşmak

sorun ve sonra bir sonraki. Bir hedefe ulaşmak için çabalamak ve acı çekmek, ancak onun ötesinde başka bir hedef bekliyor olduğunu görmek. Hayatın, bitmek bilmeyen denemeler ve sıkıntılar nedeniyle ıstırap dolu olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi, zorlukların

hayatın özü olduğunu anlıyorum. Onları ortadan kaldırırsanız... hayatın bir anlamı kalmaz. Hayat bir oyun gibidir, ama artık rekabet bitmiştir. Biz hala buradayız, hala oynayabilen diğerlerini bekliyor ve onlar hakkında haberler alıyoruz. Bu korkunç bir şey değil, ama eğlenceli de değil."

"Bazı yönlerden daha iyi," dedi Delwin. "Bunu biraz unutmuştuk, ama haklısın. Korku ve endişe yok oldu. Dinlenmek, konuşmak ve düşünmek için çok zamanın var."

Brin, babasının kötü bir fikri satmak için elinden geleni yaptığı izlenimini edindi. "Ve belki de Rel'in tek amacı budur, durup düşünmek, hayatlarımızı düşünmek,

, hayatlarımızı, yanlış yaptıklarımızı ve daha iyi yapabileceğimiz şeyleri düşünmek için."

Sarah temiz ellerini lekesiz bir havluyla sildi. "Varlığımız ve dünya böyle olmamalıydı. Her şey bozuldu ve düzelene kadar bu şekilde devam edeceğiz. En azından insanlar öyle diyor. Herkesin sonsuza kadar yaşaması gerekiyordu, yukarıda." Tavanı işaret etti.

"Brin?" Moya dışarıdan seslendi. "Gitmemiz gerek."

Bir an için Brin, yıllar önce Moya'nın onu bir maceraya, nehirde bir yürüyüşe ya da ormanın kenarlarında ateşböceklerinin aydınlattığı bir geziye davet etmeye geldiğini sandı. Bunların ikisi de kitabında yazdığı şeyler değildi, ama belki de yazmalıydı.

Kitabım! Onlara söylemedim!

"Dünyamızdaki tüm olayları yazıyorum!" diye patladı, sonra kendi aptallığına başını salladı. Onlar bunu anlayamazlardı. "

işaretler koyuyorum..."

"Brin!" Moya, Brin'in ailesiyle kalan yetim kızın ses tonuyla değil, Keenig'in Kalkanı'nın sesiyle bağırdı.

"Ne oldu?" Brin kapıdan çıktı ve grubun çoğunun dışarıda olduğunu görünce şaşırdı.

"Harekete geçmeliyiz." Moya etrafına dikkatli bir bakış attıktan sonra daha sessiz bir sesle ekledi, "Başımız belada." Başını Rain'e doğru eğdi. "Cüceler arasında, bu diyarın hükümdarının aradığına dair bir söylenti dolaşıyor. kapıyı açanları, o kapıyı mühürlemelerini emretmişti."

"Rel'in bir hükümdarı mı var?"

Moya başını salladı. "Ve görünüşe göre mutlu değil."

"Tressa nerede?" diye sordu Brin.

"Seninle birlikte olduğunu umuyordum."

Brin başını salladı. "Sence o... Yani, sence..."

"Bilmiyorum, ama onu bulmalıyız... ve çabuk."

Tressa kapıya doğru geri dönmüştü. Aslında kimseyi aramıyordu ve Konniger ile ailesinin gelmemiş olmasına minnettardı. Hiçbirini görmek istemiyordu. Çimlere oturarak, kimse rahatsız etmesin diye meşgul görünmek için sandaletinin gayet iyi olan kayışını tamir ediyormuş gibi yaptı. Ama belki de bu, kayış gibi karmaşık bir şeyi tamir edemeyen bir aptal gibi görünmesine neden oldu. Orada otururken, Wintertide'da hediye almayan tek çocuk gibi hissetti. Hissettiği utanç, bir şey almamış olmasından değil, herkesin almış olduğunu bilmekten kaynaklanıyordu.

Tressa, ona bakan herkesin ne düşündüğünü biliyordu.

Buraya nasıl girdi? Buraya

ait değil.

Onun gibiler için başka bir yer var.

Bir sonraki yer, diye düşündü ve neden henüz Nifrel'de olmadığını merak etti.

Tressa bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, belki de Malcolm'un bir tanrı olduğunu bildiği gibi, ama Phyre'nin bir sonraki alemine girdiğinde oradan asla ayrılmayacağından emindi. Orası onun yeri, Nif-Rel

—Rel'in altında—en altta. Orada birçok arkadaş bulacaktı—arkadaşlar ve ailesi.

Genelde nasıl işliyor? Diğer alemlere gitmesi gereken insanlar, Rel Kapısı'ndan geçerken sihirli bir şekilde Nifrel veya Alysın'e mi giriyorlar?

Belki ruhlar ayrıştırılırken bir tür gecikme yaşıyorlardır. Ya da belki biri gelip beni son dinlenme yerime götürecektir.

Tressa bu fikirlerin hiçbirinin doğru olmadığını düşünüyordu ve anahtarın varlığının doğal düzeni bir şekilde bozup bozmadığını düşündü. Tek bildiği şey, bu gizemi çözmesinin pek olası olmadığıydı. Belki Roan çözebilirdi, ama o çözemezdi.

Nifrel'e gitmezsem ne olur?

Anahtarı Moya'ya verip Rel'de sonsuza kadar kalabilir, ölümü aldatabilir... bir nevi. Sorun şu ki, bu Konniger'in yapacağı bir şeye çok benziyordu . Onun planları asla işe yaramazdı. Ayrıca...

Malcolm beni gönderdi. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Anahtarı takıyordu. Malcolm'un ona neden verdiğini, diğerlerinin neden almadığını hâlâ bilmiyordu. Bunun ikinci bir şans, işleri değiştirmek için bir fırsat olduğuna inanmak istiyordu, ama bunun sadece bir hayal olduğunu da kabul ediyordu. Malcolm hiçbir şey söylememişti, bu yönde en ufak bir ipucu bile vermemişti. Tek sahip olduğu, diğer hisle çelişen bir his, her şeyin Nifrel'de sona ereceğine dair kesin bir inançtı.

Ya biri ya da diğeri mi?

İçini çekti ve kaşlarını çatı. Muhtemelen biri, sonra diğeri. Bu daha mantıklıydı. Malcolm'un ona ihtiyacı vardı ve işi bittiğinde, onu temizlenmiş tavuk kemiği gibi bir kenara atacaktı.

Bunun suçlusu benden başkası değildi.

Bunun doğru olmadığına dair birçok neden düşündü, ama aynı zamanda kendini kandırmaya çalıştığının da farkındaydı. Tressa birçok şeydi, ama aptal değildi. İnsanlar her zaman yaptıklarına gerekçe gösterirlerdi.

Eylemlerini kabul edilebilir buluyorlardı, aynı şeyleri yapan başkalarını nefret etseler bile. Ancak bu tür bir aldatma sürdürülmesi çok zor hale gelmişti.

Bataklıkta havuza girdiğinde her şey çok netti, ama algısı yine bulanıklaşmaya başlamıştı. Yeni düşünceler, taze şüpheler, zihnine sızmak için zaman bulmuştu.

Malcolm bir tanrıysa ve her şeyi biliyorsa, neden işlerin bu kadar karışmasına izin veriyor? Neden iyi insanlar ölmek zorunda? Örneğin, neden öldürdü...

"Tressa?" Sesi duydu, ayağa kalktı ve döndü.

Gelston birkaç metre ötede durmuş, ona bakıyordu. Hopeless House'a geldiğinde her zamanki gibi görünüyordu. Kapıyı çalardı, ama o cevap vermezdi. Sonra içeri girerdi. Onu gördüğünde, orada durur, yüzünde hiçbir ifade olmazdı, sanki evde kimse yokmuş gibi. İyi günlerinde, kadının adını hatırlardı, ama genellikle hatırladığı tek şey buydu. Kötü günlerinde ise kadını hiç tanımazdı ve bağırıp çağırarak evinden gitmesini söylerdi. Bu son kısım

onu her zaman şaşırtırdı, çünkü öyle değildi.

Tressa, Gelston'ın her zaman bağırmadan önce yaptığı gibi kafası karışık bir ifade takındığı için en kötüsüne hazırlandı. Ama bu sefer öyle olmadı. Bunun yerine, beklenmedik ve Tressa'yı şaşkına çeviren bir şey yaptı.

Ağladı.

Gözleri yaşlarla doldu ve yanaklarından süzüldü. Adam durdurmaya çalışmadı, silmeye bile tenezzül etmedi. O da ağlamaya başlayana kadar öylece durdu. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, Gelston yanına geldi ve onu kollarına alıp sıkıca sarıldı. Adam uzundu ve Tressa'nın yüzü onun göğsüne bastırılmıştı. Kafasının arkasında onun büyük elini hissetti, kafasını okşuyordu. Vücudu hıçkırıklarla titriyordu, kolları onu sıkıca sarıyordu, sanki onu kucaklıyordu...

"Teşekkür ederim, Tressa," Gelston nefes alıp tutabildiğinde fısıldadı - açıkça ihtiyacı olmayan bir nefes. "Denedim... İstemiştim... Sana bunu çok uzun zamandır söylemek istemiştim." Yine nefes nefese kaldı. "Oh Büyük Anne, onu yakalamama izin verdiğin için teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem... Yaptığın şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Kapıya giderken Rel'i ezip geçeceğinden ve sana bunu söyleme sana söyleme fırsatını kaçıracağım diye çok korkmuştum."

O bıraktı ve kadın başını kaldırıp onun gözlerine baktı.

"Biliyor musun?"

"Malcolm her şeyi açıkladığında ben de yanındaydım, hatırladın mı?" Gelston titrek bir sesle konuştu. "Oradaydım, ama hiçbir şey söyleyemedim. Kazadan beri kendimi çok yalnız hissediyordum. Korkunçtan da öte bir şeydi. Sonra sen geldin. Ve ben sana çok kötü davrandım. Vücudumun yaptıklarını kontrol edemiyordum. Bağırdım, çılgılık attım ve eşyaları fırlattım. Sana vurdum bile, değil mi? Hayır." Başını salladı. "Ondan da kötüsüydü. Seni *dövdüm*. Evet, dövdüm. Gözlerini zar zor açabildiğin bir anı hatırlıyorum. Ertesi gün geri geldin ve neredeyse hiç göremiyordun." Yüzü dehşetle doldu.

Tressa gözlerini sildi, burnunu çektı ve başını salladı. "Senin suçun değildi. Korkmuştun ve beni bir hırsız sandın. Beni evine giren deli bir kadın sandın. Elbette öyle sandın, neden sandımasın ki?"

Gelston başını salladı ve gözyaşları tekrar akmaya başladı, nehir yatağı oluşmuş olduğu için artık hızlıca akıyordu. "Çok üzgünüm. Ah, Tressa. Ve sen kimseye söylemedin."

Tressa omuz silkti. "Kimse beni dinlemiyor, ayrıca bu bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmezdi. Aslında sen değildin. Bunu biliyordum."

"Ve sen geri geldin... her gün. Gelmeyeceğinden çok korkuyordum. Ama sen her zaman geldin, istisnasız. Sen karanlık okyanusta benim tek ışığımsın. Tressa..." Elleriyle kızın yüzünü tuttu. "Seni seviyorum, Tressa."

Onu tekrar kucakladı ve o sırada, artık yalnız olmadıklarını fark etti.

Hepsini görmek için geri çekildi. Roan, Gifford, Brin, Tekchin, Rain ve Moya izliyorlardı.

"İşte böyle," dedi Moya. "Yıllarca özenle beslenen cadalozluk, basit bir nezaket gösterisiyle silinip gitti."

"Git başımdan, Moya!"

O anda kulaklarında bir çınlama duydu, başka hiçbir şeyi duymasını zorlaştıran bir ses. Diğerlerinin yüzlerindeki ifadeden, onların da duydukları belliydi.

Tanıdıkları biri ölmüş ve kapıya gelmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KUĞU RAHİBESİ

Suri ve Arion'un anneleriyle karmaşık ilişkileri vardı. Belki de bu, aralarındaki bağın bir parçasıydı. Mistik onunla sadece birkaç saat geçirdi ve Miralyith de aynı şeyi söyleyebilmeyi diledi. — BRİN'İN KİTABI

Suri'nin ormanda bir tohum olarak kısa bir süre kaldıktan sonra taşındığı yeni odası, şimdiye kadar kendisine sağlanan en güzel konaklama yeri idi. Avempartha kulesindeki odaları kadar görkemli olmaması hoşuna gitmişti. Bu oda hoş, yaşanmış bir havaya sahipti. Rahat yatak, bir şilte, ahşap başlık ve kahverengi ve beyaz renkli elmas desenli bir yorgandan oluşuyordu. Zemin ahşaptı, cilası aşınmıştı ve kapıdan yatağa uzanan bir yol ortaya çıkmıştı. Duvarlar kirişler ve sıvadan yapılmıştı, pencereler tek bir kalın camdan oluşuyordu. Bir masa ve birkaç raf mobilyaları tamamlıyordu, ama hepsi boştu. Suri, aceleyle kaldırılmış kişisel eşyaların izlerini taşıyan, tozsuz alanlar fark etmişti. Çimlerden bir yatak ve yıldızlardan bir tavan onu daha mutlu ederdi, ama panik dolu günleri geride kalmıştı.

Rafta kalan bir ip buldu ve bir ilmek yaptı. Bu oyunu oynamayalı yıllar olmuştu ve yatakta oturup parmaklarıyla çeşitli desenler oluşturmak keyifliydi. Kapı açıldığında eğlencesi kesintiye uğradı ve Vasek ile bir kadın içeri girdi.

Suri, yabancıların bir Fhrey için bile küçük olduğunu düşündü. Uzun boynu, narin yüz hatları ve zarif hareketleri, tıpkı Arion'ununki gibi bir kuğu gibiydi. Yakından bakınca, Suri benzerliğin bununla sınırlı olmadığını fark etti. Aynı küçük burun, ince dudaklar, ifade dolu gözler ve yüksek elmacık kemikleri vardı. Tek önemli fark saçlarıydı. Arion kafasını kel tutmuştu, ama bu ziyaretçinin saçları uzun ve bembeyazdı.

Kesinlikle bir kuğu.

Arion'un bu yankısı, sicimle sarılmış bir bohça taşıyarak ve yanında durduğunda devasa ve sakar görünen Vasek eşliğinde odaya girdi Suri yataktan kalkıp ayağa kalktı. Bunun bir saygı göstergesi olarak algılanmasını umuyordu, Arion'un planını uygulamaya koymanın ilk adımı.

"Bu Nyree," dedi Vasek. Her zamanki gibi, sesi ne dostça ne de soğuktu, sadece kibar bir kayıtsızlıktı. Bu onun için bir işti, birçok görevden biri. Belki de o, yüzlerce kişinin gardiyanıydı. "Dini kabilemizin lideri, onunla tanışmak isteyebileceğini düşündü. O, Arion'un annesi."

Nyree, Vasek'e şaşkın bir şekilde baktı. "Seni anlayamaz. O bir Rhune."

Arion'un ne?

Suri ve Arion birkaç kez anneleri hakkında konuşmuş, pişmanlıklarını dile getirmiş ve hikayelerini paylaşmışlardı. Arion, Nyree ile aralarının... *uzak olduğunu* söylemişti.

Suri, Nyree'nin sesi Arion'unkine tıpatıp benzemesine rağmen, ses tonunun tam tersi olmasına şaşırmıştı. Arion sıcak ve cana yakınken, Nyree sözlerine soğuk bir üstünlük katıyordu. Fhrey orada olmaktan rahatsızdı ve Vasek'in hoşnutsuzluğunu bilmesini istiyordu.

Mesafeli.

"Sana temin ederim *ki* Fhrey dili konuşabiliyor, ama bunu kendin gör." Vasek, Suri'yi işaret etti.

Nyree dehşete kapılmıştı. "Yoksa *benim onunla* konuşmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, bekliyorum."

Nyree'nin kaşları yukarı kalktı ve ağzı biraz yapmacık bir O şekli aldı.

"Saçmalama. Bir hayvanla konuşuyormuş gibi davranmayacağım!"

Suri o sırada konuştu: "Ben hayvan değilim, ama birçok hayvanla sohbet ettim ve çoğu oldukça hoştu. Elbette, ara sıra kötü huylu bir porsuk ya da sohbet etmek için çok meşgul bir sincapla karşılaşsınız. Ama çoğu zaman, onları oldukça samimi buluyorum."

Nyree geri adım attı.

Fhrey'in şaşkın ifadesini gören Suri, nadir görülen bir gülümsemeyle kendini kaptırdı. Vasek'in onu manipüle etmeye çalıştığını fark etti. Vasek, Suri'yi konuşmaya ikna etmeye çalışıyordu ve Suri de buna razıydı. Bunun nedeni Nyree'yi şok etmek ya da Suri'nin uzun süredir yalnız kalmış olması değildi. Bunu yaptı çünkü Fhrey ile iletişim kurmak Arion'un istediği şeydi. Persephone, ondan barış için bir araç olarak hareket etmesini istemişti

barış aracısı olarak hareket etmesini istemişti, ama Arion daha büyük bir amaç öngörmüştü. Suri'nin zihinleri değiştirebileceğine, cehaletten doğan yanlış algıları yok edebileceğine inanmıştı. Persephone savaşı kazansa bile, ya da barış sağlanmış olsa bile, Rhunes ve Fhrey arasındaki nefret hala var olacaktı;

hatta daha da yoğunlaşabilirdi. Fhreyler sadece ateşkesi katlanmak zorunda kalacaklardı. İnsanları eşit görmedikleri için bunu kabul etmeyeceklerdi. İki halk arasında gerçek bir anlayışın ilk adımı, onlara ne kadar yanıldıklarını göstermekten geçiyordu. Nyree bunun için ideal bir fırsat gibi görünüyordu. Arion'un *uzak duran* annesi, belki de sadece Suri ve Arion'un görebildiği *gerçek* savaşın mükemmel bir örneği.

"Sizi tanışmanız için yalnız bırakacağım." Vasek eşikte durdu ve arkasındaki kapıyı kapatmak için elini uzattı.

"Yapma!" Nyree ve Suri aynı anda söylediler, sonra şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Nyree, Suri'ye dehşetle baktı, sanki o tek kelimelik protestoya katılarak Suri, Nyree'nin itibarını bir şekilde lekelemiş gibi.

Suri korkusundan dolayı itiraz etmemiştii, odanın boğucu sıcaklığından ve Nyree ile birlikte içeri giren hoş esintinin kesilmesinden dolayı itiraz etmişti.

Suri, Nyree'nin başka nedenleri olduğunu düşünüyordu. Kadın çıkışa doğru yavaşça geri çekildi. "Beni bu şeyle burada yalnız başına kilitlemeyeceksin! Bu iğrenç, sapkınca! Tanrısız bir Miralyith'in tapınağı olmasının neye yol açtığının mükemmel bir örneği."

Vasek ona kaşlarını çatı. "Seni buraya getiren Volhoric'ti. Sana verdiğin sözleri hatırlatması için onu çağırayım mı?"

Nyree geri çekilmeyi bıraktı. Dudaklarında derin bir kaş çatma belirirken, kucakladığını sıktı.

"Burada kal. *Onunla* konuş," diye emretti Vasek.

"Ne dememi istiyorsun? Ve neden ben? *Onların* türleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben bir rahibeyim, sorgu memuru değil. Benden ne istediğini bilmiyorum. Bu *delilik*."

"Çok basit, Nyree." Vasek sabırlı bir ses tonuyla konuştu. "Onunla konuşmanı istiyorum. Konuş. Sohbet et. Kavramı anladın, değil mi? Birbirinizi tanımanızı istiyorum."

"O bir Rhune! Bir *Rhune*! Onunla konuşmaktan ne elde edebilirim ki?" "O, kızının arkadaşıydı. Volhoric, senin bir köprü olabileceğini düşündü. Neden ona Arion'u sormuyorsun?"

"Ciddi olamazsın." Nyree, Vasek'e sanki hasta olacakmış gibi baktı. Başını salladı.

Vasek ona anlayışlı bir gülümseme gösterdi. "Bu senin görevin. Ferrol için yap bunu." "Efendimizin iradesini bildiğini sanma, seni cahil küçük solucan!"

Hakaret, Vasek'in sağlam görünüşünden sekti. "Volhoric ve Aquila'nın diğer üst düzey üyeleri bunun önemli olduğunu düşünüyor, bu yüzden onların istediğini yapacaksın.

Bunu tapınağın, halkın, Erivan ve Volhoric için yap. Gücünü nereden bulacağın umurumda değil, ama bunu yapacaksın. Ondan sırlarını açığa vurmasını istemiyoruz. Sadece birbirinizi tanımanızı istiyoruz. Nazik ol. Kendini halkımızın temsilcisi olarak gör. Kibar ol.

"Ne kadar kalmam
gerekiyor?" "Ne kadar
sürerse."

Nyree, kucakladığını göğsüne sıkıca bastırarak, gergin gözlerle Suri'ye bakarak hareketsizce durdu.

Vasek çoktan gitmişti, ama Fhrey hareket etmemiş ya da konuşmamıştı. Suri ısrar etmedi. Nyree ona köşeye sıkışmış bir tavşanı hatırlatıyordu ve onun olabildiğince rahatlamasını beklemek en iyisiydi.

Suri, Vasek'in isteklerini dikkate alıp kapıyı açık bırakmasından etkilenmişti. Bunu bir güven işareti olarak gördü. Belki de bu büyük bir güven göstergesi değildi ve Vasek görünmeyen bir yerde bekliyordu. Ama Suri çıkışa yaklaşmayacaktı. Kaçmaya çalışmak, onun iyi niyetini boşa çıkarmak olarak görülecekti ve Suri, onun bu jestine layık olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Nyree kapıya o kadar çok bakmıştı ki, Suri Fhrey'in kaçacak olanın o olacağını düşündü.

Bu ironik olmaz mıydı? Suri gülümsedi.

"Neden sırtıyorsun?" Nyree, sanki gülümsemek bir suçmuş gibi azarladı. "Çoğu insanın kaçmak isteyen ben olmamı beklediğini düşünüyordum kaçmak isteyeceğini düşünüyordum."

Nyree'nin somurtkan ifadesi şüpheli bir bakışa dönüştü. "Bu bir tür büyü, değil mi?" Tavanı ve duvarları inceledi. Nyree, yerinden kıpırdamadan Suri'nin etrafını görmek için eğildi. "Bu Miralyith'lerin hilesi. Buralarda bir yerlerde, senin konuşabiliyormuşsun gibi gösteriyorlar."

"Miralyith *hile* kullanmaz. Ve bu sihir değildir. Buna Sanat denir, ancak bir insanı konuşturabilecek bir dokuma bilmiyorum. Yine de Sanatçılar birçok şey yapabilir: dağları yükseltebilir, havayı kontrol edebilir, nehirlerin yönünü değiştirebilir. Oh, Arion'un bunu bir kez yaptığını biliyor muydun? Evet, bana attan düşüp bir dereye düştüğünü ve bu yüzden o kadar sinirlendiğini, kendini tutamadığını söyledi. Sanırım Sanatçıları, hile kullanan ve yaptıklarını sihir olarak adlandıran büyücülerle karıştırıyorsun."

Nyree başını eğdi. Gözleri kısıldı. "Sen sanki..." Kendini durdurdu, gözlerine belirsizlik çöktü.

"Arion senden bahsetti. Umaly'n'den ayrılıp Miralyith olmak istediği için ikinizin anlaşamadığını söyledi. Kabilende bir lider olduğunu söyledi. Ferrol ile konuşmanın senin görevin olduğunu falan söyledi."

"Öyle bir şey mi?" Nyree, okyanusu dolduracak kadar gururla dedi. "Ben, efendimiz Ferrol'un *rahibesiyim*."

"Evet." Suri başını salladı. "O da öyle söyledi. Senin yolunu izlemediğinde kendini ihanete uğramış hissettiğini söyledi. Bunun için üzgün olduğunu söyledi. Seni özlediğini söyledi."

Nyree sert bir bakış attı. Kızgın görünüyordu, ama Suri nedenini anlayamadı. Belki de hassas bir noktaya dokunmuştu, bu yüzden farklı bir yaklaşım denerdi. "Arion bana Fhrey öğretmeme yardım etti. Başlangıçta pek iyi değildim, ama o mükemmel bir öğretmendi, bazen çok sinir bozucu olsa da. Onunla birlikteyken, sanki çok önemliymiş gibi, her zaman *ben* şunu yaptım, *ben* bunu yaptım derdi. Sonuçta, ne demek istediğimi anlıyordu."

"Önemli." Nyree sırtını düzeltti. "Dikkatsizlik hiçbir şekilde kabul edilemez." Suri'yi değerlendirdi ve ekledi, "Dikkatsizlik de öyle."

Suri, Treya'dan aldığı büyük beden elbiseye baktı. Bu paçavra hiç güzel olmamıştı ve şimdi lekeler ve kırıksıklıklarla dolu bir felaketti. Mezardan çıkarıldıktan sonra Vasek, Suri'ye alışılmadık derecede iyi davranmıştı. Günde iki öğün yemek alıyor, yeni odasına taşınmış ve oldukça fazla mahremiyetine sahip olmuştu. Tek almadığı şey yeni kıyafetlerdi.

Suri, Nyree'nin kusursuz beyaz asicasını fark etti. Tek bir kırıksıklık bile yoktu. "Her gün banyo yapıyorsun, değil mi?"

"Günde iki kez, medeni her insanın yaptığı gibi."

Suri başını salladı ve kirli paçavrasını kaldırdı. "Sen benim böyle biri olduğumu varsayıyorsun."

Çünkü ben bir Rhune'um. Belki de banyo yapmama izin verilmediğini, güzel kıyafetlerimin elimden alındığını, bir kafese kilitlendiğimi ve isteğim dışında buraya sürüklendiğimi fark etmemişsindir. Biri sana da aynısını yapsa sen de böyle görünürdün. Arion bana senin yargılayıcı olduğunu söyledi ve senin küçümsemeni anlayabiliyorum. Ama kendi kızından nasıl nefret edebilirsin? Arion tanıdığım en mükemmel insandı, ama yine de senin için yeterince iyi değildi.

Nyree öfkeyle baktı.

"O sadece senin onayını istiyordu. Arion bana ikinizin son konuşmasını anlattı. Her şeyi düzeltmek istediğini söyledi. İkinizin birbirinizi son kez göreceğinden korkuyordu ve haklıydı.

Hiç pişmanlık duymuyor musun? O artık yokken, ona üzgün olduğunu söylemek ister miydin?"

Nyree sert bir şekilde durdu, dudaklarını sıkıca kapattı.

Anne sahibi olmak böyle bir şeyse, benimkini hiç tanımadığım için mutluyum.

"Senin onu kabul etmeyi neden reddettiğini anlayamadı."

Nyree keskin bir hareketle dönerek kapıya doğru bir adım attı, sonra durdu.

Birkaç saniye Suri'ye sırtını dönerek durdu, sonra hızla döndü. Yüzü elma gibi kızarmıştı. "Arion bana ihanet etti! Onu düzgün bir şekilde yetiştirdim, ona her şeyi verdim. İlk kadın Umalyn Baş Rahibesi olacaktı. Bunun için elimden geleni yapacaktım. Zeki, güzel, çekici ve yetenekliydi. Arion, tarikatımızın en büyüğü olabilirdi. Fane olabilirdi. Halkımızın ilk Umalyn hükümdarı! Bunun yerine, o..."

Nyree ağlamaya başladı. Dişlerini sıktı ve gözyaşlarını sildi. "*Bunun yerine,*" dedi tiksintiyle, "*hayatımı adadığım kızım bir Miralyith oldu.*" Öfkeyle başını salladı. "Bunu yapamam. Burada kalamam." Nyree çıkışa doğru bir adım daha attı.

"O seni seviyordu," dedi Suri.

"Kes şunu! Kes şunu!" Nyree o kadar yüksek sesle bağırdı ki Suri geriye sıçrayarak duvara çarptı.

Nyree'nin yüzünden gözyaşları silinemeyecek kadar hızlı akıyordu.

"Tek söylediğim şey..."

"O beni sevmedi. Asla! Onu seven ve tüm varlığımı, başardığım her şeyi onun yararına adamaya hazır olan bendim! Ama o benim yardımımı reddetti, beni ve kabilemizi reddetti."

"Hayır, öyle değildi. O sadece *senin istediğin* kişi olmak yerine, kendisi gibi davranıyordu.

olmasını istediğin kişi gibi davranıyordu."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun! Ne beni ne de kızımı. Sen bir kafir ve bir vahşisin. Arion ve onun ne olduğu ya da ne olmadığı konusunda bana ders vermeye cüret etme."

Nyree, Suri'ye bohçayı fırlattı ve odadan kaçtı.

"Arion *sana* hiç Miralyith olmanı istedi mi? Eğer isteseydi, senin iyiliğini düşündüğünü düşünür müydün?" Suri arkasından bağırdı.

Bekledi, ama kapıda yeniden ortaya çıkan Vasek'in yüzüydü. "Bu pek iyi gitmedi," dedi.

"Sana ejderhaları nasıl yaratacağını söylemeyeceğim."

"Senden bunu istemiyordum." Paketleri işaret etti. "Nyree aceleyle sana hediyesini düzgün bir şekilde vermedi. Bunlar yeni kıyafetler. Oh, ve bundan sonra, istersen banyo hazırlanacak. Tek yapman gereken istemek."

"Bu da işe yaramaz. Bana ne kadar iyi davranırsan davran, fark etmez."

Vasek bir an bunun üzerinde düşündü. Sonra Nyree'nin kaçtığı yöne bir bakış attı. "Nyree'nin ziyaretini benim iyi biri olduğumun göstergesi olarak nasıl yanlış yorumladığını anlamıyorum. Senin yerinde olsam, bunun iyi hesaplanmış bir işkence olduğunu düşünürdüm ve bana inanmayacağını biliyorum ama şunu açıkça belirtmek isterim ki niyetimiz bu değildi. Belki de Volhoric çok naif davrandı. O, benim gibi insanların nasıl tepki vereceğini yıllarca inceleyen bir deneyime sahip değil. Nasıl tepki verdiklerini incelemek konusunda benim kadar deneyimli değil."

Başını salladı ve hüzünlü bir iç çekişle, "Nyree'nin kabilesinin çoğu gibi, Umaly'n'ler de düşüncelerinde katıdır. Bir şeye inandığında, ne kadar tartışırsan tartış, hatta kanıt gösterirsen göster, fikrini değiştiremezsin. Gördüğün gibi, ne kadar baskı yaparsan o kadar savunmacı ve sağır hale geliyor. Kapalı bir zihin, açılmayan bir kapı gibidir, duvar da olabilir." Ayrılmak için döndü, sonra durdu. "Duvarlar insanları dışarıda tutmak ve korumak için yapılmış olsa da, bu engeller aynı zamanda izole eder ve kalıcı barışın önünde bir engel oluşturur."

ALTINCI BÖLÜM

DAVET

Bazı şeylerin tam olarak hayal ettiğiniz gibi olması, bazılarının ise olmaması garip. Daha da garip olanı ise, her ikisi de olanlar. — BRIN
KİTABI

Rel'in Büyük Kapısı'nda toplanan kalabalık çok büyüktü. İlk başta Moya, büyük bir savaş olduğunu ve birçok kişinin aynı anda geldiğini düşündü. Ancak bir dizi çan sesi duymamıştı ve içgüdüğü, tek bir ölüm olduğunu ve kalabalığın önemli birinin öldüğünü gösterdiğini fısıldıyordu.

Rel'in hükümdarının Moya'nın grubunu aradığını öğrenen Moya, bu karışıklığı fırsat bilip kaçmayı düşündü. Onu durduran şey, Dahl Rhen'deki çoban topluluğundan öğrendiği bilgidi. Herkes, bir kurt sürüsü belirli bir bölgede avlandığında, aptal ve yakında ölecek olan koyunların sürüden ayrıldığını bilirdi.

Ve sonra merakı ve endişesi vardı. Kimin öldüğünü öğrenmek istiyordu, ama aynı zamanda öğrenmekten de korkuyordu. Sinyali duyan tek kişi Moya değildi ve bu bir ipucu sağlıyordu. Brin, Gifford, Tressa ve Roan da duymuştu. Rain ve Tekchin duymamıştı, bu da olasılıklar listesini kısaltıyordu ve hiçbirini iyi değildi.

"Suri, değil mi? Başarısız olduk." Brin'in sesi endişeyle doluydu, hepsi bir araya toplanmış, kalabalığa karışmaya çalışıyorlardı.

"Bunu bilmiyoruz," dedi Moya, içinden "*Persephone olabilir ve hangisinin daha kötü olacağını bilmiyorum*" diye düşünürken.

Moya, kalabalığın içinde sıkışmamak için arkada beklemelerini söyledi. Sadece kimin geldiğini bilmeleri gerekiyordu. Sonra kalabalığın geri kalanıyla birlikte dağılabilir ve yoluna devam edebilirdi. Tam olarak nereye gideceklerini bilmiyordu ama yolu takip etmenin iyi bir başlangıç olacağını düşündü.

"O onlara sırrı söyledi ve onlar da onu öldürdüler."

"Sakin ol, Brin. Biz..."

Moya kalabalığın içinde bekleyen Tura'yı gördü ve umudu azaldı. Kalabalığın içinde Cobb, Bergin, Filson, Tope Highland ve oğulları ile Killian ailesinin tümünü tanıdı, hala hayatta olan Brigham hariç. Bakerlar, Whipple'lar, Holiman Hunt ve Wedonların çoğu oradaydı. O, Moya'nın tanımadığı yakışıklı bir genç adamla ön tarafta duruyordu.

Holiman Suri'yi tanımıyor. O halde Persephone olmalı.

Bu bilgiyle, *daha kötü* bir seçenek olduğunu ve tanrıların onu seçtiğini fark etti.

Tam o sırada, toplananların birkaçı onu fark etti. Şokun ardından şaşkınlık ve hatta biraz da kızgınlık geldi, sanki Moya ölerек utanç verici bir şey yapmış gibi.

"Moya?"

Arion'a dönerek baktı. Fhrey her zamanki gibi görünüyordu, hala gömüldüğü asica'yı giyiyordu. "Buraya Suri'nin..."

"Onlar." Kapının dışında karşılaştıkları, parçalanarak öldürülen adam, gri cüppeler giymiş küçük bir grupla konuşuyordu. Moya'yı işaret etti ve ekledi: "Onlar geldikten sonra kapı açıldı."

Altı cüppeli figür doğrudan onlara doğru ilerledi. Fhrey değillerdi, ama aynı zarafet ve incelikle hareket ediyorlardı. Hepsı temiz traşlı ve uzundu, yani Dherg de değillerdi, ama aynı taş gibi bakışlara ve granit çene hatlarına sahiptiler. Bunlar başka bir şeydi. Moya'nın daha önce hiç görmediği bir şey.

Rel'in hükümdarı bizi arayan adamlar gönderdi.

Tekchin, altı kişiden biri öne çıktığında yaklaştı. Moya'nın en çok benzediğini düşündüğü bu adam, Muriel ile aynı yeşil gözlere sahipti. Saçları düz, pürüzsüz ve siyahtı, sanki Brin'in mürekkep fıçısına batırılmış gibiydi. Adamın cildi alabaster beyazıydı ve gri cüppesi

"Rel'in En Kutsal, Huzurlu ve Ünlü Majesteleri sizi kabul etmeye karar verdi. Onun harika huzuruna eşlik edeceksiniz."

"Ne güzel," dedi Moya. "Ama şu anda meşgulüz. Lütfen *Majestelerine* başka bir zaman görüşeceğimizi söyleyin."

Adamın kaşları şaşkınlıkla kalktı, sonra gözleri ciddiyetle kısıldı. "Bu bir rica değil."

"Fazla kibar da değil," diye ekledi Moya ve adamın kaşlarının bir kez daha kalkmasını izlemekten keyif aldı.

"Sözlerine dikkat et. Burada hükümdar olan Majesteleridir." Gri giysili adam kolunu öne doğru sallayarak, tuğla yoldan köyün yönüne doğru geri dönmeleri gerektiğini işaret etti.

"Aferin ona." Moya olduğu yerde kaldı. Diğerleri de aynı şeyi yaptı.

Moya, herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Bu beklenmedik ısınma hareketiyle ana etkinliği gölgede bırakmıştı. Uzun bir an geçti. Belki de sadece bir kalp atışı kadar bir süreydi, ama Moya artık bunu ölçmek için bir ölçütü yoktu.

"Efendine itaat edeceksin," dedi mürekkep rengi saçlı, alabaster tenli adam aşağılayıcı bir kesinlikle.

Moya zeki olmadığını biliyordu. Annesi, doğduğundan beri ona bu gerçeği hatırlatmıştı. Yaratıcı ya da fiziksel olarak güçlü değildi, elbise dikemez, koyun kırkamaz ya da düzgün bir yemek pişiremezdi. Yayı keşfedene kadar, sorun çıkarmak dışında hiçbir şeyde iyi ya da yeterli değildi. Zorluk çıkarmak istemiyordu ve çoğu zaman yaptıklarından pişman oluyordu, ama içindeki bir şey boyun eğmeyi reddediyordu. Moya'nın sahibi kimse yoktu. Hiçbir erkek, hiçbir kadın, hiçbir Fhrey ya da Dherg, hiçbir öbür dünya hükümdarı onu kendine boyun eğdiremezdi.

"Efendine söyle, bizimle birlikte olma ayrıcalığını istiyorsa, nazıkçe sorsun. Ben *lütfen ve teşekkür ederim* ile kur yapılmasına alışkınım."

Ürkütücü, solgun adam —yüzü yoğun siyah saçlarla çevrili olduğu için solgun görünüyor olabilirdi— şaşkınlıkla baktı. "*Şimdi* beni takip *edeceksin*," dedi Mürekkep Kafa ve arkasını döndü.

"Kıçımı öp," dedi Moya.

Brin'in eli Moya'nın sırtına dokundu. Yolların Koruyucusu sadece hafifçe okşuyordu, ama el dilinde parmakları çılgık atıyordu.

Adam hızla geri döndü ve Moya'ya o kadar şiddetli bir bakış attı ki, Moya neredeyse bir ok almak üzereydi. Tekchin duruşunu değiştirdi ve elini kılıcının kabzasına götürdü.

"Efendin onlardan ne istiyor?" diye sordu Arion.

"Seni ilgilendirmez, Fhrey," Ink-Head ona bakmadan cevap verdi.

Moya, öldükleri için kuralların farklı olduğunu biliyordu, ama yine de birinin Arion'a bu kadar saygısızca konuşması şok ediciydi. Belki de ölümle birlikte artık eskisi gibi korkutucu Miralyith değildi, ya da belki de onu yeterince tanımıyorlardı.

"Onlar benim arkadaşlarım, bu yüzden bu konuyu kendime iş ediniyorum," diye açıkladı Arion, incelik ve zarafeti ilan eden gülünç derecede düzgün ses tonuyla.

ve zarafeti ilan eden gülünç derecede düzgün ses tonuyla açıkladı. "Ayrıca, ilk geldiğimde, onun muhteşem varlığının zarafetinden yararlanmak için bir davet almadım, bu yüzden biraz küçümsenmiş hissediyorum."

"Majestelerinin emrine itaat *edecekler*," diye ısrar etti Mürekkepli.

"Yoksa ne olur?" diye sordu Arion. Sözlerini doğal bir şekilde söylemişti, ama anlamı açıktı. Gri giysili yarım düzine kişinin şok olmuş ifadeleri, belki de Arion'u en azından şöhretinden tanıdıklarını ortaya koyuyordu.

"Majesteleri senin müdahalenizi hoş karşılamayacaktır, *Fhrey*."

"Ezerton, bunu daha önce konuştuk. Arion olarak çağrılmayı tercih ederim ve Drome'un benim eylemlerimle bir sorunu varsa, bunu benimle şahsen konuşabilir. Aracılar aracılığıyla konuşma yapmam."

"*Drome* mi dedin?" diye sordu Rain. "Yoksa sen...?" Arion başını salladı. "Belgriclungreianların tanrısı, evet."

Genelde yüz yıllık bir karaağaç kadar sağlam olan Rain, sendeledi. Ezerton, Arion'a öfkeyle baktı. "Hükümdarımız bu müdahalenizden dolayı sizi cezalandıracak."

Arion gülümsedi. Moya, onların sözlerini duyamayacak kadar uzakta olsaydı ve sadece vücut dillerinden anlam çıkarmak zorunda kalsaydı, onların iki farklı konuşma yaptıklarına yemin ederdi. "Ezerton, bu sözlerin hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun. O *benim* hükümdarım değil ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar önemsiz bir şey için en iyi kayak partnerini kaybetme riskini alacağını sanmıyorum."

"Bu önemsiz bir şey değil ve bana Drome'un Sözü olarak hitap edeceksin."

Arion gözlerini devirdi. "Git başkasını rahatsız et. Sevdığımız birini karşılamak için beklediğimizi görmüyor musun?"

Ezerton, ya da Drome'un Sözü, homurdanarak döndü ve maiyetini tuğla yoldan hızlı adımlarla ilerlemeye yönlendirdi.

Arion onların uzaklaşmasını izledi, sonra Moya'ya kaşlarını çatarak baktı. "Bu pek akıllıca olmayabilir."

Moya homurdandı. "İnsanların bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceklerini varsaymalarını sevmiyorum." "Beni rahatsız eden ne biliyor musun?" diye sordu Tekchin.

Reanna'yı ziyaretinden döndüğünden beri hiçbir şey söylemeyen Roan, gönüllü olarak cevap verdi. "Hepsinin sol botlarının ön tarafında tek sayıda bağcık olması, ama sağ botlarında çift sayıda bağcık olması olmasımı?"

Herkes birden ona bakmak için döndü, Roan geri çekildi. "Öyle değil miydi?"

"Hayır... ah... öyle düşünmüyordum," diye cevapladı Tekchin. "Hiçbirinin silah taşımadığını söyleyecektim... silah yok, zırh yok."

"Herkes zaten öldü ve Sarah burada acı hissetmediğini söyledi," diye hatırlattı Moya. "Öyleyse neden uğraşalım? Bize zarar veremezler ki."

Tekchin sırttı. "Sanırım bu iki taraf için de geçerli. İşler kötüye giderse, kafalarını kesmeyi planlıyordum. Bu kalıcı bir çözüm olmayabilir, ama onları yavaşlatır diye düşündüm, değil mi?"

"Sizin neyiniz var?" diye sordu Arion, dehşet içinde.

"Kötü yetiştirildik," dedi Moya. "En azından benim bahanem bu." Roan'a gülümsemek için durakladı. "Biliyor musun, bot bağcıkları konusunu tamamen kaçırmışım."

"Gerçekten mi?" Roan inanamadan sordu. "Tek düşünebildiğim şey buydu. Hâlâ kafamı kurcalıyor. Neden biri onları bu şekilde tasarlamış ki?"

"Moya, az önce Ezerton'a karşı küstah davrandığımı biliyorum, ama gerçekten dikkatli olmalısın," dedi Arion. "Drome burada tartışmasız hükümdardır. Genelde iyi huylu bir yöneticidir ve zamanının çoğunu kalesinde eğlenerek geçirir, ama o bir Aesira ve seninle ilgilenmesini iyiye işaret olarak görmüyorum."

Moya pek etkilenmemişti. "Kimin umurunda? Benim tavrımı beğenmiyorsa, beni öldürebilir... oh, dur... hayır, öldüremez. Ben zaten ölüyüm."

"Aslında...", dedi Arion ve tereddüt etti.

Moya bu iki kelimenin sesini beğenmedi. "Aslında ne?" "Rel'de ölüm o kadar da kötü değil. Sevdiklerinle yeniden bir araya gelirsin, orada Acıdan ya da yaşlanmaktan korkma, ama Phyre'da tehlikeler *var*. Kalıcı tehlikeler."

"Mesela?"

"Var *olmayı* bırakabilirsin."

"Nasıl yani?" diye sordu Gifford.

"Sadece var olduğumuza inandığımız sürece var oluruz, ama inanç olmadan yok olabilirsiniz."

"Kimse var olduğuna nasıl inanmaz?" diye sordu Moya.

"Düşündüğünüzden daha kolaydır." Arion'un sesi alçaldı ve Moya bu değişiklikten hoşlanmadı. Fhrey o ana kadar çok hoş konuşmuştu. Yeni tavrı beklenmedik bir soğuk rüzgar gibiydi. "Yaşarken, açlık veya uyku ihtiyacı gibi küçük rahatsızlıklar, hayatta olduğunuzu hatırlatır. Ama Rel'de böyle rahatsız edici şeyler yoktur, bu yüzden varlığınızı sorgulamak mümkündür. Burada, biz başkalarıyla etkileşim yoluyla varlığımızı hatırlarız. Bunu ortadan kaldırırsanız, benlik duygusunu kaybetmek kolaydır."

"Bana mı anlatıyorsun," dedi Tressa.

Moya onu görmezden geldi. "Ama Drome bize bunu *yapamaz*, değil mi?"

Arion omuz silkti. "Aslında hayır. Gerçek şu ki, Drome o kadar da korkunç biri değil. Kız kardeşi gibi deli değil. Sanırım ondan korkuyor. Drome, krallığının sessiz ve istikrarlı olmasını seviyor, ama sen buraya yeni geldin ve *şimdiden* sorun çıkarıyorsun. Sadece, bir ayının mağarasında iken onu kışkırtmanın akıllıca olmadığını söylüyorum."

"Sorun değil. Kalmayı planlamıyoruz." Moya ona gülümsedi. "Nifrel'e gidiyoruz." Arion bunu duyduğunda şaşırılmış görünmüyordu ve Moya bunun nedenini merak etti. "Girişin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Herkes bilir. Yani, burada bir süre kalmış olan herkes bilir." Gri giysili uzaklaşan figürleri işaret etti. "O yol orada bitiyor.

Rel'in bir ucundan diğer ucuna uzanır ve ikisini birbirine bağlar. Aslında... Nifrel Kapısı, Drome'un kalesinin hemen yanında."

Moya gülümsemesini kaybetti.

"İşte orada!" Bu haykırış, toplananların önünden geldi ve herkesin dikkatini çekti. Kid Gorgeous — Holiman Hunt'ın yanında ön tarafta duran genç adam — nehre doğru işaret ederek bu haykırışı yaptı.

Moya öne doğru itildi ve ön tarafa ulaştığında, kısa süre önce ölen kişinin karanlık sudan çıktığını gördü. Kim olduğu belliydi ve üzülse de, Persephone veya Suri olmadığı için rahatlamıştı.

"Padera, aşkım. Çok uzun sürdü!"

Yakışıklı genç öne koştu ve ikisi sevgililer gibi sarılıp öpüştüler.

Herkes alkışladı.

Moya bekledi, yeniden bir araya gelmelerini izledi ve rahat bir nefes aldı. Brin yanına geldi. Bekçi şaşkın görünüyordu. Aşıklar ayrıldıklarında, yaşlı kadın ikisini fark etti. "Moya? Brin? Büyük Anne adına, siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Aynı şeyi senin için de söyleyebiliriz," dedi Moya.

"Hiç de değil. Çok geç kaldım, bu yüzden bu kadar şaşırmamalısın." Partinin geri kalanı da onlara katıldı ve yaşlı kadın şok olmuş gibiydi. "Bataklığa gideceğinizi duymuştum, ama dürüst olmak gerekirse, tehlikeli olduğunu düşünmemiştim. Brin öyle bir şey söylememişti."

"Uzun hikaye," dedi Brin. "Ama sen... ben ayrıldığımda iyidim. Biraz soğuk algınlığın vardı, ama ciddi bir şey olduğunu düşünmemiştim, ve şimdi buradasın ve çok..."

"Brin." Padera elini sallayarak kızı kesintiye uğrattı. "Bunu tuhaf bulacaksın, ama sana bir mesajım var. Senin

dönüşün için olduğunu düşündüm, ama seni burada bulduğumda... şey..." "Malcolm'dan, değil mi?" dedi Tressa.

Padera şaşkınlıkla ona baktı. "Öyle. Nasıl bildin?" "Boş ver onu! Ne dedi?"

"Sakin ol. Sen öldün ama hala eskisi kadar ısrarcısın." "Devam et, yaşlı kadın."

Padera, Tressa'dan uzaklaşıp Brin'e odaklandı. "Yorgundum, hem bedenem hem ruhen, ve o geldiğinde yatmaya hazırlanıyordum. Yıllardır ortalarda yoktu, ve çoğu erkek bir kadının çadırına davetsiz girmez, bu yüzden şaşırdım. davet edilmeden girmezler."

Padera'yı öpen yakışıklı genç adamın yüzü sertleşti.

Elini okşadı ve ona sıcak bir gülümseme attı. "Öyle bir şey olmadı. Endişelenme. Oh, millet, bu benim kocam. Melvin, bu Brin, Roan, Gifford, Moya, Tressa ve şuradaki iki yabancı da Tekchin ve Rain."

Çocuk on sekiz yaşından büyük görünmüyordu, ama Dherg kalesi gibi yapılıydı ve uzun, güzel saçları sonbahar mevsiminin sonlarında akçaağaç şurubu rengindeydi.

"Bu senin kocan mı?" diye sordu Moya.

Padera dişsiz gülümsemesiyle sırttı ve başını salladı. "O harika değil mi?" "O çok..." Moya yutkundu. "Genç. Alınma Padera, ama senin yaşlı, buruşuk yüzünün onu öpüşmesini izlemek, benim için hiç de hoş bir manzara değildi."

Melvin şaşkın görünüyordu. "Tam da düğün günümüzdeki gibi görünüyor."

Padera güldü, ellerine baktı ve bir elini diğerinin üzerine koydu. "Evet, bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz. Koyu lekelerden ve ince deriden kurtulduğuma seviniyorum. Ben zamanımın Moya'sıydım, Melvin ise..." Kocasına baktı ve başını salladı. "Hayır, Melvin gibi bir başkası daha olmadı."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz? Padera hiç değişmedi," dedi Moya dedi.

"Hiçbirimiz Melvin'le tanışmadık, bu yüzden muhtemelen onu "Ya da belki Melvin'in kendini nasıl hayal ettiğine dair kendi izlenimini görüyoruzdur. Her ikisi de olabilir, gerçekten. Ama bu, Moya'nın neden Padera'yı hala yaşlı gördüğünü açıklamıyor. Bana göre o genç ve güzel."

Tressa'nın siniri bir kez daha arttı. "Mari'nin şişko kışına yemin ederim, kimin neye benzediği umurumda değil; Malcolm'un bir mesaj gönderdiğini söyledin. Neydi o mesaj, kadın!"

"Ah, doğru. Dediğim gibi, öldüğüm gece Malcolm uğradı. Kendimi kötü hissediyordum, bu yüzden ziyaretçi kabul edecek havada değildim. Battaniyemin içine kıvrılıp yatmaya devam ettim, o da orada durup bana bakıyordu. Garip bir durumdu ve gözlerinde hüznü gördüm. Sonra şöyle dedi: 'Brin'i bir dahaki sefere gördüğünde ona şunu söyle: 'Ağaçlar yürürken ve taşlar konuşurken.'" "

"Ve?" diye sordu Brin.

"Hepsi bu kadar. Ben de daha fazlası olması gerektiğini düşündüm, ama o mesajın tamamının bu olduğunu söyledi."

"Ama bu mantıklı değil. Böyle bir durumda yapmam gereken bir şey olmalı. Daha fazlası olmalı."

"Hayır. Hepsi bu kadar. O zamanlar onun sarhoş olduğunu düşündüm. Sonra gerçekten garip bir şey yaptı." Padera Melvin'e utangaç bir bakış attı ve Moya onun kızardığını gördü. "Beni öptü."

Melvin konuşmak için ağzını açtı.

Kadın onu durdurdu. "O tür bir öpücük değildi. O... " Tereddüt etti ve gözleri yaşardı. "Her neyse, ondan sonra o gitti ve ben uykuya daldım. Sonra bir baktım ki, elimde bir taşla nehirdeyim, bir ışığa doğru gidiyorum ve şimdi buradayım."

Moya'nın zihni bataklığa ve Muriel ile yaptığı tartışmaya geri döndü.

Kendi botlarını giymekte bile zorlanan küçük Malcolm, Rel'de bize yardım ayarlayabilir mi?

Eğer isterse, evet.

Rel'de vedalar doğum günü partileri kadar nadirdi ve Sarah ile Delwin, kızlarının ayrılışına şaşırılmış, nereye gittiklerini düşündüğünü sormuştu. Uzun ve garip bir açıklama yapmaktansa, Moya Padera'dan yardım istedi. Moya'nın hala eski bir matriark olarak gördüğü kadın, Moya ile birlikte gelenlerin gitmeleri gereken bir yerleri olduğunu söyledi. Umulduğu gibi, bu tartışmayı sona erdirdi. Dahl Rhen'in en yaşlı sakini Phyre'ye yeni gelmiş olsa da, herkes onun bilgeliğini kabul ediyordu. Böylece Moya, kucaklaşmalar ve uzun uzun el sallamalarla onları yola çıkarmayı başardı.

Arion'un talimatlarına uygun olarak, tuğla yolu takip ederek Rel'in derinliklerine doğru ilerlediler. Gifford, Arion'dan onlara katılmasını istemeyi önermişti, ancak Moya, anahtarı bilen kişi sayısı ne kadar az olursa o kadar iyi olacağını düşünüyordu. Tressa da, Malcolm'un Arion'un onlara eşlik etmesi gerektiğini düşünseydi, bunu söyleyeceğini belirtti. Parlak

beyaz taşlar, Moya'nın botlarının hoşuna giden bir ses *çıkarmasına* neden oluyordu. Tarlalarda ve bataklıklarda zorlu bir yürüyüşten sonra, düzgün bir yolda keyifli bir yürüyüş fikri çok cazip geliyordu. Cadının havuzunda boğulmaktan daha kötü bir şey olamayacağına göre, Moya daha parlak bir gelecek beklentisiyle kendinden emindi.

Sayırsız evin önünden geçip, daha fazla binayı ortaya çıkaran yan sokakları gördükten sonra, Rhen köyünün ötesine geçtiler. Nadak'ın sıva çerçeveli evleri gibi daha fazla topluluk ortaya çıktı. Ardından, her iki tarafta duran ve saf tuğlaların arasında son derece uyumsuz görünen Dureyan kerpiç evleri geldi.

Gifford, yanlarından geçerken bir kütüğü kesen bir adamı işaret etti. "Sence neden bunu yapıyorlar? Yani odun kesmeyi? Hava soğuk değil ve kimsenin yemek yediğini sanmıyorum, yani yemek pişirmek için ateş yakmanın bir anlamı yok."

"Onlar için bu bir zevk," diye açıkladı Brin. "Tesh, Dureya'da odun çok az olduğu için bunun bir lüks olarak kabul edildiğinden sürekli şikayet ederdi."

"Yine de biraz sıkıcı görünüyor," dedi Tekchin. Odunları istifleyen başka bir adama kaşlarını çattı. "İyi şarabı severim, ama sürekli içmek istemezdim."

Brin, Tekchin'e, sanki söyledikleri çok derin anlamlıymış gibi baktı. "Annem de monotonluktan şikayet ederdi. Böyle olmaması gerektiğini söylerdi. Anlaşılan, bir şeyler bozulmuş."

"Kırıldı mı? Ne kırıldı?" diye sordu Gifford.

"Söylemedi. Belki de bilmiyordur." "Malcolm biliyor," dedi Tressa gururla.

"Biraz ara ver, olur mu, Tressa," dedi Moya, yorgun bir sesle. "Malcolm'un ne kadar harika olduğunu bize yüzlerce kez anlattın. Bu çok eskidi artık." "Hayır, o haklı," diye araya girdi Roan. "O bu konuyu açtı. Demirci dükkanında Suri gılabrywn'i yaptığı gece Malcolm dünyanın bozulduğunu söyledi."

Tekchin burnunu çekti. "Bu oldukça zor bir iş olurdu. Nasıl bozulmuş olabilir ki? Bana gayet iyi görünüyordu."

"Sanırım o kısmı açıklamadı." Roan diğerlerine baktı. "Ama onu bozanın kendisi olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Moya güldü. "Malcolm bütün dünyayı bozdu, öyle mi?"

Roan ciddi bir ifadeyle başını salladı, ama o da bir keresinde dünyanın yuvarlak olması gerektiğini ilan etmişti. Roan'da hayal gücü ile gerçek arasında bir sınır yoktu.

"Nasıl olduğunu söyledi mi?" Tekchin şaşkın bir ilgiyle sordu.

Bunu bilebilecek durumda olanlar başlarını salladılar.

Moya konuştu, "Ve sen bu konuyu daha fazla sorgulamadın mı?"

"Çok şey oluyordu," dedi Tressa. "Fhrey saldırmak üzereydi, Suri en yakın arkadaşını öldürmeye hazırlanıyordu ve Raithe ölmek üzereydi, bu yüzden..."

"Raithe!" dedi Moya, çamur tuğladan yapılmış evlerin arasından dışarı bakarak.

"Onu görüyor musun?" diye sordu Brin.

"Hayır. Ama az önce kapıda ya da ailenizin evinde olmadığını fark ettim. Bunu garip bulmuyor musun?"

"Belki de tamamen ölmemiştir," dedi Tressa. "Belki de hala ejderhanın içindedir, en azından bir kısmı."

"Ya da belki de onu kaçırdık," diye karşılık verdi Tekchin. "Moya'nın annesi de orada değildi. Dürüst olmak gerekirse, insanların birbirlerini nasıl bulduklarını anlayamıyorum. O zil sesi, birinin öldüğünü haber veriyor ama kim olduğunu ya da nasıl görüldüğünü bilmiyorsun. Binlerce yıl boyunca kaç milyon Rhune, Fhrey, Dherg, Moklin, Grenmorian ve kim bilir başka kaç kişi öldü bir düşün. Phyre'nin tıklım tıklım dolu olması gerekirdi. Ben de öbür dünyanın nüfusuna katkıda bulunduğumu biliyorum. Galantianlar yüzlerce kişiyi katletti ve biz sadece sekiz savaştık. Savaşları bir düşün! Hareket etmek neredeyse imkansız olmalı, ama yine de buraya bakın, oldukça geniş ve tanıdığımız tüm insanlar yakındaydı."

"Saç ve tırnaklar," dedi Roan.

Herkes, onun ve Gifford'un el ele yürüdüğü yere baktı, ama konuşan Moya oldu. "Roan?"

"Ha?" Ayaklarına bakıyor ve tuğlalar arasındaki boşluklardan kaçınmak için dikkatlice adım atıyordu.

Moya ona gülümsedi. "Bunu yüksek sesle söyledin, tatlım. Saç ve tırnaklarla ilgili olanı. Ne anlama geliyor?"

"Ah, şey... Rel'in kalabalık olmamasının nedeninin sürekli büyüdüğü ve genişlediği için olduğunu düşünüyordum. Daha fazlasına ihtiyaç duyulduğunda, kaynağında yaratılıyor — Rel'in durumunda bu, nehir olur."

"Ve her şey aşağı doğru mu akıyor? Bu pek mantıklı gelmiyor."

"Şey, kesin olarak bilmiyorum. Belki nehir geri çekilir, ama Tekchin'in dediği gibi, Phyre'nin boyutu sabit olsaydı, sonunda dolardı. Yani genişlemesi gerekiyor. Bu mantıklı ve birçok şeyi açıklıyor, değil mi?"

Yılların tecrübesi Moya'ya, Roan'ın herkesin onun gördüklerini gördüğünü varsaydığını söylemişti ve Moya, genellikle her şeyi fark eden Roan'ın bu varsayımın ne kadar tutarsız olduğunu hiç fark etmemesini garip buluyordu. "Ne tür şeyler, Roan?"

“İnsanlar doğmaya devam ediyor ve hepsi ölüyor, bu da sürekli artan ve sonsuz sayıda ruh olduğu anlamına geliyor. Yeni gelenlerin sonuna kadar yürümesi aptalca olurdu. Geldikleri yere yer eklemek daha verimli olurdu.

Bu yüzden, kapıya en yakın alan yakın zamanda ölen insanlarla doludur, daha uzaktaki alanlar ise daha uzun zaman önce ölenlerle doludur.” O, kerpiç evler. “Nadak, Dureya'dan sonra yıkıldı ve Rhen de ondan sonra saldırıya uğradı. Sonuç olarak, bu bölgelerden ters sırayla geçtik. Bir bakıma, en azından ölümler açısından, zamanda geriye doğru yürüyoruz.”

"Ama benim ailem savaştan önce öldürüldü ve Grandford Savaşı'nda birçok insan öldü," dedi Brin. "Neden ailemin evine gitmek için oradan geçmek zorunda kalmadık?"

“Belki de buldun, en azından bazılarını. Ama Elan'da olduğu gibi, insanlar dolaşır ve topluluklar halinde yerleşir. Eğer ailen yüz yıl önce ölmüş olsaydı, Rel'de Crescent gibi bir ormana benzeyen bir yerde yaşıyor olabilirdi. Yürüyüşe çıkmış, orada komşularını bulmuş ve onlara yakın olmak için taşınmış olabilirler. Biraz daha uzakta olurdu, ama dünyanın başlangıcından bu yana geçen süreyi düşünersek çok da uzak sayılmazdı. Hala geldiğimiz yere nispeten yakın olurlardı. Şimdi, Odeon'dan Gath'ı bulman gerekseydi, bunun daha zor olacağını ve daha uzağa gitmek zorunda kalacağını tahmin ediyorum.”

"Bu yüzden Brin'in ailesi ve Çiftçi Wedon, birkaç yıl arayla ölmelerine rağmen birbirlerine yakın evlerde yaşıyorlardı," diye bitirdi Gifford.

"Evet, aynen öyle," dedi Roan ve gülümsedi.

Yürümeye devam ettiler. Daha fazla topluluk gelip geçti. Hepsi insan değildi. Bazıları Dherg, diğerleri Fhrey'di. Birçok yol, tuğla yoldan bir ağaç gövdesi gibi dallanarak her iki tarafa doğru uzanıyor ve kendi yol ve patika ağlarını oluşturuyordu. Moya, tuğla yoldan tamamen kopuk, uzak otlaklarda, ormanlarda ve bataklıklarda izole edilmiş bazı yerleşim yerleri fark etti. Ayrıntıları göremeyecek kadar uzaktaydılar, ancak Moya, bu

mimarının şimdiye kadar gördüklerinden farklı olduğu sonucuna vardı.

Neden bataklıkta yaşasınlar ki? diye merak etti.

Moya, Tekchin'in ölenler hakkında söylediklerini hatırladı ve meraklandı. "Moklin nedir?" diye sordu.

"*Körler* anlamına gelir. Onları goblinler olarak bilirsin."

"*Goblinler* öldüklerinde *buraya* gelirler mi sence?" diye sordu şok olmuş bir şekilde. "*Onların* ruhları olduğuna inanıyor musun?"

"Ben nereden bileyim?"

Moya bataklığa doğru baktı. *Belki de gelirler.*

Nehirden buraya kadar olan yol hep yokuş yukarıydı, ki Moya bunu tuhaf buluyordu, çünkü herkes Nifrel'in Rel'in altında olduğunu biliyordu. Giriş yüksek olsa da, Nifrel'in kendisi çok aşağıya uzanıyor olabileceği sonucuna vardı.

Tabii bunun konumla bir ilgisi yoksa. Belki de Nifrel başka açılardan Rel'in altındadır.

Yüksekliğe ulaşip geriye baktıklarında, Rel Kapısı'na en yakın olan ovaların en kalabalık bölge olduğunu gördüler. Yoğun bir şekilde kümelenmiş yuvarlak evler manzarayı domine ediyordu ve dolambaçlı tuğla yol boyunca gelişigüzel bir şekilde yayılmıştı. Sel sonrası çamur gibi yayılmışlardı. Bu insan sedimanının ortasında, küçük taştan yapılmış cüce toplulukları vardı ve burada orada, Alon Rhist'teki Fhrey konutları gibi tuğla ve ahşaptan yapılmış evler dağınık bir şekilde yer alıyordu.

Roan'ın Rel'in zamanla büyüdüğü fikrini düşünürken, yol boyunca bazı bölümlerin daha seyrek nüfuslu, bazılarının ise daha yoğun olduğunu fark etti. yol boyunca bazı bölümlerin daha seyrek nüfuslu, bazılarının ise yoğun nüfuslu olduğunu fark etti.

Kıtlık ve bereketli yıllara mı bakıyorum? Savaş ve barış dönemlerine mi?

Ne kadar uzağa gitseler, o kadar yükseğe tırmanıyorlardı ve nüfus o kadar seyrekleşiyordu. Binalar bile daha kaba, daha ilkel hale geliyordu.

"Bütün bu eşyaların nereden geldiğini anlamıyorum," dedi Brin, göz alabildiğince uzanan çok sayıda evi işaret ederek. "Ailemin evleri benim büyüdüğüm ev gibiydiler."

"Tam olarak öyle değil," dedi Gifford. "Onunki daha güzeldi."

Brin başını salladı. "Evet, sanırım. Ama insanlar nasıl diledikleri şeyleri var ediyorlar?"

Roan saçını çekiştirip yürürken ayaklarına baktı. "Arion, var olduğumuza inandığımız için var olduğumuzu söyledi." Biraz daha düşündü. "Öldüğümüzde bedenlerimizi Elan'da bıraktık, ama yine de..." Kendini dürttü. "Benim bir bedenim var."

Kafasını kaldırdı. "Moya'nın yayı ve Rain'in kazması var. Ama bunlar gerçek değil. Onlar var çünkü var olduğuna inanıyorlar — biz de aynı sebepten dolayı böyle görünüyoruz — buna inanıyoruz. Belki de maddiyatın olmadığı bir dünyada, irade ve inanç çevremizi şekillendirebilir."

"Peki tüm evlerin gerçek olanlardan daha güzel olmasının nedeni nedir?" diye sordu Gifford.

"Gurur," diye açıkladı Tressa. "Seçme şanssı olsaydı, kimse evini mükemmel olmaktan başka bir şekilde yapmazdı, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Moya alaycı bir gülümsemeye sordu. "O zaman neden hâlâ o berbat gömleği giyiyorsun? Yoksa ben sadece beklediğim şeyi mi görüyorum?"

Tressa kendine baktı ve omuz silkti. "Sen benim ne olduğumu görüyorsun."

"Biz senin neye inandığını görüyoruz," dedi Gifford.

"Belki," dedi Rain, "ama her duvarın iki yüzü vardır, değil mi?"

Roan başını salladı. "Her izlenim, kendi benlik algımızdan, ama aynı zamanda başkalarının beklentilerinden de oluşur."

"Anlamadım, Roan," dedi Moya.

"Oh... şey, bu Padera gibi, değil mi?" "Öyle mi?"

"Evet!" Gifford büyük bir gülümsemeye haykırdı. "Öyle. Roan, sen bir dahisin. Bu yüzden Moya Padera'yı yaşlı gördü, ama sen onu genç gördün."

Moya, kendisi kadar şaşkın görünen Tekchin'e sert bir bakış attı. "Sakın benden önce bunu çözmeye kalkışma."

Fhrey başını salladı. "Böyle bir şey mümkün değil. Ben hiç akıllı Galantian olarak bilinmedim, sadece en yakışıklı olarak bilindim." Ona göz kırptı.

"Durum şöyle," diye açıkladı Gifford. "Moya'nın Padera'yı yaşlı görmesinin nedeni, onu öyle hatırlamasıdır. Moya'nın hafızası, Padera'nın kendini algılayışından daha güçlüdür. Bu mantıklı, çünkü Moya'nın görüşleri, iradesi... şey, o...

"İnatçı," diye tamamladı Tekchin.

Gifford utanmış bir şekilde yutkundu. "Ben *güçlü* derdim."

"Padera'yı nasıl gördün?" Moya Tekchin'e sert bir bakış attı. "Oh, ikimiz de saf aptalız."

Roan onaylayarak başını salladı, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve küçük bir çığlık attı.

"Ne?" diye sordu Moya.

"Aklıma bir şey geldi."

"Evet, bunu biliyoruz. Asıl soru, *ne* olduğunu?"

"Oh... Tuğla yolun ortasındaki kuyuyu düşündüm. Onu gördün mü

"

"Sanırım hepimiz gördük. Ee?"

Roan, Moya'ya şaşkın bir şekilde baktı. "Yolun ortasında, tam *tuğlanın üzerinde*."

Moya kaşlarını çattı ve başını salladı. "Burada aptal olan tek kişi ben miyim? Onu takip eden başka kimse yok mu?"

Aynı hareketleri yapan bir dizi kişi Moya'yı rahatlattı ve Roan şaşkın bir şekilde birkaç kez gözlerini kırptı.

"Kuyunun tuğla yolda olması neden önemli?"

"Çünkü bu yolun, Sarah'ın evi veya senin yayından daha fazla var olduğunu sanmıyorum."

Moya etrafına bir bakış attı ve onun kadar kafası karışık beş yüzün ona baktığını görünce mutlu oldu. "Biraz daha lazım, Roan."

"Gerçekten mi?"

"Ah, evet."

"Oh, tamam. Kuyu tuğlanın üstünde, kaldırım taşlarını yapan kişiden sonra yapılmış. Ve bunun bu diyarın hükümdarı olduğunu varsayacağım hükümdar olduğunu varsayacağım."

Tekchin başını salladı. "Drome'un eserini birinin değiştirdiğini söylüyorsun. Öyleyse, bu kişi bir tanrıdan daha güçlü olmalı. Rhen'de bunu kim yapabilir?"

"Oh, biliyorum!" Brin cevabı biliyordu. "Herkes. Annem kuyudan su dışında başka bir şey çektiklerini söylerken bunu kastetmişti. Daha derin ve daha hayati bir şey olduğunu söylemişti. Topluluk. Hepsi."

Moya, Brin'in annesinin bu susuz kuyudan tam olarak ne çektiğini sormak üzereyken, bir kez daha çınlamayı duydu.

"Birisi öldü," diye duyurdu Gifford. "Çınlama duyuyorum."

"Sanırım hepimiz duyuyoruz," diye ekledi Moya.

Bu sefer Tekchin ve Rain bile duyuyor gibiydi ve Moya bunun iyiye işaret olmadığına emindi.

"Sence kimdir?" Brin'in yüzünde yıkılmış bir ifade vardı. "Suri değil," diye ısrar etti Moya. "Değil. Ve geri dönüp bakmayacağız."

Yapacak işimiz var ve zaten çok fazla zaman kaybettik. Hadi."

Ondan sonra sessizce tuğlaların üzerinde yürüdüler, her biri kendi düşüncelerine dalmış halde.

Moya onların aklından geçenleri gayet iyi tahmin edebiliyordu. Rel'in Büyük Kapısı'nda nehir kıyısına tırmanan kişinin kim olduğunu bilmek istemiyordu. Kim olursa olsun, Moya onun için

Rel'in Büyük Kapısı'nda nehir kıyısına tırmanan kişinin kim olduğunu bilmek istemiyordu. Kim olursa olsun, Moya'nın onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Suri, eğer hala hayattaysa, başka bir meseleydi. Malcolm ve Tressa'nın planladığı görev için ölmüşlerdi ve onun tek yolu ileriye gitmektir.

Sen cesursun, demişti Muriel. Seni tanıdığım kısa sürede bunu anlayabiliyorum. Senin metanetin, Phyre'da önemli olacak türden bir şey.

Phyre'da önemli olacak türden bir şey.

Moya, gürültünün yokluğundan daha fazlası olan sessizlikten rahatsızdı. Bu, yaşamın yokluğuydu. Hayattayken, bir odada yalnız olsa bile, yaşayan dünyanın gürültüsünü engelleyemezdi: Rüzgâr sazdan çatıyı hışırdatır, sesler duyulur, kuşların cıvıltıları pencerelerden içeri süzülürdü. Neith'teyken, yerin derinliklerindeyken, hala kalbi atıyor ve nefes alıyordu. Daha önce bunları hiç fark etmemişti, ama şimdi bunların yokluğu onu çıldırtıyordu. Son dik tepeyi tırmandıktan sonra, Moya nefes nefese kalmalıydı. Ama nefes nefese bile değildi.

Boğucu sessizliği bozdu. "Bu nefes almama işine alışmakta sorun yaşayan başka kimse var mı?"

"Öyle hissediyorum; nefes alıyorum yani," dedi Tekchin.

"Ama mecbur değilsin." Moya geriye doğru dönerek yürüdü ve kollarını açarak onlara ne kadar yol kat ettiklerini görmelerini sağladı. "Şuna bakın. Ne kadar yükseğe tırmandığımızı görün. Yorgun olan var mı? Ağrıyan yeri olan var mı? Bu ürkütücü —ürpertici, inan bana."

Beyaz yoldan bir kez bile sapmadılar ve yol hiç bozulmadı. Yükseldikçe, tuğla yol da yukarı doğru kıvrımlı bir şekilde uzanıyordu. Virajlara rağmen, Rel Kapısı ile kısa sürede aşılar —en azından Moya öyle düşünüyordu. Güneşin hareket etmemesi, uyku veya dinlenme ihtiyacı olmaması —veya kalbin atmaması— zamanı tahmin etmeyi imkansız hale getiriyordu. Bu mesafeyi kat etmek saatler, günler veya haftalar sürmüş olabilirdi. Moya, geçtikleri çeşitli kilometre taşlarını hatırlamak dışında bir karar vermenin yolu yoktu. Tek emin olduğu şey, çok uzağa geldikleri ve yüksekte olduklarıydı. İleride, sivri uçlu gri taş duvarlar karla kaplıydı.

Köyler gelip geçmeye devam ediyordu, ama artık çok küçüktüler ve vadidekiler gibi değillerdi. Yaylalarda insanlar daha kısa ve daha kıllıydı ve ilkel kulübeler, gerilmiş hayvan derileri ve bükülmüş ağaç dallarından oluşuyordu. Fhrey'lerin kulakları daha az sivriydi ve mütevazı kumaş

sarıyor ve basit kerpiç yapılarda yaşıyorlardı. Garip bir şekilde uzun boylu olan Dherg'ler mağaralarda barınak arıyorlardı. Ve başka bir grup daha vardı, büyük gözleri ve uzun kolları olan tuhaf görünümlü bir ırk. Kırmızı cüppeler giyiyorlardı. Bütün bu

insanlar, kayaları yontarken ve sopaları keserken öfkeli gözlerle bakıyorlardı. Sonra uzun bir süre boyunca köyler ve insanlar ortadan kayboldu. Yüksek yüksek rakımlar, saf, ıssız bir vahşi doğa dünyası getirmişti.

Dağlara girdiklerinde yol daraldı. Eskiden beş kişinin yan yana yürüyebileceği genişlikte olan yol, artık tek sıra halinde ilerlemelerini gerektiriyordu.

ve vadinin muhteşem manzarasını sunan uçurum kenarlarından geçerek ilerlemek zorunda kaldılar.

Düşersem ne olur? diye merak etti Moya. *Binlerce metre aşağıya düşüp yere çarparsam ne olur? Zıplayıp kalkabilir miyim? Her şeye baştan mı başlamam gerekir?* Yüksekliğe çıktıkça, Moya yerde kar gördü. Soluk gökyüzüne baktı.

O kar yeni mi yağdı? Yoksa hep burada mıydı?

Bir virajı daha geçtikten sonra, büyük bir kale gözüktü. Tamamen taştan yapılmış olan bu yapı, Neith gibi dağın içine oyulmuş ya da Avempartha'nın söylendiği gibi yükseltilmiş değildi. Rel Kalesi, dağın kendisiydi. Mador'un iki katından daha büyük olan bu kale, o ana kadar Moya'nın varlığından haberdar olmadığı bulutlara kadar uzanıyordu. Obsidiyen ve alabasterdan yapılmış kale, gri gökyüzünü delip geçen ve ona karşı gelen, inkar edilemez bir hakaret niteliğindeki beyaz ve siyah kulelerden oluşan bir ormandı. Mükemmel mızrak şeklindeki kuleler, yeraltı dünyasının doğasına saplanan silahlar gibi görünüyordu. Tasarımın merkezinde öfke vardı, başkaldırının dikenli bir sembolü. Barışçıl bir teslimiyet mekanında, Rel Kalesi taştan yapılmış bir küfür gibiydi. Ve Moya bunun güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı. Çizgiler, daha önce gördüklerinden daha düzgündü.

Eğriler kusursuzdu ve yapı o kadar mükemmel bir dengeye sahipti ki, Moya istemeden gülümsedi. Aynı anda hem bu kadar hoş hem de bu kadar rahatsız edici bir şey görmemişti — tamamen dikenlerden oluşan güzel bir çiçek.

"Vay canına." Tekchin boynunu uzatarak tepesini görmeye çalıştı. "*Bu bir şey.*"

Rain, küçük grubun önüne geçerek ağzı açık kaldı. "Mükemmel." "Korkutucu," dedi Brin.

"Bu konuda sana katılıyorum," diye ekledi Gifford.

"Nifrel Kapısı orada." Roan yolun bittiği yeri işaret etti. Kalenin girişinin tam karşısında, büyük bir kemerli kapı duruyordu siyah bir cam levhayı destekliyordu. Önünde, gri giysili küçük bir grup, geçidi kapatıyordu.

"Muhtemelen şu anda Ezerton'a hakaret etmemiş olmayı diliyorsunuzdur, ha?" diye sordu Tressa.

"Sanki sen farklı davranırdın da."

"Şimdi de benim kadar aptal olmaktan gurur duyuyor musun?"

Moya ağzını açtı, ama söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti. "Ne yapacağız?" diye sordu Brin.

"Ne kadar var gibi görünüyor? Yirmi? Otuz?" diye sordu

Moya. "Kaç okun var?" diye sordu Tekchin.

"Sekiz."

"Ve onların artık silahları var," dedi Gifford.

Kapıdaki adamlar düz bir sıra oluşturup onların yönüne doğru yürümeye başladılar. Koşmadan, acele etmeden, yavaşça ve mükemmel bir düzen içinde ilerlediler.

Moya kaşlarını çatı, Tekchin'e döndü ve iç geçirdi. "Arion, Drome'un genellikle iyi huylu olduğunu söylemişti, değil mi?"

"Öyle dedi."

"Ve bizi neden görmek istediğini bilmiyoruz, bu yüzden kötü bir şey olmayabilir."

"Doğru."

Askerler yaklaşırken, Moya Ezerton'un geldiğini gördü. Gifford'un dediği gibi, bu sefer bir kılıç takıyordu.

"Şimdi beni takip edeceksiniz," diye emretti ve kaleye doğru döndü.

Adamlar iki sıra halinde ayrıldılar. Ezerton aralarında yürüdü. Moya, Tekchin'in elini tuttu. "Bana yakın dur."

"Bir köpeğin kulağındaki kene gibi."

Ona baktı.

Tekchin omuz silkti. "Nyphron'a da böyle derdim. Ona daha iyi geliyordu."

Grup kaleye yaklaşırken, askerler yeniden sıralanıp arkadan takip etmeye başladılar. Girişe bakarak, herkesi yutmaya hazır geniş bir ağız gibi açık kemeri gören Moya, üç şeyi fark etti. Birçok insan Fhrey'leri tanrı olarak adlandırmıştı. Birkaç Miralyith kendilerini tanrı sanıyordu. Ama öbür dünyada yaşayan bir Fhrey Miralyith birinin tanrı olduğunu söylediğinde, onu dinlemelisiniz. Moya, Tekchin'in elini sıkarken eşiği geçip içeri girdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

BİR DÖNEMİN SONU

*Nyphron olsaydım, bir ağaç seçerdim. Ağaç, düşmanların kalbine korku salmaz,
barış ve büyüme dışında hiçbir şey hissettirmez, bu yüzden onun bir
ejderhayı seçtiğini tahmin ediyorum. — BRIN'İN KİTABI*

Zemin ince bir kar tabakasıyla kaplıydı, ancak taze kazılmış toprak yığını, arazi üzerinde koyu bir yara izi gibi duruyordu. Persephone'nin önündeki höyük, düz bir alanı, sanki korkunç bir veba salgını geçirmiş gibi, tepelik bir ovaya dönüştüren birçok höyükten biriydi. Persephone, öyle olduğunu düşündü. Yıllarca süren savaş, bol ama acı bir hasat getirmişti.

"Soğuk," diye şikayet etti Nolyn. Parmaklarını çekti.

"Sessiz ol, küçük adam," dedi Justine arkalarından. *Küçük adam mı? Bu yeni mi?*

Persephone bunu daha önce duyduğunu hatırlamıyordu. O da onayladı.

Hatırlatması iyi oldu. Bir gün unutulabilir.

"Onu geri götürüyüm mi, hanımefendi?" diye sordu Justine.

Persephone oğluna baktı. Yanakları ve kulakları rüzgardan kızarmış, burnunun altında bir damla parlıyor, ağzı mutsuz bir şekilde aşağı doğru çekilmişti. Nolyn vedalaşma sırasında çok acı çekmişti ve avucundaki toprağı çukura atmıştı. Görevini yerine getirmişti. Onu orada tutmak bencilceydi, ama elini tutmak yardımcı olmuştu.

"Evet," dedi. "Teşekkür ederim."

Oğlunun elini bıraktığını hissetti, oğlunun koşarak uzaklaştığını duydu.

"Çok uzun kalmayın hanımefendi," dedi Justine. "Hava soğuyor."

"Evet," dedi Persephone dönmeden. "Öyle."

Justine Nolyn'i uzaklaştırırken, Persephone tarlada kalan son kişiydi. Orada çok az kişi vardı. Persephone uzun zamandır, Padera sonunda öldüğünde, cenazesinin çok büyük olacağına inanıyordu, ama o herkesten daha uzun yaşamıştı

herkesten daha uzun yaşamıştı. Onun ölümüyle bir dönem sona erdi. Yaşlı kadın, taş silahların ve nehrin karşısındaki tanrıların olduğu geçmişin son gerçek kalıntısıydı.

Çiftçi Wedon'un artık yetişkin olan iki oğlu Brent ve Oscar ile Viv Baker'ın kızı Hest, Killian kardeşlerin sonuncusuyla nişanlıydı ve hepsi cenazeye katılmıştı. Ve tabii ki, evrende her zaman rahatlatıcı bir varlık olan Habet de oradaydı. Hepsi Dahl Rhen'de doğmuştu, ama gençtiler, o günleri hatırlayamayacak kadar gençtiler. Eski dünyaya sadece bir ayakları basıyordu. Ağırlıklarının çoğu diğer bacaklarındaydı. Kışın kulübede toplanıp Maeve'nin Odeon'lu Gath'ın hikayelerini dinledikleri günler geride kalmıştı. Artık kimse titrek ışıpta arkadaşları ve komşularıyla omuz omuza oturup kızarmış kuzu eti paylaşmıyordu. Ve

yarının da bugün gibi olacağını bilmenin verdiği masumiyet bir daha asla geri gelmeyecekti.

Hepsi gitti.

Persephone dizlerinin üzerine çöktü ve boynuna sıkıca sarılmış breckon mor kumaşını sıkıca tuttu.

Padera, Reglan, Mahn, Maeve, Sarah, Delwin, Gelston, Aria ve... Hayır, onlar olmasın!

Persephone başını salladı. Malcolm'un ona dönebileceklerini söylediği için, bataklığa gidenlerin geri dönebileceğine dair hala umudu vardı. Bu Garip bir açıklamaydı ve ona tutunabileceği son derece zayıf bir umut ışığı vermişti. Kulağa ne kadar saçma ve imkansız gelse de, Persephone sanki bu umut tek başına onu deliliğin eşiğinden kurtaracakmış gibi ona sıkıca sarıldı. Ama geçen her gün, bu umut da sarsıldı, umut ışığı söndü.

Persephone kampa baktı ve iç geçirdi.

Neden, insanlarla dolu bir kampta kendimi bu kadar yalnız hissediyorum?

Nolyn'i seviyordu, Justine ile kutsanmıştı ve Habet onu teselli ediyordu. Onlar onu ayakta tutuyorlardı, ama en çok sevdiği, birlikte savaştığı ve kanını döktüğü insanlar artık yoktu. Onlar olmadan kendini zayıf ve çıplak hissediyordu.

Kış gelmişti ve yaşlı Padera bile onu terk etmişti. Persephone o zaman gerçeği anladı.

Padera bu dönemin sonuncusu değil, ben sonuncusuyum. Brin ve kitabı olmasaydı, bir zamanlar bildiğim ve sevdiğim her şey unutulacaktı. Ben öldükten sonra, Dahl Rhen'in günleri bir efsane çağı olacak.

"Onlar nasıl, Padera?" Persephone toprağa sordu. "Onlara acele etmelerini söyle, olur mu? Onlara geri gelmeleri gerektiğini söyle, çünkü onlara ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var."

Persephone ağlamaya başladı, ama gözyaşlarının kimin için olduğunu bilmiyordu.

Nyphron, Ejderha Kampı olarak bilinen yer ile orman arasındaki boş, açık ovada yürüyordu.

Bir ejderha. Bu benim sembolüm, bayrağım olmalı.

O canavarla hiçbir ilgisi yoktu. Onu yaratmamıştı, çağırılmasını da istememişti. Böyle şeylerin mümkün olduğunu bilseydi yirmi tane sipariş ederdi. Sadece bir tane vardı, ama bu tek kanatlı canavar Alon Rhist'teki herkesi kurtarmış ve Ejderha Kampı'nı yıllarca süren savaş boyunca güvende tutmuştu. İnsanlar onu güç ve korumanın sembolü olarak görüyordu.

Nyphron kaşlarını çattı. Beni *de öyle görmeleri gerekiyordu.*

Plan böyleydi, ama Nyphron'un planları pek

Tarlada dolaşırken, bir kemik gördüğünde durdu.

Bir el — ya da eskiden bir el olan şey — çoğunlukla çim ve hafif bir kar tabakasıyla kaplıydı. Sadece parmak uçları dışarı çıkmıştı, sanki iskeletin sahibi sıkışmış ve yüzeye çıkmaya çalışıyormuş gibi. Burası, tapınağın güçlerinin aptalca bir şekilde onların ağaçlara girmesini engellemeye çalıştığı son açık savaşın yapıldığı yerd. Her zaman tarlalarda yaptıkları gibi, onun savaş arabaları galip gelmişti ve o gün zaferi kazanmıştı.

Ama savaşı kazanamamıştı.

"Kimdin acaba?" diye sordu ele. "Rhune mu, Fhrey mi? Dost mu, düşman mı?"

Kim olursa olsun, Nyphron bir akrabalık hissetti — gömülü kişinin planları da işe yaramamıştı.

Arabasına geri dönerek, tekerleğe yaslandı ve doğudaki ormana baktı. Oraya yalnız kalmak, düşünmek için gelmişti, ejderhalar hakkında değil, artık değil. Bir zamanlar onun kurtuluşu olabilecek olan şey, şimdi onun sonunu getirecekti. Tapınakta ejderhalar olacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu, ama henüz elinde yoktu. Bu da kesindi. Lothian, yeni silahını nehrin ötesine göndermek için bir an bile vakit kaybetmeyecekti ve istediği kadarını isteyecek ve alacaktı. Gökyüzü karlardan başka her şeyden arınmışken

, Nyphron'un hala zamanı olduğunu biliyordu... ama ne için?

Şimdi ne yapmalıydım?

Kar taneleri dünyayı puslu bir griye büründürdü. Henüz gerçek kar değildi, sadece gelecek mevsimin hayalet gibi bir ön izlemesiydi. Ağaçları görebiliyordu, ama başka hiçbir şey göremiyordu.

"Son zamanlarda şansım çok yaver gitmedi," dedi. Sonra beyaz kemikli parmaklara dönerek ekledi, "Bunu anlayabilirsin, değil mi? Senin için neydi? Bir kılıç mı? Bir ok mu? Benim için ise muhtemelen bir ejderhanın dişleri olacak."

Evet, tekrar düşündü, benim sembolüm bir ejderha olmalıydı.

Bunu yıllar önce düşünmeliydi. Liderlik amblemi, gücü ve kuvveti simgelemeliydi. Aslanlar ve ayılar tipik sembollerdi, ama o kralların ve tapınakların hükümdarı olmalıydı. Sembolü daha büyük olmalıydı ve ejderhadan daha güçlü ne olabilirdi ki? Ve Rhunes, hak ettiği hak ettiği saygıyı bir yaratık canavara bahşetmeyi seçerlerse, sorun yoktu. Persephone ile evlenerek On Klan üzerinde güç elde ettiği gibi, bir ejderhayla bağ kurarak da istediği saygıyı kazanmış olacaktı. Birkaç yüzyıl içinde kimse farkı anlamayacaktı. Halkın savunucusu Ejderha Nyphron: İki unvan da aynı olacaktı. Rhunes'leri tanıdığı kadarıyla, bu sadece birkaç on yıl sürebilirdi. Onlar unutkan bir topluluktu.

Nyphron kampta bir hareket fark etti. Kapüşonlu bir pelerin giymiş bir figür ona doğru yürüyordu. Kişi yalnızdı ve bir erkekti. Garip yürüyüşünden bunu anlayabilirdi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye seslendi Malcolm yaklaşıncı. Sonra durdu, başlığını geri attı ve nefes almaya çalışırken büyük bir sis bulutu oluşturdu.

Hayır, sonuçta bir erkek değildi.

Malcolm'un ne olduğunu gerçekten bilmiyordu. Rhune'a benziyordu, onun gibi hareket ediyordu, ama o değildi. Aslında ne olduğu bir sır olarak kaldı. Nyphron'un bu adam olmayan şeyi kovmamasının tek nedeni, onun kendi kendine ortadan kaybolmasıydı.

"Gittiğini sanmıştım."

"Cenazeye ve... diğer şeyler için geri geldim."

Malcolm iskelet elini fark etti. "Arkadaşın mı?" Nyphron hiç eğlenmiyordu. "Peki, neden törende değilsin?" "Oradaydım. Bitti."

"Bunca yıl ortadan kaybolduktan sonra, yaşlı bir kadının ölümüyle geri döndüğüne inanmamı mı bekliyorsun?"

"Adı Padera'ydı," diye hatırlattı Malcolm. "Ama dediğim gibi, başka nedenlerden dolayı da buradayım." Kemikli parmaklara baktı. "Bilirsin, elimden geldiğince yardım etmek için. Bir şeyleri kontrol etmek, gerekli ayarlamaları yapmak için."

"Benden başka bir yemin etmemi istemeyeceksin, değil mi? Çünkü bunu, gerçekleştirecek gibi görünmeyen bir sözle takas ettim."

Malcolm başını salladı ve hüzünlü bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hayır, öyle değil. Senin için endişelendiğimi söylersem garip gelir mi?"

Depresyonuna rağmen, bu Nyphron'u güldürdü.

"Ne düşünürsen düşün," dedi Malcolm. "Ama senin iyiliğin ve başarın benim için çok önemli."

"Ne zamandan beri?"

"Baban öldüğünden beri." Malcolm, Nyphron'u şaşırtan tedirgin bir ifadeyle kemikli eli izledi.

Nasıl bu kadar titiz görünebilirdi? Bu kadar insanca?

"Aynı kaderi paylaşma riskim olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü bu benim için yeni bir haber değil. Savaş kötü gidiyor ve Lothian'ın babama yaptığı aşağılama davranışını bana da yapması sadece an meselesi. Şimdi, sakıncası yoksa, buraya insanlardan uzaklaşmak için geldim. Ve bu, sen de dahil, her ne olursan ol."

Malcolm dikkatini Nyphron'a çevirdi. "Buraya düşünmek için geldin. Ben de sana yardım etmek için geldim."

"Bunu kendi başıma yapabileceğime eminim."

"Her şeyin kaybolduğunu düşündüğün için hayal kırıklığına uğramış, hayal kırıklığına uğramış ve depresyondasın. Ama en kötüsü, bana olan inancını kaybediyorsun."

"Sana hiç güvenmedim."

Malcolm kollarını kaldırdı ve sonra iç çekerek indirdi. "Görüyorsun, bu her zaman benim sorunum olmuştur. Neden dünya Tressalarla dolu olamıyor?"

"Ne?"

"Boş ver. Önemli olan, sana Elan'ın hükümdarı olacağına söz verdim ve olacaksın."

"Sen yoktun, bu yüzden bilmiyor olabilirsin, ama Suri Lothian'a ejderhalar verecek."

"Hayır, Suri'nin yakalanması benim için yeni bir haber değil. Bunu uzun zamandır biliyorum. Aslında, bu olay gerçekleşmeden önce bile biliyordum."

Nyphron, Malcolm'un şu anda saçma sapan şeyler söylediğinden emindi. Ancak Lothian'ın ejderhaları ele geçireceği konusunda onun örtülü onayı onu şaşırttı. Bir tartışma bekliyordu. Tartışmanın olmaması onu şaşırttı ve bir an için düşüncelerini kaybetti.

Beni dengesiz tutmayı seviyor, ama neden?

Nyphron, deneyimlerinden kimseye güvenmemeyi, daha doğrusu, güvenli olduğu ölçüde güvenmeyi öğrenmişti. Bu mesafe, ancak kişiyi tanıyarak sağlanabilirdi. Malcolm, Nyphron'un ilk yıllarında etrafındaydı, ama babasının hizmetkarı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O,

Yine düşüncelerine geri döndü. "Ejderhalara karşı savunmamız yok ve Suri olmadan hayatta kalmayı umut edemeyiz."

"Yine haklısın. Bu konuda oldukça iyisin."

Nyphron kaşlarını çattı. "Beni daha da kötü hissettirmek için mi buraya geldin? Acımı görmek için mi?"

Malcolm iç geçirdi. "İnsanların beni dinlememesinden nefret ediyorum. Hayır, sanırım duyuyorlar, sadece dinlemiyorlar. Bak, sana yardım etmeye geldiğimi söyledim, ama sana yalan söylemek bunu başaramazdı."

Malcolm oturmak için bir yer aradı ama bulamayınca kaşlarını çattı. "Evet, bu savaşın sonucu belirsiz ve senin için ne kadar zor olsa da, bence rahatlaman ve işlerin kendi akışına bırakman gerekiyor. Senin daha fazla müdahale etmene gerek yok."

"Karışmak mı? Neden bir şey yapmayı planladığımı düşünüyorsun?" "Çünkü sen Petragar değil, Nyphron'sun. Ve çünkü Elysan'ı gizli bir görev için kuzeye gönderdiğini biliyorum." "Sen biliyorsan o kadar da gizli değil."

Malcolm, insanlara özgü olmayan rahatsız edici bakışını ona yöneltti. çünkü insanlar ona bu kadar cesurca bakmaya cesaret edemezdi. Bunu yapmak, insanların sahip olmadığı ölümlü korkusunun yokluğunu gerektiriyordu.

"Bir köprü kurmaya çalıştım," dedi Nyphron. "İşe yaramadı. Persephone bir tünel önerdi, ama Dherg bu fikri reddetti. Miralyith'ten ziyade kendi halkları tarafından gömülmeyi tercih edeceklerini söylediler. Onları suçlayamam."

"Evet, ayrıca nehrin karşısına geçmek için bir geçit arayan bir birliği şelalenin dibine, güneye gönderdin. Gördün mü? Karşıyorsun. Sonuç olarak, iki taraf da hayatta kalamayacağı için gereksiz ölümler artacak."

"Bunu bilemezsin."

"Güneyde Gazeller, kuzeyde devler var. Her ikisi de insan etine düşkün ve bir iki Fhrey yedikleri biliniyor."

"Çok sayıda adam gönderdim, aslında İkinci Lejyonun yarısını." "Fark etmez."

"Öyleyse, umudumu Elysan'a bağlayacağım. Gördüğün gibi, benim sorunum nehir değil, suyun kendisi. Suyu Dherg rünleri koyamazsın, bu... Harwood'a gönderdiğim herkesin sloganı haline geldi. Ama ya suyu ortadan kaldırırsam?"

Malcolm başını salladı. "Kuzeydeki nehri barajlamak için devleri askere alamaz."

"Baraj yap, yönünü değiştir, iç... Ne yaptıkları umurumda değil, yeter ki Estramnadon tarafına askerlerimi gönderebileceğim kadar uzun süre akışı durdurun."

Furgenrok'un gerçekten çok büyük akrabaları var. Kendisi de büyük değil ama amcalarından bazıları, yüzyıllardır uyuyan olanlar, kesebilirler. ellerini kase şeklinde yapıp suyu tutarak. Elysan onları ikna edebilirse, akışı kesebilirler, Nidwalden en azından bir süreliğine kurur ve Techylorlar Avempartha'daki Miralyith'leri katlederek saldırının öncülüğünü yapabilirler. Ardından ordu boş nehir yatağından geçerek Erivan'ı su basabilir."

"Ve Lothian ejderhalar yaratmaya başlamadan önce bunu yapmayı umuyorsun." "Fikir bu."

"Başarı şansı nedir?"

"Zayıf. Hentlyn devleri bizden nefret ediyor. Yardım etmek için hiçbir nedenleri yok. Bu yüzden Elysan'a onlara her şeyi vaat etmesini söyledim."

"Her şeyi mi?"

Nyphron omuz silkti. "Bizi ne ilgilendirir ki? Suyu keserlerse, Elan'da beni tehdit edebilecek tek gücü ortadan kaldırmış olurum. Ve tapınak yok olduktan sonra, devler köleliğe mahkum edilecekler, ya da boyun eğdirmek çok zor olursa, ortadan kaldırılacaklar."

"Persephone bu plana razı oldu mu?"

Nyphron'un Persephone ile fırsatçı bir evlilik fikriyle amacına yardım etmesine rağmen

evlilik fikriyle Nyphron'un davasına yardım etmesine rağmen, Malcolm'un onu kendisine tercih ettiğini biliyordu. Hafifçe gülümsedi. "Bunu bilmesine gerek yok."

"Fhrey'lerin kendi halkına yapmaya çalıştığı şey bu olduğu için, bir ırkın *yok* edilmesine karşı çıkmak isteyebileceğini düşünmüyor musun?"

"Onun ölmesinden çok sonra devlerle savaş başlayacağı için, onun bunu bilmesinin gerekli olduğunu sanmıyorum."

Malcolm'un kaşları havaya kalktı. "Yoksa sen..."

Nyphron güldü ve bu onu şaşırtıcı derecede iyi hissettirdi. Malcolm'un dengesini kaybetmesini görmek, aylardır yaşadığı en eğlenceli şeydi. "Kadını öldürmeyi planlamıyorum. O benim karım, biliyorsun."

"Erkekler daha önce de eşlerini öldürmüşlerdir ve bunu, tek umutlarını düşmanın eline teslim etmekten daha az suçlar için yapmışlardır."

"Ben erkek değilim."

Malcolm hiçbir şey söylemedi. İkna olmamış bir şekilde bakmaya devam etti.

Nyphron gözlerini devirdi. "Doğrusu, Persephone'yi severim. İyi bir eş ve anne olmuştur."

"Keenig ne olacak?" Başını

salladı. "O da."

"Askeri kararları sana bıraktığı için mi?"

"Bu mantıklı. Kabul etmek istemem ama bu ikili iyi bir çift oldu. Onda çatışacak bir ego yok, şöhret arzusu yok. Bir erkekle, hatta Sikar veya Tekchin gibi bir Instarya ile ittifak kurmak zorunda kalsaydım, biz Şu anda esintiler var. Persephone ilk düşündüğümünden daha akıllıymış. Hayır, demek istediğim Grenmorian sorunu muhtemelen önümüzdeki elli ya da altmış yıl boyunca ele alınmayacak ve o zamana kadar Persephone'nin hala bizimle olacağını sanmıyorum.

Malcolm buna sadece başını sallayarak karşılık verdi.

"Ama Elysan'ın başarılı olacağını düşünmüyorsun," dedi Nyphron.

"Fhreyler, özellikle de Instarya, kuzeyde pek iyi bir üne sahip değiller."

"Peki ya güneye gönderdiğimiz ordu?" diye sordu Nyphron. "Onlara sadece nehrin aşağısında güvenli bir yol açmalarını, ardından karşı yakadaki kayalığı tırmanmanın bir yolunu bulmalarını emrettik. Bunun başarısız olacağını düşündürür?"

Malcolm, Nyphron'un göremediği bir şeyi görebiliyormuş gibi doğuya döndü. "Güneydoğudaki dünya, Kırık Topraklar ve adalar—eski parçalanmış toprakların yaralı ve sular altında kalmış kalıntılarıdır. Onlar Uber-Ran'a aittir. Her zaman öyle olmuştur."

"Uber-Ran mı?"

"Sizin halkınız onlara Moklinler, Körler diyor; insanlar onlara goblinler diyor; Belgriclungreianlar ise ghazel diyor. Ama onlar kendilerine Uber-ran diyorlar, Uber'in Halkı, Uberlin'in Sadık Çocukları, Büyükler. Onlar sadık, dindar, Elan'ın ilk hükümdarını terk etmeyen tek takipçileridir."

"O kimdi?" "Rex

Uberlin."

Nyphron sırtıttı. "Kötü bir tanrının çocukları olabilirler, ama yine de sadece goblinler, ilkel ve asi."

"Herkes gibi, onlar da bir zamanlar farklıydılar. Kralına sadıktılar, ama kral onların sadakatine karşılık vermedi. Terk edilmiş ve lidersiz kalan onlar, kendilerine bırakılan bencil ve zalim örneklerin etkisiyle yozlaştılar. Yeterli zaman geçince, tortu her bardağın dibine çöker." Malcolm bir an doğuya bakmaya devam etti, sonra özür diler bir gülümsemeyle geri döndü. "Onlara ne dersiniz deyin, gönderdiğiniz grup yenilecek. Buna emin olabilirsiniz."

"Göreceğiz."

Rüzgâr şiddetini artırdı ve ovada uludu. Kar yoğunlaştı ve kayaların arasında dans etti. Nyphron bir kez daha ormana baktı. "Nehri göremiyorum. Techylor'lardan sinyal beklemek delirtici."

"Neden kendin gitmiyorsun?"

Nyphron başını salladı ve kaşlarını çatı. "Cesaret edemem. Savaşı geriden yönetmek" — içini çekti — "çok sinir bozucu. Hiç tahmin edemeyeceğim kadar sinir bozucu. Ama eğer kıyıda olsaydım ve su durmuş olsaydı..." Elini kılıcına koydu ve bunu yaparken, en son ne zaman kılıcını çektiğini hatırlayamadığını fark etti.

"Ferrol'un Yasası bir sorun, değil mi?" Malcolm kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dedi. "Ama çok fazla endişelenmemelisin. Söz verdiğim gibi, dünyanın hükümdarı sen olacaksın. Anlaşmamız var, hatırladın mı?"

"Bana ne istediğini söyleyecek misin?"

"Yakında sana söylerim. O zaman haklı olduğumu ve imparator olman konusunda hiçbir şeyin değişmediğini unutma."

"Ne olacağım?"

"*Empyre* terimine aşina değil misin? Muhtemelen değildir, bu terim Eilywin kabilesinden gelir ve fetihle hiçbir ilgisi yoktur. 'Bir araya gelmek, inşa etmek, birleştirmek' anlamına gelir. Eilywin kabilesi dengeli yaşamaya önem verir. Bu kelime, insanların doğa, tanrılar ve birbirleriyle uyum içinde yaşayabilecekleri bir ortam yaratmak için kullandıkları bir kelimedir. Ben de bunu yaratmak istiyorum. Sen de herkes için bir *empyre* inşa etmeme yardım edeceksin."

"Yaratmak mı istiyorsun?" dedi Nyphron.

Malcolm onu görmezden geldi. "Savaşlar geçmişte kalmış ve herkes birlikte çalışmış olsaydı neler yapılabileceğini bir düşün."

"Sıkıcı geliyor." Malcolm'a bakarak onu bir kez daha süzdü. Uzun boylu, sırık gibi, insan olmayan bu varlık korkusuzdu, ama bunun nedenini açıklayacak hiçbir özellik göstermiyordu. Konuşan bir balık gibi rahatsız edici bir varlıktı. Böyle şeyler mümkün olmamalıydı, ama işte orada duruyordu — Nyphron'un en büyük hayallerini gerçekleştireceğine söz veren konuşan balık... bir bedel karşılığında. "Neden bana bir şeyleri anlatmadığın izlenimine kapılıyorum? Sen, dilekleri yerine getiren şeytanlar gibisin, ama beklendiği gibi değil. Eğer asla yaşlanmamayı dilersem seni öldürürler. Öyle mi?"

Malcolm başlığını kaldırdı ve gülümsedi, mutlu bir ifade değil, katlanılan pişmanlık dolu bir ifadeydi. "Hayat her zaman istediğimiz gibi gitmez, ama bu en iyisi olmadığı anlamına gelmez. Bunu da unutma. Yardımı olabilir." Gökyüzüne baktı. "Hayır... muhtemelen olmayacak. İblisin ölümün ölümsüzlükten neden daha iyi olduğunu açıklaması anlamsız. Bu, Anlaşılması için deneyimlenmesi gereken bir şey."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CEVAPSIZ SORULAR

Artık Aesira'nın tanrı anlamına gelen başka bir kelime olduğunu anlıyorum.

Beş tane var, bu da garip bir şekilde hem çok az hem de çok fazla gibi geliyor. — BRIN'IN KİTABI

Drome'un evine giren Moya, iki sıra halinde dizilmiş beş kişi tarafından karşılandı. devasa sütunlar. Her iki yanında, geniş mermer merdivenler, iki devin kolları gibi kıvrılarak büyük giriş salonunu kucaklıyordu. Kareli fayanslı zeminden yükselen duvarlara ve kemerlere kadar her şey ya siyah ya da beyazdı. Meşaleler bile tanıdık sarı ateş rengiyle titremezdi. Bunun yerine, Moya'ya kışın gri gökyüzünü yansıtan karın parlaklığını hatırlatan

soluk bir parlaklık yayıyordu ve bu, Moya'ya kışın gri gökyüzünü yansıtan karı hatırlattı. Annesi Phyre hakkında tüm o kederli hikayelerine rağmen, Audrey yeraltı dünyasının zalim, siyah-beyaz seven bir hükümdar tarafından yönetildiğinden bahsetmemişti. Moya bu hikayelere inanmayacağı için bunun bir önemi yoktu, ama geriye dönüp bakıldığında, bu uyarıyı takdir ederdi.

İçeride kimseyi bulamadılar. Geniş ve heybetli giriş, taştan başka hiçbir şey içermiyordu. Askerler giriş salonunda kalırken, Ezerton merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti. Her iki grup da aynı balkona çıktı ve tek bir kemer altında buluştu. Önünde, cilalı zemin

bakır rengi bir taştan yapılmış geometrik desenlerden oluşuyordu ve ortasında güneş gibi bir tasarım vardı. Işıklar, Moya'nın Neith'te gördüğü sanata benzer bir şekilde yayılıyordu. Her iki yanında heykeller yükseliyordu. Solda, bir adam bir elinde kısa bir kılıç, diğer elinde bir meşale tutuyordu. Karşısındaki figür aynı adamdı, ancak bu sefer bir elinde üçgen bir alet, diğer elinde bir çekiç tutuyordu. Odanın içinden parlak bir ışık yayılıyordu.

Tırmanış çok uzun olmamasına rağmen, Moya kendini bitkin hissediyordu. "Başka nefes nefese kalan var mı?"

"Kendimi... ağır hissediyorum," dedi Tekchin. "Hatta yorgun." Diğerleri başlarını salladılar.

"Vücudumuz yok, nasıl yorgun olabiliriz ki? Roan? Ne oluyor

Ne

oluy "Bilmiyorum."

or? "Sanki kurallar bizim için değişiyor gibi," dedi Moya.

"Sence o ışık ne olabilir?" diye sordu Gifford, kemerli geçidi gözlerini kısarak izlerken.

kemere bakarak sordu.

"Gözlerimiz yok," dedi Roan. "Yani bu bizim yorumladığımız bir şey. Güç olabilir mi?"

"Drome'un varlığı," diye sonuçlandırdı Rain.

"Cidden mi? Kendi ışığını mı yayıyor?" Moya gözlerini devirdi. "Neden olmasın? Sonuçta o bir tanrı."

"Malcolm parlamıyor." Moya, Tressa'ya alaycı bir bakış attı, ama Tressa cevap verme zahmetine girmede.

Ezerton kemerin önünde durdu. "İşte, Rel'in Tanrısı Drome." Onları içeri girmeye davet etti.

Hiç olmadığı kadar kendinden emin olmayan Moya, yavaş adımlarla ilerledi. İçerideki parlaklık gözlerini kamaştırıyordu ve kendini korumak için elini kaldırdı. Parmaklarının arasından bakarak, beyaz mermerden yapılmış bir taht odasına girdiklerini anladı. Sütunlar yerine, tavan -eğer varsa- dev heykeller tarafından destekleniyordu. Kollarını gererek gökyüzünü yerinde tutmaya çalışıyorlardı. Sıvı altın ve gümüş nehirleri tarif edilemez yükseklikten dökülüyor, şelaleler halinde düşüyor ve oyulmuş duvarlardan aşağı sırıyordu. Her şeyin ortasında, başka bir merdivenin tepesindeki bir platformda büyük bir sandalye duruyordu.

Üzerinde Drome oturuyordu.

Görkemli, sırtan ve korkutucu bir görünümü vardı, o kadar sağlam, geniş ve ağır görünüyordu ki, yaydığı enerji olmasaydı başka bir heykel gibi görünebilirdi. Neşeli bir beklenti ile dik duran yüksek elmacık kemikleri, geniş gözleri ve düz burnu, diken diken saçları ile çevriliydi. Saçları altın rengindeydi ve gümüş çizgiler vardı ve yaşlılığını gösteriyordu, ancak Moya bu varlığın yaşlı olduğundan emin olsa da, saç ve sakalının rengi bu izlenimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Evime hangi Elan gölgeleri girmiş?" diye sordu tanrı.

Daha kötüsü de olabilirdi, diye düşündü Moya. Bizi yok etmedi. Belki de Mürekkep Kafalı'nın niyetini yanlış değerlendirmişimdir. Belki de onu Mürekkep Kafalı olarak görmeyi bırakmalıyım, ya da düşünmeyi tamamen bırakmalıyım.

Bir süre başka hiçbir şey söylenmedi ve Moya orada durup değerli metal şelalenin sesini dinledi.

Drome ayaklarını kaydirdı, topuklarını tahtının tabanına doğru çekti ve uzun sakal örgülerinin yere kıvrılması için öne eğildi. Sayarken her birini işaret etti. "Moya, Tekchin, Brin..."

Tereddüt etti. "Ah... Roan! Evet, Roan ve Gifford." Gözleri Tressa'ya takıldı ve kısıldı. "Hmm, sen kimsin... ah, evet, Konniger'in karısı." Bir şey dikkatini çektiği için gözleri bir anda ondan kaydı. "Ve tabii ki Rain!" Bakışları bir süre cüce üzerinde kaldı ve gülümsemesi daha da parlaklaştı. "Seninle"

"

Tanrı arkasına yaslandı ve bacaklarını çaprazladı, mor, altın ve gümüş renkli cüppesinin altından kalın, kıllı ve kaslı baldırları ortaya çıktı. "Normalde, seni krallığıma hoş geldin derdim, ama tabii ki *hoş geldin* değilsin. Sizler davetsiz misafirler, izinsiz girenler, sorun çıkaranlar, kötü niyetli ve şüphesiz kötü amaçlarla buraya gelen kışkırtıcılarırsınız. Daha önce Rel Kapısı'nı hiç kapatmamıştım, ama kız kardeşim senin gelişini haber verdiğinde onun tavsiyesine uydum. İkizler olarak, bizi biz yapan her şeyi paylaştık. O kurnazlığı kendine sakladı, ben de geri kalan her şeyi aldım." Rain'e tekrar odaklandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Rain, belki de kendi isteğiyle taşa dönüşmüş olmaktan başka hiçbir şey göstermedi.

"Şimdi, bu ziyaretin asıl amacına gelelim." Drome bir kez daha öne eğildi, bu sefer büyük, kare şeklindeki ellerini sağlam tahtın kolçaklarına koyarak kendini daha dik bir pozisyona getirdi. "İçeri nasıl girdin?"

Drome bekledi, ama kimse tek kelime etmedi.

"Biri sana yardım mı etti? İçeriden biri mi? Arion olabilir mi?" Drome'un sesi yükseldikçe, Moya'nın korkusu da arttı.

Arion'un sözlerini hatırladı: "*Drome burada tartışmasız hükümdardır... O bir Aesira'dır ve seninle ilgilenmesini iyiye işaret olarak görmüyorum.*"

Aesira nedir? diye merak etti Moya, *ve neden bunun kötü bir şey olduğunu hissediyorum?*

Sadece Drome'a, yaydığı ışığa bakmak bile, ki Roan'a göre bu onun gücünün bir ifadesi olabilir, Moya'ya onun çılgına dönmesine izin vermenin iyi bir fikir olmadığını düşündürdü.

İlk içgüdüğü ona söylemekti. Bu sadece bir düşünce değil, neredeyse inkar edilemez bir arzu, bir dürtüyüdü. Onun istediğini vermek hepsini kurtaracaktı. Onun isteğini yerine getirme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, Moya'nın ağzı açıldı. Ancak oturması söylendiğinde ayağa kalkma, herkes evet dediğinde hayır deme eğilimi onu durdurdu.

Ününe rağmen, Moya Dahl Rhen'deki tüm erkeklerle yatmamıştı. Heath Coswall'a evet demişti, ama sadece o bir kez. Moya, dizlerinin üzerine çöküp yalvarırken ağlayan çocuğa acımıştı. O,

Aşkınlı ilan etmiş ve onunla birlikte olamamanın acısının çok büyük olduğunu söylemişti. Genç ve aptal olan Moya, kötü bir seçim yapmıştı ve Heath bir piç kurusu ve daha da kötüsü olduğu ortaya çıkmıştı. O geceki gerçeği söylemeyeceği için, Moya'nın onu baştan çıkardığına dair dedikodular yaymıştı. Moya kızgındı, ama annesi öfkeliydi. Audrey'nin ne kadar acı çektiğini gören Moya, bahçedeki yabancı otlar gibi büyüyen dedikodulara karşı çıkmadı. Çok geçmeden

Herkes, ona soran herkese evet dediğinden emindi, ama o dememişti.

Heath'in yalanından sonra, yüzlerce kez hayır dedi. Her seferinde şaşkın bakışlar gördü ve bu bakışları görmekten zevk aldı. Hayır demek, itaat etmeyi, uyum sağlamayı veya yatıştırırmayı reddetmek, onun içine işlemiş ve kendi zihninde o aptalca hatayı silmesine yardımcı olmuştu. Zamanla, bu onun karakterinin bir parçası haline geldi. İtaatsizlik, onun kimliğinin temel taşlarından biriydi. Ölmek bunu değıştirmedi.

Tüm gücü ve ihtişamına rağmen, Drome da "*Yapacak mısın?*" diye soran bir erkekti. Hayır, o, Moya'nın itaat etmesini *talep ediyordu*. Tanrı olsun ya da olmasın, Moya'nın ağzı her zamanki alaycı gülümsemesine büründü. "Rel, insanlar öldüklerinde gittikleri yerdir. Biz öldük. Tanrı olduğun için, bunun nasıl işlediğini bildiğini sanıyordum."

Drome gözlerini kısarak baktı, ama patlamak yerine geri çekildi ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Çok az insan benim ışığımın önünde durabilir, bana karşı gelmek ise daha da zordur. Ne istediğimi çok iyi biliyorsun. Kapıyı kilitledim. Onu nasıl açtın?"

Moya gözlerini kırptı. "Belki de çok iyi kilitlenmemişti, çünkü ittiğimde açıldı. Ama şimdi sen bunu gündeme getirdiğine göre, neden kilitledin? Burada tartışmasız hükümdar olduğunı duydum. Senin bunu yapman garip geliyor. kız kardeşinden gelen emirler."

"Emir değildi, sadece bir yorumdu." Tanrı onu uzun süre inceledi ve olağanüstü bir sakinlikle şöyle dedi: "Sen tek çocuksun, Moya, Audrey'in kızı. Bir kız kardeşin olmasının nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın, hele ki kötü bir ikizinin olmasını. Ferrol ise... Şey, açıkça söyleyelim, olur mu? O korkunç, iğrenç, nefret edilesi, acımasız, zalim bir varlık. Ama akıllı. O..."

Erebus'tan ilk ayrılan oydu ve diğer tüm parlak zihinleri de yanında götürdü. Ama o, sandığı kadar zeki değil. Ferrol, onun ayrılışının Uberlin'e ölümcül bir darbe vuracağını düşündü. Drome gülümsedi ve kahkahaya boğuldu. Uyluklarını tokatladı ve ses odayı salladı, Moya sendeledi. "Onun gittiğini neredeyse fark etmedik! Bütün o parlak zekalar... Hiçbirine ihtiyacımız yoktu." Sandalyesinde sallanarak gülmeye devam etti. Sonra sakinleşti, dudaklarını bükerek onlara bir kez daha baktı. "Ama onun da parlak anları, bilgelik ve içgörü dolu anları var. Yani hayır, küçük Rhune, *emirlerini yerine getirmedi*

emir almadım, ama isteği ilgimi çekti. Eğer seni istiyorsa, bir nedeni olmalı.

İyi bir nedeni var. Ama ödülü alan benim... Bunun için minnettar olmalısınız. Şimdi iki merak konusu var: Kız kardeşim neden seni arıyor ve mühürlü kapıyı nasıl açtın? Bu bulmacaları çözmeme yardım etmek isteyen var mı? Drome her birine baktı ve gönüllü bekledi.

Kimse konuşmadı ya da elini kaldırmadı.

Tanrı gerçekten hayal kırıklığına uğramış, hatta biraz incinmiş görünüyordu.

"Korkmanızı anlayabiliyorum. Beni bir tür canavar sanıyorsunuz, değil mi?"

Drome aşırı derecede zulüm görmüş gibi konuşuyordu. "Sizi anlayabiliyorum. Özellikle de kız kardeşimin ne kadar korkunç olduğunu ve ikiz olduğumuzu söyledikten sonra. Ama ben onun gibi zalim değilim. Hepiniz çok gençsiniz. Gerçek korkunun ne olduğunu bilmiyorsunuz.

Uberlin keskin parmakları ve

taş botlarıyla dünyayı yönettiği zamanlar sizler daha doğmamıştınız. Onun sözü kanundu, kırılmaz ve mutlak. Ve cezalandırması hızlı ve acımasızdı."

Drome arkalarına yaslanıp güldü. "Komik olan şey, sen ve ben birbirimize çok benziyoruz. Sen bana karşı geliyorsun, tıpkı benim bir zamanlar Uberlin'e karşı geldiğim gibi. Onun hükümdarlığı sırasında, *biz*

—ben, kardeşim ve kız kardeşlerim—kötü bir tiranın elinden dünyayı kurtaran kahramanlardık. Ama Trilos öldürüldü ve Ferrol buna tepki olarak ayrıldı. İlk ayrılan kişi olarak, o güzel mülkü miras aldı." Güldü ve taş titreşti.

Drome büyük bir gururla şöyle dedi: "*Ben* ayrılan ikinci kişiydim ve Erebus'taki tüm zanaatkarları da yanımda götürdüm. *Bu* gözden kaçmadı, emin olabilirsiniz."

"Yani, Erebus bir yer mi?" diye sordu Brin. Moya, Brin'in bu soruyu sormak istemediğini düşündü. O kadar yumuşak bir sesle konuştu ki, Yolların Bekçisi'nin kendine konuştuğu kesindi, ama heyecanı onu ele geçirmişti.

Drome onu duydu ve tekrar öne eğilerek aşağıya baktı. Bir çocuğun dikkatini çektiğini fark eden mutlu bir yaşlı adam gibi Brin'e gülümsedi. "Sen Bekçi'sin, değil mi?"

Brin hiçbir şey söylemedi, ama geri çekilmedi, gözlerini ondan ayırmadı. İyi bir hikaye vaat ederse bir raow ile çay içebilirdi ve bu hikaye şimdiye kadarki en iyisi olmalıydı.

"Oh, evet! Erebus bir şehirdi... Hayır, bu doğru değil... *O* şehir, şehirlerin Herkesin doğum yeri. Tamam, herkesin değil. Typhonlar o zamana kadar çoktan hapsedilmişti ve çocukları bir yerlerde dolaşp taş falan yiyorlardı. Eton onları umursamıyordu sanırım. Ama diğer herkes Erebus'taydı, çok güzel bir yer, mükemmel bir yer. Sonra Uberlin'in açgözlülüğü ve kibri her şeyi mahvetti.

"Ne yaptı?" diye sordu Brin.

Drome, kalın kaşlarını ona doğru çattı. "Eminim bilmek istersin, değil mi? Sadece büyük Rex Uberlin'i değil, her şeyi, tüm hikayeyi. Eton ve Elan'ın Işık, Su, Zaman, Dört Rüzgar, üç Typhon ve en sevilen Alurya'yı nasıl doğurduğunu bilmek ister misin? Yoksa Eton'un neden yeraltı dünyasını yaratıp Erl, Toth ve Gar'ı gömdüğünü anlatayım mı?"

"Hayır, bence Elan'ın Eton'un beş dişini neden çaldığını ve onlara ne olduğunu anlatmamla başlamalıyım. Hikaye aslında orada başlıyor. O hikaye bir ailenin birbirine karşı savaşa girip, bir anneyi kederli, kısır ve kocasından uzaklaştırdığını açıklıyor. Ve bu, sevgili kızım, gerçekten çok üzücü bir hikaye." Drome koltuğunun kollarına vurdu. "Uberlin tahtı ilk yapan kişiydi. Bunu biliyor muydun? Onu icat eden oydu. Rex Uberlin—Büyük Kral. Ben Birinci Savaş'ta savaştım.

"Oh, Brin, takas yapabiliriz. Bana kapımı nasıl açtığını söyle, ben de tüm gölgeleri ışıkla doldururum. Bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de sana ihtiyacın olan şeyi söylerim. Ne dersin?"

"Üzgünüm." Moya başını salladı. "Bilmemiz gereken bir şey yok. Sadece ziyarete davet ettiğiniz için teşekkür etmeye geldik. Sizinle tanışmak güzeldi. Lütfen Word of Drome'u gördüğünüzde bizim için veda edin. Oh, ve kalkmaya zahmet etmeyin. Çıkış yolunu kendimiz bulabiliriz."

Moya bir adım attı, ama sadece bir adım. Ayakları durdu ve neredeyse düşüyordu. Aşağıya baktığında, ayak bileklerine kadar taş zemine batmış olduğunu gördü. Nefes kesen sesler onu geriye bakmaya zorladı ve diğerlerinin de aynı sıkıntıdan muzdarip olduğunu gördü, sanki mermer eriyip bir çocuk havuzuna dönüşmüş ve sonra aniden donmuş gibiydi.

"Sorularımı cevapla!" Bu sefer Drome bağırdı ve oda sallandı.

Moya, var olmayan kulaklarında hayali bir kalbin attığını hissedebiliyordu ve anahtarı verme arzusu bir kez daha geri döndü.

"Bu Golrok ile mi ilgili?" diye sordu Drome. Sessizlik devam etti ve elbette kimse kıpırdamadı.

Drome sakalını ovuşturarak onları düşündü. Sonra tahtından indi, merdivenlerden aşağı indi ve Rain'in önüne dikildi. Rain, açıklanamaz bir sakinlikle, Drome'un pek de eğlenceli olmayan bir gösteri sergilediğini izliyordu — cücenin her zamanki, hiç değişmeyen ifadesi. Moya, anlaşılmasa da bir güce sahip parlak bir tanrıyla karşı karşıya kaldığında, bu ifadenin her zaman ne kadar uygunsuz olduğunu fark etti. Belki de bu taş yüz, Rain'in en tam anlamıyla somutlaştırdığı bir cüce erdemiydi.

Bu, insanların neden Dherg'lerin kayalardan geldiğini düşündüklerini açıklıyordu.

"Ben senin tanrınım, Rain. Bana bu diyara nasıl girdiğini anlat."

Moya çekindi. *Kim kendi tanrısını reddedebilir ki?*

"Kapıdan," dedi Rain duraksamadan. "Oraya vardığımda kapı açıktı."

"

Drome gözlerini kısarak cüceyi inceledi. *"Nasıl açıldı?"* Tanrı Rain'e doğru tehditkar bir adım attığında, hepsi Rain'i izledi.

"Nasıl?"

Moya, Rain'in pes etmesini suçlayamazdı. O da aynı şeyi yapmak istiyordu ve Drome onun tanrısı bile değildi. Birçok yönden, Rain'in anlatmasını umuyordu, böylece her şey bitecekti. Tanrının huzurunda olmak, birinin bıçak bıçağını çiğnemesini izlemek kadar acı verici olmaya başlamıştı.

birinin bıçak bıçağını çiğnemesini izlemek gibi acı verici hale gelmişti. Bu *onun suçu* değildi.

dişleri, ama yine de bunun durması için dua ederdi.

Hadi, söyle ona! Söyle de biz de...

Yukarıda kanatlar çırpındı ve Drome dahil herkes yukarı baktı.

Cılalı taştan ve değerli metallere oluşan şelalelerin bulunduğu odaya bir kuş uçu. Bir karga. Kanat çırpışları, davullar kadar yüksek ve uğursuz bir şekilde yankılanıyordu. Bir tur attıktan sonra tahtın üzerine kondu. Kuşların bazen yaptığı gibi, onları ürkütücü bir şekilde yan gözle süzdü, sonra bir *karga* sesi çıkardı! Ses tizdi ve sert, inatçı taşlardan yankılandı.

Drome kuşu bir an izledi, sonra kaşlarını çatı.

"Peki," dedi ve siyah-beyaz taş zeminde çamura saplanmış olanlara baktı.

"Benim acelem yok, ama sanırım *sizin* aceleniz var." Moya, onun onlara mı yoksa kuşa mı seslendiğinden emin değildi.

Drome gülümsedi. "Benim tarafımda sonsuzluk var. İstedığınız kadar burada kalın. Beklemek benim için sorun değil. Ama ne siz" —dönüp kargaya baktı—"ne de görünüşe göre kız kardeşim, benim bilmemi istemediğiniz şeyi bana söyleyene kadar buradan ayrılmayacaksınız."

Ellerini ırdıptı. Zeminden taş levhalar yükseldi, onları çevreleyerek kapattı. Boylarının iki katı yüksekliğe ulaştıktan sonra, bir kubbe oluşturan tavanda birleştiled. Bir tarafta küçük bir pencere oluştu. Yumruğunu sokamayacak kadar küçük olan pencereden, tek bir ışık huzmesi doğrudan Moya'nın yüzüne parlıyordu. Moya, pencerenin yerinin tesadüf olmadığını düşündü.

"Sorularımı cevaplamaya hazır olduğunda, Goll'a söyle, o bana haber verir."

Goll? O kuş mu? Mürekkep Kafalı'nın adı mı, soyadı mı? Başka biri mi?

Moya ayakları hâlâ sıkışmış halde duruyordu ve sonsuza kadar sürecektir gibi görünen bir süre boyunca Drome'un tahtına bakmak zorunda kalmıştı.

Öldüğümüzden bu yana ne kadar zaman geçti? Suri, fane'ye ejderhaların sırrını anlatmadan ya da öldürülmeden önce ne kadar zaman kaldı? Bataklık çamurundaki bedenlerimiz ne zaman çamurda çürümesi ne kadar sürer? Gerçekten ve kalıcı olarak ölmemiz ne kadar sürer?

Hapishanenin dışından karga tekrar ciyakladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

EŞİT BİR TAKAS

Çoğu kişi için doğruyu söylemek doğal bir şeydir; geri kalanlar için ise konuşmalar yalanları ve gizli anlamları bulma arayışıdır. —BRIN'İN KİTABI

Kapı açıldı ve Nyree ikinci kez içeri girdi. Yalnızdı ve hala o kar beyazı asica giyyordu, ama yüzünde farklı bir ifade vardı. Başını eğik tuttu ve suçlu bir çocuğun kızgın bir ebeveyne yaklaşır gibi Suri'ye gizlice bakıyordu.

"Ben, ah..." diye başladı, tereddüt etti, sonra kapıyı kapattı. Bu sefer ne söyleyecekti bilmiyordu, ama mahremiyet istiyordu. Sonra Nyree içeriye üç adım attı. "Geçen sefer buraya geldiğimde, ben ah..." Nyree zorlanmaya devam etti. Yüzü bir garip ifadeye büründü, sonra başka bir ifadeye. "Beni hazırlıksız yakaladım ve ben kötü tepki verdim." Sesi özür diler gibiydi ve samimi geliyordu.

Nyree üç adım daha attı, önceki ziyaretinden iki adım daha fazla. "Sen, ah... daha iyi görünüyorsun," dedi Nyree sonunda.

Suri kendine baktı. Vasek, banyo yapma sözünü tutmuştu. Suri, kendi standartlarının bile ötesinde kirli olduğu için ve Fhrey'lere iyi bir izlenim bırakmayı hala umduğu için bunu kabul etmişti.

ve Fhrey'lere iyi bir izlenim bırakmayı umduğu için kabul etmişti. Nyree'nin hediyesi gibi görünmesi gereken ama açıkça Vasek'ten gelen yeni giysiler basit keten kumaştan yapılmıştı. Üzerine pek uymuyorlardı ama temiz ve rahattılar.

"Neden geri döndüğümü merak ediyorsundur herhalde?" diye sordu Nyree.

Suri öyle değildi, ama yine de bir konuşma daha yapabildiği için minnettardı. Her şeye rağmen, Arion'un planına hala umut bağlıyordu ve Nyree'nin en olası aday olduğunu düşünüyordu.

Fhrey parmaklarını birbirine geçirdi ve ellerini göğsüne koydu. "Arion'un bizi neden ihanet ettiğini bilmek için geldim. Bu, kendime hiç cevap veremediğim bir soru ve belki sen cevaplayabilirsin. Neden mirasını ve Ferrol'u terk etti? Nasıl Rhunes'a katılıp halkına ihanet edebildi?

? Miralyith olmayı seçtiği için üzüldüğüm konusunda haklıydın. Bu kınanacak bir şeydi, ama kararını anlayabiliyorum. Onlar artık yönetici sınıf ve Arion her zaman güç ve prestij istemişti."

"Sanırım aynı kişiden bahsetmiyoruz," dedi Suri. "Arion asla bu şeyleri istemedi. İp oyunlarını, banyoları ve iyi bir fincan çayı severdi. Ve kontrolü elinde tutanların tarafına geçmek için Miralyith olmadı, bunu yaptı çünkü o böyleydi. O, tanıdığım en olağanüstü insandı. Keşke onu benim tanıdığım gibi tanısaydın."

"Ama bu, neden kendi halkına karşı döndüğünü açıklamıyor. Neden bunu yaptı?"

"O yapmadı."

Nyree'nin açık ve davetkar tavrı bir anda öfkeyle yerini değiştirdi. "Tabii ki yaptı! Kendi halkından yüzlerce kişiyi öldürdü!"

Suri başını salladı. "Hayır. Öyle değil."

Nyree kolunu uzatarak duvarın birini şiddetle işaret etti, bu hareketiyle kolu dirseğine kadar sıyrıldı. "O, ordumuzu katleden ve tapınağı neredeyse yok eden bir ejderha yarattı!"

Suri yine başını salladı. "Hayır. Arion, yapabilse bile asla böyle bir şey yapmazdı. Aslında, nasıl yapılacağını bilmiyordu."

Nyree ağzını açtı ve bir an öylece kaldı. Sonra kollarını kavuşturdu ve Suri'ye uzun uzun baktı.

Suri bir şey söylemekten çekindi. Nyree'yi daha fazla üzmemek istemiyordu. Yine de bu riski göze almak zorundaydı. Bu sessizlik onun tek şansı olabilirdi. "Kızınız Rhulyn'e geldiğinde, inanılmaz bir sırrı keşfetti," diye nazıkçe söze başladı Suri. "Görüyorsunuz, tıpkı sizin gibi, buradaki herkes gibi, o da Rhunların hayvanlar gibi bir şey olduğuna inanıyordu. Yanıldığını, bizim de düşünceleri, duyguları, umutları, hayalleri ve korkuları olan insanlar olduğumuzu öğrendi. Bu onun için bir sürprizdi. Ama Arion'u asıl şok eden şey, bizim de Sanat'ı kullanabileceğimizdi."

Nyree gözlerini kısarak hafifçe kaşlarını çattı. "Miralyith gibi mi demek istiyorsun?"

"Evet, aynen öyle. Arion bana öğretti, ama ben zaten bazı şeyleri biliyordum. O gelmeden önce." Suri parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve çarpık bir gülümseme attı. "O da kafamı kazıtmamı istedi, ama ben reddettim. Banyo yapmak yeterli bir fedakarlıktı."

Nyree şüpheli görünüyordu.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, inanmıyorum. Eğer büyü yapabiliyorsan, neden kendini tutsak olarak tutmalarına izin verdin?"

Suri yakasını çekti. "Bu, Orinfar adı verilen sembollerle işaretlenmiş. Bu semboller benimle Sanat arasında bir bariyer oluşturuyor. Bu yaka takılı olduğu sürece, ben...

dokumalar yaratmak. Bu tasmayı kabul ettim çünkü bu, senin tapınağında bir görüşme ayarlayabilmemin tek yoluydu. Arion, Lothian'ın bizi, beni görebilirse, Rhunes'ların da Fhrey'ler kadar yaşama hakkına sahip olduğunu anlayacağını düşündü.

Savaşı durdurmak için iyi niyetle buraya geldim. Halklarımız arasında barış sağlamak için hayatımı tehlikeye attım çünkü kızınız da bunu istiyordu.

Nyree başını salladı. "Hayır. Hayır, bu olamaz. O bizim halkımıza karşı savaştı. Ferrol'un Yasasını çiğnedi! O ejderhayı yaratarak Alon Rhist'te fane'in yüzlerce adamını öldürdü."

"O yapmadı. Senin ejderha dediğin şey benim eserimdi. Arion hiçbir zaman bir can almadı, Fhrey ya da başka bir şey. Evet, Rhunes'u savunmaya yardım etti, ama hiçbir zaman saldırmadı. Asla. Lothian ve oğlu için aynı şeyi söyleyemem. Kızın öldüğünde ben oradaydım. Beni kenara itti ve hayatımı kurtardı. Mawyndulë saldırdı ve onu öldürdü."

"Prens mi? O yapmıştı..."

Suri başını salladı. "Onu bir hain olarak öldürdü, ama o asla hain değildi. Arion'un tek istediği barıştı."

Nyree, Suri'yi uzun bir süre inceledi, sonra yavaşça yaklaştı ve yakasına baktı.

"Peki... o şey çıkarılırsa?" Suri'nin boynundaki kelepçeyi işaret etti. "Ne olur?"

Suri gülümsedi. "Her şey çok farklı olurdu."

Imaly, Vasek'in evine dondurucu yağmurda yürürken üşüdüğü için, şöminenin en yakınındaki tabureye oturdu ve Nyree'nin Suri ile son görüşmesini anlatmasını dinledi. Sırların Efendisi'nin evi

— böylesine önemli bir şahsiyet için oldukça mütevazı ve küçük bir konut — merkez meydandan tam yarım mil uzakta bulunuyordu. Imaly, Vasek'in tapınağa günlük raporlarını sunmak için saraya yürümek zorunda kaldığında yaşadığı hayal kırıklığını hayal etti.

Çoğu insan, Vasek'in tapınak hakkındaki kötü görüşünün Lothian'ın onu yakmasının doğrudan bir sonucu olduğunu düşünürdü, ancak Imaly bunun aslında binlerce küçük kesiklerin sonucu olduğunu tahmin ediyordu.

onun zincirini koparan yüzyıllar. Her ne olursa olsun, Vasek'in en azından şimdilik onun tarafında olmasına sevindi.

Ev, bir Sırların Efendisi'nden bekleneceği gibi, hatıra eşyalarından yoksun, sade bir evdi, ama bu her şeyi açıklamıyordu. Sadece biblolar, tablolar ve yastıklar yoktu, aynı zamanda bitkiler de yoktu ve sadece birkaç parça mobilya vardı. Imaly'nin oturduğu tabure, tek oturma yeri idi.

masa yoktu, sadece üzerinde tek bir boş fincan duran küçük bir raf vardı. Vasek, her an ortadan kaybolmaya hazır bir adam gibi yaşıyordu — kökleri olmayan bir ağaç gibi.

Buna karşılık, Nyree tamamen farklı bir türdü. O tamamen köklüydü. Rahibe, doğduğu küçük köyde yaşamaya devam etti ve nadiren oradan ayrıldı. Imaly, Nyree'yi bir asırdan fazla süredir görmemişti, ama bu önemli değildi. Rahibe, hiç değişmeyen insanlardandı. Fhrey'ler binlerce yıl süren yaşamlarla kutsanmışlardı, ancak çok azı bu kadar uzun süreyi iyi değerlendirmişti. Rolünden kopmuş gibi görünen Vasek bile yolundan sapmamıştı. İnsanlar kendilerini rahat hissettikleri köşeler bulurlar ve bir şey onları hareket etmeye zorlamadıkça, oraya yerleşir ve kalırlar. Nyree bunun en uç örneğiydi. Umalyn kabilesinde erken yaşta başarıya ulaşmıştı ve çocukluk inançları yetişkin hayatına o kadar uyumlu bir şekilde karışmıştı ki, kariyer seçimi ilahi bir kader olabilirdi ve Nyree'nin zihninde kesinlikle öyleydi. Bir eldiven bu kadar iyi uyduğunda daha fazlasını aramaya gerek kalmazdı. Kesinlik kaçınılmaz olarak gelir. Nyree'nin perdeleri çekilmiş ve kapıları kilitli renksiz evinde, dünya rahatça siyah ve beyaz kalıyordu.

Rahibe raporunu bitirince Vasek, "Teşekkürler Nyree. Bu konuda yardımın için minnettarız ve Volhoric'e ne kadar yardımcı olduğunu söyleyeceğiz. Geri gelmene gerek yok sanırım" dedi.

Imaly buna şaşırdı ama birleşik bir cephe sergilemek istedi. Başını salladı. "Evet. Eve git. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Ayrılmakta tereddüt eden Nyree'yi beklediler. Rahibe ön dişlerinin kenarını diliyle yaladı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Vasek.

"Ah... sadece bir şey daha. Suri, Arion'un..." İki bin yıllık kesinlik, şüpheyile yer değiştirdi.

Suri? Nyree, Rhune'un adını ilk kez kullanıyordu.

Rahibe devam etti: "Şey, Arion'un sadece saldırılara karşı kendini savunduğunu söyledi. Ona göre, kızım Ferrol Yasasını hiç çiğnemedi. Bu da onun bir hain olmadığı anlamına gelir. Öyleyse, tapınak kızımın adını temize çıkarmak için kamuoyuna bir açıklama yapabilir mi?"

Ve senin üzerine ve itibarına bulaştırdığı lekeyi silmek mi? diye düşündü Imaly.

"Bunu dikkate alacağız. Tekrar teşekkürler, zaman ayırdığınız için.

Hoşça kal, Nyree," dedi Vasek.

O gittikten ve kapı kapandıktan sonra, Imaly Vasek'e döndü. "Onu neden eve gönderdin?"

"Çünkü Lothian'ın sabrı tükeniyor. Ona herhangi bir ilerleme gösteremedim ve yakında işleri kendi eline alacak."

"Bu çok talihsiz bir durum olur, özellikle de Rhune'un barış aramak için buraya geldiğini artık bildiğimiz için."

"Öyle mi? Rhune'un doğruyu söylediğini nereden biliyorsun? Ben tek kelimesine bile inanmıyorum ve senin de inanman için bir neden görmüyorum."

"Ama Lothian'ın söylediklerini doğruladı. Ejderhalar yaratabildiğini itiraf etti."

"Bu, buraya geldiğinde söylediği yalanı sürdürdüğü dışında hiçbir şey ifade etmiyor. Bu konudaki fikrimi değiştirmek için hiçbir neden görmüyorum."

"Kime inanacağımı hiç bilemedim, itiraf ediyorum. Sen bunun aksini gösteren geçerli argümanlar sundun, ama Lothian ve Mawyndulë uzun zamandır ejderhayı Arion'un değil, Rhune'un yarattığını savunuyorlar. Ve bizim gözaltında tuttuğumuz Rhune

—bu başarıya imza atan kişi—bu iddiayı doğruladı." "Bence burada anahtar kelime

"*iddia*"dır. Bir Rhune Miralyith'in varlığı

Anlamak yeterince zor, ama onun türünden biri, ilk Sanatçının oğlu olan tapınaktan daha fazla bilgiye nasıl sahip olabilir?

bilgiye sahip olabilir? Öte yandan, Arion bu sanatın ustası, akademinin öğretmeniydi.

Gryndal'ı yendi ve Fenelyus ona sık sık Cenzlyor diye hitap ediyordu. Ejderhanın kaynağı olarak o daha mantıklı değil mi? Ama onları nasıl yapacağını *bilenle* ilgili spekülasyonların ötesinde, tartışılmaz bir gerçek var.

"Nedir o?"

"Sadece bir tane var. Neden? Açıkçası, Arion'un ölümü, Nyphron'a daha fazlasını sağlamasını engelledi. Eğer bu Rhune söylediği şeyi yapabilseydi, bu tartışmayı yapmıyor olurduk. Ejderhalar çoktan gökyüzümüzü karartmış ve ırkımızı yok etmiş olurdu. Hala hayatta olduğumuza göre, bunu nasıl açıklıyorsun?

bunu nasıl açıklayacaksın?"

Imaly başını salladı. "Açıklayamam, ama anlayamadığım tek şey bu değil. dışarı

."

"Ne gibi?"

"Nyree bir tasmadan bahsetti. Böyle bir şey var mı?"

"Evet, ama bu onun büyü yapmasını engellediği anlamına gelmez.

giydiğim ayakkabılar uçmamı engelliyor diyebilirim, ama bu uçmamı engellemez

bunu engellemez."

"O zaman neden takıyor? Buraya seyahat ettiği izlenimine kapıldım. kafeste. Tasma takılmasına gerek görmüyorum. Onu herhangi bir şekilde zapt etmek için hiç kullanılmış mı? Daha önce zincirlenmiş miydi ve onu serbest bırakan kişi zinciri çıkarmayı mı unuttu?

Vasek bir an düşündü, gözleri düşünürken bir yandan diğer yana kayıyordu. "Aslında, düşündüm de... tasmada zincir veya ip takmak için bir yer yok, basit bir halka dışında."

"Peki anahtarı var mı?" "Hayır, ama ihtiyacım da yok."

"Çıkarmaya gerek yoksa, takmaya da gerek olmamalıydı. Sence de öyle değil mi?"

Vasek cevap vermedi.

"Üzerinde herhangi bir işaret var mı?" "Fark ettiğim kadarıyla yok."

Imaly, Trilos'un rahatsız edici sesini tekrar duydu. *Gözden kaçırdığın şey, hedefine ulaşmak için tahtada yeterli parçaya sahip olmadığın. İkinci bir Miralyith'e ihtiyacın olacak Imaly, yoksa bu iş yürümez. bilmediğin, fark edemediğin şey, Miralyith'in bir Fhrey olması gerekmediğidir.*

Trilos dışında başka biri bu sözleri söyleseydi, Imaly onları unutturdu. Şimdi ise, tek düşünebildiği şey buydu.

Imaly, Vasek'in düşüncelere daldığını fark etti. Nyree'nin aksine, bir varsayıma karar verse bile, ne kadar absürt olursa olsun, hiçbir olasılığı tamamen dışlamazdı. Tabureden kalkıp pencereye gitti. Dondurucu yağmur yağmaya devam ediyordu. Buz dalları kaplamaya başlamış, sokak parıldıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Vasek.

"Bu Rhune ile konuşma zamanının geldiğini." Imaly başını salladı, kararını verdi ve kendi kafasında onayladı.

"Ne keşfetmeyi umuyorsun?" "Gerçeği."

Fhreyler sessiz insanlardı. Suri, her zaman birinin nöbet tuttuğunu biliyordu, ancak onların ayak seslerini hiç duymamıştı. Odasının kapısı kapalıydı, ama bildiği kadarıyla kilitli değildi. Yine de, eskisi gibi olmasa da, kapının kapalı olması bile onu rahatsız etmeye yetiyordu. Suri artık içini kemiren bir korku hissetmiyordu

ama bu anı, bir zamanlar onu hasta eden kötü bir tat gibi aklında kalmıştı. Oda rahattı ve pencereden güneş ışığı giriyordu. Yine de, onun bir tutsak olduğu gerçeğini görmezden gelmek mümkün değildi ve kimse esir tutulmaktan hoşlanmazdı.

O öğleden sonra güneş ışığı zayıftı, kötü hava nedeniyle sönük kalmıştı. Çatı ve camlara düşen dolu tanelerinin hafif tıkırtısını duyabiliyordu. Böyle bir günde, muhtemelen yine de içeride kalırdı, ama bu onun kendi tercihi olurdu. Seçenek olması her şeyi değiştiriyordu.

Kapı açıldığında, Suri tekrar Nyree'yi ya da onun yerine Vasek'i görmeyi bekliyordu. Bunun yerine, gri saçlı, geniş yüzlü, uzun boylu ve tıknaz bir yabancı kapıyı açmaya çalışırken, asikası mandala takıldı.

Hiç de kuğu gibi değildi.

"İyi günler. Benim adım Imaly," dedi yüksek ve derin bir sesle. "Aquila'nın küratörüym. Sizinle konuşmak istiyorum. Girebilir miyim?"

Ne yapabilirim? Suri şaşkınlıkla gözlerini kırptı ama yine de başını salladı.

Fhrey ona hoş bir gülümseme sundu, sonra diğer

Fhrey'in yapmadığı bir şey yaptı. Odanın karşısına geçti ve elini uzattı. "Adın Suri. Doğru mu?"

Suri, küratörün açık avucuna baktı. Avuç içi iri, etli, buruşuk ve rengi solmuştu.

"El sıkışmanın Rhune geleneklerinden biri olduğunu duydum," diye açıkladı Imaly. "Silah saklamadığını doğrulamakla ilgili bir şey, güvenin kanıtı."

Suri daha önce hiç el sıkışmamıştı ama denemeye karar verdi. Imaly'nin parmakları, beklediğinden daha yumuşak ve sıcak bir şekilde Suri'nin parmaklarını sardı. Kadın, Suri'nin elini sıkıca yukarı aşağı salladıktan sonra bıraktı. Bu ritüeli daha önce hiç denememiş iki kişi için, Suri iyi iş çıkardıklarını düşündü.

Imaly yatağı işaret etti. "Oturmamın sakıncası var mı?"

Suri başını salladı ve tuhaf ama açıkça kibar olan Fhrey, ellerini kucağında düzgünce birleştirerek yatağın ayak ucuna oturdu. "Lütfen, yanıma otur. Bu biraz zaman alabilir."

Bu mu? Suri *bunun* ne olabileceğini merak etti.

"Başlamadan önce, sana bir şeyim var." Asicasının kıvrımlarına uzandı ve küçük ama tanıdık bir çanta çıkardı. "Vasek bunun seninle birlikte teslim edildiğini söyledi. Jerydd bunun işe yarayacağını düşünmüş olmalı. Bu senin, değil mi?"

Suri başını sallayarak çantayı aldı. Ağzını açıp içine uzandı ve küçük örgü şapkayı çıkardı, bu da dudaklarına bir gülümseme getirdi.

"Öncelikle, sana kötü davranıldığı için özür dilerim. Bunların hiçbiri benim yaptığım bir şey değildi ve duyduğumda durumu düzeltmek için önlemler aldım. Bu oda rahat mı? Yemeklerin iyileşti mi?"

"Evet," diye cevapladı Suri, parmaklarıyla Arion'un örgü şapkasının ipliklerindeki küçük delikleri keşfederek.

"Güzel." Imaly başını eğdi ve bir anlığına ellerini birleştirip baktı. Sonra gözlerini kaldırdı ve bir kez daha Suri'ye odaklandı. "Anladığım kadarıyla, barış görüşmesi için geldin. Bu, liderinle benim liderim arasında güvercinler aracılığıyla önceden kararlaştırılmış bir görüşmeydi, ama Lothian sana yalan söylemiş. Bütün bunlar, ejderhaları yaratmanın sırrını öğrenmek için tasarlanmış bir tuzaktı. Öyle mi?"

Suri'de ihtiyatlı bir rahatlama hissi uyandı. *Önce girme izni istiyor, şimdi de bu mu?*

"Haklısın," dedi Suri. "Ve bunu itiraf eden ilk kişi de sensin."

Imaly gülümsedi. "Çünkü halklarımız arasında barıştan yanayım ve umuyorum ki..." Başını salladı ve sanki içten içe tiksiniş gibi iç geçirdi.

— "Lothian'ın fiyaskosundan kurtarabileceğim ne varsa kurtarmak istiyorum."

Suri, *kurtarmak* kelimesinin ne anlama geldiğini sadece belli belirsiz biliyordu ve *fiyasko kelimesinin* anlamını hiç bilmiyordu, ama bu onu bir insan gibi davranan ilk Fhrey olduğu için bilgisizliğini itiraf etmemesinin en iyisi olduğunu düşündü.

"Barışın önündeki engel Lothian'dır. O benim tavsiyelerime kulak asmaz ve asla barışçıl bir çözüme razı olmaz. Fane, Rhunes ve Instarya'nın tamamen yok edilmesinden başka hiçbir şeyi kabul etmez.

Rhunes ve Instarya'nın tamamen yok edilmesini kabul eder. Fane ve Miralyith olarak kendini bir tanrı olarak görür ve tanrılar uzlaşma yapmaz." Sesini alçaltarak devam etti.

"Bu, benim ve diğerlerinin onu iktidardan uzaklaştırmak

Onu iktidardan uzaklaştırmak, yerine başkasını geçirmek istiyoruz. Ne yazık ki, bu kolay bir iş değil."

"Bunu çıkarabilirsen, sana yardım edebilirim." Suri, boynuna sıkıca oturan yakayı çekti — boğacak kadar sıkı değildi, ama yutkunmak kolay değildi.

Imaly'nin bakışları yakaya kaydı. "Eğer yaparsam ne yapardın?"

"Yani, bu duvarları yıkıp şehre ateş yağdırmamı mı istiyorsun?"

Dostça gülümseme kayboldu ve Aquila'nın Küratörü dikleşti, gözleri büyüdü. Çok yavaşça başını salladı. "Evet, tam olarak bunu soruyorum."

Suri, onun arkasındaki pencereye yağın dondurucu yağmura baktı. Bu konuyu çok düşünmüştü. Suri, Sanatla yeniden bağlantı kurmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmişti.

Sanatla yeniden bağlantı kurmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmişti. Gücü çekip, biriktirip, sonra aniden patlatmak ne kadar muhteşem olurdu.

Bu onların dikkatini çeker, saygılarını kazanırdı. Gronbach'ın yaptığı gibi beni dinlerlerdi. Ama...

"Buraya bir amaç için geldim, ama o amaç bu değil."

Imaly onu dikkatle inceledi. "Keşke sana inanabilseydim."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim ve senin samimiyetinden şüphe etmek için daha fazla nedenim var. Bana yalan söylendiğini ve kötü muamele gördüğümü itiraf ettin. Senin tapınağına güvendim ve o beni ihanet etti. Eğer gerçekten durumu *kurtarmak* istiyorsan..." Yine yakayı çekti. "Bunu çıkarmak iyi bir ilk adım olur."

Imaly metal halkaya bakmaya devam etti ve kaşlarını çatı. "Bu sandığından daha zor olur."

"Bir keski veya testere işini görür."

Imaly gülümsedi. "Benim demek istediğim o değildi. Fiziksel olarak çıkarmaktan bahsetmiyordum..." Durdu ve Suri'nin boynuna bakarken kaşlarını çatı. Gözüne yeni bir şey takılmıştı. Imaly elini yakaya doğru uzattı, sonra durdu. "İzin verir misin?"

Yine kibar davranışları.

Suri omuz silkti.

Imaly yakayı dokundu. Suri, yakasının çok hafifçe hareket ettiğini hissetti ve metalik bir tıklama sesi duydu. Bir an için, Suri yakayı açmış olabileceğini düşündü, ancak halka gevşemedi. Hiçbir şey değişmedi.

"Ne garip," dedi Imaly elini geri çekerek. "Yakayı kapalı tutan kilidin anahtar deliği yok."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, senin de söylediğin gibi, kesilmedikçe çıkarılamayacağı anlamına geliyor."

Imaly, bir şeyden endişe duyarak dudaklarını birbirine bastırdı.

Suri bunun ne olduğunu tahmin edemedi ve Imaly'nin söylemeye hazır olmadığını düşündü, bu yüzden bekledi.

Imaly'nin yüzü sakinleşti — bir karar verilmiş ya da ertelenmişti. Sonra kapıya bakarak sordu: "Suri, Nyphron seni neden gönderdi? O aptal değil, ejderha yapmayı bilen birini buraya göndermek büyük bir taktik hatası. Neden bu kadar değerli birini riske atsın ki?"

Suri burnunu çektirdi. "Nyphron beni göndermedi ve beni hiçbir zaman değerli görmedi. Yıllardır, daha fazla gilarabrywn yapmayı reddettiğim için bana değersiz diyor. Ejderhalara böyle diyorlar. Birçok yönden, o ve senin tapınağına benziyor. İkisi de barışla ilgilenmiyor. Ama Arion ilgileniyordu ve

Persephone de öyle, ve beni gönderen de o. Aslında, *göndermek* doğru kelime olmayabilir. O istedi ve ben de kabul ettim. Kabul ettim çünkü Arion'un isteği buydu."

"Persephone kim?"

"O, halkımızın lideri. Ona *keenig* diyoruz, bu sizin *fane*'inize benzer. Nyphron onun ordusunun komutanı."

Imaly buna kayıtsız kalmaya çalıştı, ama Suri onun şaşkınlığını fark etti. Yaşlı Fhrey uzun bir süre durakladıktan sonra konuşmaya devam etti. "Yine de, bu Persephone, senin... bizim sana ejderhaların sırrını söylemeye zorlayacağımızdan korkmuyor muydu?"

"Belki. Bilmiyorum. O sadece benim öldürülmemden endişeli görünüyordu, ama ben Sanata sahiptim, bu yüzden ikimiz de çok korkmuyorduk. Sanırım hayatları kurtarmak ve sonunda barış içinde yaşamak umudu, korkudan vazgeçilemeyecek kadar büyük bir ödüldü. Tabii ki, ikimiz de bu tasmayı beklemiyorduk. Ve ejderhaların sırrı, sizin deyiminizle, sandığınız kadar değerli değil. Bir ejderha yaratmanın bedeli çok ağır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir kurban. Kuzu ya da keçi değil, masum bir insanın, iyi bir insanın hayatı. Senin değer verdiğin biri."

Imaly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani tapınak her ejderha yarattığında, onun *bir Fhrey'i* kurban etmesi mi gerekecek? Masum bir Fhrey'i mi?" "Öyle düşünüyorum." Suri başını salladı. "Lothian'ın Rhunes'ları veya cüceleri umursadığını sanmıyorum."

Imaly aniden nefes nefese kaldı. Derin bir nefes aldı, sonra gözleri odanın köşelerini, sanki daha önce gizli olan şeyleri görmek istercesine taradı. "Suri, buraya geldiğimde iki şeyden korkuyordum. İlki, ejderhaları nasıl yaratacağını bilmediğin ve Lothian'ın sahip olmadığın bilgileri senden almaya çalışırken seni öldüreceği idi."

"İkincisi neydi?"

"Sırrı bildiğin için Lothian onu senden öğrenecek ve bu bilgiyi halkını yok etmek için kullanacaktı."

"Bunun bizim için neden kötü olacağını anlayabiliyorum, ama bu senin için neden bir sorun?"

"Çünkü bu çatışma, bu savaş, Lothian'ı tahttan indirmek için mükemmel bir fırsat sunuyor."

Lothian'ı tahttan indirmek için mükemmel bir fırsat sunuyor. Eğer savaş onun zaferiyle sonuçlanırsa, onu değiştirmek için fırsatı kaçırmış olacağız. O, kabilesini diğer Fhrey kabilelerinin üstüne çıkardığı için ırkımız için bir lanet. kabilesini diğer Fhrey kabilelerinin üstüne çıkarmaktadır. Bu Ferrol'un isteği değildir. Sen gelmeden çok önce, hatta savaştan önce bile, bir yol aradım

Onu tahttan indirip medeniyetimizi yeniden kurmak, ama aşılmaz bir sorunum vardı ve sanırım sen bunu çözdün. Lothian masum Fhrey'leri öldürürse, onu tahttan indirmek için bana gerekçe sağlayacak. O gittiğinde, barışa kavuşabiliriz. Tek yapman gereken Lothian'a istediği sırrı vermek, onun iktidar hırsı ve kibri her şeyi halledecektir.

"Sen öyle diyorsun." Suri kaşlarını çatı. "Ama ben, ağzının uyumak için güzel ve güvenli bir yer olduğunu söyleyen kurdu inanmayan bir sincap gibi hissediyorum."

"Ama ben sana buraya gelme sebebini sunuyorum. Barış."

Suri gülümsedi, ama başını salladı. "Ben de öyle, ama sen barış ve bizi fethetme gücünü elde ediyorsun. Bir kase çilek karşılığında, birkaç meşe palamudu kabul etmem."

"Peki, ne öneriyorsun?"

Suri omuz silkti. "Ejderhalar Lothian'a Rhunes'u yönetme gücü verecek. Benim de buna benzer bir şeye ihtiyacım var, Fhrey üzerinde aynı gücü sağlayacak bir şeye."

Imaly bir an düşündü. "Bir şey var, ama..." Diye iç geçirdi. "Ne oldu?"

"İstedğini sana verebilirim, ama yine de önce fane'nin istediğini ona vermen gerekecek."

Suri kaşlarını çatı.

"Üzgünüm, ama bu sırayla yapılmalı," dedi Imaly. "Bu işin yürümesi için tek yol bu."

"Jerydd'in bana bu tasmayı takmadan önceki hali gibi konuşuyorsun."

Imaly kaşlarını çatı ve dikleşt. Gerçekten kırılmış gibi görünüyordu ve "Ben Jerydd *değilim*," diye cevap verdi.

"Senin kim olduğunu bilmiyorum." Suri, parmaklarını bir kez daha Arion'un şapkasının dokunmuş iplikleri üzerinde gezdirdi. "Daha yeni tanıştık. Ama bildiğim tek şey, benden bir söz karşılığında güç istediğin ve halkının beni iki kez ihanet ettiği. Ya beni kolayca kandırılabilir bir Rhune olarak görüyorsun ya da hafızamın çok kötü olduğunu düşünüyorsun. Sana nasıl inanabilirim ki sana nasıl inanabilirim?"

Imaly'nin gözleri bir kez daha yakaya döndü. "Ya onu çıkarsam? Ya sen sırrını açıklamadan *önce* onu çıkarsam? Böylece büyün geri gelir, değil mi? Miralyith kadar güçlü olursun.

, değil mi? Ben de senin yaptığını yapardım. Barış umuduyla hayatımı tehlikeye atardım. Bu, bana güvenmen için yeterli bir kanıt olur mu?"

Suri tereddüt etti, ama sadece görünüşte. Imaly'nin bilmediği, belki de hayal bile edemediği şey, tasma çıkarılırsa Suri'nin anlaşmanın yerine getirilmesini sağlayabileceğiydi. Güç dengesi değişecekti: *Onlar* gelecek ejderhaların sözünü alacaklardı, ama kapılarının eşiğinde duran ejderha Suri *olacaktı* — şu anda Miralyith'in olmadığı bir eşik. Her biri diğerini yok etme gücüne sahip olacaktı

"Evet, bu işe yarar. Bu tasmayı çıkarın, biz de takas yapalım. Peki, ne teklif ediyorsunuz?"

"Arion, Gylindora Boynuzu diye bir şeyden bahsetmiş miydi?"

ONUNCU BÖLÜM

GOLL

Korkutucu ama heyecan verici, tatsız ama katlanılabilir, zor ama başa çıkılabilir bir durumdu. Sonra, şey... sonra her şey değişti. Şimdi tek hatırladığım çığlıklar ve gözyaşları. — BRIN'İN KİTABI

Brin, kafasında Drome'un söylediği her şeyi tekrarlamaya çalışıyordu. O kadar çok şey söylemişti ki, bir şeyleri unutmaktan korkuyordu. Tekrar, Maeve'nin hafızasını güçlendirmek için öğrettiği bir teknikti.

Aynı ağır saman balyalarını kaldırmak gibi: Ne kadar çok yaparsan, o kadar kolaylaşır.

Az önce Belgriclungreianların tanrısı ve Rel'in hükümdarı Drome ile bir konuşmaya tanık olmuştu.

Gerçek bir tanrı! Erebus bir şehirdi, bir şehir! İnsanlığın, her türden insanlığın tüm türlerin.

Tüm bunlar onu şok etti ve bunalttı. Başlangıçta, tek kelimesine bile inanmamıştı, ama bu sadece gururdan, yüzyıllardır süren yanlış gelenekleri bırakmak istememesinden kaynaklanıyordu. Sonunda bıraktığında, parçalar bir araya geldi.

Bazıları Fhrey, Rhune ve Dherg'in birbirleriyle akraba olduğunu düşünür. Malcolm bunu yıllar önce Roan'ın yuvarlak evinde söylemişti, o zamanlar herkes onun sadece iştahı büyük, beceriksiz bir eski köle olduğunu düşünüyordu.

Erebus'un çocukları isyan etti ve kendi babalarına karşı savaştı. Bu, Brin'in Agave tabletlerinden yaptığı çevirilerden biriydi. Başlangıçta, Erebus ve babayı geldikleri yer, doğdukları evden ziyade gerçek bir kişi ile eşleştirmişti. Brin bu bilgiyle sarsıldı.

Erebus bir yer ise, onu bulmak mümkün mü? Uzak doğuda olmalı. Tüm efsaneler, oradan gelen ve eski bir kötülükten kaçan insanlardan bahsediyordu. İlk keenig, Odeon'lu Gath'ın, büyük bir tehlike döneminde tüm insan klanlarını denizden geçerek Rhulyn'e götürdüğü söyleniyordu.

Brin, öğrendiklerini unutmaktan çok korkuyordu çünkü Drome'un gelişigüzel söylediği sözlerin geçmişi anlatmaktan daha fazlası olduğunu biliyordu. Bunların şimdiki zamana dair bir içgörü ve muhtemelen gelecek için bir uyarı olabileceğinden korkuyordu

. Kalem ve kağıt olmadan, eski yöntemlere güveniyordu.

Her şey organizasyonla ilgili, demişti Maeve. Bir Bekçinin zihni bir dizi odadan oluşur ve her odanın duvarları küçük çekmecelerle kaplıdır.

Herhangi bir şeyi hatırlamak için, onu belirli bir yere koymalısın. İşin sırrı grupları kullanmaktır. Tek tek kelimeler bir cümle halinde birleştirilebilir; bir grup bir hikaye anlatır. Bağlam, yerleştirmeye oluşur ve bir şeyi nereye koyduğunuz çok önemlidir. Nereye bakacağınızı bilerseniz her şeyi bulabilirsiniz.

"Yağmur mu?" diye sordu Roan. "Ne düşünüyorsun?"

Kazıcı, taşa sıkışmış ayaklarına bakıyordu. "İnanırsan burayı değiştirebileceğini söylemiştin, değil mi?"

"Rain," dedi Moya, "Neith'te birkaç dakikadan kısa bir sürede bir taş duvarı kestiğini gördüm."

"Bu aynı şey değil," diye cevapladı Rain. Sakalını kaşdı ve alt dudağının içini diliyle okşarken ayaklarının durumunu değerlendirmeye devam etti. ayaklarının durumunu değerlendirmeye devam etti.

"Hayır, değil," diye kabul etti. "Aslında, o taş bile değil. Gerçekten değil. Sadece bir fikir, değil mi?"

"Evet," dedi cüce. "Sadece bir fikir."

"Belki de Sanat gibidir," dedi Gifford. "Arion bana Güvenin önemi, bir şeyi yapabileceğine inanmak savaşın büyük bir kısmını kazanmak demektir.

"Aynı şey savaşırken de geçerlidir," dedi Tekchin. "Nyphron ile yüzyıllar boyunca sürdürdüğümüz seferlerde birçok kez hayatımı kurtardı."

Rain başını salladı. "Şey, bu iki konuda da bilgim yok, ama kaya kazmaktan daha fazla güvendiğim bir şey yok." Sırtındaki kazmayı çıkardı ve kaldırdı. "Bana kaya gibi görünüyor." Rain, zarif ve kompakt bir hareketle kazmanın ucunu aşağı indirdi.

Konsantre olmakta zorlanan Brin, yüksek sesli *çatırtıyla* irkildi. kapalı duvarlar arasında daha da kulakları tırmalayan bir ses. Bu ses, metalin taşa çarpmasıyla değil, iki zıt fikrin çarpışmasıyla ortaya çıkmıştı: bir tanrının iradesi ve onun sadık bir kulunun özgürlük arzusu. Sonuç, bir taş parçası ve mermer zeminde bir çukurdu.

"Bu pek bir şey değil," dedi Moya.

"Evet, ama bir şey," diye Rain onu teselli etti ve kazmayı tekrar indirdi. İlahi mermer isteksizce pes etti. Parçalar küçük

hapishanenin içinde sıçradı ve duvarlardan sekip gitti. Vuruşlar deliği genişletti ve sonunda Rain önce bir ayağını, sonra diğer ayağını da serbest bırakabildi.

Kendine gülümsedi. "Hareket edebilmek, geri kalanını yapmayı çok daha kolay hale getirecek."

Moya'ya yaklaştı, Moya ayak bileklerinin yakınındaki zemini parçaladığında yüzünü buruşturdu. "Dikkatli ol," dedi. "O ayak parmaklarına ihtiyacım olabilir."

Brin bir kez daha onları engellemek, odaklanmak için çabaladı. Yapması gereken önemli işleri vardı. Eğer bir gün yaşayanların dünyasına geri dönerse, taşıdığı bilgi, gömülü herhangi bir hazineden daha değerli olacaktı. Ama çok fazla şey vardı ve bunların çok azı anlaşılabilirdi. Zihninin derinliklerinde hapsolmuş bir fikir hissetti — bilinçaltının hemen ötesinde dolaşan, korkutucu ve anlaşılmaz bir düşünce. Bu, bir şeyi yarım bıraktığını bilmek ama bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikri olmamak gibi bir rahatsızlık gibiydi.

"Tetlin'in kıcı!" diye küfretti Moya.

Brin, Rain'in Moya'yı yaraladığını sandı, ama Moya çoktan taştan kurtulmuştu. Moya küçük pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı.

"Ne?" Tekchin sordu, Rain ise Galantian'ın ayaklarının etrafındaki taşları kesmeye başladı.

"Duvar yaklaşık 1,5 metre kalınlığında."

"Harika. Ve zaman bizim lehimizde değil," dedi Tekchin.

Moya yüzünü küçük pencereye dayadı, ışığı engelledi ve geri kalanları karanlıkta bıraktı.

"Dışarıda ne görüyorsun?" diye sordu Tekchin.

"Şey... Drome yok. Onu hiçbir yerde göremiyorum, ama... oh, merhaba!"

Moya, bir şey duvara çekiçle vurur gibi bir ses çıkarınca başını geriye doğru çekmişti. *çınlayarak duvara çarptı.*

Brin taştan bir titreme hissetti. Moya geriye düştü ve ışığın tekrar içeri girmesine izin verdi, ancak dışarıdan bir şey dışarıdan bir şey yaklaşıncı hızla kapandı. Brin'in içeriye bakan devasa bir gözü görebilmesi için yeterli ışık vardı. Göz iki kez kırıştı ve sonra uzaklaştı.

"Tekchin, 'Beni çöz, Rain,' dedi Tekchin. 'Bunu görmek istiyorum.'

"Beni çöz Rain," dedi Tekchin. "Bunu görmek istiyorum."

Rain, Fhrey'in ayaklarına iki kat daha fazla çaba sarf etti. Cüce iyi bir ritim yakalamıştı ve hızla ve hassasiyetle çalışıyordu.

Ping, Ping, Ping.

Brin, Bekçi görevleriyle mücadele etmeye devam ederken, bu vurma sesi sinir bozucu hale geliyordu.

Erebus bir şehirdi, herkesin doğum yeri idi.

Ama Brin bunun tam olarak doğru olmadığını biliyordu. Daha önce bir şey vardı, Drome bahsetmişti...

Ping, Ping, Ping.

Brin, Drome'un sözlerini hatırlamaya çalışırken sinirinden yumruklarını sıktı.

Peki, kim yoktu?

Tekchin'in ikinci ayağı nihayet kurtulduğunda, yavaşça ilerleyerek uzaktan pencereden dışarıya bakmaya başladı. "Demek artık bir bekçimiz var? Büyük görünüyor."

"Öyle," dedi Moya ve pencereye geri dönmeye çalışmadı. "Pençeleri ve keskin dişleri de var. Burnu yok, kulakları büyük ve tek gözü var, hem de çok büyük."

"Goll'u sevdiğimi sanmıyorum," dedi Gifford.

"Kesinlikle" dedi Tressa, Rain ayaklarına müdahale ederken yüzünü buruşturarak, "arkadaş canlısı birine benzemiyor."

"Grenmorian mı?" Rain sallarken sordu.

Tekchin omuz silkti. "Belki, ama sanmıyorum. Grenmorianlar iki gözlüdür, pençeleri yoktur ve çok kötü kokarlar. Biliyorum, eskiden bir tanesiyle aynı odada kalıyordum."

"Bir Typhon mu?" diye sordu Rain.

İşte bu! Brin rahatlamış bir şekilde gülümsedi. *Erebus'ta olmayan kişi oydu.*

"Onlar nedir?" diye sordu Brin.

"Typhonlar mı? Bilmiyor musun?" Tekchin ona şaşkınlıkla baktı. "Ama sen..."

Brin biraz utanarak başını salladı. "Mentorum beklenmedik bir şekilde öldü. Ya bilmiyordu ya da derslerimizin o kısmına gelmemiştir."

Tekchin omuz silkti. "Grygor bana biraz anlattı. Üç tanesi olduğunu söyledi, Erl, Toth ve Gar, ve Grenmorianları yarattılar. Typhonlar devlerin tanrılarıdır, bizimkilerden daha eskidirler, dedi. Ama bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Grygor'a göre, Grenmorianlarla ilgili her şey Fhrey'lerden daha büyük ve daha iyiydi." Tekchin başını salladı. "Ama hayır, Goll bir Typhon olamaz. O sadece garip özelliklere sahip, alışılmadık derecede büyük bir dev gibi görünüyor. Grygor'un Typhonları tarifine göre, onlar devlerden çok doğa güçleri gibiydi ve kesinlikle Drome gibilere hizmet etmezlerdi."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Moya başını sallıyordu.

Bu anı ile Brin daha fazlasını hatırladı. *Eton ve Elan'ın Işık, Su, Zaman, Dört Rüzgar ve üç*

Tayfunlar ve en sevilenleri, Alurya? Brin, hatırladığı için karanlıkta sırtıttı, ama kazmanın vuruşları kafasında yankılanıyordu, sanki başka bir şey kurtulmak için çabalıyor gibiydi.

Yoksa Eton'un neden yeraltı dünyasını yarattığını ve Erl, Toth ve Gar'ı neden gömdüğünü anlatayım mı? Hayır, sanırım Elan'ın Eton'un beş dişini neden çaldığını ve onlara ne olduğunu anlatmam daha iyi olur. Hikaye aslında burada başlıyor. Bu hikaye, bir ailenin birbirine karşı savaşa girerek bir anneyi kederli, kısır ve kocasından uzaklaştırdığını anlatıyor.

Brin nasıl olduğunu bilmiyordu, ama tüm bu şeylerin bir şekilde birbiriyle bağlantılı olduğunu hissediyordu. Drome ona rastgele hazine parçalarıyla alay etmiyordu; ona bir şey anlatıyordu — tam da Yolların Koruyucusu'nun anlayabileceği türden *bir şey*. Neden doğrudan söylemek yerine ima etmekle uğraştığını bilmiyordu, tabii ona inanmayacağını düşünmüyorsa. Verilen bir şeyin değerini kabul edebilen çok az kişi vardır, ama kazanılan bir şey değerlidir.

"Tamam, Rain'in bu duvarı kesebileceğini varsayarsak," diye başladı Moya, "eski dostumuz Goll'u nasıl geçeceğiz?"

"Tek gözü var ve o da büyük, bir okla kolayca kapatabilirsin," diye önerdi Tekchin. "Onu tekrar içeri bakmaya ikna et. Küçük pencereden ateş et, sonra koşup merdivenlerden aşağı inebiliriz."

"Bizi içeriye götüren askerler ne olacak? Onlar aşağıda olmayacak mı?" diye sordu Tressa. "Onları nasıl geçeceğiz?"

Moya ağzını bükerek kaşlarını çattı ve kindar bir ses tonuyla şöyle dedi: "Haydi ama Tressa, bana bir şans ver. Bu benim öbür dünyaya ilk yolculuğum, bu yüzden tüm cevapları bilmediğim için beni affet."

"Açıkçası, gerçekten bildiğini sanmıştım."

"Oh," dedi Moya, sanki yanlışlıkla duvara çarpmış gibi. "Ah... üzgünüm... Senin cadalozluk sonrası haline alışkın değilim."

Brin bir kez daha, etrafındaki rahatsız edici ortamı görmezden gelmeye çalıştı. O rahatsız edici soru, o yakalanamayan düşünce bulunmayı reddediyordu ve her geçen an, onu kavramak için daha fazla aciliyet hissediyordu.

Rain, Gifford'un ayaklarının dibine kazmasını indirdi ve o anda Brin, Drome'un koluna vurduğunu hatırladı...

Uberlin tahtı ilk yapan kişiydi. Bunu biliyor muydun? Onu icat eden oydu.

Brin şaşkın bir şekilde durakladı. *Drome bunu neden söyledi? Neden önemli?*

Rex Uberlin—Büyük Kral. Birinci Savaş'ta savaştım... Bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de sana ihtiyacın olan şeyi söyleyeyim.

Neye ihtiyacım var? Neden tahtlar, ilk şehir ve Uberlin adında kötü bir tanrı hakkında bilgi sahibi olmam gerekiyor?

Rain, Gifford'u kurtarmayı bitirmiş ve Roan'a geçmişti, geriye sadece Brin kalmıştı. Rain'in tekniğini mükemmelleştirmiş olmasını umuyordu. Moya gibi, o da ayak parmaklarını korumak istiyordu — onlar sadece on küçük fikir olsa bile.

Rain, nefes almak için kazmasını yere bıraktı, bu da Brin'i şaşırttı. Drome'un varlığında hissettikleri ağırlık ortadan kalkmıştı ve Rain'in dinlenmeye ihtiyacı olmamalıydı. Cüce sırtını gerdi, sonra kazmasını tekrar eline aldı.

"Muhtemelen bunu boşuna yapıyoruz. Tanrı olan Drome bizi yanına çağırmasa mı?"

"Tecrübelerime göre tanrılar, hatta herkes, insanların düşündüğü kadar güçlü değildir." Sonra Tekchin'e bakarak Moya ekledi, "Bir zamanlar onun bir tanrı olduğunu düşünmüştüm. Ne büyük hayal kırıklığı."

Tekchin kaşlarını kaldırdı ve alaycı bir şaşkınlıkla ağzını açtı.

Yağmur, Brin'in ayaklarının yanında parçalanmaya başladı ve her darbeye onu irkiltti. Cüce, her vuruşunda en küçük parçaları oluşturdu. Durdu, kazmasının ucuna baktı ve homurdandı. Ucu belirgin şekilde düzleşmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Brin.

Cüce içini çekti ve başını salladı.

"Onu kurtaramaz mısın?" Moya görmek için yaklaştı.

"Onu çıkarabileceğimi sanıyorum, ama" duvarları inceledi, "bunların kalınlığı bir buçuk metre mi demiştin? Kazmamın dayanacağından emin değilim."

Moya kaşlarını çattı ve dudaklarını ısırıldı. "Devam et. Elinden geleni yap."

Rain kazmayı bir kez daha kaldırdı ve sallamaya devam etti, Brin'in baldırlarına keskin parçalar yağdırdı.

Brin izleyemiyordu. Onun ve o büyük kazmanın ayak bileklerinin yakınında çekiçle vurması -gerçi onlar gerçekte onun ayakları olmasa da- dayanması çok zor bir manzaraydı. Her darbe onu kontrolsüzce sarsıyordu. Onu izlemek, kendini yapabileceği bir şey değildi. Bunun yerine, net olarak görebildiği tek kişiye, Moya'ya odaklandı.

İki eliyle yayını sıkıca tutan Moya, sonsuza kadar hapsolacakları gibi görünen hapisanelerinin penceresine bakıyordu. Işık yüzüne düşüyor, onu karanlıkta parlak ve bedensiz gösteriyordu.

Ne kadar cesur.

Çenesi sıkıydı, gözleri berrak ve sabitti. Cesaret, terör karşısında metanet ve kararlılıktı. Korkusuz olmak aptallıktı. Eğer kurtulamazlarsa, Nifrel'e ulaşamazlarsa, Suri ölecek, savaşı kaybedeceklerdi

savaşı kaybedeceklerdi ve insanlık yok olacaktı. Her biri, tüm bunları değiştirmek ve belki de geri dönebilmek için bir şeyler yapabileceklerine inanarak havuza atlamışlardı. Şimdi ise, bu sadece olası görünmüyordu, aynı zamanda sahip olabilecekleri kısıtlı öbür dünyayı da mahvetmiş gibi görünüyorlardı. Hayatı taklit eden ebedi bir köyde aileleri ve arkadaşlarıyla birlikte yaşamak yerine, sonsuza kadar mermer bir mezarda kapalı kalacaklardı. Moya tüm bunları biliyordu, ama yüzünde hiçbir şey belli etmiyordu. Bu cesaretti.

Brin cesur değildi ve ışığın kendisine yakın olmamasına seviniyordu. Ağlamıyordu, o kadar çocukça bir şey yapmıyordu, ama ifadesinin sefil olduğundan emindi. Brin bir okyanus fırtınasında sürükleniyor olsaydı, Moya onun yüzdüğü kaya olurdu.

"Ne kadar yol kat ettik acaba?" dedi Gifford ve karanlığa baktı. "Yukarıda, Elan'da demek istiyorum. Sence Nidwalden'ı çoktan geçtik mi? Ya da belki de öyle olmaz."

"Gifford!" Moya dönüp adama sanki bir suç işlemiş gibi işaret etti. "Bir şey yapabilir *misin*? Büyü kullanarak deliğin boyutunu artırabilir misin ya da başka bir şey yapabilir misin?"

Gifford başını salladı. "Burada güç yok, kullanabileceğimiz hiçbir şey yok." Moya başını salladı. "Agave'de de böyleydi, ama Arion yapabilmişti..."

"O bizden güç çekti," diye açıkladı Roan. "Yaşam gücümüzden, ama artık hiçbirimiz hayatta değiliz."

"Yani... bekle." Moya ellerine baktı, kaşları çatıldı.

"Drome bu duvarları nasıl yaptı? Ayaklarımızı taşa nasıl hapsetti? Bu sihir gibi görünüyor."

"O Drome," dedi Rain, sanki bu tartışmayı sonlandırması gerekiyormuş gibi. "O bir tanrı. Burası onun krallığı."

Brin aşağı baktı ve sol ayağının çıkmak üzere olduğunu gördü. "O zaman bu kadar." Tekchin yenilgiyi kabul ederek ellerini havaya kaldırdı. "Ya vazgeçeriz ya da sonsuza kadar burada kalırız."

"Vazgeçemeyiz," dedi Tressa.

"Başka seçeneğimiz yok. Şimdi vazgeçmek mantıklı değil." Moya ona baktı. "Bu olmadan başaramayız."

"Hiç başarılı olamayız."

"Ayrıca Phyre'den çıkamayız," diye hatırlattı Brin. "Onu teslim etmek hepimiz için ölüm cezası anlamına gelir."

"Aptalca davranıyorsun." Tressa kesin bir güvenle konuştu. "Malcolm bizi göndermezdi, tabii..."

"Drome, Malcolm kadar tanrıdır!" Moya karşılık verdi ve sonra başını salladı.
"Bunu söylediğime inanamıyorum."

Malcolm bir tanrıdır. Bu sözler, Brin'in kafasında, ayaklarının altında çekiç sesleri kadar yüksek sesle yankılandı.

Malcolm adında bir tanrı tanımıyorum. Yeni mi? Brin, Muriel'in sözlerini hatırladı.

"Malcolm hangi tanrının tanrısı?" diye sordu Brin.

Moya, Brin Roan'a dönüşmüş gibi ona baktı.

"Muriel bize bunu sormuştu, hatırladın mı? Tüm tanrılar bir şeylerin hükümdarıdır. Ferrol, Fhrey'lerin tanrısıdır, Drome ise

... Belgr... Belgric... ah, Rain'in halkının tanrısıdır. Mari bizim tanrımızdır. Typhonlar devlerin tanrılarıdır, Eton gökyüzünün tanrısıdır. Elan dünyanın tanrısıdır. Öyleyse, Malcolm bir tanrıysa, neyin tanrısıdır? Neyi yarattı?"

"İlginç bir soru, Brin, ama bunun bize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum" — Moya, Tressa'ya onaylamayan bir bakış attı— "ancak bu, Malcolm'un belki de tanrı olmadığını gösteriyor."

"O bir tanrı," diye ısrar etti Tressa, "Ve bizim hapsedileceğimizi önceden görmüş olmalı."

Moya duvara vurdu. "O zaman buradan nasıl çıkacağımızı bize söylemeliydi!"

"Söyledi," dedi Roan, bir kez daha özel diyalog sesini kullanarak. "Saçını kıvrıp çiğniyorsun, Roan," dedi Moya, gülümsemeyle. "O ünlü kafanda neler olup bittiğini anlat bana." Roan omuz silkti.

"Fazla bir şey yok."

"Senin *pek* bir şeyin savaşın gidişatını değiştirdiği görülmedi. Biraz çaresiz durumdayız, bu yüzden biraz heyecanlı görünüyorsam beni affet."

"Sadece... " Roan, sanki sadece ona konuşuyormuş gibi Tressa'ya odaklandı. "Anahtarın Phyre'daki tüm kilitleri açabileceğini söylememiş miydin? Sadece kapıları değil, değil mi? Ve biz *kilitliyiz*."

"Sadece mecazi anlamda," dedi Rain. "Ve mecazi anlamda bir anahtar takamazsın."

Tressa'nın eli göğsüne gitti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle olmalı."

Hızla ışığa doğru adım attı ve elini gömleğinin içine soktu.

Moya onu durdurdu. "Bekle. Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Tressa. "Sadece anahtarı duvara dokunup dua edeceğim, sanırım."

Moya dudaklarını yaladı. "Henüz değil." Küçük pencereden dışarı baktı, sonra yayını germeye başladı. "Bu işe yaramazsa, yine de Goll ile uğraşmamız gerekecek."

"İşe yarayacak," dedi Tressa.

Moya kaşlarını çatı. "Aslında sana inanmaya başlıyorum, ama bu *çok* Sinir bozucu. Malcolm neden bizimle gelmedi ki?"

"O yapamaz," dedi Tressa. "Bana öyle söyledi. O ölümsüz. Muriel için de durum aynı. Sadece ölümler girebilir."

Brin, Muriel'in "*Beni ölümsüzlükle lanetledi*" dediğini hatırladı. *Ondan nefret ediyorum*

Bu, heyelanı başlatan son küçük çatlaktı. Bununla birlikte, tüm parçalar mükemmel ve korkunç bir yığın halinde bir araya geldi, her biri doğru sırayla üst üste yığıldı.

Muriel, "*Onu varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum*" demişti.

Annesi şöyle demişti: "*Bizim varlığımız ve dünya böyle olmamalıydı. Her şey bozuldu ve düzelene kadar bu şekilde devam edeceğiz.*"

Drome onlara şöyle dedi: "*Sonra Uberlin'in açgözlülüğü ve kibri her şeyi mahvetti.*"

Ve en kötüsü, Malcolm'un dünyayı mahvedenin kendisi olduğunu itiraf etmesiydi.

Brin bu düşüncüyü fark edince nefesini tuttu. "*Kutsal Mari! Malcolm, Uberlin'dir!*"

"Sanırım bu mantıklı," dedi Moya.

Brin şok içinde başını kaldırdı ama Moya'nın Tressa'ya cevap verdiğini hemen fark etti. Bunun önemi yoktu; sonunda Drome'un ona *ihtiyacı olduğunu* düşündüğü şeyi anlamıştı.

Malcolm, kötülüğün tanrısıdır.

Rain kesmeyi bıraktı ve ona baktı. "Özgürsün."

Moya, Goll'ü görebilene kadar dar aralıktan dışarı bakarak bekledi. Dağ gibi varlık tek bir yerde durmuyordu. Belirgin bir düzen olmadan dolaşüyor, sebepsiz yere bazı yerlerde durup sonra başka bir yere geçiyordu. Tek gözlü yaratık, ara sıra kendi kafasına vurarak, öksürerek veya havada hiçbir şey yokken elini sallayarak kendini meşgul ediyordu. Onu izleyen Moya, zekasını özellikle sıkıcı bir kömür parçasının biraz üzerinde olarak tahmin etti.

Tek gözlü olması da yardımcı olmuyordu. Doğrusu, o tek göz Moya'yı rahatsız ediyordu.

Sadece bir eşinin olmaması değil, aynı zamanda çok da büyüktü. Sorun, gözün Moya'nın tüm kafasından daha büyük olması değil, Goll'ün kafasına oranla çok büyük olmasıydı

. Çok fazla yer kaplıyordu, alnını kaplıyor ve burnun olması gereken yeri çok aşırıyordu. Bu belirgin özellik, acımasız dişli bir ağızla tamamlanıyordu ve ikisi de Goll'un yumurta şeklindeki kafasına zar zor sığıyordu.

Roan, denemek üzere oldukları şeyi *plan olarak* adlandıran kişiydi, çünkü zihni böyle çalışıyordu. Moya bunu çaresiz bir kumar olarak görüyordu. çünkü o böyle düşünürdü. Hayatının çoğu, en güzel kısımları, birbiri ardına alınan pervasız risklerden ibaretti. Kumar, en ufak bir başarıyı bile tatmış olanlar için zorlayıcı bir alışkanlık haline gelmişti ve Moya'nın risk alma eğilimi onu köyün fahişesinden Keenig'in Kalkanı'na yükseltti, o kadar saygı duyulan bir pozisyona ki erkekler ona sık sık "*efendim*" diye hitap ediyorlardı. Kendilerini unuttuklarını mı yoksa bu pozisyonun altında kadınlara yakışan bir saygı ifadesini mi kullandıklarını bilmiyordu, ama bu duygu samimiydi.

Ona saygı duyuyorlardı. Kimse bunu ondan alamazdı; ne ölen annesi, ne şef ya da kocası, ne de tek gözlü bir canavar. Risk alma eğilimi, başka bir takıntılı kişiyle ilişkisi olması nedeniyle daha da yoğunlaşmıştı.

kompulsif kumarbaz. Birbirlerinden besleniyorlardı. Esnemeler, kahkahalar, gözyaşları, uçurumdan atlamalar... Hepsi bulaşıcıydı. Çoğu insan sonuncuyu anlamazdı, ama Tekchin ve Moya anlıyordu... Ve bunu tekrar yapmak üzereydiler.

Kalan sekiz okundan birini yayına taktı, sonra dudakları karanlıkta Tekchin'in dudaklarını buldu. Dudakları nemli ve sertti. Hiç tereddüt etmedi, hiç etmemişti. O bir tanrı değildi, ama ona yakındı.

"Sadece hepinizle birlikte ölmenin bir onur olduğunu söylemek istiyorum." Moya geri çekildi ve ışığın tam ortasına geçti. Rain, Roan, Brin, Gifford ve son olarak Tressa'ya bakmak için bir an durdu. "Ve gerçekten hepiniz demek istiyorum."

"Bunu atlatacağız," dedi Tekchin.

"O haklı," diye onayladı Tressa. "Malcolm bizim tarafımızda."

"Elbette," dedi Moya. "Kesinlikle. Neden olmasın ki?"

"Şimdi beni korkutmaya başladın," dedi Tekchin, ama sesi korkmuş gibi gelmiyordu.

En az kendine güvenen kişi Keeper'dı. Moya'nın görebildiği yüzünün küçük bir kısmı, kadının hasta olmak üzere olduğunu gösteriyordu.

"İyi misin, Brin?"

Tereddüt etti. "Pek sayılmaz, ama şu anda bunun ne önemi var ki?" "Tamam o zaman." Moya, Tressa'ya doğru başını salladı. "Hazır olduğunda başlayabilirsin." Yayının gerginliğini test etti, hafifçe çekerek direnci hissetti. "Şu şeyi aç."

Tressa karanlığa doğru bir adım attı. Moya ince bir zincirin hafif tınlamasını duydu.

"Başlıyoruz," diye uyardı Tressa.

Hepsi bekledi, hiçbir şey görmediler ve sadece metalin taşa sürtünmesinin yumuşak sesini duydular. Sürtünme sesi devam etti ve her geçen saniye Moya bunun işe yaramadığını anladı. Şaşırdığını söyleyemezdi. Moya umutluydu, ama hayal kırıklıklarına alışmıştı ve denedikleri şey en iyi ihtimalle uzak bir ihtimaldi.

"Tetlin'in Tit!" dedi Tressa.

"Senin suçun değil, Tressa," dedi Moya, bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek — ne kadar yol kat ettiklerini — Tressa'yı başarısızlığı için teselli ettiğini.

Sonra Tressa histerik bir kahkaha attı.

"Tressa?" Moya endişeyle sordu. *Umarım kafayı yememiştir.*

"Ben bir aptalım."

Moya, Tressa'yı bariz bir şakanın hedefi yapmayı düşündü, ancak kadının sesindeki neşe, sınırdaki deli gibi olan coşkulu tonu, Moya'yı tereddüt ettirdi.

"Ters tutuyorum. Bekle." Bir saniye sonra, hepsi kör oldu.

Hapishanelerinin duvarları eridi ve bembeyaz odanın ışığı her yönden üzerlerine vurdu. Karanlıkta geçen saatler, hatta günler sonra, bu aydınlatma çok yoğundu. Moya gözlerini o kadar kısmak zorunda kaldı ki, birkaç saniye boyunca hiçbir şey göremedi. Bu çok talihsiz bir durumdu çünkü

Planın ilk adımı, Goll'u bir okla kör etmektir. O bunu yaparken, diğerleri merdivenlerden aşağı koşacaktı. Umutları, onları kaleye kadar eşlik eden adamların giriş salonunda beklemiyor olmalarıydı. Bu zayıf bir umuttu, ama tamamen ümitsiz de değildi.

Hepimiz taşların arasında sıkışmışken, neden bizi durdurmak için orada beklesinler ki?

Moya, çıkışın tamamen korumasız olacağını düşünecek kadar iyimser değildi ve yayıyla, yoluna çıkan herkesi alt edecekti. Bu sırada diğerleri, sürpriz unsurunu kullanarak çıkıştan kaçacaklardı. Tressa, Nifrel'e açılan kapıyı açık tutacak ve her birinin atlamasına izin verecekti. Sonra kapıyı kapatacak ve hepsi, Goll ve Drome'un iki alem arasında geçiş yapamayacaklarını umacaklardı. Bu kumar çok fazla umutlu varsayım ile doluydu, ancak basitliği bir avantajı vardı. Yıllar boyunca Moya, karmaşık olmayan şeylerin iyi olduğunu öğrenmişti. Yine de

daha önce de olduğu gibi, planın başarısız olacağını biliyordu. Tüm stratejiler başarısız olurdu.

bir dereceye kadar - basit olanlar bile. Beklenmedik, aptalca veya rastgele bir talihsizlik, Planlama ve Hazırlık aşamasında bir araya gelerek herhangi bir stratejiyi bozardı. Bu nedenle, basit planlar karmaşık planlardan daha iyiydi - hareketli parçaların az olması, bir şeylerin bozulma olasılığının azalması anlamına geliyordu

Ancak çoğu zaman, basit planlar bile ters giderdi. Canavarı kör etmek ve Nifrel'e giden kapıya koşmak teoride iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Ama sonuçta, kör olan Moya'nın grubuydu ve koşan da Goll'du — onlara doğru.

Moya göremedi. O ilk birkaç saniye içinde hiçbir şeyi net olarak göremiyordu. Sinir bozucu olan, başarısızlığının kendi aptallığından kaynaklanmasıydı. İyi haber ise, duyma yeteneğinin yerinde olması ve devin mermer zeminde attığı adımları hissedebilmesiydi. Sarsıntı onu salladı.

tüm vücudu. İşler yolunda gitmezse diye Tekchin, diğerleri kaçarken Goll'un dikkatini dağıtmak için alternatif bir yaklaşım önermişti. Bu fikri, canavarı kör edemediği veya diğerleri kaçmayı ihmal etmedikçe buna gerek kalmayacağı gibi aldatıcı bir mantıkla ona kabul ettirmişti. Her ikisi de ona pek olası gelmiyordu. Ancak Tekchin daha fazla savaş görmüş ve Galantianlarla maceralara atılmıştı, bu yüzden aşırı özgüvene karşı daha fazla deneyimi vardı.

Goll saldırırken, Moya Tekchin'in kılıcını bir şeye vurduğunu duydu. O sırada oda görünür hale gelmişti, ancak bulanık görüntülerden ibaretti. Yine de Tekchin'in koşarak uzaklaştığını ve kılıcını sütunlara vurduğunu fark etti.

Akşam yemeği zili!

Moya, Goll'un insan yiyip yemediğini bilmiyordu, ama devler yiyordu. Elbette, Rel'de kimse yemek yemiyor gibi görünüyordu, ama Moya bunun Goll'u denemekten alıkoymayacağını tahmin ediyordu. O, titiz tiplere benzemiyordu, ya da kolayca pes eden tiplere. Bunun sebebi tek gözüydü. Tek gözle hiçbir şeyin akıllı görünebileceği yoktu.

Moya, bu canavarı ilk kez net bir şekilde gördüğünde, Goll Tekchin'e yarı yolda idi. O, tepede duran ejderha kadar ya da ondan daha büyük, bazı ağaçlardan daha uzun, devasa bir yaratıktı. Kolları ve bacakları, devasa taş oluşumları gibiydi.

Goll, beline kadar çıplaktı ve mermerle aynı renkteki soluk göğsünü sergiliyordu.

Belini saran çadır büyüklüğündeki kumaş, bir

mızrak büyüklüğünde bir broş. Silah taşııyordu. Moya, onun silaha ihtiyacı olmadığına emindi. Tek büyük gözü, en belirgin özelliğiydi. Yumurta sarısı gibi, aksi takdirde sıradan olan yüzünde göze çarpıyordu. Goll'un kirpikleri yoktu, ama

ortada kavisli, tek bir kıllı kaşı vardı. Elinde çok az ipucu olduğu için Moya, devin ifade etmek istediği duyguyu sadece tahmin edebiliyordu: sinirlilik, öfke, sevinç, hatta belki açlık.

Goll, Tekchin'in akşam yemeği zilini duydu ve ona doğru koştu.

Moya ayaklarını sabitleyip bir ok çekti. Oku fırlatarak sevgilisine tekrar görebildiğini duyurdu.

Hiç kimse Moya'nın yayla gösterdiği hassasiyeti gösterememişti ve Audrey'nin yayı dışında kimseye ait değildi. Yay, annesinin adını almıştı; ikisi de gergin yaylardı. Teknik olarak, Moya'nın da silahı yoktu, ama silahın hatırası vardı ve büyük yay, Moya'nın okunu odanın diğer ucuna gözle görülmeyecek bir hızla gönderdi ve Goll'un gözünün tam ortasına saplandı. Ok, tüyelerine kadar gömüldü.

Goll çığlık attı. Belki acıdan, ama o ana kadar Moya Rel'de acının var olduğunu düşünmemişti. Belki de sadece öfke, hiddet ya da korkuydu. Moya umursamadı. Gitme zamanı gelmişti.

"Gidin!" diye bağırdı Moya ve birliği, kaldırılmış bir kayanın altından çıkan böcekler gibi kaçışmaya başladı.

Tekchin odanın karşı tarafına doğru geniş bir yay çizdi, Moya ise diğer herkesi merdivenlere yönlendirdi.

Goll sendeledi ama düşmedi, gözünü tutarak.

Önde giden Brin, merdivenlere ilk ulaşan oldu ve üçer dörtlü basamakları atlayarak çıktı. Gifford, Roan'ı kolundan sürükleyerek yarışta ikinci sırada yer aldı. Moya, başka bir ok takarak kasıtlı olarak merdivenlerin başında oyalanıyordu.

Goll ayaklarını yere vurdu.

Tek bir adım yeterliydi. Kocaman botu yere çarptı ve tüm oda sarsıldı. Duvarları oluşturan sütunlar ve mermer levhalar çöktü. Tavanı tutan iki heykel eğildi ve sanki dünya bir hıçkırık atmış gibi herkes yere düştü. Mermer tozunun yağdığı karanlıkta Moya, Goll'un gözündeki oku bir kıymık gibi çekip çıkardığını gördü.

"Kalk!" diye bağırdı Moya. "Kalk!" Tressa'yı yakaladı ve onu merdivenlere doğru itti.

Tekchin ayağa kalktı ve koşmaya başladı, ama merdivenlere değil, Goll'a doğru. "Tek!" diye bağırdı Moya. "Bu tarafa."

Galantian, Goll bir kez daha yere vurmadan önce sadece birkaç adım atabilmişti.

Zemin bir kez daha sıçradı ve herkes tekrar düştü. Ama asıl sorun bu değildi. Devasa yaratığın akrobatik hareketleri zeminde büyük çatlaklar yaratmıştı

ve bu çatlaklar büyüyor, yayılıyordu.

"Tetlin fahişesinin oğlu!" diye küfretti Moya. "Herkes dışarı! Hemen!"

Sesinin tınısı Goll'un dikkatini çekti ve merdivenlere doğru uzun bir adım attı. Bu, plan için kötü bir haberdi, ancak Moya için bir davetti. Moya bir ok daha attı ve Goll'un gözünü bir kez daha kapattı. Goll sendeledi, sallandı ve düştü. Goll bir Typhon olmayabilir, ama yine de iri yarı biriydi. Büyük vücudu mermere çarptığında, zemin çöktü.

Kaya ve taşların çıgıllıkları eşliğinde, Moya da diğer her şey ile birlikte düştü, kayalık bir fırtınada bir dolu tanesi gibi. İyi bir iniş yaptı ve acı hissetmemesi ona yanlış bir şekilde iyi olduğu izlenimini verdi.

Merdivenlerden aşağı koşarak Drome'un sarayından çıkan Brin, hiçbir muhafızla karşılaşmamıştı. Kaleden ilk çıkan oydu ve terk edilmiş kapının bulunduğu yolun yarısını geçmişti. Yalnız olduğunu fark edince geri döndü.

Gifford, Roan, Tressa ve Rain dışarı çıktılar ve sonra her şey çöktü. Drome'un kalesinin içi çöktüğünde, ön girişten devasa bir toz ve taş bulutu dışarı fırladı.

"Moya! Tekchin!" Brin içeri girmeye çalıştı, ancak devasa taş parçaları yolu kapatıyordu.

"Brin?" diye seslendi Roan. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum... Ben... Planı uygulayalım, sanırım. Kapıya gidin. Gidin! Tressa, kapıyı aç ve açık tut. Ben Moya ve Tekchin'i alacağım."

Brin, kalan toz bulutunu uzaklaştırmak için kollarını salladı. Büyük mermer bloklar düşmüş ve o da enkazın içinden sürünerek geçmek zorunda kalmıştı.

"Moya! Tekchin! Neredesiniz?" "Brin!" diye bağırdı Moya.

Kırık levhaların ve devrilmiş sütunların üzerinden geçerek Brin onu yerde yatarken buldu. "Moya, kalk. Bizim..."

"Kalkamıyorum!"

Ancak o zaman Brin, Moya'nın sol bacağının dizinden aşağısının devasa bir mermer bloğunun altında sıkıştığını gördü.

"Ve Tekchin..." Moya, gözyaşları içinde, Goll ve ikinci katın büyük bir kısmının yıkıldığı devasa taş yığına baktı. "O da altında."

Toz bulutları havada asılı kalmıştı ve tepeden daha ağır çakıl taşları dolu gibi yağmaya devam ediyordu.

"Tek!" Moya çılgılık attı, gözleri çılgınca ve vahşice, yanakları gözyaşları ve kirle lekelenmişti.

Brin, Moya'yı sıkıştıran taşı itti, ama blok onun iki katı büyüklüğündeydi.

"Geri çekil!" Rain, tozla dolu sisin içinden ortaya çıktı. Elinde kazması vardı elinde taşa vurdu.

"Tekchin!" Moya acı içinde tekrar bağırdı.

Brin, bir mızrak olduğunu fark etti. Sonra bir tane daha ısıklık çalarak geçti ve Rain'i kıl payı ıskaladı.

"Tetlin'in kıcı!" Moya, yattığı yeri tokatlayarak bağırdı. "Geliyor. Brin, hissediyor musun? Ağırlık geri geldi. Brin, Rain, gitmelisiniz. Bizi bırakın. Yapın. Hemen!"

"Hayır." Brin şiddetle başını salladı. "Bunu yapamam." "Yapmak zorundasın."

Tozlu sisin içinden Brin, Drome'un güçlerinin toplandığını gördü. Sarayın başka bir bölümünden geliyorlardı ve enkazın içinden bir yol bulmaya çalışıyorlardı.

"Gidin!" diye bağırdı Moya.

"Moya, seni bırakamam." Brin, çabalarıyla blokta sadece küçük bir çukur açabilen Rain'e baktı.

Kazıcı, yüzünde mutsuz bir ifadeyle başını salladı.

"Git lanet olası," Moya dişlerini sıkarak homurdandı. "Bu bir emir!" Brin, mızraklar duvara ve yere çarptığında oyalanmaya devam etti.

"Brin, lütfen..." diye ağladı Moya. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. Bizi bırak. Git ve Suri'yi kurtar. Lütfen!"

Brin, ondan sonra neler olduğunu pek hatırlayamıyordu. Daha sonra, sanki olaylar başka birine olmuş gibi hissetti, o ise yukarıdan izliyordu.

Rain'i yakaladığını ve birlikte Moya'yı terk ettiklerini, onu bir zamanlar siyah-beyaz olan, yıkımla birlikte kasvetli, belirsiz bir griye dönüşen zeminde çaresiz ve mahsur kalmış halde bıraktıklarını biliyordu.

"Geçin!" Brin, kapıda bekleyen herkese bağırdı. Kimse dinlemedi.

"Moya'ya ne oldu?" diye sordu Gifford. "Tekchin nerede?" Brin başını salladı. "Gelmeyecek. Herkes geçsin şimdi!" Kaleden bir patlama sesi daha duyuldu ve Brin kendini daha ağır hissetti.

Evin sahibi geliyor.

"Onları bırakamayız, Brin!" diye haykırdı Gifford.

O düşünmeden önce, Bekçi kolunu dirseğine doladı ve çekti. "Gitmeliyiz! O geliyor!"

"Açık!" diye duyurdu Tressa.

Nifrel'e açılan kapıdan bakan Brin, sadece karanlık gördü, ama bunun bir önemi yoktu; gözleri gözyaşlarıyla dolmuştu.

Gifford'u çekti.

"Dur!" Drome bir yerlerden, belki de her yerden bağırdı.

Brin bir sıçrayışla Gifford'u daha da sertçe çekti ve birlikte portaldan geçerek ötesindeki karanlığa girdiler.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

KAHRAMAN

Avempartha'yı kuşattığımız yıllarda Fhrey topraklarında hüküm süren korkuyu ancak hayal edebiliyorum. Rhuly'n'de her gün ölümle yüzleşmeye alışkındık ama Fhrey için Ölüm, kısa süre önce taşınan istenmeyen bir yabancıydı. — BRIN'İN KİTABI

Mawyndulë, Talwara'nın koridorlarından ve salonlarından asla bıkmazdı. Yıllarını burada geçirmiş, kendini eğlendirmişti: Cilalı zeminde ne kadar uzağa kayabileceğini ya da büyük merdivenlerin korkuluğundan ne kadar aşağı kayabileceğini görmüştü. Harita odasının balkonundan nehre tükürmeye çalışmaktan ya da büyük odadaki perdelerle asılıp sallanmaktan asla bıkmazdı. Ancak son zamanlarda, bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu.

Belki de hiç ilgisini çekmemişti. Elimde olan tek şey buydu.

Aquila'da hizmet etmek, Makareta ile tanışmak ve savaşa gitmek, dünyasını genişletmeyi ve gençliğinin küçük zevklerini gölgelemeyi başardı. Avempartha'ya yaptığı bu son yolculuk, onları tamamen yok etti. O üç gün ve üç gün süren dönüş yolculuğu, evinden uzakta tek başına geçirdiği ilk zamandı. Treya onunla birlikteydi, ama onu da sayarsa, battaniyesini ve atını da sayması gerekirdi. Bu yolculuk, gerçek bağımsızlığı, özgürlüğü ilk kez tatmasıydı. Korkutucu ama heyecan verici bulmuştu. Makareta kadar heyecan verici olmasa da, seyahatleri koridorlarda kaymaktan daha iyiydi. Ve başka bir şey daha keşfetti: başarı duygusu. Bununla birlikte yeni bir huzursuzluk, her zaman çok büyük hissettiği Talwara'nın artık boğucu olduğu hissi geldi.

"Halkın kahramanı olarak statünü gerçekten sağlamlaştırdın," dedi Imaly, o haftanın Aquila oturumu sona erdikten sonra Airenthenon'un merdivenlerinden inerken.

Mawyndulë artık konsey toplantılarına katılmıyordu. Orada çok fazla kötü anısı vardı. Bunun yerine dışarıda bekliyordu. Geri döndüğünden beri Imaly ile konuşma fırsatı bulamamıştı

konuşma fırsatı bulamamıştı ve onun gezisi ve ödülü hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. "Öyle mi?"

"Önce Aquila ve Airenthenon'u korudun, şimdi de bu." Imaly merdivenlerden beceriksizce indi, ama fiziksel olarak yaptığı her şey beceriksizdi. "Gel. Beni eve bırak." Merdivenlerden aşağı doğru yol gösterdi.

"Ne demek 'bu'?"

"Buraya getirdiğin Rhune'un zaferimizin sırrını barındırdığı haberi yayıldı. Bu doğru mu?"

"Bunu zaman gösterecek," dedi Mawyndulë. "Vasek, ondan ejderhalar hakkındaki bilgileri öğrenmekle görevlendirildi. Günler geçti, ama şu ana kadar hiçbir şey elde edemedi. Sonuç olarak, babam eşyaları fırlatmaya başladı. Vasek yakında başarılı olmazsa, Sırlar Efendisi bir tane daha parçalanmış şarap kadehi haline gelebilir."

"Neden Vasek onu sorguluyor? Neden Synne ya da sen bu Rhune'dan gerçeği zorla öğrenmiyorsunuz? Sanat, isteksiz kişilerden bilgi almakta daha uzadır."

Mawyndulë başını salladı. "Normalde öyledir, ama bu Rhune'un üzerinde Sanat'ın kullanılmasını engelleyen özel bir tasma var."

Imaly şaşkın görünüyordu. "Neden çıkarmıyorsun? Düşman bir savaşçı esir alınsa, zırh giymesine izin vermezdik."

"Oh, onu giymesi kendi tercihi değil. Jerydd ona zorla giydirdi. Yaka ayrıca onun Sanatı kullanmasını da engelliyor."

"Yani o gerçekten bir Rhune Miralyith mi?"

Mawyndulë omuz silkti. "Bu konuda bazı spekülasyonlar var. Jerydd kesinlikle öyle düşünüyor, ama ben onun bir şey *yaptığını* hiç *görmedim*."

"Yine de tehlikeli olabilir, değil mi? Yani, tasma çıkarılırsa." Imaly öfkeyle başını salladı. "Baban bu canavarı şehrimize getirmeni mi emretti? Ya biri o tasmayı açarsa? O zaman kaç kişi ölür..."

Mawyndulë başını salladı. "Merak etme. Yaka çıkarılamaz." "Babanın birçok düşmanı var. Yanlış yönlendirilmiş bir aptal anahtarı çalabilir ve..."

Mawyndulë yine onu durdurdu. "Anahtar yok. Kilit, Sanat ile mühürlenmiş."

"Yine de kesilebilir. Basit bir testere veya keski işini görür." "Tüm tasma ve kilit korunuyor."

Imaly kaşlarını çatı. "Bu tasmanın büyüü geçersiz kıldığını sanıyordum."

"Evet. Orinfar işaretleri iç tarafta. Bu sayede dış tarafa bir dokuma yerleştirilebiliyor. Tıpkı ahşabı zarar görmekten korumak için dışını verniklemek gibi. Ve oldukça sıkı."

"Yani asla çıkarılamaz mı?"

"Sadece bir Miralyith tarafından çıkarılabilir ve hepsi babama hizmet ediyor. O hayatta olduğu sürece asla çıkarılmayacak. Bu yüzden Vasek pis işi yapıyor. Her şey elle yapılmalı."

Imaly bunu düşündü ve başını salladı. "Anlıyorum. En azından o bir tehdit oluşturmuyor. Aklımı rahatlattığın için teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardık bilmiyorum."

İkili biraz daha yürüdü ve önceki tapınakların mezarlarını geçtiler. Fenelyus'un mezarına vardıklarında Imaly şöyle dedi: "Biliyorsun, birçok kişi seni onun mirasının gerçek varisi olarak görüyor. Liderlik yeteneğinin bir nesil atladığını söylüyorlar."

Hava soğumuştı. Ağaçların çoğu yapraklarını dökmüş, çıplak dalları, giysileri sokaklarda dans ederken boş, odunsu bir alkış gibi çınılıyordu. Imaly cüppesinin başlığını kaldırdı.

Mawyndulë, Vidar'ın Imaly'ye güvenmeme, onun tehlikeli olduğu konusundaki uyarılarını hatırladı ve bunun sadece tozlu bir düşünce olduğunu biliyordu. İlk tanışmalarından beri, Imaly ona kendini sevdirmiş, hayatının çalkantılı denizinde tek gerçek kayası olmuştu. Imaly'nin son zamanlarda düşündüğü veya düşünmek üzere olduğunu bildiği sözleri duyunca, Mawyndulë, tüm dünyada Imaly'nin tek gerçek arkadaşı olduğunu fark etti. Ne yazık ki o kadar yaşlı ve çirkin olmak zorundaydı.

Imaly uzaklaşmaya başladı, ama sessiz bir sesle şöyle dedi: "Baban çok iyi bir fane değil, Mawyndulë, ama sen olacaksın. Dahası, herkes de bunu görüyor."

Mawyndulë içini bir sıcaklık kapladı. Doğduğundan beri övgüye alışkın olmasına rağmen, böyle iltifatlara alışık değildi. İnsanlar onun görünüşünü, kıyafetlerini ve fane'nin oğlu olarak doğmuş olmasının şansını övüyorlardı. Hepsi aşırı, gürültülü ve sahteydi — tıpkı ağaçların alkışları gibi. Onun elde ettiği başarıların ya da onun görüşüne saygı duyan kimsenin tepkisiyle gelen bir onay yoktu. Saygı duyduğu birinin görüşünden kaynaklanmıyordu. Ama Mawyndulë Imaly'yi takdir ediyordu. Çoğu insan öyle yapıyordu. Onu nefret edenler bile — ve onun pek çok düşmanı vardı — Imaly'yi çok saygı duyuyorlardı. Bu, onun hakkında takdir ettiği başka bir şeydi. Kendi akıntısını yaratır, su onu takip edene kadar akıntıya karşı ilerlerdi ve arkasında oluşan düşmanlığı hiç umursamazdı. O haklıydı; onlar yanlıştı ve şüphe onun kapısında bir yabancı olarak kalırdı. O da öyle olmak istiyordu. Fane olduğunda öyle olmak zorunda kalacaktı.

Mawyndulë'nin dudaklarında gurur belirdi ve utangaç gülümsemesi açık bir sırıtışa dönüştü.

Imaly etraflarındaki sokakları işaret etti. "Herkes ne olduğunu biliyor. Babanın çok derin suda çaresizce çırpındığını gördüler. Boğulacak ve hepimizi de beraberinde götürecekti. Grandford Savaşı sırasında sen kendini gösterdin, ama o... o kaçtı. Şehir, Rhune'u nasıl yakaladığını ve buraya getirdiğini biliyor. Onu yakalayanın sen olduğunu biliyorlar..."

"Ama ben değildim. Onu yakalayan Jerydd'di." "Pishposh." Imaly elini ona doğru salladı.

Pishposh?

Imaly'yi severdi, ama bazen söyledikleri onu şaşırtırdı.

"Rhune'u yakalamak önemsiz bir şey. Ama sen! Sen Arion'u öldürdün," dedi Imaly. "

Öyle düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Kim bilir kaç tane ejderhayla karşı karşıya kalırdık?" Dişlerini gösterdi ve dişlerinin pek de iyi durumda olmadığını fark etti.

"Benim olduğumu biliyor muydun? Pek çok kişi bilmiyor."

"Oh, şaşıırırsın, haberler çabuk yayılır. Ben Aquila'nın küratörüyüm, bu yüzden her şeyi duyarım ve insanlar senin hakkında çok övgü dolu sözler söylüyorlar. Bu zor zamanlarda bunun ne kadar güzel olduğunu anlatamam. İnsanların ne istediğini biliyor musun? Neye ihtiyaçları olduğunu? Sana söyleyeyim:

İnanacakları kahramanlar. Jerydd ve Lothian'ı atmaya çalışma. Kimse yaşlı bir bürokrat ya da güçsüz bir korkak istemiyor. Onlar, Airenthenon ve Aquila'yı Gri Pelerin İsyanı sırasında kurtaran cesur genç bir prens tarafından yönetilmek istiyorlar. prens tarafından yönetilmek istiyorlar. Gri Pelerin İsyanı sırasında Airenthenon ve Aquila'yı kurtaran prens. Hepimizi yıkımdan kurtarabilecek sırrı ele geçirmek için babasına karşı gelen prens.

"Babama karşı gelmedim. Beni o gönderdi."

"Detaylar önemli değil. Kendi başına maceraya atıldığın hikaye daha iyi ve insanlar da öyle düşünecek. Onlar da öyle hatırlayacak."

"Ama bu doğru değil."

"Mawyndulë, en iyi tarihsel kayıtlar asla tamamen doğru değildir. Ama şunu unutma, bizi hem bireyler hem de bir medeniyet olarak tanımlayan şey hikayelerimizdir. Biz öldükten çok sonra bile insanlar hatırlar. Ve bu anılar kim olduğumuzu, neye değer verdiğimizizi, neye inandığımızı, neyi savunduğumuzu ve neye karşı savaştığımızı belirleyen yapı taşlarını oluşturur. Gerçek, kendimizi nasıl gördüğümüzden ve başkalarının bizi nasıl gördüğünden gelir. Hikayelerimiz sahip olduğumuz en önemli şeydir

. Hikayeler ne kadar iyi olursa, bıraktığımız miras o kadar büyük olur ve yarattığımız dünya o kadar değerli olur.

Meydanı geçerek eski konutlara doğru yürüdüler. Mawyndulë, bu konutların yaşları nedeniyle daha ilginç çizgilere ve karaktere sahip olduğunu şimdi fark etti.

"Göreceksin," diye devam etti Imaly. "Bu savaşın gidişatını sen değiştirdin. İnsanlar böyle düşünüyor ve buna inanmaya ihtiyaçları var. Sınırdan cesurca savaşan ve kurtuluşumuzu sağlayan sendin, baban değil. Sen, en çaresiz anımızda imdadımıza yetişen Fenelyus'un mirasıdır."

Imaly, uzun zaman önce ilk fane'nin mütevazı evi olan evinin önünde durdu. "Fenelyus'u iyi tanırdım. O ve ben her zaman aynı fikirde değildik. Siyaset konusunda sık sık tartışırdık. Miralyith'in sahip olduğu mutlak iktidar konusunda onunla mücadele ettim ve toplumumuzda iktidarın paylaşılması gerektiğini hatırlattım. Gylindora Fane *yedi değil* altı kabile olmasını kararlaştırdığı için Miralyith'in yeni bir kabile olarak kurulmasına karşıydım. Senin Kabilen büyük bir güce sahipti. Bir zamanlar Miralyith'in medeniyetimizi yok edeceğinden emindim. Ve bu konuda ne kadar kavga ettik! Yemin ederim, bu konu yüzünden neredeyse kavga edecektik. Ama sonra seninle tanıştım, inanabileceğim bir Miralyith. Bana umut verdin, Mawyndulë. Bunun için sana teşekkür etmek istiyorum." Eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Onunla tanışmadan önce, böyle bir davranış onu kusmak istetirdi, ama şimdi gözleri doldu. Onun tarafından onurlandırılmıştı.

Belki de gözlerinin yaşardığını gördü, çünkü hemen konuşmaya devam etti. "Bir şey bilmek ister misin? Fenelyus bir keresinde bana bir fincan fırlattı. Düşünebiliyor musun!" Imaly bu anıyı hatırlayarak sıcak bir gülümsemeyle gülümsedi.

Mawyndulë, Imaly'nin bu olayı nasıl bu kadar sevgiyle hatırlayabildiğini anlayamıyordu. Arion da ona aynı şeyi yapmıştı ve bu, onu nefret etmesinin uzun nedenler listesindeki sadece bir tanesiydi. Ama Imaly, onun hala çözmeye çalıştığı bazı yönlerden sıradışıydı.

"O bardak Airenthenon'daki duvara çarptı. Bir parçası yanağıma isabet etti." Soluk kırmızı bir izi işaret etti ve tekrar gülümsedi, Mawyndulë'yi daha da şaşırtarak. "Dünyanın en yüksek dağına yükselten, Avempartha'yı oluşturan ve tek başına tüm Dherg ırkını yok etmenin eşiğine gelen yaşlı rahip bana bir çay fincanı fırlattı!" Imaly güldü. "Ama tüm savaşlarımıza, tüm anlaşmazlıklarımıza rağmen, anladım ki Onda bir büyüklük vardı. Fenelyus özel biriydi. Sesinden, yürüyüşünden ve gözlerinden bunu anlayabilirdiniz. O asil biriydi.

Imaly uzanıp iki elini onun omuzlarına koydu. "Sende de aynısını görüyorum. Onun gözlerine sahiptin, ama *korkarım ki...* biliyorum ki...

bir nesil atladı." İmaly sesini fısıltıya indirdi. "Bekleyişe dayanabilmemiz için Ferrol'a dua edelim. Kulağa korkunç geleceğini biliyorum, ama bir bakıma, Gri Pelerin İsyanı'nın başarılı olmasını neredeyse diliyorum. Makareta ve diğerleri sandığımız kadar aptal olmayabilirlerdi. Ona ne olduğunu sık sık merak ediyorum."

"Ben de," diye fısıldayarak cevapladı Mawyndulë. "Bazen kalabalığın içinde onu gördüğümü hayal ediyorum."

"Öyle bir şey olursa ne yapardın?"

Bu, daha önce kendine sorduğu bir soruydu. Eskiden cevabı her zaman biliyordu, ama şimdi Mawyndulë başını salladı. "Bilmiyorum."

Mawyndulë, İmaly'yi evinin önünde bırakıp dolaşmaya başladı. Babası bu kadar kötü bir ruh halindeyken saraya dönmek istemiyordu, ama gidecek başka bir yeri yoktu — en azından öyle düşünüyordu.

Belki de İmaly'nin sözleri onu nehir yolundan geri dönmeye itti, ya da sadece bir tesadüftü, ama Mawyndulë kendini Shinara nehri boyunca dolaşırken buldu. Gül Köprüsü'nü görünce durdu ve köprü'nün altında biriken, büyümüş anıları hatırladı. Ağır gri gökyüzünün altında her şey ölü gibi görünüyordu: ağaçlar iskeletlere dönüşmüş, düşmüş

yapraklar paslı kahverengi, çimler kırılğan sarı renkteydi. Uzun zaman önce, yazın başlarında çiçek açan, her şeyin zengin ve dolu, derin ve yeşil olduğu bu yeri hayal etmeye çalıştı: insanlar gülüyor, şarkı söylüyor, içki içiyor, planlar yapıyor ve hayaller kuruyordu. Şarabın tadını, müziğin sesini, onun elinin dokunuşunu hatırladı — hepsi gitmişti. Mawyndulë, bu kaybın acısını göğsünde bir göğsünde bir sıkışma, kalbini sıkan bir yumruk gibi hissetti.

Aşağı inmeyi düşündü, ama nehir kıyısı ıslak ve çamurlu görünüyordu ve dikenler vardı.

Artık eskisi gibi değildi. Hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Oraya bakmak mezarı ziyaret etmek gibiydi. Soğuk bir rüzgâr onu itti. Titreyerek rüzgâra karşı koydu ve iç geçirdi.

Odama dönme zamanı geldi, diye düşündü ama Makareta'nın ona sarıldığı yere bakmaya devam etti. Onun nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı — her zaman gülümserdi, şaraptan dudakları pembe olurdu. Onun kucaklamasının ne kadar iyi hissettirdiğini, kokusunu ve vücudunun sıcaklığını düşündü. Ama hatıralar o kadar zayıftı ki, bu çaba onu soğuk ve hüzünlü bıraktı. Son damla tatlılığı aramak için acıyı göğüsledi.

Onu sevmiştim.

Bu keşif, acısına haklılık katarak ıstırabını daha da artırdı.

O bir şehit idi. Bu durumda, aradığı tatlılığı buldu: kendine acıma. Acısı ve kederiyle yalnızdı ve bu onu asil, daha cesur ve hayranlık uyandıran biri yapıyordu. Makareta ile birlikte mutlu olabilirdi. Bunu, şimdiye kadar bildiği her şey kadar kesin olarak biliyordu. O

onu tamamlayabilecek tek kişiydi, mutluluğa ulaşması için tek şansıydı ve birlikte geçirecekleri gelecek daha başlamadan sona ermişti.

Buraya gelmeyi bırakmalıyım. Çok acı verici.

Soğuk bir rüzgar esti.

O, benim daha iyi bir fane olacağımı düşündüğünü söyledi. İmalı de öyle.

Mawyndulë başlığını çekti.

Baban çok iyi bir fane değil, Mawyndulë, ama sen olacaksın. Dahası, herkes de bunu görüyor... Ferrol'a dua edelim ki bekleyişe dayanabilmemiz için Ferrol'a dua edelim.

Kapüşonun ipini buldu ve sıkıca çekti.

Belki Makareta hain değildi.

Rüzgâr, nehrin açık koridorundan eserek daha şiddetli esti.

Babasının sözlerini duydu, "*Kabul ediyorum, sen Gri Pelerin İsyanı'na karıştığında şüphelerim vardı. Yani, başka ne seçeneğim vardı ki? Ya oğlum bir komplocuydu ya da bir aptaldı.*"

Donmuş yağmur yağmaya başladı, Shinara'nın yüzeyi sıçradı ve ağaçlar gürültü çıkardı.

Belki de Makareta haklıydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

KASVETLİ BİR ORMANDA KAYBOLMAK

Drome ve Ferrol, gündüzün geceyle, iyinin kötünün karşıtı olduğu gibi ikizlerdi. Onların hüküm sürdüğü yeraltı alemleri, onların ışığını yansıtan aynalardı
—ya da ışık eksikliğini yansıtan aynalardı. — BRİNİN KİTABI

Karga, ölü otların üzerinde oturmuş onları izliyordu. En azından Brin onun bir karga olduğunu düşünüyordu. Kuş büyüktü, siyahtı ve Brin, kargaların leşlerin üzerinde durduklarını biliyordu, ama ortada leş yoktu, kuşun orada olmasının bir nedeni yoktu. Yine de karga, altı fitten daha az bir mesafedeydi ve bin kiloluk bir yaban öküzünün tüm küçümsemesiyle onlara bakıyordu.

İçeri girdiklerinde çıkardıkları ses onu korkutup kaçırmaya yetmeliydi. Herkesin gelişi ile birlikte portal yüksek bir sesle patladı. Bağırışlar ve nefes nefese kalarak kapıdan Nifrel'in karanlığına daldılar. Brin ağlayarak eşiği geçti.

Moya ve Tekchin gitmiş!

Moya, Brin'in en yakın arkadaşıydı. Audrey'in ölümünden sonra Sarah, Brin'in annesinin "*The Handful*" olarak adlandırdığı yetime evlerini açmıştı. Moya, Brin'in sorunlu ablası olmuştu. Kötü bir etki, küfürbaz, yaramazlık yapan ve Brin'in tartışmasız idolüydü.

Moya, Brin'e dans etmeyi öğretmiş, ona ilk kez bal şarabı tattırmış, ikisini ormana yasak maceralara sürüklemiş ve Brin'e kendi hikayelerinin kahramanı olabileceğini göstermişti. Moya ayrıca Brin için yalan söylemiş, Sarah'ya dokuma tezgahının pedalı kıranın kendisi olduğunu söylemişti. Sarah bunun için Moya'yı aç karnına yatırmıştı; Brin ise hiç uyumamıştı. Moya onu her zaman korumuştı ve Dahl Rhen'de yaşadıkları onca yıl boyunca kimse Brin'e sataşmamıştı.

Kimse cesaret edememişti. Moya yanındayken her zaman güvende olmuştu. Yeraltı dünyasının dibine ulaşıp korkunç, karanlık ve kasvetli ormanda diz çöktüğünde, Brin artık kendini güvende hissetmiyordu.

Gözlerini silen Brin, Gifford'un eşikte geriye bakarak kılıcını çekmiş, muhtemelen Drome veya tek gözlü devin gelmesini beklediğini gördü. Tressa ellerini beline koymuş, diğer tarafa, Nifrel'in solgun, yapraksız ağaçların bulunduğu kasvetli ormanına bakıyordu. Rain kazmasını sıkıca tuttu.

Hangi yöne bakacağını bilemeyen Roan, biri ona dokunduktan sonra eskiden yaptığı gibi alt dudağını emdi.

"Gelmeyecekler galiba," diye fısıldadı Gifford. Portala yaklaştı portala yaklaştı. Portal, bulundukları taraftan bakıldığında pürüzsüz, soluk bir ışık tabakası gibiydi. Serbest eliyle uzandı ve parmakları bariyerin içinden geçti.

Şiddetli bir çığlık atarak, Gifford öne doğru çekildi.

Rain ve Brin onu yakalayıp sertçe çektiler. Roan ve Tressa da onlara katıldı ve hep birlikte çabalayarak kolunu kurtarmayı başardılar.

"Karşı taraftaki biri parmaklarımı tuttu," dedi Gifford, saldırıya uğrayan elini göğsüne sıkıca bastırarak ve parlak açıklığa dik dik bakarak. "Görünüşe göre buradan geçemeyecekler."

Brin başını salladı. "Umarım haklısındır."

"Ne oldu?" diye sordu Gifford. Brin konuşmaya çalıştı ama boğazı düğümlendi.

"Kale üzerlerine çöktü," diye Rain onun yerine cevap verdi. "Tekchin öldü, gömüldü ve Moya bir yuvarlak ev kadar büyük bir blok altında kaldı. Denedim ama bir çentik bile açamadım. Moya bize gitmemizi emretti." Cüce Brin'e baktı. "Bu kız harekete geçmeden önce onu tehdit etmek zorunda kaldım.

harekete geçmesi için onu tehdit etmek zorunda kaldım."

Gifford ciddiyetle başını salladı. "Yani şimdi sadece

biz kaldık." Brin burnunu çekti. "Öyle görünüyor."

Birlikte kapıdan dönüp bu yeni yeri, Phyre'nin ikinci alemini seyrettiler.

Ağaç gövdeleri gıcırdadı ve inledi, kemik beyazı ağaca yapışmış bir avuç buruşuk yaprak hışırdadı — binlerce hayaletin fısıltısı gibi. Brin rüzgâr hissetmiyordu, ama çıplak dallar tıklayıp takırdadı — boş, kederli bir ses.

Hiç de sağlıklı bir yer değil.

Karanlık ormana da bakan Gifford durumu şöyle özetledi: "İth Bataklığı bile güzel görünüyor, değil mi?"

"Bu, Rel'de gördüğümüz kuşla aynı mı?" Rain, kazmasını sırtındaki askıya geri koyarak sordu.

"Bilmiyorum, belki," diye cevapladı Brin.

"Bence o," dedi cüce. "Garip."

"Dalga mı geiyorunsun?" Gifford Rain'e baktı. "Bütün bu olanlarda, kuşun sıra dışı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rain omuz silkti. "Girişten başka hiçbir şey gelmedi, neden kuş?" "Yola çıkmalıyız," dedi Tressa, hâlâ önlerindeki karanlığa bakarak.

"Moya ne olacak?" diye sordu Roan, yüzü eşikten gelen ışıkla aydınlanmıştı, gözleri küçük açıklığı dolduran ışıkla parlıyordu. "Belki biz... belki biz..."

"O kadar ileri gidebilir," dedi Tressa.

Brin sertleşti. Tressa'nın sesindeki soğuk kayıtsızlık onu öfkелendirdi, çünkü Brin arkadaşını terk ettiği için suçluluk duyuyordu. Tressa bir kez daha, sayfalarını nehre atan kalpsiz cadalog haline gelmişti. "Ya sen olsaydın, Tressa?"

Yaşlı kadın acı bir gülümseme attı. "Orada yatan ben olsaydım, herkes çoktan gitmiş olurdu." Brin'e açık bir dürüstlikle odaklandı. "Ve sen de bunu biliyorsun."

"Bu doğru değil," dedi Gifford.

Tressa kaşlarını çatı. "Mesele şu ki, benim için sorun olmazdı. Bunu beklerdim çünkü bu benimle ilgili değil. Hepimiz risklerin farkındaydık. Ben kesinlikle farkındaydım ve Moya farkında değildiyse, o zaman aptaldı."

"Nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun?" diye sordu Brin. "Soğukum," dedi Roan.

"Ne?" Brin kadına şaşkın ve biraz da sinirli bir şekilde baktı. Kendine olan nefret ve şüpheyile dolu olan Brin, bu küstahça sözleri hiç hoş karşılamadı. Brin'in Roan'ın asla düşüncesizce yorum yapmadığını hatırlaması sadece bir saniye sürdü.

"Yani, üşüyorum," diye açıkladı Roan ve ardından kollarını kuvvetlice ovuşturdu.

Tressa tiksintiyle başını salladı. "Cidden mi? Kaç yaşındasın, sekiz mi? Ben de üşüyorum. Hepimiz üşüyoruz. Katlanmak zorundasın. Elimizde..."

"Hayır, o haklı," dedi Gifford. Karanlık ve ölü ağaçlar onlara komplo kuruyormuş gibi şüpheyile etrafına bakınıyordu. "Öldüğümünden beri *hiçbir şey* hissetmedim. Soğukluk da yeni başladı. Rel'deyken hissetmemiştim."

Brin de o anda fark etti. Gerçek bir soğukluk değildi, kışın hissedilen türden bir soğukluk değildi, ama sırtında ve boynunda belirgin bir ürperti hissetti. Derisi üzerinde dans ediyordu. Bir şey farklıydı, hissedebiliyordu...

Çat, çat, çat. Beyazlaşmış ağaçların ormanında, büyük bir şey kırırdadı.

Brin ormana bakarken soğuk daha da şiddetlendi. Nifrel dünyası karanlıktı. Neith'in dibinde olduğu gibi, kendi ellerini bile göremeyeceği kadar siyah değil, ama loş ve pusluydu. Bu yeni dünya, gökyüzünün her zaman vaat ettiği yere kadar uzanan, sonunda abanoz rengine dönüşen gri tonlarına bürünmüştü. Brin, görmesini sağlayan herhangi bir ışık fark etmiyordu, ama gözleri olmadan ışığın ne faydası vardı ki? Dünya artık onun gördüğü bir şey değil, algıladığı bir şeydi.

"O nedir?" diye sordu.

Çat!

Brin, kırılanın büyük bir dal mı yoksa çok yakınındaki bir dal mı olduğunu anlayamadı.

Gifford kılıcını çekti.

Karga sonunda hareket etti. Siyah kanatlarını çırparak, yakındaki bir ağacın alçak dalına uçtu. Artık o bile kendini güvende hissetmiyordu.

Çatı kenarlarının bulanık silüetlerini aşmaya çalışan Brin, sonunda bir hareket gördü: kürklerle kaplı devasa bir yaratık. "Nedir bu?"

"Sanırım," dedi Gifford. "Sanırım bir ayı, gerçekten *çok büyük* bir ayı."

"O...?" Tressa başladı, sonra durakladı. "O... olabilir mi?"

Gölgelerin içinden, büyük kahverengi bir ayı ağır adımlarla çıktı. Arka ayakları üzerinde yükseldi ve ağaçları sallayacak kadar yüksek sesle kükredi.

"Kahverengi," diye nefes nefese kaldı Brin. Konniger'ı ve diğerlerini öldüren ayıyı hiç görmemişti, ama nasıl göründüğünü duymuştu: kırmızımsı, kurumuş kan renginde ve sürekli insan eti yediği için kocaman. Maeve kurbanları arasındaydı ve Suri de, o olmasaydı, ölecekti...

"Ateş!" dedi Brin. "Keşke ateşimizi yakabilsek."

Roan, Brin'e baktı ve küçük mucize yaratıcının gözleri parladı. Tek kelime etmeden, deli gibi ayıya doğru koştu. "Roan!" diye panik içinde herkes bağırdı.

Uzaklaşmadı. Ağaçların önünde durdu, bir avuç düşmüş dal topladı ve geri koştu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Gifford.

"Ateş! Ondan korkacaktır." Roan kollarındaki odunları yere bıraktı ve sırt çantasını açtı.

Rain da yere oturarak dalları kullanışlı çubuklar halinde kırdı.

"Daha büyük parçalar işime yarayabilir," dedi Roan, yan çantasından ham yün ve biraz kumaş çıkarırken. Bunları Rain'e uzattıktan sonra çantasına tekrar uzandı.

"Bu burada işe yarar mı?" diye sordu Tressa.

Ağaçlarda, hırlayan tehdit yaklaşıyordu. Brin, onun ölü yaprakların üzerinde ağır adımlarla yürüdüğünü duyabiliyordu.

Rain, Gifford'un düşmüş bir kütüğü sürüklemesine yardım ederken, Roan sivri uçlu bir metal parçasıyla bir kayaya vurmaya başladı. Kıvılcımlar çaktı. Durdu, başını eğdi ve Rain'in oluşturduğu yığına üfledi. Işık belirdi — soluk ahşap üzerinde dans eden bir dizi gölgeyi ortaya çıkaran harika, sıcak sarı bir alev. Bulundukları yer savunulması gereken bir yer haline geldi, açıklık bir kamp alanına dönüştü, vahşi doğa medeniyete dönüştü.

Ağaçların arasında dans eden titreyen gölgeleri gören Gifford, "Daha büyük yap" dedi.

"Umarım hala ateşten korkuyordur." Tressa sağlam bir sopa buldu ve onu bir sopa gibi kaldırdı. "Bu işe yarayacak mı, yoksa biz... bilirsin... belki de ışığa çekiliyor."

"Ne? Sence bu devasa, hırlayan bir güve-ayı mı?" diye sordu Gifford.

"Etrafına bir bak. Şu anda bu gerçekten o kadar da çılgınca mı?"

Gifford cevap vermedi ve daha fazla odun toplamaya devam etti. "Çantanda mızrak falan yok, değil mi Roan? Mızrak işimize yarayabilir."

Kız başını kaldırdı. "Bir tane yapabilirim."

Gifford gülümsedi. "Belki bir dahaki sefere."

"Al, bunu kullan." Roan, bir dalın dikenli ucunu ateşe verdi ve Gifford'a uzattı. Sağ elinde kılıcı, sol elinde meşaleyle canavara doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun, Giff?" Tressa, onun böyle bir şey yapmaması gerektiğini ima eden bir tavırla sordu.

"Onu korkutup kaçırmayı umuyorum."

Gifford, yanan meşaleyi önünde salladı. Hâlâ uzakta olan ayı, homurdandı ve geri çekildi, tekrar dört ayak üzerinde geriye doğru çekildi. "İşe yarıyor işe yarıyor." Gifford saldırısına devam etti, ileri doğru ilerleyip meşaleyi salladı. Kahverengi ayı öfkeyle kükredi ve Gifford ağaçların sırasına ulaştığında ayı dönüp ormana doğru koşmaya başladı.

"Ha!" Gifford onun koşuşunu izledi. "Şuna bak!"

"Ne kadar acımasız." Bu sözler ateşten çıktı.

Roan ve Rain, yarattıkları şeyin yetersiz yakıtla alev alev yanan bir şenlik ateşine dönüşmesiyle geri atladılar. Herkes, rahatlatıcı sarı-turuncu parıltı ürkütücü beyaz-mavi bir titremeye dönüşürken ışığın kenarlarına çekildi.

Derinliklerde bir yüz belirdi — bir kadının yüzü: keskin, çentikli yanaklar, siyah, jilet gibi dudaklar, bıçak sırtı gibi bir burun ve onlara dik dik bakan iğne ucu gibi gözler.

"Ayım sadece sizi karşılamaya gelmişti, siz ise ona böyle mi karşılık veriyorsunuz?" Ateşin içindeki kadın alaycı bir şekilde kırılmış gibi göründü ve sonra gülümsedi — ince siyah dudakları köşelerinden sıkıca kıvrıldı. "Sizi yiyebilirdi de, sanırım. Elinde değil. Bu onun doğası, ama yine de, sizin davranışınız oldukça kaba oldu."

"Kimsin sen?" diye sordu Tressa.

Brin, kadının konuşma cesaretini bulmasından etkilendi. Kendi sesi boğazının derinliklerinde hapsolmuştu. Belki de sadece bir yanılsamaydı, ama ateşin içindeki görüntü Brin'in gördüğü en korkunç şeydi.

Alevli ifade şaşkın, hatta biraz incinmiş görünüyordu. "Ben bu yerin hükümdarıyım, canım. Ben Ferrol, Eton ve Elan'ın üçüncü kızı, Karanlığın İmparatoriçesi, Fhrey'in Tanrısı, Lanetlilerin Efendisi, Kraliçesi Beyaz Kule. Gelip görmelisin; bu mevsimde burası çok güzeldir. Kemik, karanlık gökyüzünün önünde parlıyor.

Drome ikiz olduklarını söylemişti, ama Brin hiçbir benzerlik görmüyordu. Kız kardeşi ile karşılaştırıldığında, cücelerin tanrısı tuhaf bir mizah anlayışına sahip neşeli bir amca gibiydi.

"Düşünceli davranıp sizi ziyarete davet etmek istedim. Güzel bir akşam yemeği yiyebiliriz, ya da en azından öyleymiş gibi davranabiliriz. Beni bulmak kolaydır. Gözden kaçmam. Merkezdeki dev kulede yaşıyorum. Bütün yollar bana çıkar. O muhteşem anahtar yanınızda getirmeyi unutmayın."

Brin'in kalbi çoktan durmamış olsaydı, şimdi dururdu. Mavi ateşin parıltısı, diğerlerinin yüzlerinde de aynı tepkiyi ortaya çıkardı.

"Bu kadar şok olmuş gibi bakma. Buraya gelip *Turin'in* sana verdiği o küçük bibloyu bilmeyeceğimi mi sandın?" Ferrol, alaycı bir sesle ismi telaffuz etti. "Onun vereceği bir şey değil, biliyorsun. Her şeyi çaldığı gibi onu da çaldı. Yanlış yere sadakat, işte burada olan bu. Yanlış kişi için çalışıyorsun." Ateşli gözler Gifford'a kaydı. "Özellikle sen. Tressa'yı anlayabilirim, ama seni değil, zavallı çocuk. Sen sen daha iyi bir soydan geliyorsun. Kötü bir tanrıya hizmet etmemen gerektiğini bilmelisin. Bu konularda hiç mantığın yok mu? Aradaki farkı anlayamıyor musun? Biz iyileriz, erdemlileriz, özgürlüğe, nezakete, şefkate ve sevgiye inananlarız. Turin bir tiran. Öldürüyor, yalan söylüyor, hile yapıyor, çalışıyor ve kendisine karşı çıkan herkesi hapse attırdı. Burası onun küçük zindanı, unutma yeri.

tüm rahatsız edici gerçeklerini, utançlarını ve korkularını sürgün ettiği yer. Ama o anahtar, ki haklı olarak babama ait olan, bizi dışarı çıkaracak. O anahtar elimdeyken, asırlardır süren haksız hapis cezasını ortadan kaldırabilirim. Onu bana getirin."

"Sana bir şey getirmek için burada değiliz," dedi Tressa.

"Yine de getireceksiniz. Bu yerde, ben en üstünüm." Ferrol ateşi alevlendirdi, mavimsi parıltı herkesin yüzündeki rengi söndürdü ve solgun ağaçları parlatmaya başladı. "Gidebileceğiniz hiçbir yer yok, saklanabileceğiniz hiçbir köşe yok. Ve sakın karıştırma, ben kardeşim gibi değilim. O iyi niyetli... ama aptal. Anahtarı bana getirin, suçlarınızı affedeyim. Bana karşı gelin, onu alırım. Ve benim için Sorun çıkarsanız, hepimizi Abyss'e atıp Typhon'larla sonsuza kadar kalmanızı sağlayacağım."

Cehennem ve Typhonlar. Brin zihninde notlar almaya çalıştı, ama dehşet içinde düşünmek zordu.

"O kadar güçlü olsaydın bize yalvarmaya gelmezdin," dedi Gifford.

Ateşten gözler parladı. "Buraya gel, sevgili çocuk," dedi Ferrol. "Benim krallığımda itaatsizliğin cezasının ne olduğunu sana göstereyim."

Gifford garip bir adım attı. Sakat olsa bile, daha az çaba ve mücadeleyle hareket ediyordu. Adım adım alevlere doğru sürünerek ilerledi, yüzü gerginlikten buruşmuştu.

"Kardeşimin prensliğinde acı yoktur," dedi Ferrol. "Sadece sonsuzluk vardır, sıkıcı, gri bir varoluş. Ama benim krallığımda, hatalarını hissedeceksin. Kaybedecek bir şey yoksa, kazanılacak ne var ki?"

Ateş daha parlak bir şekilde alevlendi, ortası beyaz bir ışıkla parıldıyordu, Brin görmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı.

"Yaklaş, sakat velet, ve hisset..."

Şiddetli bir tıslama ve duman patlamasıyla Ferrol'un yüzü alevlerle birlikte kayboldu. Kızıl parıldayan közlerin yanında, artık boş olan su tulumu ile Roan duruyordu. "Kötü ateş," dedi.

Beyaz Kule'nin Kraliçesi'nin ziyareti onları harekete geçirdi. Kimse o yangının külleri arasında kalmak istemiyordu. Rel'de olduğu gibi, bir yol vardı. Drome'un beyaz tuğlaları yerine, Ferrol'da sadece budaklı ağaçlar ve kurumuş kayaların arasında kıvrılan yıpranmış bir patika vardı. Yine de yol belliydi ve onlar yürümeye başladılar. Karar verilmesi gerekmiyordu, seçenekler üzerinde düşünülmesi gerekmiyordu. Gifford önde, Roan yanında yürüdü. Geri kalanlar, arazi ve engellere göre değişen rastgele bir şekilde onları takip ettiler, ancak Brin

sık sık kendini en arkada buluyor ve geriye bakıyordu. Moya'yı merak etmeden duramıyordu.

Drome onu yakalamış mıydı? İşkence görecekti miydi? Rel'de bu mümkün müydü?

Kraliçeyle ateşli karşılaşmalarından sonra Brin, Drome'un krallığının doğuştan gelen sıkıcılığının, Drome isterse askıya alınabileceğinden şüpheleniyordu.

Peki Tekchin'e ne oldu? Sonsuza kadar gömülü kalacak mı?

Brin, havuza girmekle karşı karşıya kalacağı en kötü şeyin bu olacağına emindi, ama artık o kadar emin değildi. Rel'e vardığında, Brin her şeyin yolunda gideceğinden emindi. İki kez ölmenin imkansızlığı ve

Malcolm'un ilahlılığı, başarılarını kesinleştirmişti. Kendini büyük bir maceranın içinde görüyordu, eski dostları ve ailesiyle yeniden bir araya geldiği bir macerada... Tabii ki, *Brin'in Kitabı'nı* hayal edebileceğinden çok daha büyük hale getirecek olan dünyanın gerçek doğasını öğrenmek için eşsiz bir fırsatı da vardı. O zamandan beri Brin, ölümden daha kötü bir şey olduğunu öğrenmişti ve Malcolm'un güvenilir olmayabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Kötü bir tanrı için mi çalışıyoruz? Drome ve Ferrol haklı mı?

Brin, Malcolm'u her zaman sevmişti. Malcolm nazik, arkadaş canlısı, sessiz ve biraz da garip biriydi, bu da onunla birlikte olmak rahat hissettiriyordu. Muriel'e kadar kimse onun hakkında olumsuz bir şey söylememişti. Muriel ondan nefret ediyordu. O Tetlin Cadısıydı, ama Brin'in beklediği gibi değildi. Çirkin, kötü bir cadı yerine, güzel, iyi kalpli bir kadındı. Sonra Arion'un iyi huylu olarak gördüğü Drome vardı. O, Malcolm'u *jilet parmakları ve taş botlarıyla* dünyayı yöneten kötü bir tiran olarak tanımlamıştı.

Şimdi de Ferrol benzer bir görüşle ağırlığını koyma sırası gelmişti.

Kötü bir tanrıya hizmet etmemek gerektiğini bilmelisin. Bu konularda hiç mi hissin yok? Aradaki farkı anlayamıyor musun?

Buna karşılık, Roan, cüceler ve Tressa Malcolm'a tapıyordu. Brin, Raithe'nin öldüğü gece demirci dükkanında tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Neden Tressa'nın ona bu kadar bağlı olduğunu anlayamıyordu. Konniger'in karısı erdemli bir kadın olarak bilinmiyordu.

Tressa, Malcolm'un kötülüğün tanrısı olduğu için ona ilgi duyuyor olabilir mi? Hepimize yalan mı söylüyor?

Diğerlerine söylemeyi düşündü — Moya hala onlarla olsaydı söylerdi — ama Nifrel'deki karanlık bir ormanda bir tanrı ve bir ayı peşlerindeyken, moralin zaten çok düşük olduğunu hissetti. Hala tutundukları tek umut ışığını onlardan çalmak istemedi. Malcolm'un kötü olması ihtimali

Roan ve Rain'i sarsacak ve Tressa'yı mahvedecekti. Bu yüzden, Brin artık görevlerine devam etmenin iyi bir fikir olduğundan emin olmasa da, başka bir

başka bir alternatifin olmadığını biliyordu ve karadan çok uzaktayken tekneye delik açmamanın en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Görünüşe göre sonunda haklı çıkmışsın, Tesh. Büyük Elan, seni ne kadar özledim.

O ne yapıyordu acaba?

Bataklıktan geri dönmüş müydü? Nyphron'u öldürüp, kederinden dolayı planını hızlandırmış mıydı? Duyduğumuz çan sesi Galantian liderinin ölümü müydü? Belki de Phyre'ye girdiğimizden bu yana yıllar geçmişti ve Tesh başka birini bulmuş, beni unutmuştu.

Karga onlarla kaldı.

Brin onu her zaman fark etmiyordu. Ormanda hiçbir şeyi görmek zordu. Dumanlı bir sis gibi bir kasvet dünyayı kaplamıştı. Bir de ağaçlar vardı, binlerce ölü beyaz çubuk vardı. Brown'ın neden bu kadar gürültü yaptığını anlamak kolaydı — dallar zayıf, kırılğan şeylerdi. Kemikler. Brin bastırmaya çalıştı ikisi arasında ve ikisi de kırıldı, yere çakıldı ve parçalara ayrıldı. Bu orman canlı bir şey değildi. İçinden geçen insanlar gibi, bu orman da ölmüştü.

"Nereye gideceksin?" Roan, Gifford'a açıklanamayan bir şekilde, mantıksız ve anlamsız cümleler kurarak sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bittiğinde, Phyre'nin hangi alemine gideceksin? Ferrol senin daha iyi bir soydan geldiğini söyledi. Ve öylesin. Senden daha cesur, daha sevgi dolu veya her yönüyle daha iyi birini tanımadım. Bence sen Alysine gideceksin."

"Hayır." Alaycı bir şekilde güldü. "Beni öyle gördüğün için böyle söylüyorsun. Rel'de olacağımdan eminim. Naraspu'un arkasında takılmanın başka bir şeye hak kazanacağımı sanmıyorum. İkimiz Brin'in ailesinin yakınındaki köyde bir yerimiz olacak. Ne güzel olur, değil mi?"

"Ya Rel'e gitmezsem?" diye sordu Roan. Fısıltısı giderek azaldı; bir farenin nefes alışışı bile onu bastırabilirdi. "Ya burada kalırsam?"

"Buraya mı?" Gifford bunu bir kahkaha ile takip etti. "Neden sen... oh." Durdu, kahkahası kesildi, sesi alçaldı. "Hayır. Hayır, buraya gelmeyeceksin."

"Burası kötü insanların gittiği yer, değil mi?" "Roan, sen kötü değilsin."

"Ama ben..."

Gifford durup ona tam olarak baktı. "Sen kötü biri değilsin, Roan. Değilsin."

"Nereden biliyorsun? Kimse nereden bilebilir ki?"

Brin cevabı dinledi, ama Gifford cevap vermedi.
Pop! Pop! Keskin sesler, o sessiz ve sakın yerde yankılandı. Ardından korkunç, kan donduran bir çığlık duyuldu.
"Bu portal mıydı?" diye sordu Brin titreyerek.
"Belki daha hızlı yürümeliyiz," dedi Gifford. "Ve bu yoldan çıkmalıyız," diye ekledi Tressa.
"Ya kaybolursak?" diye sordu Gifford.
"Kaybolamayız. Nereye gittiğimizi bilmiyoruz. Ve şu anda, bulunmak daha kötü olur bence."

Yoldan ayrılıp ormana doğru ilerlediler. Brin zorlu bir yol bekliyordu, ancak ağaçlar kırılğan kalmış, en ufak bir dokunuşta parçalanıyordu. Bu hem iyi hem de kötü bir durumdu. Yürümek kolaydı, ama peşlerinde olanların görebileceği belirgin izler bırakıyorlardı. Gürültüden bahsetmeye bile gerek yok. Brin bu yerin resmi bir adı olup olmadığını bilmiyordu, ama kafasında, bariz nedenlerden dolayı buraya Ölü Orman adını vermişti ve eğer bir gün yaşayanların dünyasına geri dönmeyi başarırsa, *Brin'in Kitabı'nda* buraya resmi olarak bu adı verecekti.

İleride onları bekleyen kargayı gördü. Karga, dalı kırmadan bir ağaç dalına konmuştu. Kuş, normal olmadığı için Brin'i rahatsız ediyordu. Bu düşüncenin absürtlüğü onu neredeyse güldürecekti, neredeyse.

Normal olan nedir ki?

Bu yerde, hiçbir fikri yoktu. Yine de, kuşun onları izlediğinden emindi. Bu normal bir şey olsun ya da olmasın, hoşuna gitmiyordu. Siyah, boncuk gibi gözleri ona ateşteki yüzü hatırlattı. İleride, ağaçlar seyrekleşmeye başlamıştı. Kemik Ormanı'nın sonuna yaklaşıyorlardı. Bunu düşündüğü anda, Brin bu ismi daha çok sevdiğine karar verdi ve zihninde not aldı.

Hareket sesi onları durdurdu. Arkalarından biri patikadan geliyordu ve bu sırada çok gürültü yapıyordu. Ağır ayak sesleri, dalların kırılma sesleri, homurtular ve hatta boğuk çığlıklar geliyordu. Hepsi içgüdüsel olarak çömeldi ve ana patikadan ayrıldıklarından beri oluşturdıkları ezilmiş odun tüneline geriye baktılar.

Tressa parmağını dudaklarına bastırdı ve hepsine yoğun bir bakış attı. Sesler kesilene kadar beklediler. Brin, zayıf sesler duyduğunu sandı. Sonra hareketler yeniden başladı, bu sefer daha yakındaydı.

"Başımız belada," diye fısıldadı Tressa. "Yoldan ayrıldığımız yeri gördü ve buraya geliyor."

"Gidin," dedi Gifford ve sessizce kılıcını çekti. "Ben burada kalacağım, onu yavaşlatacağım, en azından deneyeceğim. Geri kalanlarınız yardım aramaya gidin."

Kimse kıpırdamadı.

"Ciddiyim," dedi, olabildiğince sert bir ifadeyle fısıldayarak. "Gidin Gidin!"

Roan başını sallayarak ve koluna sarılmak suretiyle cevap verdi.

Beklerken Brin parlak bir ışık aradı ama göremedi. En azından Drome gelmemişti. Ama onları almaya hangi canavarı göndermişti?

Kısa süre sonra, iki başlı ve üç bacaklı bir figürün onlara doğru sendeleyerek geldiğini gördüler.

Brin kendini en kötüsüne hazırladı. Ağaçların kırılğan dalları arasından bulabildiği en sağlam sopayı kaparak eline aldı. Roan, Gifford'u bırakıp bir adım öne çıktı ve iki elini kılıcının kabzasına koydu. Rain, kazmasını çıkardı ve ayaklarını yere sağlamca bastı. Sonra, yaratık ağaçların gölgesinden çıktığında, Brin onun tek değil, iki tane olduğunu gördü. Bir erkek ve bir kadın yürümekte zorlanıyordu; biri diğerine destek oluyordu.

Brin, ikili karanlıktan çıkarken şaşkınlıkla bakakaldı. "Tesh?" dedi, kelime nefesiyle birlikte ağzından çıktı.

"Moya!" diye bağırdı Gifford.

Ya bu öbür dünyanın bir hilesi ya da Tesh oradaydı ve tek ayakla zıplayan Moya'ya yardım ediyordu.

"Brin!" diye bağırdı Tesh. "Bana yardım et!"

Keeper, sevinç ve kederin eşit oranda karıştığı duygusal bir fırtınayı bastırarak ileri koştu. Moya kurtulmuştu, ama yaralanmıştı ve Tesh oradaydı, ama bu onun öldüğü anlamına geliyordu.

"Moya!" Brin nefes nefeseydi. "Bacağın. Ne oldu?"

Kadın, alt dudağını ısırarak acıyı bastırıyordu. Yüzü terle kaplıydı ve vücudu titriyordu. Sol bacağı dizinin hemen dizinin hemen üstünden kopmuştu. Kan, taytının kumaşını ıslatmış ve kolunu lekelemişti; ek bir leke Moya'nın yüzünün bir tarafını karartmıştı. Yüzüne, yanağına yapışmış, sarayın zemininde dinlenirken aldığı beyaz kireçli toz vardı.

"Taşı hareket ettiremedim," diye özür diledi Tesh. O da kanla kaplıydı, ama yarası yoktu. "Kız sıkışmıştı ve blok çok ağırdı. Bu" — Moya'nın bacağının olmadığını işaret etti — "yapabileceğim tek şey buydu. Rel'de fena değildi. Moya hiçbir şey hissetmedi. Ama

, acı içinde çığlık atarak yere yığıldı. Onu neredeyse sürüklemek zorunda kaldım."

Tesh'in kemeri Moya'nın kütlesine sarılmıştı, ama bu yeterli değildi. Uzuu hala aralıklı olarak kan akıtıyordu.

"Onu yatır," diye emretti Brin. "Daha fazla baskı uygulamalıyız."

"Padera kemeri daha sıkı bağlamak için her zaman bir sopa veya balta sapı kullanırdı," dedi Roan

dedi.

"Doğru," diye ekledi Brin. "Al, bunu kullan." Savunma için aldığı sopayı Roan'a uzattı.

Roan turnikeyi sıkıca sıktı ve Moya ığlık attı.

Roan turnikeyi sıkıca sıktı ve Moya ığlık attı.

"Ateş yakıp, kütüğü yakarak kapatabiliriz," dedi Tesh. Roan başını salladı. "İyi fikir değil."

"Ne yapacağız?" diye sordu Gifford.

"Yardım bulalım," dedi Moya dişlerini sıkarak.

Tressa başını salladı. "Ferrol dışında bu lanetli diyarda bir şeyler yapabilecek biri olmalı."

"Ben giderim," diye gönüllü oldu Brin.

"Brin, dikkatli ol!" Tesh, ağaçların seyrekleştiiği yere doğru koşarken ona seslendi.

Brin her zaman hızlı bir koşucu olmuştu, ama öbür dünyada sanki uçuyor gibiydi. Ölü Ağaçların dallarını umursamadan parçaladı ve uzun bir süre sonra ağaçların arasından çıktı ve kendini açık bir ovada buldu. Hemen ötesinde, ufku şafak vakti güneşi gibi dolduran turuncu ve kırmızı bir parıltı gördü. Böylesine gri bir dünyada, o küçük renk parçası hoş bir manzaraydı, ama bu bir gün doğumu değildi. Parlaklık, uçuurumun kenarının altından yükseliyordu ve ışığı her şeyi daha karanlık hale getiriyordu. Kayalar ve kalan tekil ağaçlar, ufka uzanan parlak bir ışıltının karşısında mürekkep gibi silüetler haline geldi. Brin, çok aşağıdan, yaprakların arasında esen hafif bir rüzgar gibi zayıf bir uğultu duydu, ancak esinti ve neredeyse hiç yaprak yoktu.

Yürüyüş hızını yavaşlatarak, ne olduğunu görmek için aşağıya doğru sürünerek yaklaştı. Brin yeterince yaklaşımadan önce, ne olduğunu iyi bir şekilde tahmin etmişti. Güneş ışığından farklı olarak

güneş ışığından farklı olarak, bu ışık kıvrılıyor ve titriyordu. Ses rüzgâr değildi, sürekli bir sesler gürültüsüydü. Birkaç adım daha attıktan sonra, gördü. Ateş. Kanyonun tabanı bir cehennem gibiydi. Alevlerin arasında binalar gördü — neredeyse her tepe, kayalık ve zirvede devasa kaleler yükseliyordu. En büyük ve en görkemli olanı, vadinin ortasında yükselen beyaz bir kuleydi. Diğerlerinden daha yüksek ve dolunay kadar parlak olan bu tekil soluk parmak, Brin'in tahminine göre o dünyanın çatısı olan, dumanla kaplı siyah bir tavana uzanıyordu.

dumanın gökyüzünü kapladığı siyah bir tavan. Kaleler arasında hareket gördü ve ağzı açık kaldı. Yüzbinlerce, belki milyonlarca insan vadi tabanını doldurmuştu. Savaşıyorlardı.

Aşağıda olanlar Brin için anlaşılmazdı: bazıları erkek, bazıları kadın ve bir sürü canavardan oluşan karışık bir kalabalık. Aurochs'a benzeyen, ancak çok daha büyük olan yaratıklar, devasa ahşap kuleleri çekiyordu. Devler yanan kılıçlarla saldırıyordu. Yüzlerce yırtık pırtık bayrak, sonsuz askerlerin sıralarının üzerinde dalgalanıyordu. Her türden kanatlı yaratıklar uçuyor, dalış yapıp çaresiz kurbanları kapıyordu. Ateş topları, uzun kara duman izleri bırakarak sahada hızla ilerliyordu. Biriken çığlıklar, çarpışmalar ve kükremeler tek bir sarsılmaz sese karışıyordu, bir şelalenin taşa çarpması gibi sürekli bir gürültü. Her şey o kadar büyüktü, o kadar genişti, ama bu mesafeden o kadar küçüktü ki, Brin gözlerini odaklamazsa, bir ateşin közlerine bakıyor olabilirdi.

Hareket fark eden Brin döndü ve nefesini tuttu. Önündeki manzaraya önündeki manzaraya bakarken, ona doğru yürüyen siyah pelerinli bir kadının silüetini hemen fark etmemişti. Sessiz ve bir gölge gibi örtülü, kollarını kavuşturmuş bir şekilde yaklaştı. Yaklaştığında, Brin şimdiye kadar gördüğü en güzel varlığı gördü. Parlak, neşeli gözleri, mükemmel dudaklarından oluşan bir gülümsemenin üzerinde parlıyordu. Gözleri maviydi, saçları sarıydı.

Hiç de kadın değil. Bir Fhrey.

"Yardıma ihtiyacımız var!" Brin, bu kişinin kötü ya da Kraliçe'nin hizmetkarı olmadığını umarak çaresizce bağırdı. "Arkadaşım yaralandı, durumu çok kötü. Çok acı çekiyor."

"Nerede?" diye sordu Fhrey.

Brin açıklamak için zamanı olmadığını düşündü. Fhrey'in elinden tutup onu parçalanmış yoldan geri götürdü. Geri dönmeden önce, diğerlerinin kendilerine doğru geldiğini gördüler.

Moya, Tesh ve Gifford'un arasında, onlar onu taşımaya çalışırken duruyordu. Brin'i görünce durdular ve onu yere indirdiler, Moya acı içinde inliyordu.

Tüm gözler Fhrey'li yabancıya çevrildi, sonra da cevaplar için gergin bir şekilde Brin'e yöneldi. Moya'yı kurtarmak için acele eden Brin, verecek bir cevabı yoktu. Brin, yardım bulmakla görevlendirilmişti ve başarılı olup olmadığını bilmiyordu. "Ona yardım edebilir misin

Brin sordu.

Fhrey başlığını indirdi ve şok olmuş bir ifade ortaya çıktı, ama dikkati Moya'da değildi. Cüceye bakıyordu. "Adın *Rain* olabilir mi?" Ses tonu anlaşılmaz bir şekilde tekdüzeydi, vurgusu ihtiyatlıydı.

"Evet, benim," dedi.

"Demek doğruymuş." Fhrey başını salladı. "Şaşırtıcı." "Beni kurtarabilir misin dostum?" Rain, Moya'yı işaret etti. Fhrey ona baktı ve şaşkın göründü. "Tam olarak neyden?" "Aptal mısın?" diye homurdandı Moya. "Bacağım kesildi. Kanıyorum

!"

Moya karşılaştıkları herkesi aşağılamaya kararlı görünüyordu, ama Tekchin'i ve bacağının yarısını kaybetmek herkesi kötü bir ruh haline sokardı.

"Ona yardım edebilir misiniz, lütfen?" diye ekledi Brin.

Fhrey ona sanki eğlenmiş gibi gülümsedi. "*Lütfen* mi? Bu farklı." Rain'e, sonra tekrar Brin'e ve son olarak Moya'ya baktı. Omuz silkti. "Böyle nazik bir isteği nasıl reddedebilirim?"

Fhrey pelerinini açtı ve bileğini hafifçe çevirerek pelerini açtı ve Moya'nın vücudunun alt kısmına yerleştirdi. "Şimdi sakın ol. Rahatla. Her şey yoluna girecek."

Moya homurdandı, burnunun ucunda bir damla ter sarkarken, havayı içine çekip şiddetle dışarı üfledi.

"Bacağın iyi. Hiçbir şey yok..."

"Bacağım kesildi, seni aptal sürtüğ!" Moya acıdan titredi. Bir eli Gifford'un koluna sıkıca tutunmuş, diğer eli Brin'in elini sıkıyordu.

"Hayır, kesilmedi." Şimdi çarpıcı yeşil bir elbise giyen Fhrey hanımefendi, yatıştırıcı, kendinden emin, hatta otoriter bir şekilde konuştu.

"Sen delisin! Bacağım..." "İyi, sağlam ve kusursuz."

Brin, Moya'nın kızgın öfkesinin önüne asla çıkmazdı, ama yeşil elbiseli güzel bayan pes etme niyetinde değildi. Gözünü bile kırpmadı.

Fhrey'in sesi, sanki yaramaz bir çocuğa sabrını yitiriyormuş gibi, daha da sertleşti. "Şimdi, bu saçma sapan yaygarayı kes."

"Bacağım..." diye başladı Moya.

"Orada duruyor." Fhrey işaret etti.

O anda herkes aşağıya baktı ve nefesini tuttu. Pelerin altında iki bacak görünüyordu.

Moya ağzı açık bakakaldı.

"Devam et," dedi Fhrey tuhaf bir gülümsemeyle. "Ayağını sallayın." Moya, ayağının bir yandan diğer yana sallandığını izlerken ağzı açık kaldı.

Sonra sihirli bir numara gibi, yeşil giysili kadın giysisini geri çekti. Altında Moya'nın iki bacağı da görünüyordu. Kan yoktu ve taytının kumaşı bile zarar görmemişti.

"Bunu nasıl yaptınız?" diye sordu Moya, yüzündeki acı ve ıstırap kaybolurken. Fhrey kadını güldü. "Nifrel'e geleli çok olmadı, değil mi?" "Daha yeni geldik," dedi Tesh.

Hepsi şaşkınlıkla Moya'ya baktılar. Moya dikkatlice ayağa kalktı, bacağına denedi ve sonra gülümsedi. "Bir şey yok."

Brin ona sarıldı, öptü ve kucakladı. Sonra kendini Tesh'e attı. "Oh, kutsal Mari, seni ne kadar özledim!" Neredeyse ona saldırırcasına, Brin Tesh'i hızlıca öpmeye başladı. Kollarını ona doladığında, tanıdık kucaklamasını hissetti ve nefes alabilseydi, öpücüğü onu nefesini kesecekti.

"Tamam, tamam," dedi Fhrey ve iç geçirdi. "Vücutlar geri geldi, aşıklar yeniden bir araya geldi, şimdi elimizdeki önemli meseleyi ele alabilir miyiz?" Rain'e baktı.

Cüce kendini hazırladı. "Benden ne istiyorsun?" "Hiçbir şey. Sadece merakımı gidermek için buraya geldim ve görünüşe göre bir bahsi kaybetmek için geldim. Ama seni uzun zamandır arayan birini tanıyorum. Aslında, seninle tanışmak için oldukça sabırsızlanıyor."

"Ferrol mu?" diye sordu Rain temkinli bir şekilde.

"Öyle mi? O kaltak kraliçe için mi çalışıyorsun?" diye suçladı Tressa.

Tam o sırada karga tekrar ortaya çıktı, uçarak yakındaki bir dalın üzerine kondu ve dal, karganın ağırlığıyla sallandı. Brin, dalın kargayı taşıyabildiğine bir kez daha hayran kaldı. Karga, bir bakış kadar ağır olmalıydı.

"Beyaz Kule'nin Kraliçesi'ne sadakatim yok," dedi Fhrey. "Bu arada." Kargaya baktı. "Merhaba, Orin," dedi, sonra diğerlerine bakarak sordu, "Tanıştınız mı? O, kraliçenin hizmetkarı. Birçok hizmetkardan biri. Orin, kraliçenin gözü ve kulağıdır." Kafasını eğerek kargaya baktı. "Orin, umarım anlıyorsundur. Bu kişisel bir şey değil."

Onun sözlerinden korkmuş olan kuş daldan itti, ama sadece iki kanat çırpışından sonra yüksek bir *patlama* sesiyle siyah tüylerden oluşan bir bulut haline geldi! Herkes nefesini tuttu. Brin, bir zamanlar kuş olan tüylerin yavaşça yere düşüp küçük bir yığın oluşturmasını izlerken bir adım geri attı.

Fhrey, tüylerin düşmesini izlerken güldü. "Bu hiç eskimez."

Yaklaşık siyah tüyleri topladı. Tüyleri bir top haline getirip havaya attı. Havaya atıldıklarında, ölü yapraklar gibi kayıtsız bir zemine düştüler.

Kuşla birlikte konuşma da sona erdi. Brin, diğerlerini de havaya uçuracak mı diye merak etti. Diğerlerinin yüzlerindeki ifadelerden, hepsinin de aynı şeyi düşündüğü belliydi. Tek istisna Moya'ydı.

Keenig'in Kalkanı, hem fiziksel hem de mecazi olarak ayaklarını yeniden yere basmaya başlamıştı. Fhrey ile cüce arasına girdi. "Kim olduğun ya da ne istediğin umurumda değil. Rain ile bir sorunun varsa, benimle de bir sorunun var demektir."

"Kürkünü indirebilirsin. Rain ile bir sorunun yok. Ve bu arada, rica ederim." Fhrey ona tatlı bir gülümsemeyle baktı.

Moya sadece ona sert bir bakış attı. "Ferrol için çalışmıyorsan, ben... Sen kimsin ve Rain'den ne istiyorsun?"

"Adım Fen ve buraya sorun çıkarmaya gelmedim."

Moya ölü yapraklara bir bakış attı, başka bir şeyden şüphelendiğini ima ederek. "Neden buradasın?"

"Çünkü Beatrice'e, Rel Kapısı yakınlarındaki bu sırtta Rain adında bir Belgriclungreian olmadığını iddia ettim. Haklı olduğumu kanıtlamak için buraya geldim." Fen omuzlarındaki pelerinini düzeltti. "Bana bir iyilik kaybettirdiğin ve Beatrice'e övünme hakkı verdiğin için teşekkür ederim."

"Beatrice mi?" diye sordu Rain.

"Yüzyıllardır senden bahsedip duruyor."

"O kim?" diye sordu Rain. "Benim kim olduğumu nasıl biliyordu?"

"Uzun hikaye, ama şu anda anlatacak vaktimiz yok. Orin, Ferrol'un tek hizmetkarı değil. Kraliçe senin gelişini öğrenip seni aramaya gelmesi çok uzun sürmez."

"O zaten biliyor," diye mırıldandı Roan.

"Anlamadım? Ne dedin?"

"Biz kraliçeyle zaten tanıştık," dedi Gifford.

"Başarılıların dünyasında, yavaş ya da aptal olarak hüküm sürmezsin herhalde. Ama madem öyle, nasıl oluyor da hâlâ buradasın..."

"Roan onu ortadan kaldırdı," dedi Gifford gururla, elini tutarak.

Fen bir adım yaklaştı ve Roan'ı eleştirel bir ifadeyle inceledi. "Kaba olmak istemem ama Ferrol'u yenebilecek gibi görünmüyorsun."

"Gifford'a zarar verecekti," dedi Roan. "Grin the Brown'ı korkutmak için yaktığım ateşte onu yakacaktı, ben de ateşi söndürdüm."

Fen'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Roan'a, Gifford'a, diğerlerine ve sonra tekrar Moya'ya baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Moya.

"Sen acı içinde tek ayakla ormanda zıplıyordun." Roan'ı işaret etti. "Ve o bir ateş yakıp kraliçeyi söndürdü." Fen başını salladı. "Siz çok tuhaf bir grupsunuz."

Fen, ormanın içinden geçerek, Brin ile ilk tanıştıkları yere doğru yol gösterdi. Daha önceki endişelerine rağmen, Moya Fhrey'i takip etti ve diğerleri de Moya'yı takip etti. Diğerleri, yeniden bir araya gelen çifte biraz mahremiyet tanıdılar, bu yüzden Brin ve Tesh en arkada kaldılar.

"Tesh," dedi Brin, iki eliyle onun kolunu tutarak. "Senin burada olduğuna inanamıyorum.

burada olduğuna inanamıyorum. Seni çok özledim. Birlikte olmamızı istedim, ama zalim ve bencil davrandım. Çok şey için özür dilerim. Ama ne oldu? Buraya nasıl geldin?"

"Havuza girdim." Başını eğdi. "Ne oldu?"

"Bu kadar uzun sürdüğü için utanıyorum."

"Neden sürdü ki?"

"Nedenini biliyorsun." Tesh diğerlerine baktı. "Onlara söyledin mi?"

Brin başını salladı. "Neden

söylemedim ki?"

"Öbür dünyaya girmek zorunda kaldık; ailemle tanıştım ve Moya'nın hakaret ettiği yerel yetkililer tarafından arandığımızı öğrendim; sonra bir tanrı ile hikaye zamanı geçirdik ve kocaman tek gözlü bir canavarla kavga ettik; ondan sonra, Kraliçe Ferrol ve ölümsüz bir ayı ile savaşmadan önce bir sarayı yıktık." Omuz silkti. "Biraz meşguldük."

Tesh başını salladı.

Yürümeye devam ettiler ve Brin sabırla bekledi. Ona anlatacaktı, ama savaşta her zaman hızlı olan Tesh, konuşma konusunda yavaştı.

"Senin söylediğin şey," diye başladı Tesh sessizce, "benim *onlar* gibi olacağım ile ilgili. Neden böyle incitici bir şey söylediğini ve neden birdenbire benden nefret etmeye başladığını anlayamadım. Sinirlendim. Sen havuza girdikten sonra Muriel hala oradaydı. O da izliyordu. Ona dedim ki, 'Onun beni sevdiğini sanıyordum. Beni nasıl böyle terk edebilir? Bana bunu nasıl yapabilir?'

"Sonra o, 'Belki de senin onu gerçekten sevmediğini anlamıştır' dedi. "

'Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin!' diye bağırdım.

"Sonra şöyle dedi: 'Hayatının aşkı, başka birini kurtarmak umuduyla intihar etti ve senin tek düşünebildiğin bunun sana nasıl etkilediği mi? Ben uzman değilim, ama böyle acı bir toprakta aşkın iyi yetiyeceğini sanmıyorum.'"

Adam iç geçirdi. "Cadı beni terk etti. Yalnız başıma oturup o korkunç havuza bakakaldım. Elimde sadece senin batışının hatırası ve kendi düşüncelerim vardı."

"Neden ayrılmadın? Ejderha Kampı'na geri dönmedin?"

"Keşke senin haklı olduğunu anladığımı ve bir yol bulduğumu söyleyebilseydim. nefretimi yenmek için, ama öyle değildi. Dürüst olmak gerekirse... Sanırım acıdan dolayıldı. Bunun sona ermesini istedim. Son dakikalarını tekrar tekrar düşündüm, suya dalarken gözlerindeki korkuyu gördüm.

Hiç bu kadar dayanılmaz bir şey yaşamamıştım. Bununla yaşayamazdım. Havuz oradaydı ve ben ölmek istiyordum, bu yüzden atlamak en mantıklı seçenek gibi görünüyordu. En iyi çözüm değildi. Bu, her şeyde başarısız olduğum anlamına geliyor. Ailemi hayal kırıklığına uğrattım, klanımdaki görevimi ihmal ettim ve seni ölmemesi için ikna edemediğim için seni hayal kırıklığına uğrattım. Özür dilerim, Brin.

"Tesh, özür dileme. Özür dilemesi gereken benim. Seni bu duruma ben soktum. Sana o korkunç ultimatomu verdim. Ama Mari bana yardım etsin, biliyorum bu tamamen yanlış ama burada olduğun için çok mutluyum. Seni çok özledim."

Tesh başını salladı, ama üzgün kaşları her şeyi anlatıyordu. Onun sözleri yardımcı olmamıştı. Daha fazla konuşmak yerine, elini sıktı, öptü ve başını omzuna yaslayarak yürüdü.

Ağaçları geride bırakıp uçuruma ulaştılar. Aşağıda, savaş devam ediyordu. Her ikisi de Brin gibi bu manzarayı hayranlıkla izlediler.

"Bu bir savaş," dedi Gifford, yüzü turuncu ışıqla aydınlanmıştı.

Fen işaret etti. "Kral Mideon, Nifrel'deki en güçlü isyancı kalesine sahip. Aşağıdaki Belgriclungreian kalesi, bizim hedefimiz. Bu fırtınada senin can simidinin olacak."

Rain uçurumun kenarına adım attı. "Kral Mideon aşağıda mı?" "Evet. Ve Beatrice'in hatırı için, sana eşlik etmeye hazırım."

"Aşağıda mı?" diye sordu Tressa şok olmuş bir şekilde. "Orada bir savaş var, hem de çok büyük bir savaş!"

Fen, farkında değilmiş gibi kenardan aşağıya baktı. Alt dudağını dışarı çıkardı ve takdirle başını salladı. "Atella her zamankinden daha iyi gidiyor. Tabii ki, artık Havar da var." Sanki bir spor maçında arkadaşlarıyla konuşuyormuş gibi, sessiz ve rahat bir tonla ekledi: "Son

bu, düşünürseniz harika bir anlaşma.

Ama bu da yardımcı olmayacak; yine de Orr'u geçemeyecekler. Mideon, tek ejderhayla savaşma şansı var ve o kalesinden çıkmayacak." İğrenmiş, umutsuz bir ifadeyle başını salladı. "Ferrol, Orr'a sahip olduğu sürece,

dış duvarlarını bile aşamaz. Atella umursamıyor. O, sonsuza kadar aynı kapıyı çalacak. Ama onu Atella yapan da bu, değil mi

Değil mi? Binlerce yıl geçti, ama onun için kaybetmek bir şekilde hala yeni bir şey."

"Bu her gün oluyor mu?" diye sordu Gifford.

Fen başını salladı. "Evet, ama burada her gün aynı gün, değil mi? Şimdi, Ferrol'un ilgisini çektiğini düşünürsek, bu kolay olmayacak. Tek

Umudum, seninle birlikte olduğumu bilmiyor olması. Sadece yedi kişinin ormanda dolaştığını sanacaktır. Yardımımı reddedebilirsin, ama Ferrol'dan kaçmak istiyorsan, bu çıkıntıdan aşağı inmелisin ve ben atlamadan en hızlı yolu biliyorum, ki bunu yapabilirsin, ama hayal edilemeyecek kadar acı verir. Ve eğer hepiniz bunun gibiyse" — Moya'yı işaret etti — "kendinizi toparlamanız çok uzun sürer."

Fen bilinmeyen bir dil konuşuyormuş gibi birbirlerine baktılar.

"Ee?" diye sordu. "Yardımımı istiyor musunuz?"

"Evet demek istiyorum," dedi Gifford.

"Ben değilim," diye karşılık verdi Tressa, kollarını kavuşturarak. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Moya'ya yardım etti," dedi Brin.

"Bu onun kim olduğunu ya da neyin peşinde olduğunu bana söylemiyor."

"Benim hakkımda bilgi mi istiyorsun?" Fen, sanki önemsiz biriymiş gibi şaşırmış görünüyordu. "Zaten benim Fhrey olduğumu biliyorsun, ya da hayattayken öyleydim. Bu çok açık olmalı. Aşağıda kendime ait bir kule var. Buradan zar zor görebilirsin. Bulwark'ı sık sık ziyaret ederim; orası Mideon'un kalesi. Silahlı muhafızlar olmadan içeri girmesine izin verdiği birkaç Fhrey'den biriyim. Bir tür dostluk diyebileceğin bir şeyimiz var, en azından ortak bir geçmişimiz. İronik, çünkü hayattayken ölümcül düşmanlardık. Yeni kurduğumuz işbirliği benim için çok önemli. gurur duyuyorum."

Rain nefesini tuttu ve iki adım geri attı. "Ne oldu?" diye sordu Moya.

"Onun kim olduğunu biliyorum." Rain, Fhrey'e suçlayıcı bir şekilde parmağını doğrulttu. "Ylfe'nin Karanlık Büyücüsü. On binlerce insanımı öldürdü."

"Öldürmedim! Bu saçmalık." Fen başını salladı, sonra üzgün bir sesle ekledi, "Yüzbinlerce kişiyi öldürdüm."

"Yüzbinlerce mi?" Tesh şaşkınlıkla sordu.

"Ben de artık onun kim olduğunu biliyorum," dedi Brin. "Arion bana hikayeler anlatırdı... kitabım için. Onu adeta taparcasına severdi."

"Arion mu?" Fen şaşkınlıkla sordu. "Arion Cenzliyor mu? Benim Arion'umu mu tanıyorsun?"

"O bizim arkadaşımızdı, o..." "O muydu?"

"Evet," dedi Brin. "Fhrey ile savaşımızın ilk muharebesinde öldü. Bu yıllar önceydi."

"Öyle mi?" dedi Fen. "Neden onun geldiğini duymadım acaba?" "O Rel'de."

"Gerçekten mi? O ne yapıyor... Ah, sanırım bu mantıklı. Tüm yeteneklerine rağmen, o her zaman basit bir ruhluysa."

"Sence bu Fhrey kimdir?" diye sordu Moya Brin'e.

"Burada durduğumu biliyorsun," dedi Fen alaycı bir şekilde, kollarını taklit bir hakaretle kavuşturarak.

Brin ellerini Fhrey'e uzattı. "Bu Fane Fenelyus Mira, Arion'un sevgili akıl hocası. Lothian'dan önce Fhrey'in hükümdarı ve ilk Miralyith'ti. Tek başına Mador Dağı'nı ve Avempartha kulesini yarattı."

Fen gülümsedi. "Bence burada işler biraz daha az resmi." "Ona güvenelim derim." Brin, Moya'ya baktı. "Keeper olarak resmi görüşüm

."

Moya dudaklarını yaladı, sonra bacaklarına baktı. "Bana uyar." Fenelyus'a baktı. "Bu arada yardımın için teşekkürler. Peki, ne yapacağız?"

Fenelyus gülümsedi. "Hızlı seyahat ediyoruz. Şu andan itibaren, bir yarışın içindeyiz." Aşağıdaki şiddetli çatışmaya baktı, sonra Rain'e. "Bir kez olsun, biraz eğlenebileceğim. Sonunda, kazanabileceğim bir savaş olabilir. Beni takip et."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GERİ DÖNÜŞÜ OLMAYAN NOKTA

Sanatçılar çok güzel şeyler yaratabilirler. Suri, sanatçı olmanın kelebeğe dönüşmek gibi olduğunu sık sık anlatırdı. Bu yüzden Suri'nin en büyük eseri kendisinin olup olmadığını merak ediyorum.

— BRIN'İN KİTABI

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Makareta, Vasek'in kapısına vardıklarında Imaly'ye. Imaly, kızın yüzünde tanıdık bir sıkıntı ifadesi gördü. Imaly onu ilk kez yanına aldığı anda Makareta, gözleri fal taşı gibi açılmış, ürkek bir tavşandı. Aradan geçen altı yıl içinde genç Miralyith sakinleşmişti; depresyonun ardından paniğin yerini melankolik bir kabullenme almıştı. Şimdi tavşan geri dönmüştü, ama artık zararsız bir tavşan değildi.

"Gerekirse onu öldürürüm."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye cevapladı Imaly, sesini alçak ve sakin tutmaya çalışarak. Dışarıdan sakin görünse de, Küratör dehşete kapılmıştı ve bunun sebebi

barındırdığı bir kanun kaçağını kanunların baş uygulayıcısına tanıtmak üzere olduğu için değil. Bu, karar anıydı. Sınırı geçmek üzereydi ve geri dönüşü yoktu. "Sadece başlığını takılı tut. Kış ve hava soğuk, kimse bunu garip bulmaz. Vasek'i bana bırak. Tek kelime etme, hiçbir şey yapma. Bizi bekliyor."

"Sen mi demek istedin?"

"Hayır, bizden bahsediyorum. Ona bir Miralyith getireceğimi söyledim." "Ama özellikle beni kastetmedin, değil mi?"

"Sorun olmaz."

"Sen öyle diyorsun." Makareta parmaklarını esnetmeye başladı. Imaly iç geçirdi. "Bak Mak, bu iş zaten yeterince hassas.

Şimdi, işbirliği yapacak mısın, yoksa eve geri dönelim mi? Gelmeyi kabul ettin, ama tavrın işleri zorlaştırıyor."

Makareta hiçbir şey söylemedi ve Imaly bunu onay olarak kabul etti. Gizemlerin Efendisi'nin küçük evinin kapısını hafifçe çaldı. Bir saniye sonra kapıyı açtı ve onları içeri davet etti.

Selam vermedi. Vasek, mobilyaları kadar konuşmasında da aynı derecede sert ve soğuktu. "Peki, bu kim?" diye sordu, kapıyı arkalarından kapattıktan sonra. "Bu gizem de neyin nesi?"

Imaly bu soruyu bekliyordu. Bu, gün bitmeden atlaması gereken birçok hayatı tehdit eden engelden ilkiydi. Imaly seçeneklerini değerlendirdi ve kulağa çılgınca gelse de gerçeği söylemeye karar verdi. Vasek'e yalan söylemek çok riskli bir kumardı. Eğer o da onun tarafında olmazsa, hiçbir şey işe yaramazdı.

"Yalnız mıyız?" diye sordu Imaly.

Vasek başını salladı. "Yatak odamdaki Rhune hariç."

"Başlığını çek," diye talimat verdi Imaly ve Makareta, bariz bir endişeyle talimatı yerine getirdi.

Bir nefes, bir sendeleme, bir alarm çılgılığı... Imaly bu tepkilerin hiçbirine şaşırmazdı, ama Vasek sadece başını salladı.

"Suikastçı adayı ne oldu acaba?" Makareta'yı dikkatle inceledi ama Imaly'ye seslendi: "Bunca zamandır seninle miydi?"

"

Miralyith ona sert bir bakış attı. "Seni ilgilendirmez." Vasek gözlerini kısarak dudaklarını sıkıca kapattı.

"Mak!" diye bağırdı Imaly ve kışkık pelerini çıkardı. Giysi onu terletiyordu.

Tabii, elbette, bunu yapan pelerin.

"Makareta haklı. Buraya nasıl geldiği seni ilgilendirmez. Sana bir Miralyith getireceğimi söylemiştim, işte burada. Buradan ayrıldıktan sonra, onu gördüğünü unutabilirsin."

Vasek, Makareta'ya sert bir şekilde bakmaya devam etti. "Elimden geleni yapacağım." "Umarım bu yeterli olur."

"Imaly," Vasek ona yavaş, ciddi ve kesinlikle uğursuz bir tonla konuştu, "bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Rhune gerçekten Sanatı'na sahipse, bu Nyphron'un başından beri planladığı tuzak olabilir: onu Estramnadon'un kalbinde serbest bırakmak hepimizi yok edebilir."

"Makareta bir Miralyith ve üstelik çok güçlü bir Miralyith. Öngörülemeyen sonuçlarla başa çıkabileceğinden eminim. Ayrıca, başka seçeneğim yok. Yıkım, zaten doğruca gittiğimiz yer; hangi yolu seçtiğimizin önemi yok. Daha iyi bir önerin varsa, dinleyelim."

Vasek'in önerisi yoktu ve kenara çekildi.
Imaly kıza döndü. "Mak, hazır mısın?" Makareta, gözleri hala Vasek'teyken başını salladı.
"Tamam o zaman. Hadi yapalım şunu, Ferrol hepimizi korusun."

Kapı açıldığında Suri, Vasek'in yatağında uyukluyordu. İki kadın Fhrey içeri girdi. Imaly ilk girdi. İkincisini tanımadı.

"Suri, bu Makareta," dedi Imaly. "O bir Miralyith." İkisi birbirlerine baktılar.

"Merhaba de, Mak," diye teşvik etti Imaly.

"Merhaba," dedi Makareta sert bir sesle.

"Merhaba," diye cevapladı Suri. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Makareta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Imaly sinirli bir şekilde yüzünü elleriyle sildi. "Neden bu kadar şaşırdın? Sana onun bir Miralyith olduğunu söylemişim, en azından Rhune versiyonu. Suri, tıpkı senin gibi Arion Cenzlyor'un öğrencisiydi. Ve biz Onun ejderhaları çağırma gücüne sahip olduğuna inanıyor — bu, fane'in kendisinin bile yapamadığı bir şey. Ama Fhrey dilini öğrenmiş olmasına şaşırdın mı?

"Sadece..." Makareta Imaly'ye baktı ve kaşlarını çattı. "Üzgünüm." "Bana söyleme, ona söyle. Hakaret ettiğin kişi o."

Suri, bu yeni Miralyith'i anlamakta zorlanıyordu. Arion, Jerydd, Lothian veya Mawyndulë'ye hiç benzemiyordu. Kötü veya zalim bir izlenim vermiyordu, ama fazla konuşmuyordu. Sanat olmadan, Suri'nin yargılayabileceği pek bir şey yoktu.

Makareta Suri'ye baktı. "Ben öyle demek istemedim..." Başını Imaly'ye doğru eğdi. "Bana hiçbir şey söylemiyor, ama benim her şeyi bilmemi bekliyor." genelde dokuma yapabiliyorsun? Akorlara dokunabiliyorsun, ama bu seni engelliyor mu?"

Suri başını salladı.

Makareta metal bandı inceledi, sonra Imaly'ye baktı. "Üzerinde bir mühür dokuması var. Onu kesmen imkansız. Büyü garip bir şekilde karmaşık. Sadece dış tarafta, sanki boyanmış gibi."

"Alt tarafında Orinfar işaretleri var," dedi Suri.

"Bu her şeyi açıklıyor." Makareta başını salladı. Sonra sempatik bir ifade belirdi. "Bunu takmak nasıl bir şey?"

"Kör, sağır ve uyuşmuş gibi," dedi Suri. Sonra ekledi, "Ve yutmak zor."

"Çıkarabilir misin?" diye sordu Imaly.

"Kolayca. Örgüyü çıkardığımda kilidi açabilirim ve yaka ayrılır."

"Orinfar ne olacak?" diye sordu Imaly. "Onları ortadan kaldırmak için bir dokuma var mı?"

Makareta başını salladı. "Hayır. Orinfar hem engeller hem de sanata karşı da dayanıklıdır." Suri'ye dönerek yakayı işaret etti. "İzin verir misin?" Suri başını salladı.

Makareta yaklaşıp yakayı inceledi. "Sadece bronz; işaretler muhtemelen kazınmış. Bu da neden bu kadar sıkı oturduğunu açıklıyor, kurcalamayı zorlaştırmak için. Ama yaka çıkarılıp açıldığında, Orinfar'ı etkisiz hale getirmek çok da zor olmayacak. Tüm sembollerini ortadan kaldırmamız gerekmiyor, sadece birkaçını tahrip etmek. Vasek'in bir keski ya da benzeri bir aleti vardır. Gerekli ayarlamaları yapmak sadece birkaç dakika sürer. Sonra onu geri takıp mührü geri koyabilirim ve kimse farkı anlayamaz. Ama... "Ama ne?" diye sordu Imaly.

Makareta başını salladı ve eliyle Suri'ye doğru dairesel bir hareket yaptı. "Şu anda, sanatsal açıdan, onun bulunduğu yerde ölü bir alan var. Orinfar'ın yarattığı bir boşluk. İşaretleri ortadan kaldırdığımızda, bu da yok olacak."

"Bu iyi değil," dedi Imaly. "Kimse bizim..."

Makareta elini kaldırdı. "Doğru engelleme dokumasıyla, aynı tür bir boşluk yaratabilir. Bununla, Lothian ya da bu konuda herhangi bir Miralyith, onun Sanatsal yeteneklerini algılayamayacak. Arion henüz öğretmediyse, ona nasıl yapılacağını öğretebilirim."

Imaly, kısmen rahatlamış, kısmen endişeli bir nefes aldı. "Suri, son konuşmamızda söylediklerimin her kelimesinde ciddiydim. Senin yaptığın gibi ben de aynı inanç sıçramasını yapacağım. Barış için hayatımı senin ellerine teslim ediyorum. Sana güveneceğim." Derin bir nefes aldı. "Mak o tasmayı çıkaracak. Bunu yaptığında, bana, Mak'a veya Estramnadon'daki başka kimseye zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Suri bunu düşündü ve sonra cevap verdi, "Sen anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdiğin sürece... evet."

"Ve Lothian'a ejderhaları yaratmanın sırrını söyleyeceksin, değil mi?"

"Yapacağım, ama sen de söz verirsen" diye tereddüt etti. Imaly'nin yüzündeki gerginlik ve anlaşmalarının ayrıntılarına girmekten kaçınması, Makareta'nın ona güvenmediğini gösteriyordu. "Fane ordusunu Nidwalden Nehri'nin ötesine geçiremeden önce sen de üzerine düşeni yap. Halkımın saldırıya uğramasına izin vermeyeceğim."

Yaka çıkarılsa bile, anlaşma hala tek taraflıydı. Suri, anlaşmanın kendi payına düşen kısmını önce yerine getirmek zorunda kalacak ve bu da onu dezavantajlı bir duruma sokacaktı. Ama Suri, ne Imaly'nin ne de fane'in bilmediği bir şey biliyordu. Gilarabrywns'ın menzili sınırlıydı. İlk birkaç ejderhanın şehirde yaratılacağını tahmin ediyordu. Kule yakınındaki nehir kıyısında yaratılsalar bile, bu yaratıkların hiçbiri yaratık Harwood'un ötesine geçemeyecekti. Ejderha Kampı menzil içinde olmayacaktı ve bölgedeki tüm birlikler oraya çekilebilirdi. Imaly sözünü tutmazsa, Suri durumu düzeltmek için zaman kazanmış olacaktı. Sonuçta... Sanat'ı tekrar ele geçirmiş olacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KARANLIĞA İNİŞ

Ferrol'un hüküm sürdüğü şiddetli ateşin içinde, inanç, sevgi ve umut, güvenli bir yere konmak için arayan üç narin kar tanesi gibidir, ancak böyle bir sığınak yoktur. — BRIN'İN KİTABI

İzledikleri dar yol, keskin virajlarla doluydu ve ani düşüşlerle çevriliydi. Sivri kayalar, kemikli kökler, dalların karışıklığı ve loş ışık, dikkatli olmayı gerektiriyordu. Yolculuğun büyük bir kısmı, vadideki savaşın uzak ama bol ateşleriyle dolaylı olarak aydınlatılıyordu. Tesh daha önce böyle bir manzara görmemişti. Alon Rhist kapısının üzerindeki duvarda dururken, binlerce elf ve devin Rhulyn ve Gula ordularıyla çatıştığı Grandford Savaşı'na tanık olmuştu. Kolektif hafızada, bu savaşın boyutu ve önemi o kadar artmıştı ki, o da sanki tüm canlılar dünyanın kaderini belirlemek için bir irade savaşına girmiş gibi hatırlıyordu. Ancak Grandford Savaşı, o vadide olanlara kıyasla köy çocuklarının kavgası gibiydi.

Yoldan savaş artık göremiyordu çünkü yol - iki fit genişliğindeki çıkıntıya yol denilebilirse - kayalıkların etrafında dolanıyor ve devasa bir taş uçurumun yüzündeki girintilerden geçiyordu. Sadece kayaları aydınlatan birçok ateşin parıltısı savaşın devam ettiğini kanıtlıyordu. Bu iyi bir şeydi. Yüzlerce fit yükseklikte yükselen o kadar çok ateşli dumanın görüntüsü, devasa savaş araçları ve uçan canavarlarla dolu gökyüzü, sanki balık sürüsü gibi, onun dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Bu savaş, hayal bile edilemeyecek büyüklükte, yakınında bulunsa bile inanması imkansız bir savaştı. Yolun genişliği ve düşüşün uzunluğu göz önüne alındığında, görüşünün engellenmesi en iyisiydi.

Fenelyus onlara öncülük etti, sanki sakın bir gölün etrafındaki kumsalda yürüyormuş gibi tehlikeli patikada dolaştı. Sık sık arkasını dönüp soruları yanıtladı, ama yürürken *geriye doğru*. Tesh elini duvara dayadı ve adım atmak yerine süründü

adım atmak yerine sürünerek ilerledi. Taşın aşırı derecede pürüzlü ve deliklerle dolu olduğunu fark edince, tüm süreç zorlaştı. Kayaya dokunmak sadece hoş olmayan bir şey değil, aynı zamanda acı vericiydi.

İlk kez Brin ve Rain yürüyüşün başında yer alırken, o ve Tressa geride kalmıştı. Ith Bataklığı'nda olduğu gibi, Tesh bir kez daha Brin'in bu kadar öne geçmesine izin verdiği için pişman oldu, ama bunu düzeltmenin, ona yetişmenin bir yolu yoktu. Bir adım atmak için bile zorlanan Tressa'yı geçmeye cesaret edemedi. Bir an gözünü ayırınca, Tesh Brin'in kollarını sallayarak yürüdüğünü görünce şaşırdı. Rain de aynı derecede rahat görünüyordu ve ikisi yolun üzerindeki bir çukuru atlayınca Tesh hayretle nefesini tuttu.

Tesh kendi korkusunu anlayamıyordu. Sebek ile savaşmış, ölümcül Fhrey okçularını avlamış ve bir çamur havuzunda boğulmuştu. Bundan daha kötüsü olamazdı diye düşünüyordu. Yine de bu çıkıntı onu dehşete düşürüyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir? Ben öldüm. Neden korkuyorum?

Phyre, onun için kafa karıştırıcı bir yer olmuştu; hiçbir şey ona inandırıldığı gibi değildi. Büyük savaşçılar, yeşil tarlaların bulunduğu güzel bir ülke olan Alysın'e gitmeleri gerekiyordu. Oysa o, sıkıcı, gri bir dünyaya girmiş ve burada anne babasının hayaletlerini görmüştü. Nyphron'un Galantianlarına karşı savaşarak onların intikamını aldığını gururla anlattıktan sonra, babasının teşekkürlerini bekliyordu. Ancak bunu alamadı ve babasının cevabı Tesh'i şaşırttı: "Bir dilek hakkım olsaydı, o gün bizimle birlikte ölmeni dilerdim. Öyle olsaydı, sen hala bizimle olurdun. Şimdi ise o seninle olacak."

Tesh, babasının kimden bahsettiğini, onun kim olduğunu sormuştu, ama annesi o anda ağlamaya başlamış ve beyaz tuğlalı yoldan koşarak uzaklaşmıştı. Gözleri yaşlarla dolu olan babası, tek kelime etmeden annesinin peşinden gitmişti.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu, ama en azından Brin'i bulmuştum.

Birçok kişiden, beyaz tuğla yol boyunca Rel'in derinliklerine doğru gittiğini öğrendikten sonra, yola çıkmış ve bir felaketin ardından Nifrel'in kapısına varmıştı. İnanılmaz bir taş kale, bir tür saldırı sonucu yıkılmıştı. Girişten molozlar dökülmüştü. Brin'in içeride olduğundan korkan Tesh, dikkatlice içeri girmişti. Bacağı dev bir mermer levhanın altında sıkışmış olan Moya dışında kimseyi bulamamıştı. Moya, Tekchin'in diğer taşların altında gömülü olduğunu ve geri kalanların Nifrel'e açılan geçitten kaçtıklarını açıkladı. Yıllarca süren savaşlar, Tesh'i uzuvları kesmenin gerekliliğine alıştırmıştı. Başka bir seçenek görmeyince kılıcını çekti. Kılıcıyla Moya'yı kurtardığında, Moya ses çıkarmadı. Belki şokta olduğu içindi. Sebep ne olursa olsun, Tesh çılgın atmaması hoşuna gitmişti, çünkü o

kimsenin onların varlığından haberdar olmasını istemiyordu. Onu kucaklayıp yıkık kaleden dışarı taşıdı ve geçitten geçirdi. Diğer tarafa ulaştıktan sonra çılgınlık başladı.

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedi Tressa, yolun eksik kısmına ulaştığında durarak.

"O kadar da *uzak* değil," dedi Gifford, diğer taraftan geriye bakarak ve son kelimeyi özellikle vurgulayarak,

"O kadar da uzak değil," dedi Gifford, diğer tarafa bakarak ve son kelimeyi vurgulayarak, *rrr* sesini doğru telaff

Tressa dizlerinin üzerine çöktü, sonra da karnının üstüne yatarak kenardan aşağıya baktı. "Dibi yok. Dibi yok!"

"Aşağıya bakma," dedi Roan. O da durmuş, Gifford'un omzunun üzerinden bakarak destek olmaya çalışıyordu.

"Delirdin mi? Gözlerim kapalı atlamamı mı istiyorsun? Mari adına, nasıl geçeceğim... geçeceğim... Bunu yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin," dedi Gifford, hatta şaşkın bir şekilde. Sanki Tressa'nın itirazlarını bir tür şaka gibi bulmuş gibi yüzünde bir gülümseme vardı.

"Hayır, o haklı. Bu delilik," dedi Tesh. "Başka bir yol olmalı."

"Teşekkürler!" dedi Tressa.

Gifford şok olmuş bir şekilde Roan'a baktı. "Ama... bu sadece *küçük* bir boşluk. Neredeyse üzerinden atlayabilirsin. İşte..."

Tesh'in dehşetine rağmen, Gifford geri atladı. "Gördün mü? Unutma, ben sakatım."

Yerinde dönerek tekrar zıpladı, sonra arkasını döndü ve ellerini sallayarak onları çağırdı. "Şimdi siz."

Tressa ve Tesh birbirlerine baktılar. Gifford'un şaşırtıcı bir cesarete sahip olduğu efsanesine dair herhangi bir şüphe varsa, o anda ortadan kalktı. Ayrıca açıkça biraz deliydi. Tesh'in midesi, boğazına kadar çıkmıştı. Tressa ona yaslanmıştı ve dürüst olmak gerekirse, hangisinin titrediğinden emin değildi.

"Göründüğünden daha kolay," dedi Roan. Sesi çok daha ciddi ve anlayışlıydı, ama belli ki kocası kadar deliydi.

"Kaybedecek bir şey yok. Kaybedecek bir şey yok. Kaybedecek bir şey yok," dedi Tressa, duygularıyla tamamen çelişen bir şekilde.

Sonra "Malcolm bana güç ver" diye devam etti.

İleri koştu ve atladı.

Tesh, kadın havada uçarken nefesini tuttu ve kadın karşı tarafa güvenli bir şekilde indiğinde Gifford onu kollarının arasına aldı. Kadın titreyerek ağladı. Gifford ona baktı. "Hadi ama Tesh, elfler sana ok attığında gözünü bile kırpmıyorsun. Bir taştaki çatlağı atlamak ne ki?"

Çatlak mı? Ciddi mi bu adam?

Gifford cesur değildi, hiç de bile, adam deliydi.

Ama Tressa atladi. Çok atletik biri değil, ama karşıya geçti. Peki neden bu benim için bu kadar zor?

"Ne oldu?" Moya önden seslendi. "Tesh'in çatlağı atlamasını bekliyoruz," dedi Gifford. "O küçük boşluğu mu kastediyorsun?" diye sordu Brin.

Küçük boşluk mu? Herkes aklını mı kaçırdı?

Gifford bir kez daha imkansızı başardı ve serbest kalan Tressa'nın *etrafından* dolaşarak uçuşunun kenarına sarıldı.

Gifford kollarını uzattı. "Tressa'ya yaptığım gibi seni de yakalayacağım."

Tesh başını salladı. "Eğer gelirsem, atlarsam, seni de düşürebilirim."

Gifford sırtıttı. "Bunun imkansız olduğuna eminim." "Ben senden daha ağırım. Bu gerçek bir risk."

Gifford gülmemeye çalıştı ama başaramadı. "Bu riski alacağım." Tesh derin bir nefes aldı ve havanın içeri girerken titrediğini hissetti.

Neden bu kadar korkuyorum? Daha önce hiç yükseklikten korkmamıştım.

Şu anda olduğu kadar hiçbir şeyden korkmamıştı — Sebek ile savaşmaktan ya da o berbat havuza girmekten bile; Brin'e veda etmek bile bu kadar zor olmamıştı. Tesh bir adım atmaya çalıştı ama yapamadı. Ayakları onu dinlemiyordu.

"Tesh?" diye seslendi Brin. Geri döndü ve diğerlerinin *etrafında* dolaştı. "Ne oldu?"

"Bu... bu çok uzak. Sanmıyorum... Nasıl yapabileceğimi bilmiyorum..."

Yola baktı, yüzünde şaşkınlık belirdi. "Gecikmenin sebebi bu mu? Sadece bir çatlak."

Brin, Gifford'un yanından geçti. Diğer tarafın en ucuna kadar yürüdü. Ayakkabısının burnu uçuşunun kenarından sarkıyordu. Endişeli bir ifadeyle ona baktı, sonra elini uzattı. "Elimi tut."

Elini mi? O bir mil uzakta!

Ona dokunabilse bile, dokunmazdı. "Hayır, ben de seni aşağı çekip seni de aşağı çekeceğim."

Ona deliymiş gibi baktı. "Çekmezsin."

"Yapacağım." Aşağıdaki karanlığa, sonsuza dek uzandığını bildiği derinliklere baktı.

"Tesh? Bana güveniyor musun?" Sesi, bakışlarını onun yüzüne çekti. "Güveniyor musun?"

Güvenmek istiyordu ve geçmişte de hep güvenmişti, ama ona "Sen dünyayı bir canavardan kurtarmıyorsun. Onun yerini alıyorsun." dediğinde gözlerindeki tiksintiyi hala hatırlıyordu. O zamanlar çok fazla acıtmamıştı, ama şimdi acı geri gelmişti. O anın acısı yeniden alevlendi, bedeninde değil daha derin bir yerde yeniden alevlendi.

Brin'in gözleri yoğunlaştı. O, bir dakika önce hafifmeşrep, aşk acısı çeken bir kadıncık, bir dakika sonra başka birine dönüşebilme yeteneğine sahipti: daha bilge, daha güçlü birine. Yüzü yumuşadı, şefkat ve anlayış doldu. "Tesh, sen öldün... beni takip etmek için kendini öldürdün." Ayak parmaklarının sarkık olduğu uçuruma baktı. "Gerçekten şimdi duracağın mı?"

Tesh titriyordu.

"Elimi tut, Tesh. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Bunu bilemezsin."

"Bana güven."

Elini kaldırmak ve ayaklarını kenara yaklaştırmak için tüm iradesini kullanması gerekti. Aşağısı çok derindi ve o çok uzaktaydı. Sonra, sanki sihir gibi, onun elinin elini tuttuğunu hissetti ve onu çekti. Dengesi bozuldu, düşmeye başladı ve çılgılık attı.

Bir saniye sonra, Brin'in kollarındaydı. Kız onu tutuyordu, o minik eller sıkıca sarılmıştı ve ona güven hissi veriyordu.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Nefesini toparlaması için ona bir dakika verdi - nefes almamasına rağmen nefes almaya ihtiyacı olduğunu hissetti - sonra onu kendisiyle birlikte ileri çekti. O bunu yaparken, o cesaretini toplayıp arkasına baktı. Çatlağı aradı ama göremedi. Geniş, aşınmış bir patikanın taşında sadece küçük bir boşluk vardı.

Geri kalan yolculuk daha kolaydı. Çatlağın uzak tarafındaki geniş ve lüks çıkıntı, engellerden yoksundu. Tesh, sık sık arkasına bakarak onun hala yanında olup olmadığını kontrol eden Brin'in hemen arkasında yürümeye devam etti. Bir şey, o boşluğu geçmeyi imkansız hale getirmişti. Bir tür büyü olduğunu tahmin etti ve kaynağını uzaklarda aramasına gerek yoktu. Rain ona Karanlık Büyücü demişti ve o bir Fhrey'di, bir elf.

Moya onun yardımını kabul ettiğinde Fenelyus'a güvenmemiştir, Tressa da öyle. *Onu takip etmemeye oy veren ikimizin bu kadar çok sorun yaşaması bir tesadüf mü?*

Fenelyus'a katılmak bir hataydı. O zaman da bunu biliyordu ve birlikte oldukları süre uzadıkça buna daha da ikna olmuştu. Attığı her adımda kendini daha ağır hissediyordu ve sadece yürümek bile zorlaşıyordu.

Daha fazla büyü mü?

Vadi tabanına ulaştılar ve karanlık bir köşeye vardılar. Yine bir ormandaydılar, bu sefer ölü çam ağaçlarıyla dolu bir ormandı. Gri iğneler dallarda kalmış, ağaçların arasında puslu bir sis illüzyonu yaratıyordu. Tesh, bir zamanlar böyle bir yer hakkında rüya gördüğünü düşündü; çoğu rüya gibi, bu da hafızasında sisli bir leke olarak kalmıştı. Bu ormanda, bazı iğneler yere düşmüş, yumuşak bir halı ve ürkütücü bir sessizlik yaratmıştı. Ateşin ışığının etkisinin dışında kalmışlardı. Tesh hala görebiliyordu, ama nasıl olduğunu bilmiyordu. Bulutlu bir gece gibi loş olan ortamda, yanındakilerin yüzleri hayalet gibiydi, ağaçlar gölgeye dönüşmüştü ve yol kaybolmuştu. Ay ya da yıldızlar yol göstermiyordu.

Rüyaların da böyle olması gerekmez mi?

Artık çıkıntıdan kurtuldukları için, hepsi Fenelyus'un arkasında toplanarak, ödül bekleyen yavru köpekler gibi onu takip ettiler. Tressa ise geride kalarak sıranın en arkasında duruyordu. Gifford ve Roan'ın çadırındaki toplantıdan önce, Tesh Tressa ile tanışmamıştı. Onu sadece *duymuştu. Kaltak, katil ve hain*, ona en sık yöneltilen suçlamalardı. Nedenini bilmiyordu. Pek de umursamamıştı, Tressa'yı seviyordu. İkisi de savaşçıydı. Boşlukta paylaştıkları korkudan önce bile, ikisinin bir çift olduğunu biliyordu. Belki kendilerini yok eden bir çift, ama ikisi de savaşarak düşeceklerdi.

"Karga hakkında bir soru sorabilir miyim?" Gifford, Fhrey'e sordu. "Orin'i ortadan kaldırmak için Sanatı kullandınız, ama öldüğünden beri, ondan yararlanabileceğim hiçbir kaynak, akorlara ulaşabileceğim hiçbir yol bulamadım."

"Sen bir Sanatçı mısın?" diye sordu Fenelyus.

"O kadar da değil, ama birkaç şey yaptım ve gücün gerekli olduğunu biliyorum, ama burada hiç yok."

"Sanatı kullanmadım. Sadece öyle göründü. Nifrel'e yeni geldin ve işlerin nasıl yürüdüğünü henüz anlamıyorsun. Öbür dünyanın birçok yönüyle kafan karışık sanırım. Örneğin, Phyre alemleri arasındaki fark nedir?" diye sordu Fenelyus.

"Ah..." Gifford tereddüt etti.

"Rel çoğu insanın gittiği yerdir," dedi Brin. "Alysin kahramanların yaşadığı yerdir ve Nifrel ise..." Durdu ve utanarak Fenelyus'a baktı.

"Kötülerin gittiği yer mi? Sorun değil, yeni gelenlerin hepsi böyle düşünür." Fenelyus dudaklarını büzdü ve başını eğdi. "Söylediğin doğru, bir bakıma, ama iyilik ve kötülüğün göreceli kavramlar olduğunu anlamalısın. Kimse gerçekten iyi değildir, aynı şekilde kimse de kötü değildir. Gerçek şu ki, Rel, hayatta küçük şeylerden mutluluk duyanlar içindir, ya da hayat daha iyi olsaydı mutluluk duyacak olanlar içindir. Arion, güçlü olmasına rağmen bu gücünü kullanmaya pek önem vermezdi. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu ve sessizlikte mutluluk bulabiliyordu. Bu yüzden Rel'de kalıyor. Buradakiler, ne kadar çok şey elde etseler de asla tatmin olmayanlardır. Bu yüzden Arion'u bu kadar seviyorum. Yetenekli ve yetenekliydi, ama daha fazlasına bağımlılık yaratan bir ihtiyacı yoktu.

"Yani, Nifrel açgözlüler için mi?" diye sordu Gifford.

"Hala çok basit. Açgözlülük, kibir ve gösteriş gibi sadece bir semptomdur. Bunlar, aynı ağacın meyvesi olan sonuçlardır: hırs ağacı. Nifrel'e gönderilen insanlar, zorluklardan, rekabetten ve çatışmalardan beslenen kişilerdir. Hayatta, bizler liderdik — *iyi ya da* kötü — çünkü büyüklük için çabalamaktan vazgeçemedik. Bu, kimliğimizin bir parçası. Yani, burada Nifrel'de bizler — sanırım başarıya ulaşma konusunda aşırı bir kararlılık var. Bu da bir tür sihre dönüşüyor. Etkisi, lucid rüya görmeye benziyor."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Gifford.

"Hiç rüyadayken rüya gördüğünüzün farkına vardınız mı? Uyuduğunuzu ve yaşadığınızı her şeyin sadece zihninizde olduğunu anladığınız andır."

Gifford omuz silkti. "Sanmıyorum."

"Eh, bunu yapan bazı insanlar kontrolü ele geçirebilirler. Olayları etkileyebilir, sihir yapabilirler. Ama bu gerçek değil, Sanat değil, kalıcı değil. Sadece bir rüya."

Gifford hala kafası karışık görünüyordu.

"Şöyle düşün. Phyre'da yeterince güçlüysen, hepimizin paylaştığı illüzyonu değiştirebilirsin. Çünkü çevremizdeki dünya başkalarının iradesine tabidir."

"Yani, burada büyü yapabilir miyiz?" diye sordu Brin.

"Zaten öylesin. Broşlu bir tür örtü giyiyorsun. Uzun saçların var ve oldukça güzelsin. Bazılarının silahları var, ama onlar da bedenleriniz ve giysileriniz gibi Elan'ın yüzeyinde kaldı. Sahip olduğunuz her şey, görüldüğünüz her şey, iradenizle, benlik duygunuzla ortaya çıkıyor. Ama bunun sihir olduğunu düşünmenin kolay olmadığını biliyorum.

bunu sihir olarak düşünmenin kolay olmadığını biliyorum. Sonuçta, sadece her zaman gördüklerinizi görüyorsunuz. Çoğunuzun henüz anlamadığı şey, yeteneklerinizin kendi görünüşünüzün ve taşıdıklarınızın ötesine geçtiği. Orin'e yaptığımı mistik bir şey olarak algılıyorsunuz, ama şuradaki kadın" — Roan'ı işaret etti

— "ateş yarattığını söyledi."

Gifford karısına baktı. "Ama bu sihir değildi." Fenelyus güldü.

"Neyi kaçırıyorum?"

"Burası Elan değil," dedi Fhrey. "Yani, öyle ama canlı kısmı değil. Yürüdüğün ağaçların gerçek olduğunu mu sanıyorsun? Onların tahtadan yapıldığını mı düşündün? Gördüğün şey Ferrol'un yarattığı bir görüntü. Bu onun eseri. Biz onun rüyasının içinde var oluyoruz, tabiri caizse."

"Bana sorarsan, daha çok çarpık bir kabus," dedi Moya.

"Onun dekorasyon konusunda tuhaf bir duyarlılığı var. Ama seni temin ederim ki, burada ateş yakmak, başkasının rüyasında ateş yakmak kadar imkansız."

"Ama..." diye başladı Roan. Sanki bir suç işlemiş gibi yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. "Onun ağaçlarına zarar vermek istemedim. Onların ona ait olduğunu bile bilmiyordum. Her zamanki gibi davrandım."

Fenelyus başını salladı. "Çoğunlukla böyle olur. Her şey böyle olur. Sanırım, bu fikre yeterince inanabilirsek uçabiliriz.

İrademiz, özgüvenimizle bağlantılıdır. Yapabileceğimizi bildiğimiz şeyleri yapabiliriz. Ateş yakabileceğini biliyordun ve yaktın. Dünyayı değiştirebileceğime güveniyorum çünkü hayattayken bunu o kadar sık yaptım ki artık bana doğal geliyor. Bu sanat değil, ama sonuçları aynı.

Fenelyus, Brin'e meraklı bir bakışla odaklandı. "Ve sen..." Fenelyus, Tesh'i rahatsız eden küçük bir kahkaha attı. "Burada ne başarabileceğini hayal bile edemiyorum. Bizim gibi olmadığın çok açık. Bir şekilde buraya girmeyi başardın, ki bu garip çünkü herkes buradan çıkmak istiyor."

Brin incinmiş görünüyordu, ama Tesh nedenini bilmiyordu.

Arazi yokuş aşağı eğimliydi ve Tesh, vadinin tabanına henüz ulaşmadıklarını, ancak yaklaştıklarını fark etti. Sahte şafağın ateşli ışığını bir kez daha görebiliyordu.

"Anlamanız gereken şey, her insanın iki parçadan oluştuğudur," diye açıkladı Fhrey. "Elan'dan doğan canlı beden ve Eton'dan gelen ruh. Bedenin var olmak için Elan'a ihtiyacı vardır ve Elan bir süre sonra bedeni geri alır ve ruhu özgürleştirir. Bedeni olmayan ruhlarımız, Elan'ın derinliklerinde, Eton'un hapisanesinde kalmaya zorlanır. Buraya ışık girmez. Yaşam yasaktır. Burada var olan tek şey biziz, ama

güçsüz değiliz. Sonuçta bizler Eton'un çocuklarıyız. İrademiz, kararlılığımız, kişilik gücümüz ve benlik duygumuz bize güç veriyor."

Yağmur suyunun tepeyi aşındırmış gibi görünen bir vadi boyunca yürüdüler. Tesh, Fhrey'e inanabilseydi, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını bilirdi. Tepeler ve vadi, başka birinin hayal gücünün, birinin kabusunun tezahürüydü. Yeri ve kayaları inceledi. Her şey ona gerçek gibi görünüyordu.

"Alysin ne olacak?" diye sordu Tesh. "Oraya kim gidiyor?"

"Her iki dünyanın da en iyisi, sanırım," dedi Fenelyus. "Büyük yetenekleri olan ama hırsı olmayanlar. Şöhret veya zafer peşinde koşmayan, ama başkalarının ihtiyacı olduğunu gördüklerinde harekete geçenler. Onları kahraman olarak bilirsiniz. Arion isterse oraya gidebilir diye düşünüyorum."

"Peki ya Kutsal Koruluk? Oraya gitmek için ne yapmak gerekiyor?" diye sordu Brin.

"Koruluk, Phyre'nin bir parçası değil. Yaşayanların dünyasında, bu yüzden oraya gidemezsin." Fenelyus, Brin'e, Bekçi'yi geri çekilmeye zorlayan bir bakış attı. "Neden soruyorsun?"

"Ben sadece... Ben... Ah..."

"Brin bizim Yolların Koruyucusu," diye araya girdi Moya. "Her şeye meraklıdır."

Fenelyus ikisini bir süre daha inceledi ve Tesh çok uzaktaydı, yüzündeki ifadenin merak mı yoksa şüphe mi olduğunu anlayamadı. "Grove'u sadece bir an gördüm ama size şunu söyleyebilirim ki, burası gerçekten kutsal bir yer. Bütün yaşamın doğduğu yer, ama burada sadece iki kişi yaşıyor: Alurya ve onun koruyucusu, bu hakkı kazanan tek kişi, bütün kahramanların en büyüğü." Onlardan uzaklaşarak, öncekinden daha hızlı yürümeye başladı.

Ormanı terk edip Fenelyus'un Kilcorth Ovası dediği açık vadiye girdiklerinde kar yağıyordu. Sert bir kardı. Kum tanesi büyüklüğünde küçük, buzlu taneler rüzgârla sürüklenir gibi eğik bir açıyla yağıyordu, ama Hiçbiri yoktu. O gökyüzü olmayan yerde, Tesh karın nereden geldiğini bilmiyordu. Diğerlerinin de hiçbir fikri olmadığını tahmin ediyordu.

Fenelyus şaşkın bir şekilde yukarıya bakmaya devam etti.

"Bu normal değil mi?" diye sordu Moya, biriken beyaz taneleri aralarken. Omuzlarını kaldırmış, ensesini korumaya çalışıyordu.

Tesh de aynı şeyi yapıyordu. Karın sert batışını, tanelerin cildine değdiğinde hissettiği yakıcı acıyı hissedebiliyordu, ama üşümüyordu. Bu, soğğun kemiklerine işlediği gerçek bir kış değildi. Bu sadece acımasız ve sert bir hava idi.

"Nifrel'de hiç hava durumu görmedim," dedi Fenelyus.

"Bunu kraliçe yapıyor, değil mi?" diye sordu Moya.

Fenelyus başlığını yukarı çekti ve kaçak bir altın sarısı saç telini içine soktu. "Bizi yavaşlatmaya çalışıyor. Kuvvetlerini pozisyona getirmek için zamana ihtiyacı var. Onun için kötü bir zamanda geldiniz. Oldukça şanslısınız."

"Şans değil," dedi Tressa, ama Tesh kimsenin duyduğunu sanmıyordu. Tressa hemen arkasında yürüyordu. Eğilmiş, ağzı büzülmüş, oldukça acı çekiyor gibi görünüyordu ve sesi fısıldayan bir nefes kadar çıkıyordu, ama Tesh onun kimseyle konuşmadığını düşünüyordu.

"Ferrol bizi durdurmak için çabalıyor," dedi Fenelyus. "Onun istediğinden daha hızlı hareket ediyor olmalıyız."

Büyük savaşı orduları önlerinde bir yerde olmalıydı, ancak yoğun kar yağışı nedeniyle Tesh onları göremiyordu. Sesleri de pek duyulamıyordu. Kendi ayak sesleri bile, yere biriken taze kar tabakası tarafından bastırılıyordu. Üzerinde yürüdükleri siyah arduvaz, araziye yaralayan çatlaklarla doluydu. Bu pürüzlü ağızlar küçük olanları atlayarak geçtiler. Büyük olanları ise etrafından dolaştılar ya da geçici köprüler kurarak geçtiler. Kilcorth Ovası, gelişigüzel yapılmış geçitlerle doluydu. Bazıları, bir ordunun geçebileceği kadar geniş, iyi yapılmış köprülerdi. Diğerleri ise, üzerine basıldığında sallanan dikdörtgen taşlardan ibaretti.

"Kraliçe her şeyi kontrol ediyorsa," diye sordu Moya, "neden bizi kulesine çağırıyor ya da taşa hapsedmiyor, bunun gibi bir şey yapmıyor?"

"

"O her şeyi kontrol etmiyor," diye cevapladı Fenelyus. "Evet, Ferrol Nifrel'deki en güçlü güç, ama hiçbir varlık mutlak güce sahip değil. Mesafe ve karşıt iradeler onu sınırılıyor. Burada, kibir ve açgözlülük gücün oldukça güvenilir göstergeleridir ve bu alanda Kral Mideon'la rekabet edebilecek çok az kişi vardır. Hayattayken, o küçük piç kurusu dünyadaki en zengin, en güçlü hükümdardı. Halkı ile benim halkım arasında bir savaş başlattı.

çünkü ona sonsuz yaşam veren meyvesi olan ağaca erişim izni vermedim. Böyle bir meyvenin var olup olmadığı önemli değildi. O, binlerce kendi halkından binlerce kişiyi feda etti. Ve ölümsüzlüğü paylaşmayı düşünmüyordu. Sadece kendisi için istiyordu. Bu tür bir kibir burada çok güçlüdür

. Mideon, Ferrol'dan kendi krallığı haline gelen büyük bir toprak parçasını koparmayı başardı, ama yine de kraliçeye rakip olamıyor. Hepimiz bir araya gelsek bile onu alt etmek yetmeyebilir. Sonuçta Ferrol bir Aesira, beşinden biri ve Eton'un dişlerinden doğan üçüncü çocuktur.

Kar her şeyi kayganlaştırmıştı ve Tesh kendini hiç olmadığı kadar ağır hissediyordu. Tırmanışta olduğu gibi, diğerlerinden daha fazla zorluk çektiğini fark etti. Şaşırtıcı bir şekilde, Brin neredeyse zıplıyor ve sıçırıyordu. Gifford o kadar çevik değildi, ama ne o ne de Rain herhangi bir çaba göstermiyordu. Roan, Gifford'un elini tutarak yavaşça yürüdü. En kötü durumda olan Tressa'ydı. Onun için her adım bir mücadele gibiydi.

Bir taş yığınınına geldiler ve Fenelyus durmalarını söyledi. Taş yığınınına vurarak bir kar bulutu kaldırdı. "Burası Eon Ver, yani işler ilginçleşmek üzere."

"Nasıl yani?" diye sordu Tesh. Eğilmiş, hayali bir nefes almaya çalışıyordu.

Fenelyus sırtıttı ve o ihtiyatlı yüzünde, hevesli bir ışıltı gördü. karanlık diyara girişini sağlayan neşe. "Buradan Mideon Kalesi'nin Gri Kapısı'na kadar olan mesafe, üç köprü'nün bulunduğu bir darboğazdır. Ferrol, bizim dışarı çıkmamızı bekliyor. O zaman bize saldıracak."

"Başka bir yoldan gidebilir miyiz?" diye sordu Moya.

"Nifrel büyük bir savaş alanıdır. Savaşmak bizim işimizdir ve bu, zamanın başlangıcından beri hayal edebileceğiniz her şekilde devam etmektedir. Genel kanı, denenmemiş yeni taktiklerin, stratejilerin olmadığıdır. Her şey defalarca yapılmıştır. Bu, bu yerin en büyük hayal kırıklıklarından biridir. Her şey o kadar rafine edilmiştir ki, sadece birkaç mantıklı manevra, sadece bir avuç hareket ve karşı koyma yöntemi kaldı. Herkes bunları biliyor, bu da içgüdülerinizle liderlik etmenin tüm eğlencesini ortadan kaldırıyor. Hiçbir şey yok.

etrafta dolaşıyor. Bu bizim için en iyi geçiş noktası ve oraya adımımızı attığımız anda saldırıya uğrayacağız."

"Peki, senin deneyimlerine göre Mideon'un kalesine ulaşmamız mümkün mü?" diye sordu Tesh.

"Hayır," dedi Fenelyus. "Dürüst olmak gerekirse, pek şansımız yok. Bu senaryoda, yaklaşabiliriz, ama yine de başaramayız."

"Askerleri cesaretlendirmek için iyi bir yol," dedi Moya. "Bir an için umutlanmaya başlamıştım."

Fenelyus gülümsedi, ama bu sıcak bir gülümseme değildi, mutlu bir ifade de değildi. Bakışları eğlence ve sinir karışımıydı, sanki "*Ne şirin. Şimdi sessiz ol. Büyüklerin konuşuyor*" der gibi. Diğerleri gibi, Fenelyus'un üzerine de kar yağmıştı, buzlanmıştı.

Fhrey ve onu daha da gizemli ve etkileyici gösteriyordu. Hiçbir şey olmasa bile, burası tamamen ruh hali ve imajla ilgili bir yerdi.

"İki avantajımız var, biri benim kaybetmekten nefret etmem." Fenelyus göz kırptı. Aynı hevesli neşe parıldıyordu.

"Ama Ferrol senin *tanrın*," dedi Brin şaşkınlıkla. "Ona nasıl açıkça karşı gelebilirsin?"

Fenelyus güldü. "Nifrel'de hepimizin tanrı olduğunu göreceksin. En azından biz kendimizi öyle görüyoruz. Öyle olmasaydık, buraya ait olmazdık." Fhrey, Tesh'i rahatsız eden bir şekilde Brin'e baktı.

"Diğer avantaj nedir?" diye sordu Moya.

Fenelyus, yağan kar tanelerine baktı ve omuz silkti. "Kar." "Ha?"

"Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

Moya ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı ve diğerlerine baktı.

"Ee?"

"Ferrol bizden daha fazla şey biliyor. Her zaman öyleydi. Aesiraslar bu özelliği paylaşıyor gibi görünüyor. O yüzden sormak zorundayım, sizin de sorduğunuz gibi, neden kar yağıyor? Bulwark'a ulaşma şansımızın çok az olduğunu biliyorsam, Ferrol da biliyor olmalı, ama yine de bizi yavaşlatmak için kar yağdırmayı gerekli gördü. Neden?" Cevabı biliyormuş gibi Moya'ya baktı. Sonra diğerlerine göz attı. "Aranızda benim görmediğim özel yetenekleri olan var mı?"

Moya, Tesh'e başını salladı. "O kılıçlarla oldukça iyi." "Ne kadar iyi?"

Moya kaşlarını çatı ve utanarak fısıldayarak, "Belki de en iyisi," dedi.

Fenelyus, Tesh'i uzun bir süre inceledi, sonra başını salladı. "Hayattayken belki, ama şimdi öldü."

"Bu ne demek?" diye sordu Tesh.

"Savaşamazsın. Yükün var." "Neden bahsediyorsun?"

"Buradaki herkes bir yük taşıyor. Ben, Mideon, hatta Ferrol bile." Tressa'ya doğru başını salladı. "Onun yükü onu felç ediyor." Kadına doğru bir adım attı ve sempatik bir şekilde kaşlarını çatı. "Ciddi sorunlar taşıyorsun, sevgili hanımefendi, ve Ferrol da işini kolaylaştırmıyor."

Tressa gergin bir yüzle başını kaldırdı ve başını salladı.

Fenelyus tekrar Tesh'e döndü. "Senin de ağır bir yükün var. O kadar ağır ki, yavaşlayıp savaşamayacaksın."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Brin. "Bu yükün sebebi ne?"

"Suçluluk, pişmanlık, korku." Bunları parmaklarıyla tek tek saydı. "Hayatını *yapmamak* yerine *yapmakla* geçirirsen, yol boyunca hatalar yaparsın. Bu hatalar bedenle birlikte ölmez. Tıpkı aşk gibi, ruhta kök salarlar ve seninle birlikte giderler."

Moya'yı işaret eden Tesh, "O yayla çok iyidir," dedi.

"Ne?" diye sordu Fenelyus. Kafasını çevirip, ipi bağlı çubuğu inceledi. "Ne? Ateş yakmakta iyi misin?"

Moya güldü.

"Ok denen küçük mızraklar fırlatıyor," diye açıkladı Gifford. "Çok hızlı ve çok uzağa gidiyorlar."

"Evet, ama..." Moya kaşlarını çatı. "*Küçük mızraklarım bitti.*"

"Bitti mi?" Fenelyus, yayı incelerken şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ne demek *bitti*?"

Moya omuz çantasını kaldırdı. "Sadece altı tane kaldı."

Fhrey gözlerini daha da kısarak başını salladı. "Ee?"

Moya sinirli bir şekilde ellerini açtı. "Yani... düşmana neyle ateş etmemi istiyorsun? Göz kamaştırıcı gülümsememle mi?"

"Daha fazla yap."

"Elimde uygun bir tahta olsa bile bu günler sürer, ama yok. Benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Ne diyorsun sen?" Fenelyus'un sesi sinirle yükseldi. Sonra azarlayıcı bir tonla şöyle dedi: "İhtiyacın olanı yap. Yayı yaptın, şimdi de küçük mızrakları yap. Bu ne kadar zor olabilir ki?"

"Birincisi, bu yayı ben yapmadım. Herkes öyle diyor ama Roan onu yıllar önce Magda'nın özünden yaptı."

"Hayır," diye karşılık verdi Fenelyus. "*O alet hâlâ Elan'da. Bu tamamen senin eserindir, canım.*"

"Ama ben..." Moya hayal kırıklığıyla homurdandı. "Eğer yaptıysam, kesinlikle hatırlamıyorum. Ve eğer bu doğruysa, nasıl ok yapabilirim ki?"

"Yeni bir bacak uzattığını hatırlıyor musun?" diye sordu

Fenelyus. "Ben yapmadım, sen yaptın."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Sadece pelerinimi attım ve altında bacak şeklinde bir çıkıntı varmış gibi gösterdim. Gerisini senin benlik algın yaptı. Varlığının çoğunu iki bacakla geçirdin. Benim seni eski haline getirecek güce sahip olduğuma inanmak istediniz ve bu arzu o kadar büyüktü ki, bunu yaptığımı kabul ettiniz, ama tekrar bir bacağın olduğunu hayal eden sendin."

Moya gözlerini kısarak baktı. "Bu mümkün değil."

“Şu anda Nifrel'desin. Bizim için imkansız olan çok az şey vardır. Pelerini geri çektiğimde, sen iki bacağın olduğuna inandığın için iki bacağın vardı. İnancın bunu gerçeğe dönüştürdü. Güven, inanç, kesinlik, bunlar bu yerin araçları ve silahlarıdır. O yayı, bedenini ve giysilerini yarattığın gibi, düşünmeden, refleks olarak yaptın. Tek yapman gereken, o küçük mızraklarla dolu kabı görmek, o zaman olacak.”

Moya çantaya ve yaya düşünceli bir şekilde baktı.

"Neyle savaşacağımız hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Tesh. Fhrey'in onun savaş yetenekleri hakkında söylediklerini beğenmemiştir, ama Nifrel'e girdiğinden beri garip bir ağırlık hissettiğini de inkar edemezdi. O his, ovadan indikten sonra iki katına çıkmıştı. Moya zayıf bir kadındı ve normalde onu taşıyabilir, hatta yetişmek için koşarak bile taşıyabilirdi. Ama denememiştir bile. İki kılıcını da çekmemiştir. Nifrel'e girdiğinden beri, şimdi onları kaldırabilecek ve sallayabilecek mi diye merak ediyordu.

"Bankorlar," diye cevapladı Fenelyus.

"Ah... tamam," dedi Tesh tereddütle. "Onlar nedir ve kaç tane

"

"Muhtemelen bir sürü." Fenelyus eliyle geçici bir dalga yaptı. "Bir sürü mü?

Yani bunlar küçük şeyler mi?" diye sordu Gifford.

"Küçük mü? Hayır, öyle demezdim. 3,5 metrelik kanat açıklığı, daha büyük dişler ve daha uzun pençeleri olan bir vaşak düşünün."

kanat açıklığına, daha büyük dişlere ve daha uzun pençelere sahip bir bobcat hayal et." Fhrey, herkesin şok olmuş bakışlarını fark etti. "Pençeler ve dişler sorun değil... yani, pek sayılmaz. Kesinlikle acı verebilirler ve sizi parçalarlarsa savaş dışı bırakabilirler, ama asıl tehlike, sizi kaldırıp Abyss'e atmalarıdır."

"Ne?" diye sordu Moya.

Fenelyus, etraflarındaki birçok yarıklarından birini işaret etti. Ayağını yere vurdu. "Bu gerçek değil. Çoğu kraliçe tarafından buraya konuldu. Bir evin zemini gibi. Kırıp, değiştirip, istediğinizi yapabilirsiniz

çünkü bu sadece bir fikir. Ancak bunun altında, Phyre'nin tabanını oluşturan çok derin bir delik var. Biz buna Abyss diyoruz ve bir kez düştüğünüzde geri döneemezsiniz, asla."

"Orada ne var?" diye sordu Brin.

Eski fane omuz silkti, ama yüzündeki ifade ciddiye. "Kimse bilmiyor. Söylentilere göre Eton, Typhon'ları oraya hapsetmiş ve Trilos da oraya düşmüş. Ama kimsenin kanıtı yok. Dediğim gibi, kimse geri dönmüyor." Uzun bir nefes aldı. Dikleşerek, ileriye işaret etti. "Sanırım Ferrol'a daha fazla zaman tanımak anlamsız."

Kar ne azalmış ne de şiddetlenmişti. Buzlu taneler hızla düşmeye devam ediyor, yere çarparak zıplıyor ve birikiyordu. Rüzgâr olmadığı halde Tesh'in anlayamadığı bir şekilde kar yığınları oluşmaya başladı. Sonra bunların, tuzakları gizleyen yarıkların önünde oluştuğunu fark etti. Tesh'in düşme korkusu artık yoktu ve Fenelyus'un haklı olduğunu anladı. Savaşmasının imkânı yoktu. Tesh, hasta yatağında Galantianlı Sebek'i katlettiğinde olduğu gibi çaresiz kalacaktı.

Fenelyus talimat verdi: "Herkes yakın durun ve koşmaya hazır olun. Ve Moya, mavi ışık sönene kadar mızraklarını atma."

"Ne mavi ışığı?"

Fenelyus cevap vermedi. Bunun yerine, üç adım öne çıktı ve kollarını uzattı.

Bir an sonra, tepeden bir ses geldi. Önce bir vızıltı olarak başlayan ses, daha sonra bir çarpıntıya, sonunda da bir hırıltıya dönüştü. Tesh başını kaldırıp baktığında, hiç parlak olmayan gökyüzünün daha da karardığını gördü.

"Oh, büyük anne!" Brin nefes nefese kaldı.

"Tet'in annesi!" Moya bağırdı.

Hareket eden bir bulut — sadece birkaç boşluktan anlaşılabilen onların üzerinde dönüyordu. O perdenin içinde, karın düşmesini engelleyecek kadar çok uçan canavar vardı.

Binlerce.

İki yüz kiloluk, dişleri olan çekirgeler dalışa geçti. İnanamama ve dehşet içinde kalan grup, bu kalabalığın inişini izledi. Tesh tüylü kanatlar bekliyordu, ama bankorların kanatları kemiklerin üzerine gerilmiş ince deriden oluşuyordu. Yüzleri hiç de kedi gibi değildi. Daha çok düz burunlu ve kılıç gibi keskin dişleri olan yarasalar. Tesh'i en çok rahatsız eden şey, gözleri olan ve uğursuz bir şekilde parlayan küçük kırmızı noktalar idi.

Yukarıdan aşağıya doğru akın ettiler.

Moya yayını kaldırdı ve Tesh, okunu yerleştirdiğini gördü, ama bekleyerek yayını tuttu. Gifford kılıcını çekti ve Tesh, korktuğu gibi, her zamankinden daha ağır hissettiği kılıçlarını çıkardı.

Bundan kurtulamayız.

Sürü hızla aşağıya doğru ilerlerken karanlık giderek yoğunlaştı.

"Bu ışıklar nerede?" Moya hayal kırıklığı ve korkuyla tısladı.

Brin ve Roan, çarpışmayı önlemek için kollarını yukarı doğru uzattılar. Tressa dizlerinin üzerine çöktü. Tesh iki kılıcın ucunu da yukarı doğru doğrulttu.

Sonra Fenelyus homurdanarak ellerini açtı.

Bankorlar parıldayan mavi ışıkla kaplı kubbeye çarptığında gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Çarpışmanın etkisiyle canavarlar çakıl taşlarına, toza ve taşlara dönüştü. O kadar çok bankor kalkana çarptı ki, ses hızlı bir davul sesinden korkunç bir kükremeye, kesintisiz bir uğultuya dönüştü.

Fenelyus titredi, kolları sallandı ve seğirdi. Alnında ter damlaları parlıyordu. Dişlerini sıkarak inledi. Sahte nefesler alarak, dudaklarını o kadar sıkı bastırdı ki beyazlaştılar ve yüzü kızardı. "Hazır olun," diye homurdandı.

Brin kendini Tesh'e yasladı. O kadar yakındı ki, onun yoluna çıkıyordu, ama Tesh umursamadı. Bu hoş bir duyuydu ve yükünü hafifletiyordu.

Ne fark edebilir ki?

Yağmur aralıklı bir staccatoya dönüştü, sonra Fenelyus dizlerinin üzerine çöktü. Durmuş veya geride kalmış olan bankorlar şimdi yön değiştirdiler ve içeri girdiler. Zaten yerde olanlar, büyük kanatları hareketlerini engellediği için iki ayakları üzerinde beceriksizce zıplıyorlardı. Şiddetli rüzgarda çadırın kanadı gibi çırpınarak saldırdılar. Bu, açıkça tercih ettikleri saldırı yöntemi değildi, çünkü onlar da yavaştı. Tesh bıçakladı ve kesti, tek bir sağlam vuruşun yaratıkları toprak bulutlarına dönüştürdüğünü keşfetmekten mutluydu.

"Orada!" Brin, zıplayan bir canavarı işaret ederek bağırdı.

Kılıçlarını çaprazlayarak yarasa suratlı canavarı enkaza çevirdi.

Tesh'in gururu kısa sürdü, çünkü solunda Gifford aynı anda üçünü birden kesti.

"Tanrılar adına... Moya!" Brin nefes nefese kaldı.

Başının belada olduğunu düşünen Tesh, bir bakış attı ve şaşırtıcı bir manzaraya tanık oldu. Parıldayan mavi kubbe ortadan kalkmış, Moya yayını çekiyordu. Ünlü okçu her zamanki gibi hedeflerini vuruyordu, ancak inanılmaz bir fark vardı. Okları çekmiyor ya da yayına takmıyordu. Sadece

Her seferinde yeni bir ok uçuyordu. Zaten ünlü olan hızı, inanılmaz bir hale gelmişti. Moya, Audrey'i bir yaylı çalgı gibi çılgınca çalarak soldan sağa doğru hareket ediyordu. Sonra, onlar izlerken, aynı anda iki ve üç ok atmaya başladı.

Fenelyus'un kubbesi ve Moya'nın saldırısının kalıntıları olan bir yığın moloz, etraflarında birikmeye başladı. Bankor fırtınası zayıfladı, yavaşladı ve sonra durdu. Yerde kalanlar uçup gitti.

"Kazandık mı?" Gifford şok olmuş ama sevinçli bir şekilde sordu. Bir eliyle Roan'a sarılırken, diğer eliyle zaferle kılıcını tutuyordu.

Fenelyus ayağa kalkmaya çalıştı, başını salladı ve gökyüzünü işaret etti. "İki sürü mü?" Başını salladı.

Yukarıda, başka bir aynı türden bankor sürüsü aşağıya doğru inişine başladı. "Buna gerek yok, Ferrol!" diye Fhrey gökyüzüne bağırdı. "Sen şimdi beni kızdırıyorsun. Mideon bunu bir kez yaptı; şimdi Elan'da yeni bir dağ var ve yüz bin Belgriclungreyan azaldı!

Fenelyus, Tesh ve diğerlerini irkiltten bir çığlık attı. O anda, tüm vücudu bakılamayacak kadar parlak, göz kamaştırıcı bir beyaz ışığa büründü. Gözlerini kısarak, Fenelyus'un beyaz sıcaklıkta bir ateş topu olduğunu ve yanan vücudundan şimşekler çıktığını gördü. Sayısız küçük iplikler, göz kamaştırıcı ışığın titreşen tentakülleri gibi uzanıyordu. Bankorlara dokundukları yerde, canavarların vücutları parçalanarak yağmur gibi yağdı. Yanan kalıntıları, etraflarındaki karı eritti.

Moya ateş etmeye devam etti, daha iyi destek almak için bir dizinin üzerine çöktü ve o da düşen gökyüzüne ateş etti.

İlkinden daha kısa sürede, ikinci dalga da dağıldı ve bir kez daha kar yağmaya başladı.

Fenelyus, Tressa kadar yorgun görünüyordu ve zorlukla nefes alıyordu.

"Hareket edin!" Onları karın içinden, düzensiz ve disiplinsiz bir grup olarak yönlendirdi.

Görünürde zayıflamış olan Fenelyus yavaşça yürüyordu. Yine de Tesh daha da geride kalmaya devam ediyordu.

Daha da kötüsü, Tressa neredeyse hiç hareket etmiyordu. Düşecekmiş gibi sendeliyordu.

düş

ece "Gifford!" diye bağırdı Roan. "Tressa'ya yardım et!"

kmi Sakat adamın hayattaki sınırlamaları Phyre'da tersine dönmüştü.

ş

gibi

sen

deli

yor

du.

Tesh, sakat bedenin içinde hapsolmuş olan görünmez adam, gerçek Gifford'u görüyordu. Tesh bunu asla hayal edemezdi, ama

bunu bilmesi gerektiğini biliyordu. Çömlekçi olağanüstü bir sanatçı ve gerçek bir kahramandı, tüm bunları sakat bir adam olarak başarmıştı ve bu nedenle, bol miktarda iradeye sahip olması gerekiyordu. Zarafet ve güçle Tressa'yı yakaladı, onu nazikçe kaldırdı ve kolaylıkla ileriye taşıdı.

Bu, Tesh'i onların sırasının en arkasına bıraktı ve her adımda sendeledi.

Şimdi sakat kim?

Düşen kar perdesinin arkasından dağ büyüklüğünde hayalet gibi silüetler görünmeye başladı. Tesh'in şimdiye kadar gördüğü en büyük şey olan Kral Mideon'un kalesi, üst üste binmiş çok sayıda devasa bir kaleydi. Hala bulanık gölgeler halindeki iki devasa sütun, yüksek gri bir kapıyı işaret ediyordu. Gruplarının girişe kadar geniş bir yarık uzanıyordu

zigzag şeklinde bir yarık uzanıyordu. Bu boşluğu kapatan son köprü, kaleye erişim sağlıyordu.

Öndekiler hızla koşuyor, çatlaklardan kaçınıyor ve atlayarak yaklaşıyorlardı. Kale ve açık kapısı, Tesh'e en azından Brin'in başarabilirdi. Tesh başaramayacağını biliyordu. Zayıflığını lanetleyip yumruklarını sıkarak, derinlerdeki gücünü bulmaya çalıştı. Daha önce de bulmuştu. Kaybedeceğinden emin olduğu dövüşlerde, sınırlarını aşarak yeni bir güç keşfetmişti. Yine o gizli gücü bulmak için çabalıyordu.

Hiçbir şey.

"Tesh!" Brin durdu ve seslendi.

"Yapma! Koşmaya devam et. Ben başaracağım," diye yalan söyledi. Brin ona doğru döndü.

"Anlaşmamız vardı, hatırladın mı? Sen koş!"

"Ama..."

Bir an sonra, hepsi yere devrildikleri için bunun bir önemi kalmadı. Fenelyus en şiddetli darbeyi aldı ve kar ve kayaların patlamasının şiddetiyle havaya uçtu. Tam önünde, devasa bir yaratık yerden fırladı. Suri'nin ejderhası kadar büyüktü ve ona benziyordu, ancak bu yaratık daha uzundu, sanki yüz fit uzunluğunda bir yılan gibiydi. Bacakları yoktu, ancak kolları vardı. Sırtında boynuzlar ve sivri uçlar vardı. Etraflarındaki parçalanmış manzaraya uygun bir sesle, dünyayı parçalayan korkunç bir çığlık attı.

Fenelyus hariç herkes ayağa kalktı, o ise canavarın önünde hareketsiz yatıyordu.

"O nedir?" diye sordu Gifford.

"Bir kazıcı," dedi Rain, ama cevap olarak değil. Küçük adam bu kelimeleri hayranlıkla söylemişti.

"Fen?" Moya, Fhrey'e bağırarak okunu canavara doğrulttu.

Rehberleri kar üzerinde hareketsiz yatıyordu.

Yaratık, bir yılan saldırmadan önce yaptığı gibi yükseldi, ama saldırmadı. Bunun yerine, tekrar tekrar çığlık attı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Gifford. Hâlâ Tressa'yı tutuyordu, gözleri sürekli köprüye kayıyordu. Belki de yılanın etrafından koşarak geçebileceğini düşünüyordu.

"Hiçbir şey yapmıyor," diye cevapladı Moya. Yayını havada tutuyordu ama henüz ateş etmemişti. "Sadece korkunç bir gürültü çıkarıyor."

"Nasıl olur?"

"Bu yüzden," diye bağırdı Tesh, arkalarını işaret ederek.

Kar durmuştu. Sisli perde kaybolmuştu. Üç ordunun geniş ovada ilerlerken derin, ritmik bir gürültü duyuldu. İnsanlar, Fhreyler, Dhergiler, devler, goblinler ve adı bilmediği bir avuç başka yaratık, belki yüz kişi genişliğinde mükemmel sıralar halinde ilerliyordu. Derinliği kaç kişi olduğunu bilmiyordu. Mızraklar ve kalkanlar taşıyorlardı ve kasklar takıyorlardı.

çeşitli semboller ve tüyler. Standartlar, çınlayan çanlarla birlikte direklere cansız bir şekilde asılıydı. Devasa canavarlara monte edilmiş kocaman davullar, durmaksızın ritim tutuyordu.

"Elan aşkına!" Moya, Audrey'i kaldırdı, yollarını tıkayan dev yılanı hedef aldı ve bir dizi kara ok attı. Oklar o kadar hızlı arka arkaya geldi ki, ilki hedefe ulaşmadan yirmi ok atmıştı. Gözleri hedef aldı ve altı okla hedefi vurdu. Dört ok burnunu deldi. Yılan elini sallayarak okları savuşturdu ve tekrar çığlık attı.

"Tetlin fahişesinin oğlu!" Moya küfretti.

"Rain! Dur!" Gifford, cüce büyük solucana doğru koşarken bağırdı.

O durmadı. Önde yılanın çığlıkları, arkada davulların gümbürtüsü varken, Tesh onun duyduğunu sanmıyordu.

Yılanın gözleri açgözlü bir ilgiyle cüceye odaklandı. Birkaç metre uzaklıkta Rain sonunda durdu. Kazmasını çıkardı ve Tesh, cücenin savaşmayı planladığını düşündü. Büyük solucan da gerginleşerek benzer bir düşünceye sahip gibi görünüyordu, ama ikisi de yanılıyordu. Rain kazmasını rafın taşına sapladı. Yere birkaç kez vurdu. Vuruşları akıl almaz derecede hızlıydı ve her vuruşta kırık taş ve tozlar havaya uçtu. Sonra durdu. Durduğunda yılan çığlık atmayı bıraktı, belirgin bir şekilde şişmiş kasları gevşedi ve büyük solucan başını eğerek cüceyi inceledi.

Moya, ordular ile mucizevi bir şekilde Rain'i yememiş olan yılan arasında bakışlarını gezdirdi. Yayını indirdi ve Fenelyus'a koştu. Onu sallayarak, "Uyan! Uyan!" diye bağırdı.

Fhrey'in başı kalktı.

"Arkamızda ordular var ve önümüzde dev bir yılan var. Oklarım işe yaramadığı için o şimşek tekrar işe yarayabilir."

Fenelyus zayıf bir şekilde başını salladı. "Bankorlar hayal ürünüdür, ruh değildir." Önlerindeki yılanı işaret etti. "O ariface gerçektir, arkamızdaki askerler de öyle. Benim az önce yaptığım gibi ortadan kaybolmayacaklar."

Rain, dev solucanın bir kol mesafesinde durmaya devam etti ve ona bakakaldı. Bir anda Brin, Tesh'in yanına geldi ve elini tuttuğunu hissetti. Titriyordu. "Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Sen, çamur havuzuna atlayan kız değil misin?"

Brin gülümsemeye çalıştı, ama yüzünde aşırı gergin bir kaş çatma belirdi. "O zaman da korkmuştum."

Tesh onu omuzlarından tuttu. "Dinle, bana bir söz verdin. Kaçacağını, gerekirse beni terk edeceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

"Gidecek hiçbir yerim yok, Tesh."

Rain'e baktı, Rain yılanın yanına yavaşça yaklaşıyordu.

Tesh orduları işaret etti. Öyle yakındılar ki, ön sıralarda duranların gözlerini bile görebiliyordu. "Onlara karşı hiç şansımız yok, ama o yılanı geçip kaçabilirsin."

Brin başını sallıyordu. "Ama Tesh..."

"Sus ve beni dinle. Ben başaramam. Anlıyor musun?" Sesi çaresizdi, baskı altında çatlıyordu. "Ne kadar yavaş olduğumu fark etmiş olmalısın."

"Tesh..."

"Ben hiç koşamam, Brin. Ama sen..." "Tesh, ben yapamam..."

"Koşabilirsin, lanet olsun! Her zaman hızlıydın, ama şimdi gibi değil... Seni izledim. Kendini tutuyordun. Beni yavaşlatan her neyse seni bir şekilde hızlandırıyor. Yorgun bile değilsin, değil mi? Gözlerinden anlaşıyor. Ben bitkinim, ayakta zor duruyorum, ama sen yeni doğmuş bir geyik yavrusu kadar zinde görünüyorsun. Geri kalanımızın hiçbirinin başarabileceğini sanmıyorum. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Brin, Tressa'dan anahtarı alıp o köprüye koşmalısın."

"Ama ben..."

"Al ve olabildiğince hızlı koş." "Ama..."

"O köprüye doğru koş ve karşıdaki gri kapıdan geçene kadar durma."

"Ama Tesh!"

"Söz vermeni istiyorum!"

"Tesh!" Brin onun yüzünü tutup köprüyü görebileceği şekilde çevirdi. Yılan gitmiş, yol açılmıştı.

"Herkes!" diye bağırdı Brin. "Köprüye doğru koşun!" Yüksek sesli bağıırışı duyuldu ve Moya ilk tepki veren oldu. Fenelyus'u kaldırdı. "Git! Git! Git!"

"Elan şahidim, Eton yargıcım olsun..." Fenelyus şaşkın bir şekilde mırıldandı.

Hala bir şansları olduğunu gören tek kişi o değildi. Kornalar çaldı ve gürleyen bir kükremeye binlerce asker düzenli yürüyüşlerini bırakıp hücumu geçti.

Tressa hala kollarında olan Gifford, Roan'ın yanında koşmaya başladı. Moya, yarı baygın Fenelyus'u sürükleyerek onları kovaladı. Brin, Tesh'i çekti ve o da koşmaya çalıştı, ama ancak yavaşça yürüyebildi. Ayakları ağır ve su kovası sallamak kadar beceriksizdi. Umut yoktu.

Tesh elini geri çekti. "Söz vermiştin!" "Tesh, bunu başarabiliriz."

"Sen yapabilirsin. Ben yapamam. Ayaklarım artık çalışmıyor. Gidin!" "Ama Tesh!"

Saldırı hattındaki kemerlerin tokaları görebiliyor, teçhizatlarının çingirak seslerini duyabiliyordu. Bazıları mızrak, bazıları cirit taşıyordu.

"Brin, bana ihtiyacın yok! Koş!"

Kız kıpırdamadı. "Yanılıyorsun. İhtiyacın var!"

"Hayır, buraya benim için gelmedin. Bu yüzden ölmedin. Git Suri'yi kurtar. Sorun yok. Ben ölemem, zaten öldüm."

İlk cirit uçu. Brin'in sırtına doğru uçuğunu gördü. Tesh onu kenara itti.

Göğsünde bir acı patladı. Bir vücudu yoktu, ama sanki varmış gibi hissetti. Bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Brin onun kollarını tuttu. Onu çekmeye çalışarak onu sürüklemeye çalıştı.

"Git!" Kan öksürdü ve Brin'i itti. "Lütfen. Söz veriyorsun

Korku ve gözyaşları içinde Brin ona son bir kez baktı; sonra sonunda merhametle, onun istediğini yaptı.

Koştı.

Bir an için Tesh, ikinci bir cirit onun da vuracağından korktu, ama onu koşarken izlerken, nefesi göğsünde takıldı. Hiçbir şey onu yakalayamazdı. O haklıydı; kız kendini tutuyordu. Kız bir ışık huzmesiydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

EJDERHA SIRLARI VE FARE TERLİKLERİ

Hatasız olanlar gerçekten zavallıdır, çünkü başarısızlıkla yüzleşmek bize nasıl başarılı olacağımızı öğretir. — BRIN KİTABI

Suri'nin fane ile ikinci görüşmesi taht odasında gerçekleşmedi. Bunun yerine, iki muhafız eşliğinde sarayın daha küçük bir odasına götürüldü. Uzun, cilalı ahşap bir masa odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Ona odanın en ucundaki sandalyeye oturması söylendi.

Suri, bu talimatı memnuniyetle karşıladı, çünkü bu koltuk yüksek pencereye en yakın koltuktu. Koltuğa oturdu, ama dışarıyı görebilmek için yana doğru döndü. Erivan'ı pek görme fırsatı olmamıştı ve manzara çok güzeldi. Estramnadon'un birkaç kat yukarısındaki konumundan

Estramnadon'un üzerinde, meydanın karşısındaki beyaz, kubbeli bir binanın bulunduğu uzak tepeyi görebiliyordu. Ağaçlar manzarayı süslüyordu. Çoğu

Onlar yapraklarını kaybetmişlerdi ve geriye kalanlar sarı ve kahverengiydi. Yapraklar olmadan güneş ışığı yere ulaşabiliyordu. Evlerde, dükkanlarda ve çiğle kaplı sokaklarda parılıyordu.

Hâlâ tasmayı takıyor olsa da, Orinfar işaretleri geçersiz hale gelmişti. Suri özgürdü ve bir kez daha Sanat dünyasına bağlanmıştı. İlk denemesinde, Makareta'nın gösterdiği engelleme kalkanını ustaca kullanmayı başarmış ve genç Miralyith'ten endişeli ve şaşkın bir bakış almıştı.

Fane Suri'yi tekrar ihanet etmeye kalkışırsa, onu da şaşırtacaktı.

Lothian bir süre sonra içeri girdi, ancak Suri için bu çok erken bir zamandı. Daha önce gördüğü iki korumayla, büyük ve küçük olanla birlikte içeri girdi. Fane, uzun masanın karşı ucundaki sandalyeye oturdu, ancak daha yakın sandalyeler olduğu için bu biraz saçma görünüyordu. Hala

otururken, "Bana ejderhaların sırrını anlatmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Suri.

Fhrey hükümdarı, refakatçilerini dışarı gönderdi ve oturdu. Yalnız kalana kadar bekledi, sonra bir yana eğildi ve dirseğini sandalyenin koluna dayadı.

Sakin görünüyordu, ama gözleri dolunay kadar parlaktı. Düşünceli bir şekilde alt dudağını ovuşturdu. Tapınak ve mistik sessizce birbirlerini izlediler. Pencerenin camı ışığı içeri alıyordu ama sesi almıyordu: rüzgâr, kuşların şarkıları, fısıltı sesleri yoktu. Dünyanın gözü onun üzerindeydi, ne olacağını görmek için bekliyordu.

Suri, Arion'u düşündü.

Beklediğin bu muydu? Gördüğün an bu muydu?

"Sana ejderhaları nasıl yaratacağını anlatmadan önce, karşılığında Ferrol'un Korumasını talep etmeliyim." Suri, fane'nin patlayacağını, ondan hiçbir talepte bulunmamasını isteyeceğini düşünmüştü, ama öyle olmadı.

Imaly, ona herhangi bir şey söylemeden önce bu tavizi alması gerektiğini vurgulamış ve Suri'ye terim konusunda net olması konusunda da uyarıda bulunmuştu. Bu iki kelimelik talep, Küratör'ün ona aşıladığı bir şeydi ve bunun *Ferrol'un Koruması* olduğunu, *Ferrol'un Koruması* olmadığını ısrarla vurgulamıştı, çünkü ikincisi tamamen farklı bir şeydi. Ferrol'un Koruması, tanrılarının Fhrey'lerin Fhrey'leri öldüremeyeceğine dair emriydi; diğeri ise boynuz ve yeni bir lider seçilmesiyle ilgiliydi.

Tapınak bir an sessiz kaldı, sonra "Sadece barış istediğini sanıyordum?" dedi.

Suri kaşlarını çattı. "Bunun olmayacağını anlamıştım." "Anlıyorum. Peki

Ferrol'un Koruması'nı istemenizi kim söyledi?"

Imaly, Suri'den bu yasayı nasıl öğrendiğini açıklamamasını özellikle istememişti, ancak durum göz önüne alındığında, Suri isim vermemenin en iyisi olacağını düşündü — en azından fane'in karşı önlem alabileceği isimleri.

"Arion, kültürünüz hakkında birçok şey anlattı."

Lothian bunu sorgulamadan kabul etti, sanki bu cevabı bekliyormuş gibi. "Bunu kabul edersem, seni Fhrey'in onursal üyesi yaparım, ama Ferrol'un Koruması'nın sadece *diğer Fhrey'lerin* seni öldürmesini engellediğini belirtmeliyim. Bu ferman bana uygulanmaz."

"Sana bile sebepsiz yere kimseyi öldüremeyeceğin söylendi."

"Yapabilirim. Ben tapınak rahibiyim; istediğimi yapabilirim, ama Ferrol'un Koruması altında olan birini öldürmenin akıllıca olmayacağı da doğru." Lothian öne doğru eğildi. "Peki, isteğini kabul ediyorum. Ancak, sana başka kısıtlamalar getirilecek. Birincisi, Estramnadon'dan asla ayrılmana izin verilmeyecek. İkincisi, seni her zaman gözetlemekle sorumlu olacak birinin gözetimine verileceksin. Ve güçlerini geri kazanmayı hayal ediyorsan, tasmanın büyüğü bir şekilde mühürlendiğini ve bu nedenle asla çıkarılamayacağını bilmelisin."

"Bu sırrı istediğinden *emin* misin? Çünkü bunu pek cazip hale getirmiyorsun."

"Hayatına sahip olacaksın, oldukça fazla özgürlüğün olacak ve geri kalan günlerini muhteşem şehrimizde geçirebileceksin. Ölümü mü tercih edersin? Çünkü bunun senin için tek alternatif olduğunu düşünüyorum. Hala Ferrol'un korumasını istiyor musun?"

"Evet." Suri başını salladı.

"Tamam o zaman." Lothian elini uzattı ve ona el salladı. "Sana Ferrol'un Korumasını veriyorum ve daha önce açıkladığım gibi, ben hariç hiçbir Fhrey'in seni öldürmesine izin verilmeyeceğini ilan ediyorum." Ona kayıtsız bir sırıtış gösterdi. "Benim için fark etmez. İsteddiğimi verdikten sonra, sana karşı hiçbir ilgim kalmayacak. Bu görüşme bittiğinde, birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz."

Suri başka bir şey daha istemeliyim diye düşündü, ama ısrar etmenin akıllıca olmayacağını hissetti. Imaly'nin ona söylemesini istediği şeyi almıştı ve Suri daha fazlasını pazarlık edecek kadar bilgili değildi.

"Söylesene, bir ejderhayı nasıl yaratabilirim?"

Suri başını salladı ve şöyle başladı: "Öncelikle, aslında bu bir ejderha değil."

Tapınakla görüşmeden sonra Suri, Vasek'in gözetimine geri döndü ve Vasek onu Imaly'nin beklediği yere götürdü. Oradan onu Küratörün evine kadar eşlik ettiler. Saray ile ev arasındaki yolculuk, açık havada hızlı ve Suri için tamamen kaybolmuştu. Suri, Makareta'nın Vasek'in evini ziyaret ettiğinde giydiği aynı dış giysi olan, büyük bir kapüşonlu kalın bir pelerinle örtülmüştü. Onu sokaklarda aceleyle gezdirirken, Suri neredeyse hiçbir şey göremedi dakikalar içinde, kapalı perdelerle camları örtülmüş küçük bir evin kapısına vardılar.

Suri küçük eve girdi ve hoş bir sürprizle karşılaştı. Vasek'in sade konaklama yerinden çok daha güzel olan bu yer, bir ev gibiydi. Kapıda ağaç şeklinde oyulmuş bir kabartma vardı. Destek kirişleri de benzer şekilde süslenmişti. Birinde yaprakların arasında saklanan hayvanların bulunduğu bir dizi dal vardı. Bir diğerinde birbiri üzerine duran bir dizi hayali gülümseyen yaratık gibi görünüyordu. Hepsi eller ve zamanla pürüzsüz hale gelmişti. Raflar ilginç eşyalarla doluydu: fincanlar, tabaklar, mumlar, heykelcikler. Mobilyalar

rahat görünüyordu ve Suri, her köşesinin bir hikaye, her santimetresinin bir masal barındıran bir yere girdiğini hissetti.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum," dedi Imaly, "ama burada kalıp dışarı çıkmaman gerçekten en iyisi olur."

Böyle zamanlarda Suri, Minna'nın yaptığı gibi hırlayabilmeyi diledi. Bunun yerine, dişlerini gıcırdatarak mesajını ilettiler.

Imaly'nin elleri havaya kalktı, beklenen patlamayı önlemek için. "*Yapamayacağını* söylemiyorum, sadece *akıllıca* olmayacağını söylüyorum. Ve sonsuza kadar demek istemiyorum. İşler değişecek. Değişmek zorunda. Ve yakında."

Suri cevap vermek ve kendi kurallarını sıralamak üzereyken, evin arka tarafındaki hareket onu durdurdu. Karanlık bir odadan başka bir Fhrey çıktığında donakaldı, sonra Makareta olduğunu fark etti. Başlığı ve pelerini olmayan Makareta, diğer Miralyith'lere benzemiyordu. Baş rengarenk bir eşarp ile sarılmıştı. Eşarp, dışarı çıkan kum rengi saç tutamlarını gizlemeye çalışıyordu ama başaramıyordu. Eski, buruşuk ve lekeli bir önlük giyiyordu. Elleri kirliydi, kurumuş çamur gibi bir şeyle kaplıydı ve burnunda da aynı maddeden bir leke vardı. Bu, bir Miralyith için alışılmadık bir durumdu, ama Suri'yi en çok ilgilendiren şey Makareta'nın terlikleriydi. Nakışlarla süslenmiş, ayak parmaklarını kapatan kısımları fare sadece terlikleri görmekle, tek kelime bile etmeden, Suri Makareta'yı sevdiğine karar verdi.

"Ah, buradasın Mak. Buraya gel. Bu senin için de geçerli. Öncelikle şunu söyleyeyim, ikiniz barış içinde bir arada yaşamalısınız," dedi Imaly, bir ebeveynin tüm otoritesiyle. "Hiçbir sihirli aptallığa müsamaha göstermeyeceğim. Bana karşı gelmek istersen Mak, giderisin. Ve sen..." Suri'ye döndü. "Bir anlaşmamız var. Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim ve senden de aynısını bekliyorum."

Suri, Imaly'nin ne tür bir *büyülü saçmalık* beklediğini veya Suri ile Makareta'nın anlaşamayacağından neden endişelendiğini tam olarak bilmiyordu. Belki de Imaly, Sanatçıların sincaplar, porsuklar veya kartallar gibi bölgesel olduğunu düşünüyordu. Imaly ormanda yaşarken, yaşlı Fhrey'in ormanın kurallarından habersiz görünmesini tuhaf buluyordu. Sadece erkekler bölgeseldi; dişiler nadiren agresif davranışlarda bulunmazdı.

Imaly'nin ifadesi yumuşadı. "Üçümüz birlikte çalışmalıyız. Garip gelse de, artık tuhaf bir küçük aileyiz çünkü hepimiz aynı tehlikeyi ve aynı hedefi paylaşıyoruz. En azından bu bizi akrabayız." Başını salladı. "İki Miralyith, bir Rhune ve bir kanun kaçağı... Ben gerçekten de başıboşları topluyorum, değil mi?"

Makareta şaşkın bir ifadeyle Suri'ye bakmaya devam etti.

Imaly bir süre daha bekledi, ikisini de sırayla baktı. Sonra derin bir nefes alıp omuzlarını gevşeterek, "Bir içkiye ihtiyacım var. Uslu durun ve evi mahvetmeyin," dedi.

Imaly kemerli geçitlerden birinden ayrıldıktan sonra, Suri Makareta'ya döndü. "*Kanun kaçacağı* nedir?"

Makareta yere baktı. "Birisi kuralları çiğnerse, cezalandırılması gerekir. Kaçarsan, kendini kuralların, kanunların dışında bırakmış olursun. Bu da seni *kanun kaçacağı* yapar. Çoğu zaman, kanun kaçacağı kötü bir insan olarak görülür."

"Sen kötü birine benzemiyorsun," dedi Suri. Karşılaştığı tüm Fhrey'ler arasında Arion dışında, Makareta en normal görüneniydi. Kirliydi ve ayaklarında fare yüzleri vardı. "Ne hata yaptın?"

Makareta hala yere bakıyordu. "Ben... ben başka bir Fhrey'i öldürdüm."

"Sadece bir tane mi?"

Makareta rahatsız bir şekilde başını kaldırdı. "Tek gereken bu."

"Yakalanırsan ne olur? Cezası nedir?"

"Öldürülürdüm... Yavaşça, acı çekerek, herkesin gözü önünde. Ve sonra... Ondan sonra ne olurdu, bilmiyorum." Makareta'nın yüzü ekşidi. Burnu kırıştı, ağzı sıkı sıkı kapandı. Yine yere baktı.

Suri de öyle yaptı. "Terliklerini beğendim."

Bu, Makareta'nın rahatsızlığını giderdi. Fhrey ayak parmaklarını kıpırdatıp gülümsedi. "Imaly onların aptalca olduğunu düşünüyor. Aklımı kaçırdığımı düşünüyor."

"Bence çok güzeller."

Makareta gülümsedi. Sonra Suri'nin çıplak ayaklarına baktı, ardından da geri kalanına. "Sen... Rhune böyle mi... Bunlar senin normal kıyafetlerin mi?"

Suri başını salladı. "Buraya güzel bir asica giyerek geldim. Onu aldılar. Bu Vasek'in hediyesiydi." Suri basit tuniği giydi.

"Oh." Makareta kaşlarını çatı. "Pek uymuyor, değil mi? Ben olsam..."

Makareta elleriyle ince bir hareket yaptı, Suri bunun anlamını anladı.

Bir geri kazanım dokuması önerisi, tamamlandığında giysisini değiştirebilecek bir şey. "Ama..." Makareta, Imaly'nin gittiği yöne baktı ve fısıldadı, "Sanatı kullanmama izin yok, *hiç*. Yakanı çıkarmak, yıllardır yaptığım ilk şeydi. Miralyith'lerin evi gözetlediğinden falan korkuyor. Kalıntıları koklayıp araştırmaya başlayacaklarından korkuyor." Omuz silkti. "Bu tamamen imkansız değil, ama aşırı bir önlem gibi görünüyor."

Suri o anda onu hissetti. Miralyith'in gücü sıcak, güçlü ve canlıydı. Ayrıca hayal kırıklığı da hissetti ve tüm bunların üstüne, sabah çiy gibi parıldayan

çiğ gibi parıldayan bir hüznü vardı, buna eşit miktarda korku ve pişmanlık da karışmıştı.

Makareta, Suri'nin elbisesine yüzünü buruşturdu, sonra ona gelmesini işaret etti. "Benim de fazla bir şeyim yok, ama bundan daha iyisini bulabiliriz. Belki sana bir çift terlik de yapabiliriz. Böylece İmaly ikimizin de deli olduğunu düşünebilir."

Makareta'nın odası küçük ve dardı. Yerde bir hasır vardı ve onlar içeri girer girmez onu rulo yapıp kil çömlüklerin arkasına sakladı.

Bir duvarda bir yatak, köşede bir gardırop ve küçük bir masa vardı, üzerinde bir kase su ve parıldayan bir yığın kil duruyordu. Ayrıca bir düzine küçük tahta alet vardı, bazıları küçük ve sivri, diğerleri geniş ve düzdü. Suri'nin ilk başta bir çamur yığını sandığı şeyin, aslında yapım aşamasında bir heykel olduğunu fark etti. Sadece kısmen şekillendirilmiş, iki belirsiz figür ortaya çıkıyordu.

Odada başka heykeller de vardı. Çoğu küçüktü, ama hepsi çok güzeldi. Mükemmel bir şekilde tasvir edilmiş bir balıkçıl ve bir geyik gördü. Yüksek bir rafta, çok narin bir kil ağaç büyüyor gibi görünüyordu. Raflardaki düzinelerce heykelciklerden, pencere kenarında duran biri Suri'nin dikkatini çekti. Güneş ışığı, mükemmel bir kurt figürünü aydınlatıyordu.

Çocukken, başımı Minna'nın üzerine koyduğum için kapalı rulolarda uyumaya cesaret ediyordum. O benim güneşli pencerimdi.

Suri midesinin sıkıştığını hissetti. Dişlerini sıkıca kapattı. "İyi misin?" diye sordu Makareta.

"Hayır," diye cevapladı Suri.

Fhrey daha fazlasını bekleyerek bekledi, ama Suri başka bir şey söylemedi.

Makareta başını salladı. "Anlıyorum." Fhrey yapım aşamasındaki heykele baktı ve gözünden akan gözyaşını sildi. "Hayat berbat, değil mi? Ve gittikçe daha da kötüye gidiyor." Makareta kendini yatağa attı. "Hiç sevdiğin birini kaybettin mi?"

"Evet," dedi Suri.

"Onların gitmesinden sen mi sorumluydun?"

"Evet... evet, ben sorumluydum."

Makareta başını kaldırdı ve gözlerinde biriken gözyaşları daha da belirginleşti. Elini göğsüne koydu. "Ben de. Kendimi boş, boş hissediyorum."

Suri başını salladı ve pencere pervazındaki kurdu baktı. "Bir parçam yok oldu, sonsuza dek yok oldu. Belki de en iyi parçam."

Makareta ona bakarak başını salladı ve dudağını ısırıldı. "Evet, aynen öyle. Ruhum kayboldu ve ne yapacağımı bilmiyorum. Imaly benim meşgul olmamı istiyor." Kil hayvanlardan oluşan hayvanat bahçesine sinirli bir şekilde işaret etti. "Ama nefes almak için bile neden bulmakta zorlanıyorum, heykel yapmak bir yana. Eskiden severdim, ama artık sevmiyorum. Artık hepsi çok anlamsız geliyor."

Suri yanına oturdu ve ikisi de Imaly'nin özel bahçesini gösteren pencereye baktılar. "Bir yaprağın yüzü kelebekler için uygun bir yer değildir."

"Nasıl yani?"

"Bir tırtıl tüm zamanını yaprakların üzerinde sürünerek ve yemek yiyerek geçirir, ama bu tür şeyler artık kelebekleri tatmin etmez. Bence hata, kazanılanlara değil, kaybedilenlere odaklanmaktır."

"Hiçbir şey kazanılmadı."

"Kayıp her zaman bir şeyler kazandırır — iki kanat kazanmak için yirmi bacak kaybetmek —geçmiş için."

"Ya gelecekte hiçbir şey yoksa? Ya gelecek yoksa?"

Suri Makareta'ya baktı ve gülümsedi. "O zaman bir gelecek yaratmak bize kalmış." Makareta bir an düşündü, sonra başını salladı. "Seni seviyorum, Suri."

"Ben de seni seviyorum, ama bunu terlikleri gördüğüm anda anlamıştım."

Makareta başını eğdi, sonra birden ayağa fırladı. "Giysiler. Neredeyse unuttuyordum." Ahşap bir gardıroba doğru yürüdü. Kapıları açtığı anda, Arion'un giydiği giysilerle aynı parlak malzemeden yapılmış çeşitli giysiler ortaya çıktı.

"Hangisini beğendin?" diye sordu Makareta.

Suri gardıroba yaklaştı. Elini uzattı ve mavi olanı dokundu. Daha önce bu renkte bir kumaş görmemişti ve bu asica su gibi dalgalanıyordu.

Makareta gülümsedi. "İyi seçim."

Elbiseyi çıkardı ve Suri'nin başına geçirdi. Elbise çok büyüktü. Makareta kemeri sıkarak yerine sarmak zorunda kaldı. Ama asıl sorun uzunluğuydu. Makareta masaya gitti ve küçük kapları karıştırdı. Eğildi ve kumaşı iğnelemeye başladı.

"Etek ucunu kesip dikmemiz gerekecek, o zaman mükemmel uzunlukta olacak."

Makareta dizlerinin üzerine çöktüğünde, Suri bitmemiş heykeli inceledi. "Bu nedir?" Kil heykelciği işaret etti.

Makareta ağzından birkaç iğne çıkardı ve "Şu anda hiçbir şey" dedi.

"İki kişi birbirine sarılmış gibi görünüyor." Suri neredeyse görebiliyordu. Bir erkek ve bir kadın birbirlerinin kollarına sarılmışlardı.

"Bu bir rüya, asla gerçekleşmeyecek bir fantezi. Diğerleri umurumda değil, ama..." Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Keşke ona açıklayabilsem. Anlatabilsem. Neden yaptığımı. Belki o zaman..." Yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi. "O benim öldüğümü sanıyor ve ben ona gerçeği asla söyleyemem. Asla affedilmeyi isteyemem."

"Bundan pek emin değilim," dedi Imaly. Kapının eşiğinde durmuş, kollarını kavuşturmuştu. Gözleri heykele odaklanmış, başını salladı. "Belki de durumu açıklamalısın. Evet, bence bu harika bir fikir." Sonra Suri'yi fark edince kaşlarını çatı. "Ferrol aşkına, o *benim* iyi asica'm mı?"

ON ALTINCI BÖLÜM

CÜCE KRALININ SALONUNDA

Cüceler hakkında pek bir şey bilmiyordum: toplumları, gelenekleri veya kültürleri hakkında. Bunun bir nedeni var. Adı Gronbach. Mideon, Fhrey'in "iğrenç köstebekler" olarak adlandırdığı bu yaratıklar hakkındaki görüşümü değiştirecek hiçbir şey yapmadı. — BRIN'İN KİTABI

Hiç olmadığı kadar hızlı koşan Brin, neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Her şey bulanıktı ve bunun sebebi sadece gözyaşları değildi. En azından bacaklarıyla mümkün olandan daha hızlı koşuyordu. Yılan gitmişti ve köprüye giden yol açıktı. Diğer herkes taş köprüyü çoktan geçmişti, Tesh hariç.

Brin kalan mesafeyi bir çırpıda kat etti. Kaleye yaklaştıkça duvarlar daha da yüksek görünüyordu. Burası, yaşayan dünyanın sınırlamalarına tabi değildi. Arkasında ordunun gürültüsü önündeki patlamalarla bastırılırken, bu acı gerçek kendini gösterdi. Kalenin karanlık girintilerinden sağır edici patlamalar geliyordu. Sol ve sağdan mükemmel bir senkronizasyonla tek tek kıvılcımlar çıkarken, kemik sarsıcı bir patlama dizisiyle deliklerden ateş topları fırlıyordu. Alevli mermiler, duman izleri bırakarak başlarının üzerinden geçtiler. Sıra bittiğinde, bombardıman yeniden başladı. Bu çarpıcı hızlı patlama dizisi, Brin'in tanık olduğu en şaşırtıcı şey değildi, çünkü son birkaç adımında, imkansız derecede yüksek duvarın bir kısmının kalktığını ve hareket ettiğini yemin edebilirdi.

Brin, diğerlerinin çoktan kaybolduğu, sıcak sarı bir ışık yayan ince gri kapıdan içeri girdi. Gifford, Tressa ve Roan, yorgunluktan ya da korkudan, muhtemelen her ikisinden de, avluda yere yığılmışlardı.

Fenelyus ortalarda görünmüyordu, erkekler, kadınlar, Fhreyler, Belgriclungreianlar ve Grenmoriens koşuşturuyorlardı. Çoğu, dışarıda şiddetle devam eden savaşı izlemek için taş parapetlere çıkan merdivenlere yöneldi. Brin savaşı umursamıyordu. Kapının hemen içinde durdu ve derin, gereksiz nefesler aldı

yine de çok önemliymiş gibi hissediyordu, sanki göğsünün inip kalkması onu yerinde tutuyormuş gibi. Her şey bulanıklaşmış, sesler uğultuya dönüşmüştü. Brin'in aklında tek bir şey vardı: Tesh'in vücudunu delen cirit. Bu görüntüyü defalarca, çenesine sıçrayan kan damllarına kadar, kusursuz bir netlikle görüyordu.

"Tesh nerede?" diye sordu Moya, ona koşarak.

Bekçi cevap vermedi. Veremedi.

"Brin?" Moya ellerini tuttu, kapı kapanırken ses tonu dehşete dönüştü.

Brin konuşmaya bile çalışmadı. Kafasını salladı ve yüzündeki ifade Moya için yeterliydi. Bir elin elini sıktığını hissetti.

Sonunda, gözyaşları sel gibi akarken, sözler bir anda döküldü. "O, bir ciritin önüne atladı. Bu, benim için ikinci kez öldüğü anlamına geliyor."

Brin bacaklarının gücünün kaybolduğunu hissettiği anda Moya onu kucakladı. Moya kollarını sıkıca sararak onu tuttu ve ikisini de dik tuttu. "O tekrar ölemez, zaten öldü. Bunu unutma. Onun için her şey bitmedi... Tekchin için de."

"Tressa, iyi misin?" diye sordu Gifford. Onu yere indirdikten sonra, Tressa kıpırdamamıştı.

Başlarının üzerinde, kesintisiz vuruşlar devam ediyordu, hızlı bir şekilde arka arkaya vuruyor ve sadece hafifçe boğuk bir ses çıkarıyordu. Gifford ve Roan, Tressa'nın yanındaydı. O bir elini, Roan da diğer elini tutuyordu.

Tressa başını kaldırdı ve başını salladı. "Şimdi daha iyiyim. Ağırlık azaldı. Orada eziliyormuşum gibi hissediyordum. Hava doluyormuş gibi, ağırlaşıyormuş gibi, gittikçe kötüleşiyordu." Onları bıraktı ve avuçlarını etrafındaki zeminde gezdirdi.

"Şuna bak, çimen."

"Yıldızlar da," dedi Roan, yukarıyı işaret ederek.

Herkes normalde pek ilgi çekmeyen gökyüzünü görmek için başlarını eğdi, ama o yerde, gökyüzünün varlığı bir mucizeydi.

"Gerçek değil," dedi Tressa, parmaklarıyla çimleri keşfetmeye devam ederek.

"Ama iyi hissettiriyor."

Bir cüce yaklaştı. Açıkça bir yetişkin olmasına rağmen, Gifford'un gördüğü en küçük Belgriclungreian'dı. Beş yaşındaki bir çocuktan daha büyük olmayan bir cüce cüce, garip bir şekilde kısa kolları ve kısa bacakları vardı, ancak

kafası o kadar büyüktü ki, onu devireceği kesindi. Etraflarında dönen faaliyetlerin girdabından çıkmıştı.

Rain'i, giysilerinin tozunu alırken gördü. Gifford, Fenelyus'un ariface dediği büyük solucanın ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, Rain'in kazmaya başladığı ve canavarın da aynısını yaptığıydı. İkisi bir süre ortadan kaybolmuştu. Sonra Rain, Brin'in hemen arkasından kapıdan girmişti, sanki tozlu bir tarlayı sürmüş gibi görünüyordu.

Cücenin cücesi Rain'e doğrudan seslendi: "Majestelerine sizi düzgün bir şekilde tanıtabilmem için isimleriniz nedir?"

"Ah..." Rain, Moya'ya baktı.

"Devam et," dedi ona. "Burada söz sahibi olan sensin."

Rain her birini tanıttı ve karşılığında küçük cüce kendini tanıttı. Gifford her şeyi anlamadı; uzun ve karmaşık bir şeydi ve Belgriclungreianların gereğinden çok daha uzun kelimeler yaratma eğilimini merak etmesine neden oldu.

"Majesteleri Kral Mideon sizi hemen görmek istiyor." "Tamam," dedi Rain.

"Mükemmel," dedi cücenin cücesi ve onlara onu takip etmelerini işaret etti.

"İyi misin?" diye sordu Moya, Brin'e.

"Hayır," diye cevapladı Bekçi, sesini zorlayarak. "Ama yürüyebilirim. Mızrakla vurulan ben değilim, sadece öyle hissediyorum."

Moya başını salladı — sıradan ya da kayıtsız bir hareket değil, anlamlı bir baş sallama. Brin'in elini tutuyordu ve bırakmaya niyetli görünmüyordu.

Ancak o zaman Gifford, Tesh'in aralarında olmadığını fark etti.

Avludan çıkarken Brin, belki de onu orada görmeyi umarak kapıya baktı. Gifford da öyle yaptı. Tesh'in büyük kapılardan topallayarak geçip, Nifrel'in girişinde yaptığı gibi mucizevi bir şekilde onları takip ettiğini hayal etmeye çalıştı. Ama kapılar kapalı kaldı. Orada kimse yoktu.

Kral Mideon'un kalesi, muhteşem ve devasa bir mağaraydı, ama yine de bir mağaraydı. Ölçek, deneyimi domine ediyordu. Kapılardan, odalar ve salonlardan geçerken, Gifford, fener ışığının ulaşamadığı kadar yüksek tavanların ve uzak tarafta devasa kapıların karmaşık fare delikleri gibi görüldüğü kadar geniş odaların gerekliliğini anlayamıyordu. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir şekilde yürümeye devam ettiler, cilalı zeminlerden geçtiler, merdivenleri tırmandılar ve ironik bir şekilde devasa cücelerin heykelleriyle sıralanmış koridorlardan geçtiler. Çok geçmeden, Gifford umutsuzca kayboldu.

Sonunda durduklarında, loş ışıklı bir antreye gelmişlerdi. Cüce, beklemeleri gerektiğini ışaret etti, sonra imkansız derecede büyük bir taş kapıdan içeri girdi. Kapıyı tamamen kapatamadı ve uzun bir ışık huzmesi dışarı sızarak antrenin karanlığını kesen parlak bir ışık huzmesi oluşturdu.

"O büyük yılanı ne yaptın?" Roan, beklerken Rain'e fısıldadı.

"Hiçbir şey," diye cevapladı cüce. "İkimiz de kazıcıyız."

"Bu ne demek?" diye sordu Tressa. "Siz ikiniz bir tür kulüpte misiniz?" İyileşmesi tamamlanmış gibiydi. Kadın eski enerjik haline geri dönmüştü.

Rain başını salladı. "Öyle bir şey. Başka bir kazıcıyla karşılaşmak gerçekten çok nadirdir — sadece kazı yapan değil, gerçek bir kazıcıyla. Kim oldukları ya da ne oldukları önemli değil, aralarında bir yakınlık, bir kardeşlik var. Açıklaması zor. Sanırım uçabilseydin başka bir kuşla karşılaşmak gibi bir şey olurdu. Kazıcılar için olduğu gibi, uçmak için de ortak bir dil olduğunu düşünürdüm."

"Sanırım bu, Rhen ve Aslan hikayesi gibi," dedi Gifford. "Dahl'ı inşa etmeden önceki seyahatlerinde, şef Rhen bir aslana kahraman cenazesi düzenlemişti, çünkü onun cesurca savaşmasını takdir etmişti. Öyle değil mi, Brin?"

Cevap vermedi. O ve Moya, ellerini tutarak birlikte kaldılar.

"Ne yani? Artık bu şeyle kardeş gibi misin, Rain?" diye sordu Tressa, ama o cevap veremeden, büyük çift kapı açıldı.

Görünüm çok etkileyiciydi. Cüce kralının salonu tüm ihtişamıyla ortaya çıktı. Yıldızlı süslemelerle kaplı inanılmaz yüksek tavanından süslemeler ve devasa boyutlardaki heybetli heykellerden, neredeyse her yüzeyi süsleyen değerli metaller ve çeşitli mücevherlere kadar, oda, Mideon'un zenginlikten çekinmediğini ilan ediyordu. En sevdiği renk altın, en sevdiği doku ise parlaklık gibi görünüyordu. Kral ayrıca ateşi de severdi. Salonun her yerine dağılmış, yanıcı sıvılarla dolu yanan havuzlar alevler saçararak tüm yüzeyleri ışıkla dans ettiriyordu.

Mideon, güneş ışınları şeklinde tasarlanmış yükseltilmiş bir tahtta oturuyordu. Sandalye o kadar büyüktü ki Gifford, üzerinde oturan hükümdarı bulmakta zorlandı. Aslında ilk gördüğu şey baltaydı. Mideon, çömlekçinin gördüğu en büyük silahın sapını tutuyordu. Çift bıçaklı baş kısmı yere dayanıyordu. Gifford, hiçbir insanın, Fhrey'in veya Belgriclungreian'ın onu hareket ettiremeyeceğinden oldukça emindi.

Mideon'un kendisi de devasa biriydi, boyu dört metreden fazlaydı.

Bu bir Belgriclungreian mı?

Gifford bir an şaşırdı, sonra Mideon'un ölümde kendini hayattayken olduğundan farklı gördüğünü fark etti. Kralın zihninde zihninde, kendisi bir devdi. Örgülü sakalı boyunun üç katı uzunluğundaydı. Giydiği gömlek, elbette ki parlak altından dokunmuştu. Sırtında ise kendi kendine hareket eden, kürkle süslenmiş devasa kırmızı bir pelerin vardı.

Yalnız değildi. Gifford, Fenelyus ve diğerlerini parıldayan tribünlerde otururken gördü. Arion'un öğretmeninin yanında, diğerlerinden sıyrılan, uzun beyaz saçlı güzel bir Belgriclungreian vardı. İçeri girdiklerinde, hepsini hevesli bir gülümsemeyle izledi.

"Mideon Salonu'na hoş geldiniz." Cüce, derin bir reveransla selam verdi.

"Teşekkürler," dedi Moya ve gıcırdayan ayak sesleriyle cilalı zeminde ilerledi. Tahtın önünde tek sıra halinde durdular. Arkalarında ateşler çıtır çıtır yanıyordu ve ışık her şeye uğursuz bir hava katıyordu.

"Merhaba."

"Merhaba?" dedi kral ve güldü. "*Merhaba!* Onu duydunuz mu?"

Oda, kibarca bastırılmış kıkırdamalarla doldu. Cücenin cücesi, sempatik bir utançla çekindi.

Kral, hala kahkahadan başını sallayarak, "Sen saraydaki savurganlığa pek alışkın biri değilsin, değil mi?" dedi.

"Sanmıyorum," diye cevapladı Moya. "Onun ne olduğunu bilsem bile."

"Ha-ha!" Kral yine kahkahalara boğuldu. Moya'yı çok eğlenceli bulmuş gibi bacağına vurdu.

Moya gülmedi, eğleniyor gibi de görünmüyordu. Gifford bu ifadeyi artık tanıyordu. Ateşin üzerine konmuş bir tencere gibi, buhar çıkarmaya başlamıştı.

"Bu tahtın önünde duran çoğu insan diz çöküp bana *Yüce Efendim* diye hitap eder!" diye uyardı kral. "Ya da 'Selam ve hoş geldiniz, Yüce ve Muhteşem Majesteleri' derler. Yaklaşımını yeniden gözden geçirmende fayda var, küçük kız."

"Uh-huh." Moya başını salladı. Elini kaymış kalçasına koydu ve saygısız bir sırıtişla cevap verdi. "Biliyor musun, eğer kıçına öpülmekten bu kadar hoşlanıyorsan, belki de bu kadar yüksek bir sandalyeye oturmamalısın."

Oda sessizliğe büründü. Kimse gülmedi, birkaç kişi nefesini tuttu.

Kral Mideon, Moya'ya sert bir bakış attı, kalın kaşları aşağı doğru eğildi ve gözlerini gölgeledi. Kalın alt dudağı, yargılayıcı bir şekilde yukarı kalktı. Onları daha iyi görebilmek için büyük baltasının sapına doğru eğildi ve sonra bir an durdu.

sakallı çenesini kaşıdı. "Hmmm," diye düşündü. Beyaz saçlı kadına bir bakış attı. "Belki de haklısın."

"Ben her zaman haklıyım," diye cevapladı kadın ateşli bir şekilde.

Kral, bakışlarını birinden diğerine kaydırarak bakmaya devam etti. "Bunların onlar olduğundan emin misin, Fen?"

"Rel Kapısı'ndan çok uzak olmayan ormanlık alanda bulunuyorlardı. Beatrice'in tahmin ettiği yerde."

Beyaz saçlı Belgriclungreian hanımefendi yerinden kalktı. Devasa boylu değildi, ama yine de etkileyici bir izlenim bırakıyordu. Gözleri o kadar derin ve parlaktı ki, sakın bir gölette yansıyan ay ışığı gibi parlıyordu. Saçları da aynı derecede parlaktı. Yaşlılıktan beyazlaşmamış, ipeksi ve yıldız rengindeydi. Etrafında bir tur attı ve doğrudan Rain'e doğru yürüdü. Onun önünde durdu, iki elini ağzına götürdü ve ağlamak üzere gibi görünüyordu.

"Bu o mu, Beatrice?" diye sordu kral.

"Evet," dedi hayranlıkla. "Bu Büyük Rain."

"Ben büyük değilim," dedi Rain, geniş salonda zar zor duyulacak bir sesle.

"Kızım ile tartışma, delikanlı," dedi Mideon. "Beatrice'in bir yeteneği var. Sana bir şey söylerse, onu dinle. Ona inan. Keşke Fhrey'lerle savaşmamamı söylediğinde onu dinleseydin." Mideon Fenelyus'a baktı. "Ne kadar zaman ve emek kaybıydı."

"Zaman kaybindan bahsetmişken," dedi Moya. "Dışarıdaki saldırıdan kimse endişelenmiyor mu? Fark etmediyseniz, içeri girmeye çalışan oldukça büyük bir ordu var."

"Sen çok enerjik birisin, değil mi?" Mideon dudaklarını yaladı. "Bunu sevdim."

"Beatrice," dedi Fenelyus, "açıklama yapman gerekmez mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, dikkati dağılmış bir şekilde. Gözleri hâlâ Rain'e kilitliydi.

"Neden bu kadar ağır bir sınavdan geçmek zorunda kaldık? Kraliçe neden tüm krallığını altüst ederek bu grubu avlamak istedi? Neden babamın surlarının dışında bir kuşatma ordusu var? Önemli bir şeyler oluyor."

Fenelyus Brin'i işaret etti. "Şuradakilere bak. Kar üzerinde kan gibi göze çarpıyorlar."

"Beatrice?" Kral beyaz saçlı kızına baktı.

"Ne?" diye cevapladı masumca, gözlerini Rain'den ayırmadan. "Bana öyle bakma! Her şeyi biliyorsun."

"Her zaman değil."

"*Bunu* biliyorsun. Bu gün hakkında o kadar uzun süredir konuşuyorsun ki, konuşmadığın bir anı bile hatırlayamıyorum."

"Daha önce hiç umursamadın." Beatrice, Rain'e yalakalık yapmaya devam ederken, huysuz bir kayıtsızlıkla konuştu.

"Şimdiye kadar, bu sadece bir hikayeydi. Ama zamanı geldi ve senin saçmalıkların gerçek oldu. Neler olduğunu biliyorsun, bize anlat!" Büyük koltuğunun koluna vurdu ve ses yankılandı.

"Evet," dedi ona. "Biliyorum."

Gifford, küçük beyaz saçlı güzeli düşündü. Narin, zarif, ıslıl ıslıl ve tamamen Rain'e kapılmıştı, sanki kilometrelerce uzağı görebileceği bir pencereden ona bakıyormuş gibi.

kilometrelerce uzağı görebileceği bir pencereymiş gibi bakıyordu.

Ne biliyor?

"Ee?" diye ısrar etti kral.

"Ee, ne?"

"Söyle bize!"

Beatrice öfkeyle nefes aldı ve sonunda babasına döndü. "Hayır, söylemeyeceğim." Salonda toplanan diğerlerine baktı. "Fenelyus'un her zamanki gibi haklı olduğunu söylemek dışında, hiçbirinize neler olduğunu anlatmayacağım." Bir an durup Fhrey'e saygıyla başını salladı. "Bir şeyler oluyor... çok önemli şeyler."

"Ne kadar önemli?" diye sordu Fenelyus.

Beatrice durakladı. Ellerini birleştirdi ve şöyle dedi: "Her şeyin önünüzdeki gruba bağlı olduğunu söyleyebilirim: Elan'ın geleceği, hepimizin ruhları, hatta Golrok'un sonucu bile. Ama bunu söylesem bile bana inanmazsınız. Abarttığımı düşünürsünüz. Ama dürüst olmak gerekirse, bu daha başlangıç bile değil. Bana güvenmek zorundasınız

çünkü bu insanlara güvenli geçiş sağlanması dışında başka bir şey söylemeyeceğim."

Gifford, Beatrice'in söylediği her kelimeyi duydu ve tek tek çoğunu anladı, ama bir bütün olarak bakıldığında hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Sonra anladı.

O hiçbir şey bilmiyor. Her şeyi uyduruyor. Ama neden?

"Nereye geçiş?" diye sordu Mideon.

"Alysin," diye cevapladı kızı.

Oda kahkahalarla çınladı. Banklarda toplanan herkes gülmekten kırılıyordu, ama Fenelyus, Beatrice ve kral gülmüyordu.

Gifford da öyle. Bu tek kelimeyle, değerlendirmesini yeniden gözden geçirmek zorunda kaldı. *En azından bunu biliyor.*

"Cennetin kapısı, en büyük kahramanlar dışında herkese kapalıdır," dedi, ayaklarını ters çevrilmiş bir fiçıya dayamış, kel ve kaslı bir adam. "Ve bunlar bu göreve uygun görünmüyorlar."

"Onlar için kapıyı açmanızı istemiyorum," dedi Beatrice. "Sadece kapıya ulaşmalarına yardım etmenizi istiyorum. Ferrol, onların köprüyü geçip kapıya ulaşmalarını engellemek için elinden geleni yapacak. Onun başarılı olmamasını sağlamalıyız."

Kel adam başını salladı. "Aptallar her zaman yanlış alemde kaldıklarından emindirler. *Oh, hayır! Savaşçıların cennetinde olmam gerekiyor,* diyorlar, zaten orada olduklarını fark etmeden. Eğer hiçbirimiz geçemezsek, o zaman geçemezler."

"Adınızı sorabilir miyim?" diye sordu Moya, Gifford'un beklediğinden çok daha kibar bir şekilde. Ama sonra ekledi, "Daha sonra ortaya çıkarsa diye, beni kim hakaret ediyor bilmek isterim."

Kel adam şok içinde kaşlarını kaldırdı. "Beni tanımıyor musun?" "Tanımalı mıyım?"

"Adım Atella."

Gifford, Brin'in tereddüt ettiğini ve farkında olmadan bir adım geri attığını gördü.

Moya da bunu gördü ve ağzının kenarından fısıldadı. "Brin? Konuş benimle."

Bu kez Bekçi konuştu. "Atella bir efsanedir, ya da öyle sanılıyordu. Uzun zaman önce yaşamış bir kahraman. Tüm savaşçılar arasında en büyüğüydü, savaş alanında öldürülemezdi, hatta yenilmezdi — en çok sevdiği kişi hariç."

Moya gözlerini kısarak, "Sevgilin seni öldürdü mü?" diye sordu.

"Bir kazaydı. Kasıtlı yapmadı. Ben yere düştüm ve karışıklıkta beni ezdi."

"İnsan ezilerek nasıl ölür?"

"Adı Yolan Og'du, çok güzel bir fil," dedi Atella. "Fil nedir?" diye sordu Moya.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Brin. "Yani, eski hikayelerde onu dev bir hayvan olarak tanımlıyorlardı, ama bu tanım hiç mantıklı gelmiyordu: uzun burun, kısa kuyruk, buruşuk deri ve kocaman kulaklar."

"Çok sevimli birine benziyor," diye ekledi Moya.

"Şimdi kim hakaret ediyor? Ve bilgin olsun, ben etmedim. Seni kırmak isteseydim, inan bana, hiç tereddüt etmezdim. Ben ince düşünceli bir adam değilim. Benim

dedi ki bu bir gerçek. Kapıyı açacak kimse olmadığı için kapıya doğru savaşarak ilerlemenin bir anlamı yok.

Beatrice geri adım attı. Kollarını sallayarak hepsini işaret etti.

"Onlar açabilir."

"Nasıl?" diye sordu Mideon, öne doğru eğilerek. Her birini tek tek süzdü.

"Bunların kahraman olduğunu söylemiyorsun, değil mi?"

"Hiçbir şey *demiyorum*." Beatrice arkasını döndü ve babasına muzipe gülümsedi. "Dediğim gibi, bana güvenmek zorundasın."

Mideon büyük baltasının başını kaldırıp yere vurdu, oda sallandı. "Kendi babana bile söyleyemiyor musun?"

"Gerçekten mi? Ferrol'dan sonra, bunu söyleyeceğim *son* kişi sensin."

Kral dikleşti. "Beni incittin, kızım."

Beatrice ellerini beline koydu ve kralı sertçe baktı. "Yüzbinlerce insanımızı öldürdün ve bir meyve salatası için Neith'i yok ettin!"

Mideon kızgın görünüyordu. "Neden böyle davranıyorsun? Daha önce hiç böyle davranmamıştın."

"O zaman dinlemek için daha fazla neden var, değil mi? Az önce Rain'e dinlemek istediğini söylemedin mi? Öyleyse kendi tavsiyene kulak ver, baba. Ve tüm "Siz" — parıldayan tribünlerdeki figürlere doğru dönerek, muhteşem saçlarını dalgalandırdı, gözleri öncekinden daha parlak ve sesi uğursuzdu — "bu altı kişinin Alysin'e ulaşmasını sağlamak için elinizden geleni yapmalısınız, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Hayatta ya da ölümden herhangi bir şeyi kabul ettiyseniz, bana inanın. Bilmediğim konularda konuşmam. Bunu Alurya, Elan, Eton ve onları doğuran Kaos adına söylüyorum. Hepiniz beni dinleyin! Sonuçlarına katlanmak zorunda kalmadan önce bu kahramanlara yardım edin.

Sonuçların çok ağır olacağını garanti ederim."

Kral, kızına sert bir bakışla bakmaya devam etti, kızı da ona aynı şekilde sert bir bakışla karşılık verdi.

Fenelyus bu çekişmeyi sonlandırdı. "Rain'in sırtı." Kadın cüceye baktı. "Sanırım sana bir iyilik borçluyum, Beatrice. Umarım mantıklı bir iyiliktir."

Beyaz saçlı cüce gülümsedi. "Bunu önemsiz bir şey olarak göreceksin."

Fenelyus krala odaklandı. "Ne olursa olsun, Mideon, Ferrol kararlı. En son ne zaman evinde sana saldırdı? Surlarının dışında bir kuşatma ordusu var. Elindeki her şeyi kullanacak ve durmayacak. Surların güçlü, ama onları yıkacak. Bu çok açık."

Parmağını kaldırdı ve sessizlikte, Mideon'un savunma sistemlerinin hala ateş ettiği zayıf patlama seslerini hep birlikte duyabildiler. "Bu altı kişi duvarlarınızın içinde kalırsa, kraliçe Bulwark'ı yok edecek. Büyük kaleniz onun ayakları altında enkaz olacak.

Bu grubu tutmanın bedeli çok ağır olacaktır."

"Ama Ferrol neden bu kadar önemsiyor?" diye sordu kral. "Bu insanların nesi bu kadar özel?"

"Onlar dünyayı değiştirecekler," dedi Beatrice. "Bir zamanlar parçalanmış olan şey nihayet bir bütün haline getirilebilecek."

Tamam, bu kısım kesinlikle uydurma, diye düşündü Gifford, Beatrice'e hayranlıkla bakarak. Ben asla böyle bir maskaralığı yapamazdım, özellikle de bu kadar insanın önünde. Bu kişi ne yalanlar uyduruyor! Ona inanmayacaklar. İnanamazlar. Kimse bizi kahraman sanmaz.

bizi kahramanlarla karıştırmaz. Moya, belki, ama...

"Gelecek daha iyi olacak mı?" diye sordu Fenelyus.

"Evet, eminim." Beatrice tahtın önüne bir adım attı ve krala seslendi. "Ben senin kızınım. Her zaman senin çıkarların için hareket ettim. Bana güvenebilirsin. Geleceği görebildiğimi biliyorsun. Bunu kaç kez kanıtladım? Kaç kez beni görmezden geldin ve acı çektin? Fhrey ile savaştan sonra, cüppemin üzerine ağladın. Affedilmeyi diledin ve "Bir daha asla" dedin. İşte buradayız, baba. Yine aynı noktadayız. Beni dinlemeyeceksen, kendini dinle. Yoksa o kadar alçaldın ki bunu bile yapamıyordun musun?"

Mideon düşüncelere dalarken salon sessizdi. O, kemerli bir köprü yaptı. iki elinin parmaklarını birleştirip çenesini üzerine koydu ve ateşleri izledi. Sonra etrafına bakındı ve sonunda Fenelyus'a döndü. "Güzel bir kale, değil mi?"

Eski rahip hoş bir gülümsemeyle başını salladı. "Nifrel'deki en güçlü kale. Yıkılırsa çok yazık olur."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Bulwark umurumda bile değil," diye bağırdı Atella ve ayağa kalktı. Sonra gülümsedi. "Ama kraliçenin ordusunu yarıp Cennet Kapısı'na ulaşmak keyifli bir savaş olurdu."

"Kesinlikle farklı olmasının faydası olurdu," dedi isimsiz bir adam. Gifford'un Rhen desenli bir kumaş olduğuna yemin edebileceği bir şey giyiyordu.

"Kraliçe bir saldırı beklemeyecek ve ordusu zaten hazır durumda. Bir gedik açıp zayıf bir nokta bulabilir ve ilerleyebiliriz..."

"Yardım edecek misin?" diye sordu Mideon, Fenelyus'a.

Fhrey'in gözleri gülümsemeyi engellemeye çalışırken parladı. "Sanırım ikna edilebilirim."

"Herkes birleşirse" —Mideon başını salladı—"işe yarayabilir."

Beatrice ellerini havaya kaldırdı. "İşe yarayacak. Gerçekten, yaşlı adam! Sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi davranıyorsun."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İÇEÇEK

*Herkes Persephone'nin Nyphron ile evliliğini tartışıyordu.
Dışarıdan bakıldığında sert, soğuk ve yutması zor görünüyordu
ama istiridye de öyledir ve bazılarının içinde inciler bulunur. — BRIN'İN KİTABI*

"O içeride mi?" Nyphron'un sesi çadırın ince kanvas duvarlarından içeri girdi. Persephone, Nolyn'i yatırıp, Frost ve Flood'un yaptığı küçük yatağa yatırmıştı. Persephone, ikisine bu güzel işçiliğe sahip yatak için teşekkür etti, ancak ikisi bunu sadece sıkıntıdan yaptıkları bir şey olarak nitelendirdiler.

Çadırın kapısı açıldı ve hemen dışında yanan mangal görüldü. Nyphron, zırhının üzerine kalın bir pelerin giymiş, kaskını ve bir şişeyi kolunun altına sıkıştırmış olarak içeri girdi.

"İşte buradasın," dedi, ona gülümseyerek.

"Şşş!" Kız parmağını dudaklarına koydu. "Nolyn'i yeni uyuttum." Arkasına, karyolaya bir bakış attı, sonra Nyphron'un elini tutup onu dışarı çıkardı.

Orada sadece Habet vardı. Dizlerinin üzerine çökmüş, ateşe büyük bir özenle bakıyordu. Hava soğuduğundan, görevi artık önemsiz bir iş değildi. Hava serindi, ateş sıcaktı ve gökyüzünde yıldızlar parlak bir şekilde parlıyordu.

"Muhafızlar nerede?" diye sordu Nyphron. "Bu girişin her iki yanında birer tane olması gerekiyor."

"Onlara ihtiyacım yok. Hava sıcakken senin için onlara katlandım, ama en yakın tehdit kilometrelerce uzaktayken adamlardan saatlerce soğukta beklemelerini isteyemem." Persephone, Habet'in yanına büyük minderlerden birine oturdu.

Ateş genellikle buluşma yeri olduğu için çukurun etrafında birkaç tane vardı. "Peki, ziyaretinizin şerefine ne borçluyum?"

Nyphron bu soruya şaşırılmış görünüyordu. "Bir kocanın karısını görmek için bir nedene ihtiyacı var mı?"

"Görünüşe göre öyle. Nadiren yapıyorsun."

"Meşguldüm," dedi ve yanına oturdu.

"Gerçekten mi? Seni kıskanıyorum. Keşke benim de zamanımı harcayacak değerli bir şeyim olsaydı."

"Oğlan seni çok yoruyor olmalı."

Persephone başını salladı. "Justine onun ihtiyaçlarının çoğunu karşılıyor ve o da artık büyüyor. Bana eskisi kadar ihtiyaç duymuyor. Kimse duymuyor gibi görünüyor." Ona uzun uzun baktı, ama ince imalar, hiç de algısı güçlü olmayan kocasının kafasına girmede.

O bunu kabullendi. Persephone, uzun zamandır bu düzenlemeyi kabul etmişti. Onu seven bir kocayı özleyen utangaç bir gelin değildi. O günler çoktan geride kalmıştı. Hayatının ilkbaharını ve yazını Reglan ile geçirmiş, Raithe ile kısa süreli bir sonbahar canlanışı yaşamıştı, ama şimdi kış gelmişti. Nyphron'dan ne bekleyeceğini çok iyi biliyordu: evlilikten çok bir ticaret anlaşması.

"Şişe ne iş?" diye sordu.

Nyphron, kollarında bulduğuna şaşırılmış gibi baktı. "Ah, doğru." Uzun, koyu renkli kabı önlerine yere koydu. Ateşin ışığı, sanki bal doluymuş gibi altın rengi bir parıltı ve ışıltı yaratıyordu. "Bu erivtie, Erivan ormanlarının derinliklerindeki gizli bir koruda toplanan özel bir meyve karışımından yapılan bir likör.

Erivan ormanlarının derinliklerinde bulunan gizli bir koruda toplanan meyvelerin özel bir karışımından yapılan bir likördür. Meyveler, Summersrule'da sadece dolunayda, gece yarısı hasat edilir. O zaman meyveler en olgun halindedir. Estramnadon'da çok rağbet görür ve

Nidwalden'in bu tarafında elde edilmesi imkansızdır."

"Yine de bir şişe dolusu var mı?"

"Aslında yarısı. Bunu birkaç yıldır saklıyorum. Birazını benimle paylaşırsın diye umuyordum."

Persephone'nin gözleri büyüdü ve Habet'e bir bakış attı, kocasının tuhaf sözlerinin tuhaflığını fark edeceğini umuyordu.

her zamanki gibi sadece gülümsedi. "Biliyorsun, ben pek içki içen biri değilim. O içkinin kalitesi benim için boşa gider."

"Özel bir gün," dedi. "Gerçekten

mi? Ne oldu?"

"Senin doğum günün."

"Hayır, değil."

Nyphron bu inkâr karşısında şaşırmış göründü ve o da Habet'e destek için baktı, ama aynı hoş ama yardımcı olmayan gülümsemeyle karşılandı. Tekrar düşündü. "O zaman yıldönümümüz."

"Hayır, o da değil."

"Gerçekten mi? Hmm. O zaman *benim* doğum günüm."

Nyphron omuz silkiyene kadar ona şüpheyile baktı. "Olabilir, gerçekten bilmiyorum. Aslında seninkini hatırlamana şaşırdım. Önemsiz bir olaydan bahsediyoruz."

"Anlamadım?" Persephone itiraz ederek doğruldu ve Habet'e bir kez daha baktı, bu sefer öfkeyle dolu bir bakışla. Ateşçi, gece gökyüzüne yükselen kıvılcımlara hayranlıkla bakarak odunları karıştırmakla meşguldü.

"Kişisel bir şey değil," dedi Nyphron. "Herkesin doğumu önemsizdir. Önemli olan, sonrasında ne yaptığın."

Persephone onu inceledi. Galantianların lideri, Batı Kuvvetleri komutanı, kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koymuş, elleri sarkmış halde oturuyordu. Melankoli dolu bir duraklamada, gözleri aydınlatılmış şişeye odaklandı.

Nyphron düşüncelere dalan ya da kara kara düşünen biri değildi. Düşünmek onun için geriye doğru yürümek kadar garip bir şeydi. Geçmişin bir anlamı yoktu. Sadece gelecek değer taşıyordu, bu yüzden olanları düşünmek zaman kaybıydı. Bunu bilen Persephone, onun bir olayı anmak için duyduğu yeni arzuyu anlamaya çalıştı. Onu tanıdığı tek zaman...

"Ah," dedi, aniden farkına vararak. "Bu senin veda şişenin, değil mi değil mi?"

Nyphron başını salladı. "Babam Lothian'la Orman Tahtı için Lothian'la savaşmaya gittiğinde Estramnadon'da aldım. Onun zaferini kutlamayı planlamıştım. Ama o öldü ve ben de içmek niyetiyle şişeyi kırdım. her şeyi. Sonuçta, ona adadığım tek bir yudum içebildim." Parmakları bir taş buldu ve onu ateşe attı. Bu, bir kıvılcım patlamasına neden oldu ve Habet'in sevinçli alkışlarını çekti. "O zamandan beri, bu bir tür gelenek haline geldi. Sonra Medak, ardından Sebek, Grygor, Vorath, Eres ve Anwir geldi."

Persephone gözlerini ona dikti. "Şişe neden şimdi çıktı? Ve neden benimle paylaşıyorsun?"

"Bu günlerde yapacak çok işin olmadığı konusunda haklıydın. Ve ikimiz de oturup beklemekten nefret ederim." Nyphron yavaşça nefes aldı ve ona döndü. "Moya ve Tekchin'in grubunu aramak için bataklığa gönderdiğin adamlar... Ben de onlarla gittim. Az önce döndük."

"Ve?"

"Naraspur bataklığın kenarına bağlanmıştı. Orada kamp kurduk ve aramaya başladık. Çok büyük bir yer değil, oldukça titiz bir arama yaptık. Tek bulduğumuz, kumul üzerinde birkaç eşyalarının bulunduğu bir kamp yeri idi. Persephone, ben..."

"Boğulmuşlar," dedi. "Hepsi. Ölmüşler." "Biliyor muydun?"

Kız başını salladı. "Malcolm bir süre önce söyledi, ama emin olmak istedim."

"Malcolm," Nyphron bu kelimeyi lanet gibi söyledi. "Demek onunla da mı konuştun? O adam delirtici. Hiçbir uyarıda bulunmadan yıllarca ortadan kayboluyor, sonra geri dönüp bana bir iyilik borcum olduğunu hatırlatıyor, ama hala ne istediğini söylemiyor. Sana ne dedi?"

Persephone yıldızlara bakarken alt dudağını dışarı çıkardı. "Arkadaşlarımın öldüğünü, ama geri dönme ihtimallerinin olduğunu." Ona baktı ve omuzlarını silkti. "Çılgınca geliyor, değil mi?"

Nyphron uzun bir süre ona baktı. Sonra şişeye uzandı. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Persephone.

Nyphron başını salladı. "Bu noktada mı? Hayır. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmez. Tekchin öldü. Artık hepsi öldü, benim Galantianlarım ve seninkiler."

"Benim Galantianlarım yok."

Nyphron mantarı kavradı ve derin, yankılı bir *patlama* sesiyle çıkardı!

"Elbette biliyorsun. Moya, Suri, Roan, Arion, Brin, Gifford ve Padera senin seçkin maceracı grubun, arkadaşların."

"Suri ölmedi... en azından bizim bildiğimiz kadarıyla." Persephone parıldayan şişeye baktı. "Belki de o içkiyi içeceğim."

Nyphron ona şişeyi uzattı.

"Sevdiğim kahramanlara." Persephone şişeyi dudaklarına götürdü. Sıvı ılık ve tatlıydı, daha önce tattığı hiçbir şeye benzemiyordu. Ağzından aşağı aktı. bulutlu bir günde güneş ışığı gibi boğazımı yakıyor. "Neyse ki bu nadir oluyor, yoksa buna düşkünlük geliştirebilirdim."

Nyphron şişeyi aldı ve başının üzerine kaldırdı. "Hoşça kal, Tekchin. Alys'in yeşil çayırırlarında tekrar görüşene kadar, dostum." Sonra o da derin bir yudum aldı.

Birlikte ateşe bakarak, alevlerin sıçrayıp dans etmesini sessizce izlediler. Kıvılcımlar yıldızlara doğru uçtu, sonra geniş, soğuk karanlıkta çok çabuk kayboldu.

"Onlar işte," dedi Persephone sonunda. Tek tek kıvılcımları işaret etti. "Bu Moya, şurada Gifford, Roan ve Brin var. Ruhları

yıldızlara uçuyor. Suri de muhtemelen oradadır. Yakında *hepimiz* küle dönüşeceğiz." "İçki içmeyi pek sevmediğin konusunda haklıydın," dedi Nyphron.

"Ne? Neden böyle söylüyorsun?" Ona baktı ve başını çevirdiğinde dünyanın biraz sallandığını fark etti.

Adam ona eğlenceli bir ifadeyle gülümsedi. "Erivitie olağanüstü güçlüdür ve özellikle daha önce onunla karşılaşmamışsan, şok edici bir hızla vurmasıyla bilinir. yemediysen."

"Bugün yedim. Sanırım. Ama sadece bir bisküviydi." Persephone başını tekrar hareket ettirdi ve ateşin ışığının bulanıklaşmasına hayret etti. "Peki ya sen? Sanırım içki konusunda uzman olduğun için hiçbir şey hissetmiyorsundur."

"Öyle diyemem. O şişede hala bu kadar çok kalmasının başka bir nedeni var. Bir yudum seni baş döndürür, iki yudum seni sürünür hale getirir."

"Peki üç yudum?"

"Bilmiyorum. Deneyen hiç kimse hayatta kalmadı." "Az önce şaka mı yaptın?"

"Sorduysan, pek iyi bir şaka değilmiş."

Sessizce ateşi izlemeye devam ettiler. Persephone, alevlerin bu kadar büyüleyici, karmaşık ve sihirli olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti.

kıvılcımlar uçuşuyordu ve daha fazla ruhun uçup gittiğini merak etmeden edemedi.

"Malcolm hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Düşünmemeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Beni rahatsız ediyor."

"Ben onu rahatlatıcı buluyorum. Bazen, ben... moralim bozuk olduğunda, bana gelir. Oğlunla yeterince zaman geçirmediğini düşünüyor."

"İyi örnek."

"Biliyorsun, Malcolm bana tüm arkadaşlarımdan öldüğünü söyledikten sonra, onlara yardım göndereceğini söyledi. Aynı gece Padera öldü. Sence bu bir tesadüf müydü?"

"Onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Persephone yüzünü ovuşturdu. Yüzü sıcaktı ve bunun ateşin ısısından mı yoksa içkiden mi kaynaklandığından emin değildi. "Bilmiyorum. Artık hiçbir şeyden emin değilim."

"İzle." Nyphron şişeyi eğdi. Parmağının ucuna bir damla sıvı damlatıp ateşe attı. Anında parlak mavi bir alev patladı.

Habet'in gülümsemesi kocaman bir sırıtışa dönüştü ve onaylayarak

alkışladı. "Ve biz bunu içtik mi?" Persephone şok olmuş bir şekilde sordu.

"O sırada oturuyor olmamız yardımcı oldu."

Cildinin ısınısını soğutmak için geriye yaslandı. "Neden oğlunu daha sık ziyaret etmiyorsun? Ondan... ondan tiksiniyor musun? Çünkü o yarı Rhune olduğu için mi?

Keşke..." "Zamanım yok."

"Evet, *çok* meşgulsün, ikimiz de öyleyiz. Yıllardır bu çatışmada bir çıkmaza girmiş durumdayız ve oturup beklemekle, ateşlere bakmakla meşgulüz, sevdiklerimiz ise bizim verdiğimiz emirler veya onayladığımız görevler yüzünden ölüyor ya da ortadan kayboluyor."

Nyphron da dirseklerine yaslandı. "Beklemeyi nefret ederim. Eskiden hiç yapmazdım. Hayatım boyunca bir çatışmadan diğerine koşturup durdum. Şimdi ise... Dürüst olmak gerekirse, kılıcımı en son ne zaman çektiğimi hatırlamıyorum. Kullanmaya çalışsam, muhtemelen ellerimde kabarcıklar oluşur."

"Belki de Nolyn'le daha fazla zaman geçirmelisin."

"Hayır." Başını salladı. "Bu, düzgün bir oğul yetiştirmenin yolu değil."

Persephone, onun Nolyn ile daha fazla zaman geçirmesi gerektiğini itiraf etmesini istemişti. Belki de her şeyi ona yüklediği için özür dilemesi bile uygun olurdu, ama bu isteklerin ötesinde, onun daha fazlasını yapacağına söz vermesini ummuştı. Onun cevabı onu kızdırdı. "Sen nereden bilebilirsin ki?"

"İnanması zor olabilir, ama ben de bir zamanlar bir oğuldum ve on yaşına kadar babamı neredeyse hiç görmedim. O zamanlar eğitimime başlamak için garnizona gönderilmiştim. Nolyn da yakında başlayacak. O zaman ikimiz de onu pek göremeyeceğiz. Bir savaşçı olarak hayatına başlayacak, zorlu ve yorucu bir hayat."

"Bu, bir çocuğu yetiştirmek için korkunç bir yol gibi geliyor." "Sen daha iyisini yapabilir miydin?"

"Kesinlikle."

Nyphron başını salladı. "O zaman Nolyn için endişeleniyorum."

Persephone onu daha iyi görebilmek için yanına döndü. Bu hareket, dünyanın ne kadar bulanık hale geldiğini ortaya çıkardı ve içki ve alevlerin ışığında, son Galantian'ın ne kadar yakışıklı olduğunu fark etti. "Neden?"

"Temelde, benim yetiştirilme tarzımın yeterince iyi olmadığını söylüyorsun. Oğlumuzdan daha büyük şeyler beklediğini söylüyorsun. Ama bana bir bak. Henüz ilk bin yılımı doldurmadım ve neredeyse dünyayı ele geçirdim. Daha ne isteyebilirsin ki?"

"Sarhoş musun?" diye sordu kadın. "Ben bir bisküvi bile yemedim."

Nyphron çadıra geri baktı. İçecek onun gözünde de kendisini daha çekici hale getirmiş miydi acaba?

"Gerçekten korunmalısın. Raow'u unutmayalım."

Sanırım yok.

"Artık Moya..." Kendini durdurdu ve o düşünceyi tamamlamadığı için ona minnettar oldu. "Her neyse, yeni bir Kalkan'a ihtiyacın var."

"Habet burada," dedi. Elini uzattı ve onun eline dokundu, bu da onun gülümsemesine ve başını sallamasına neden oldu.

"Savaş tekrar bize dönecek. Artık çok uzun sürmeyecek. Avantaj bir kez daha değişiyor. Bunu hissedebiliyorsun, değil mi? Yıllardır cephe gerisinde rahatça yaşıyoruz, ama bu durum yakında değişecek. Lothian hava koşullarını beklemeyecek. Ejderhalarını alır almaz saldırıya geçecek. Kralın uygun bir kalkan ve karım en iyisine sahip olacak. Tekchin öldüğüne göre, Sikar yetenek olarak benden sonra ikinci sırada. Ona bundan sonra bu ayrıcalığa sahip olacağını söyleyeceğim."

"Sikar beni sevmiyor. Sanırım genel olarak insanları sevmiyor." "Bunun ne önemi var ki?"

"Beni korumak *isteyen* bir korumam olması muhtemelen yardımcı olur." "Sikar mükemmel bir asker. Emredileni yapacaktır."

"Tamam, tamam. Peki," dedi, başı hala sersemlemiş halde. "Erivitie'nin etkisi ne kadar sürer?"

"Haftaya kadar geçmesi gerekir."

Aniden döndü ve eğer zaten uzanmış olmasaydı, düşecekti. Gözleri odaklanabildiğinde, Nyphron'un sırttığını gördü.

"Sen ve ben, ne güzel bir çiftiz. Kaybımıza içip geleceği hafife alıyoruz. Bir bakıma, bu tam da Fhrey ve Rhune Galantians'ın sonuncularının davranması gerektiği gibi. Sanki Keeper of Ways'in anlatacağı bir hikayedeki kahramanlar gibiyiz, ama... Persephone alevlere tekrar baktı, gözyaşları aktı ve o kafa karıştırıcı anda, Nyphron'un kollarının onu sardığını, karanlığı uzak tuttuğunu hissetti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BÜYÜK YAĞMUR

Bunu yazarken, Rain'in, Malcolm'un, Suri'nin, herkesin kehanetlerinin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Umarım doğrudurlar, sırf hikaye daha güzel olsun diye bile olsa. — BRIN'İN KİTABI

"Neden benim harika olduğumu söyledin?" Rain, Mideon Salonu'nun dışına çıktıklarında sordu. Şaşkınlıktan öte, sanki bu onurlandırma acımasız bir hakaretmiş gibi acı çekiyor gibi görünüyordu.

Beatrice de onlarla birlikte dışarı çıkmıştı, sadece o. Kralın kızı, ziyaretçilerle yalnız kalmak istediğini açıkça belirtmişti. Salondaki herkes Beatrice'e sorgusuz sualsiz saygı göstermişti. Güzelliği, beyaz saçları, genç yüzü ve minyon yapısı ona o kadar mükemmel bir saflık havası vermişti ki, Gifford bunun sadece bir rol olup olmadığını merak etmişti.

Yaşayanların dünyasında bile görünüş aldatıcı olabilir ve Nifrel'de bir cüce kendini bir dev haline getirebilir.

Beatrice Rain'e, sonra da diğerlerine baktı. "Yalnız kaldığımızda," diye söz verdi. Sanki onun koluna dokunacakmış gibi elini uzattı, sonra durdu. Kendi eline baktı ve onu garip bir şekilde geri çekti. "Hepiniz uzun bir yolculuk yaptınız. Diğerleri hazırlanırken, seninkileri yerleştirelim, sonra sen ve ben konuşabiliriz."

Beatrice ön odadan geçmeye başladı, ama cüce hiç adım atmadı. Beatrice döndü.

"Rain?"

"Bunlar benim arkadaşlarım," dedi. "Sır saklamayacağım."

"Ama..."

"Onlar olmasaydı bu kadar ilerleyemezdik."

Beatrice mutlu görünmüyordu. Uzun bir süre ona baktı, ama Rain taş gibi duruyordu. Kısa süre önce kasırga büyüklüğünde bir yılanı yendiği için, Gifford Beatrice'in istediğini elde edeceğini pek ummuyordu.

Beyaz saçlı cüce, Rain'in fikrini değiştirmeyeceğini anlaması uzun sürmedi. "Peki, ama konuşmadan önce salondan çıkalım. Bu konuşmada başkalarının duymasını istemediğimiz bazı *önemli* noktalar var. Odama gidebiliriz."

Gifford, Beatrice'e şaşkınlıkla baktı. *O biliyor!*

Rain başını salladı. Belgriclungreian prensesi onları Bulwark'ın derinliklerine doğru götürürken başka hiçbir şey söylenmedi.

Bir tavşan yuvası. Gifford'un aklına gelen ilk şey buydu, koridorlarda ve merdivenlerde kıvrılarak ilerlerken. Belgriclungreianların tünel kazmaya olan düşkünlüğü, ona bile iyi biliniyordu ve görünüşe göre, bu ölümle sona ermiyordu. Çılgınca ayrıntılı bir tavşan deliğinden geçiyorlardı,

Roan'ın anlattığı hikayelere dayanarak, Neith'e biraz benzediğini hayal etti.

Beatrice onları bir taş duvara götürdü. Yüzüğündeki mücevherle duvara hafifçe vurdu ve bir kapının silueti belirdi. Kapıyı itti ve kapı açıldı. İçeride tek bir oda değil, birçok oda vardı. Alçak tavanlar, küçük şömineler ve bol miktarda halı, yastık ve duvar süsleri, daireye kalenin geri kalanında olmayan sıcak ve rahat bir hava katıyordu.

"Rahatınıza bakın," dedi Beatrice. "Çay isteyen var mı? Ya da kek?"

Karışıklığı fark etti ama bunu önceden tahmin etmişti, çünkü hemen ekledi: "İhtiyacımız olmaması, yemekten ve içmekten *zevk almamızı* engellemez. Nifrel tamamen duyularla ilgilidir: acı ve zevk. Şimdiye kadar bunu anlamış olursun diye düşünmüştüm."

Beatrice başka bir odaya girdi ve buharlı fincanlar ve küçük keklerden oluşan büyük bir tabakla geri döndü.

"Güzel seramikler," dedi Gifford bir fincan alırken. Roan'a gösterdi, o da onaylayarak başını salladı.

Bir kek aldı ve kekin nemli ve tatlı olduğunu, hafif bir tarçın tadı olduğunu fark etti. Beatrice odada dolaşmaya devam ederek herkese ikramlarda bulundu. Brin bile bir fincan ve bir kek aldı, bu da onun biraz olsun ısındığının işaretiydi. Prenses Rain'e geldiğinde, o hiçbir şey almadı ve prenses tepsiyi, isteyenlerin kolayca ulaşabileceği alçak bir masanın üzerine koydu.

Rain'in yüzü hâlâ sert kalmıştı. "Şimdi soruma cevap verecek misin?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Ama önce benim bir sorumu cevaplaman gerek."

Gifford bunun Tressa'nın anahtarıyla ilgili olacağını düşündü, ama bunun yerine prenses, "Neden geldin?" dedi. Rain cevap vermedi ve Beatrice ekledi:

"Arkadaşların tüm hikayeyi hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

Rain, Gifford ve Moya'ya bir bakış attı, sonra başını salladı. "Hayatım boyunca, hiç görmediğim, sadece sesini duyduğum bir kadınla ilgili bir rüya beni takip etti. Bu yüzden kazıcı oldum. Hissettim... hayır... onun toprağın derinliklerine gömüldüğünü biliyordum

Bu yüzden Frost ve Flood ile Neith'e gittim ve Persephone ile oraya geri döndüm. Nedenini bilmeden onu arıyordum. Agave'ye ulaştığımda, dünyanın dibine ulaştığımı anladım, ama o orada değildi. O daha derindeydi. O zaman anladım. Beni rahatsız eden kişi hapsolmuş değildi, ölmüştü, yeraltı dünyasındaydı."

Rain prensese sertçe baktı.

Beatrice başını salladı. "Evet, seni çağırdım. Gelmeni istedim." "Neden?" diye sordu Rain.

Beatrice gülümsedi, kapıya yürüdü ve yüzüğüyle tekrar kapıyı tıklattı. Çizgi kayboldu ve açıklık bir duvara dönüştü. İçeride kilitli kaldılar, mükemmel beyaz saçlı prensesle birlikte kapana kısıldılar.

"Sana anlatacağım şey sadece senin için, Rain." Beatrice diğerlerine bir bakış attı. "Ve görünüşe göre yakın arkadaşların için de."

Prensese ateşin yanına oturdu. Brin için bu, çocukluğundan beri dahl'in kulübesine en yakın deneyimiydi. Yemek, ateş ve harika bir hikaye... Tesh yanında oturuyor olsaydı, burayı cennet olarak adlandırırdı.

"Tahmin ettiğiniz gibi, aranızdan birinin Eton'un anahtarını taşıdığını biliyorum."

"Hangisi olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Moya.

"Hayır," diye cevapladı Beatrice. "Geleceği görebiliyorum, her zaman görebildim, ama o kadar kesin değil. Geceleri yıldızlar gibi, sadece büyük olanlar, en parlak olanlar net görünüyor. Küçük şeyler, minik detaylar arka planda kayboluyor, diğerlerinin parlaklığı altında eziliyorlar."

"Yıldızlar." Roan konuştu. "Duvardan geçerken onları gördük. Onlar sizin,

"Yıldızlar." Roan konuştu. "Duvardan geçerken onları gördük. Onlar senin, değil mi?"

"Evet." Gülümsedi. "Babamın dünyasına küçük katkım." "Onları seviyorum," diye ekledi Roan.

Beatrice başını salladı. "Teşekkürler. Gerçek olanı özlüyorum. Eskiden onlara rehberlik etmeleri için bakardım. Onlar sabittirler, biliyor musun? Yıldızlar dışında her şey değişir. Onların konumlarına göre yolunu çizebilirsin."

Brin, yıldızları kullanarak seyahat eden insanları duymuştu, ama Beatrice'in tamamen başka bir şey kastettiğinden şüpheleniyordu.

"Neden burada olduğunu da biliyorum. En azından neden burada olduğunu *düşündüğünü*. Bu konuda, muhtemelen senden daha fazla şey biliyorum." Beatrice biraz çay döktü. Bunu yaparken, "İnsanlar sana yalan söyledi," dedi.

Brin zorlukla yutkundu ve geri kalanını dinlemeye hazırlandı, ama Beatrice orada bıraktı.

Bunun yerine, içkisine bal gibi görünen bir şey ekledi.

Brin, parlak gözleri ve çocuksu yüzü olan bu tuhaf beyaz saçlı cüce hakkında ne düşüneceğini bilmediğini kendine itiraf etti.

Prenses, Suri gibi, Brin'i her zaman büyüleyen tuhaf, sihirli bir kişiydi.

Belki de bu sadece bir maske, ama başkalarına göstermeyi seçtiğimiz yüzler, onları seçtiğimiz için kim olduğumuz hakkında çok şey söylüyor. Ne tür bir insan bu dış görünüşü seçer?

Beatrice çayını karıştırmayı bitirip fincanı iki eliyle kaldırdı. Fincanı çenesinin altına tuttu, buhar yüzünün önünde yükseldi. "Bazılarının iyi niyetle yalan söylediğinden emin olabilirsiniz, diğerleri ise pek öyle değil, ama her şey sonuna kadar ortaya çıkacak. Ortaya çıkmayacak, gizli kalacak olan şey ise, sonun senin düşündüğün yerde olmayacağıdır. Daha çok şeyin olması gerekecek. Senin rolün bu kadarla sınırlı gibi görünebilir, ama birçok yönden bu sadece başlangıç. *Sen*, biz, gelecek bir dünyanın solmuş mitolojisinden ibaretiz.

İsimlerimizin çoğu unutulacak, zamanın tozunda kaybolacak, ama şu anda yaptıkların, her şeyin nihayet kararlaştırılacağı Golrok'a kadar dünyayı şekillendirecek. Sonuçta, tüm bunların amacı budur. Bir terazi var ve her ruh kendi tarafını seçecek. Her şey bittiğinde, dengelerin nasıl eğileceği her şey demek. Her iki durumda da bir tür felaket yaşanacak. Umud, terazinin asla eğilmemesi, dengede kalması. Ama bu sonucun gerçekleşmesi için dünyanın daha önce hiç görmediği türden bir cesaret gerekecek. Beatrice Brin'e baktı. "Ve aynı zamanda en beklenmedik insanlardan yardım gerekecek."

"Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," dedi Rain.

"Gerçekten mi?" Moya ağzına bir parça kek attı. "Çünkü bunun bizimle *ne* ilgisi olduğunu anlamıyorum. Biraz *daha* belirsiz olabilir misin, Betty?"

Brin, prensesin gücenebileceğini düşündü, ama bu onun doğasında yoktu. Bunun yerine, başını salladı. "Biliyorum ve bunun için üzgünüm. Çok alaycı konuşuyorum, değil mi?" Elini kaldırdı ve salladı. "Hey, bakın! Geleceği biliyorum, ama size gerçekten değerli bir şey söyleyecek miyim? Hayır!" İçkisinden bir yudum aldı

içkisini yudumladı ve hemen geri çekti. "Sıcak," dedi, dudaklarını ovuşturarak. "Ha! Geleceği biliyorum, ama kendi çayımın içilemeyecek kadar sıcak olduğunu anlayamıyorum."

"Neden bize önemli bir şey söylemiyorsun?" diye sordu Moya.

"Bakın," dedi Beatrice, "tanrılar bana bir armağan verdiler, ya da belki bir lanet, ya da belki de ben bir kazayım, bilmiyorum. Ama perdenin arkasına bakabiliyorum. Her şeyi görüyorum, geleceği ve geçmişi bir harita gibi, yıldızlar gibi, uçsuz bucaksız karanlıkta birbirine bağlanan noktalar gibi. Bu yeteneğe doğduğumdan beri sahibim. Kullanmayı denedim. Kim denemez ki, değil mi? Ama bildiklerimden yararlanma çabalarım asla işe yaramadı çünkü hareket etmek haritayı değiştirdi. Sanki sıvı içindeki bir parça tozu yakalamaya çalışmak gibi. Orada duruyor, görebiliyorsun, ama elin suya girdiğinde, suyu bozarsın ve toz uzaklaşır. Yıllar içinde, uzanıp yakalamanın ters etki yarattığını öğrendim. İncelik gerekir. Birine gerçeği söylemek işe yaramaz. Bunun yerine, insanları doğru yöne yönlendirmek, ikna etmek gerekir. Ve bunu yapmanın en kolay yolu, onları bilgisiz tutmaktır. O zaman tozu doğru zamanda doğru yere taşıyabilirsin. Bu yüzden bildiklerimi açıklayamam. Açıkласaydım, bildiklerim değiştirdi, anlıyor musun?"

"Zayıf bir bahane gibi geliyor," dedi Moya.

"Anlıyorum, ama bu gerçek ve tüm kahinlerin doğası böyle." Beatrice, daha iyi sonuçlar veren başka bir yudum daha aldı. "İyi haber şu ki —Rain'in durumunda—ona tam olarak ne olacağını söyleyebilirim çünkü ona bunu bildirmesi gereken kişi benim." Dikleşti, fincanını sımsıkı tuttu ve Belgriclungreian'a odaklanarak geniş bir gülümsemeyle baktı. "Rain, bu görevi başaracaksın. Yaşayanların dünyasına geri döneceksin. Döndüğünde, Belgreig'e ve Muldain adında küçük bir kasabaya gideceksin, küçük bir balıkçı köyü, zamanın unuttuğu bir yer. Deniz kenarındaki yolun sonunda, küçük, beyaz badanalı bir taş ev bulacaksın, çok mütevazı bir ev, yırtık pırtık perdeler ve önünde çürümüş bir tekne. İçeride büyük bir hazine bulacaksın: Amica adında sekiz yaşında bir kız çocuğu."

Beatrice içmek için durakladı. Kadehini indirdiğinde, Rain'e sessizce bakmaya devam etti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Rain.

Beatrice'in gözleri parladı. "Onunla evlenirsin."

Rain'in kaşları havaya kalktı. Bu, Brin'in cüceye ait gördüğü en büyük duygu patlamasıydı. Sarhoş olup şarkı söylerken bile, bir gülümsemeden fazlasını göstermezdi. "Sekiz yaşındaki bir kızla mı evleneceğim?"

"Tabii ki hemen değil." Beatrice kaşlarını çattı. "Ama sonunda, biraz büyüdüğünde."

"Neden?"

"Amica benim..." Bir an durup düşündü. Parmaklarını kaldırıp saymaya başladı. "Büyük-büyük-büyük torunum. Evet, sanırım doğru."

"O senin... bekle..." Yüzünde şok ifadesi belirdi. "Mideon soyunun öldüğünü sanıyordum."

"Hayır, ölmedi." Beatrice yavaşça başını salladı, gözleri onun bu habere verdiği tepkiyi yutarcasına izledi. "Ve sen onu yeniden kuracaksın. Rain, sen kral olacaksın. Klanları birleştirecek ve Belgriclungreianları yeniden büyük yapacaksın. Sen, benim uzun zamandır beklediğim kahramanım, Birinci Empyre ile bir ittifak kuracak ve bizi yeniden gururlandıracaksın."

"Kral mı olacaksın?" Moya alt dudağını dışarı çıkardı ve onaylayarak başını salladı. "Tebrikler."

"Umarım o canavar Gronbach'tan daha iyi olursun," dedi Brin. Rain başını salladı. "Kimse bana inanmayacak."

"Oh, evet, yapacaklar," diye Beatrice onu temin etti. "Özellikle de Lorillion'la birlikte döndüğünde."

"Mideon'un kılıcı mı?"

Beatrice başını salladı. "Aynen öyle."

"Ama o yok oldu."

"Doğru. Peki herkes nereye gittiğini söyledi? Mezar hırsızları mı?" "Tabii ki hayır. Mezarın açılmadığı kanıtlandı." "Ama onu kılıçla gömdüler, peki nereye gitti?"

Rain biraz utanmış görünüyordu. "İnsanlar, yaşlı Kral Mideon'un o kadar açgözlü olduğunu, öldüğünde kılıcı da yanında götürmenin bir yolunu bulduğunu söylüyorlar."

"Ve haklıydılar." Beatrice duvarının boş bir bölümüne gitti ve bir kez daha mücevheriyle dokundu. Bir çekmece belirdi. Çekmeceyi açtı ve içinden bir kılıç çıkardı. "Bu Lorillion — kılıcın fikri değil, *gerçek* kılıç."

Rain bakmak için bir adım yaklaştı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Lorillion hakkında ne biliyorsun, Rain?"

"Herkesin bildiği kadar. Usta Andvari Berling tarafından gökten düşen bir yıldız parçasından dövülmüş."

"Doğru. Eşsiz bir yaratımdı." "Bu, kılıcın buraya nasıl geldiğini açıklamıyor."

"Hayır, açıklıyor," diye mırıldandı Roan ve herkes ona baktı. "Nasıl?" diye sordu prenses, yüzünde bir gülümsemeyle.

"Elan'ınki Elan'da kalır," dedi Roan. "Eton'unki Phyre'ye gider; ikisinin de hem yaşayanlar hem de ölümler tarafından dokunulabilir. O kılıç anahtar gibidir. Her iki dünyada da var olabilir."

Beatrice başını salladı. "Çok iyi, canım, gerçekten çok iyi. Andvari, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük zanaatkarı, Lorillion'u Elan'dan alınan metal ile Eton'un düşen yıldızlarından birinin kalıntılarından eşit oranlarda yaparak yaptı. Bu, Mideon'un gerçek kılıcı ve Rain ayrılırken onu yanında götürecektir." Beatrice kılıcı yerine koydu ve çekmeceyi ortadan kaldırdı.

"Ona vermeyecek misin?" diye sordu Moya.

"Henüz değil." Suçlu gibi görünüyordu. "Babam bunun bende olduğunu bilmiyor, Rain'in bunu taktığını görürse çok garip olur."

"Kaybolduğunu fark edince kızmaz mı?"

Beatrice güldü. "O kullanmıyor. Babam büyük baltasını tercih ediyor. Onun kılıcını yüzyıllar önce aldım ve hala fark etmedi." Cüceye baktı. "Yola çıkmadan önce onu geri alabilirsin. Ve onunla Elan'a döndüğünde, herkes senin hakiki kral olduğunu bilecek."

"Onu hakiki mezar hırsızı olarak görmezler mi?" diye sordu Moya. "Bazılarının mezarın açılmadığını söylemesi, çoğu kişinin onların yalan söylediğini düşünmeyeceği anlamına gelmez."

"Evet, ama yüzlerce yıl önce, büyük bir kahraman, efsanevi bir kazıcı hakkında bir kehanet vardı. Bu kahraman, yeraltı dünyasına girip Mideon'un Kılıcı'nı geri alıp Elan'a geri getirecekti. Ayrıca kahramanın, uzun süredir kayıp olan Mideon'un torunuyla evleneceği ve Belgreig krallarının soyunu yeniden kuracağı da kehaneteydi."

"Bu oldukça spesifik bir kehanet," dedi Moya.

"Biliyorum. Bu kehaneti ben yaptım. Drumindor'daki duvara kazıttım."

"Yazdın mı?" diye sordu Brin, şok olmuş bir şekilde. "Yazıyı anlıyor musun? Okuma biliyor musun?"

Beatrice başını salladı. "Saray sanatçılarına bu hikayeyi oyulmuş bir duvar resmine dönüştürmelerini emrettim. Rhunes, Koruyuculara sahip tek ırk değildir. Bu hikaye yüzyıllardır aktarılmaktadır. Birçok Belgriclungreyan bunu bilir ve çoğu, kendilerinin layık olup olmadığını merak eder. Rain, Drumindor'un Büyük Salonu'nda Lorillion'u havaya kaldıran zafer kazanmış kahramanın portresinin altında durduğunda, hiçbir şüphe kalmayacaktır. O, kendi sözlerinin ve benim sözlerimin doğruluğunu kanıtlayacaktır."

"Ama inansalar bile, sadece bir kılıç ve bir kehanete dayanarak beni kabul etmeyi reddedenler olacaktır."

Beatrice başını salladı. "Bu yüzden Mideon'un çoraplarıyla geri dönmeyeceksin. Krallığı birleştirmek için savaşman gerekecek, ama bunu başaracağın ve Drumindor'un İlk Lordu olacağın bilinciyle yapacaksın. Sonra Amica ile evlenecek ve senin yerine geçecek bir çocuk sahibi olacaksın, böylece Mideon'un kanı yeniden canlanacak. Bu, Belgriclungreian halkı için Gümüş Çağı'nın başlangıcı olacak. Sonraki bin sekiz yüz altmış dokuz yıl boyunca, Drumindor Lordları onur ve şerefle hüküm sürecek ve adın hatırlanacaktır. Ve adına "*Büyük*" sıfatı eklenecektir. Ve sen, tarihimizde bu onura sahip tek kral olacaksın."

Rain bunu düşündü ve Rain'e hiç yakışmayan bir şekilde endişeli, hatta biraz korkmuş görünüyordu. "Bu... Amica... o güzel mi?"

"Doğrusu, o çirkin, huysuz bir kız, ama aşk abartılıyor."

Brin hala hayatta olsaydı, uyuyor olurdu.

Ateşin sıcaklığını ve yerdeki yumuşak minderleri izlerken, bu düşünce ona sempatik bir dokunuşla çarptı. Böylesine uzun bir yolculuktan, koşuşturmacadan, *her şeyden* sonra Brin battaniyelere sarılır, yüzünü dünyadan gizler ve kendini rahatlatıcı uykunun sığınağına bırakırdı. Güneş, gerçek yıldızlar ve kalp atışı gibi, bu basit rahatlık da yok olmuştu. Brin hayatta olmayı özliyordu. Havuza girdiğinden beri ilk kez, doğru seçimi yapıp yapmadığını merak etti.

Gelmesem, Tesh ve ben çadırımızda yalnız kalır, Padera'nın ölümünün yasını tutar ve Moya ile diğerlerinin akıbetini merak eder miydik? Ben de aynı derecede mutsuz olur muydum? Muhtemelen. Ama Tesh yanımda olurdu ve yine de uykuda sığınak ve teselli bulabilirdim.

Beatrice babasının durumunu kontrol etmek için ayrılmıştı. En azından öyle söylemişti, ama Brin prensesin onlara bir mola verdiğini hissediyordu. Gölgelelerin bile durup düşünmek ve kendilerini toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Bataklıkta geçirdikleri geceden beri sürekli hareket halindeydiler ve Brin iyi uyuyamadığını hatırladı.

Ama şimdi düşünmek için zamanının olmasının o kadar da iyi bir fikir olmadığını fark etti.

Prensesin salonunun bir köşesinde tek başına oturan Brin, ne kadar yorgun olursa olsun, ruhu ne kadar boşalmış hissetse de, sürekli hareket etmenin bir lütuf olduğunu fark etti. Düşünmeye vakti, düşünme fırsatı olmadan, ona görünmez bir hediye verilmişti. Şimdi sıcak, yumuşak ışıkla aydınlatılmış bir odada otururken

bir odada otururken, tek yapabildiği şey düşünmektir. Ve tek düşündüğü şey Tesh'ti.

"İyi misin?" Moya yanına yaklaşıp yanına oturdu. Garip bir şekilde, Brin'e çocukluğunun köpeği Darby'yi hatırlattı. Brin ne zaman üzülse, Darby yanına gelip yanına kıvrılırdı. Çoban köpeği başını Brin'in ayak bileğine koyar, Brin de ona her şeyi anlatırdı. Her şeyi dökmek acıyı daha kolay katlanılır hale getirirdi.

"Pek iyi değilim," diye itiraf etti Brin.

Moya dizlerini kendine doğru çekti ve Audrey'i çok uzak bir köprü gibi kucağına aldı. Uzun yay, kanatlar gibi iki yana açıldı.

"Moya? Nasıl hissettin?" diye sordu Brin. "Bacağın ezilip kesildiğinde demek istiyorum. Rel'de acı çekmediğini biliyorum, ama karşıya geçtiğinde..."

"Bitti mi... Öyle miydi... Kötü müydü?" Brin, Moya'nın cevabında Tesh'in acı çekmediğine dair bir teselli bulabileceği umuduyla bu soruyu sordu.

Moya başını geriye yaslayıp sarı panelli duvara dayadı. Prensesin odasının tamamı, kremsi tereyağı renginde, yumuşak ve sade bir şekilde lake ahşapla dekore edilmişti. Hiçbir şekilde bir prensesin salonu ya da bir kadının odası gibi değildi; bir çocuk odasıydı. Brin, buranın her zaman böyle mi olduğunu yoksa Beatrice'in onlar için mi değiştirdiğini merak etti.

Moya kaşlarını çatı. "Sana ne söylememi istediğini biliyorum, Brin. Ama hangisinin daha iyi olacağını bilmiyorum, gerçek mi yalan mı? Gerçeği söyleyeceğim çünkü bunu kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum. Kendini öyle hissetmeyebilirsin, ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Rel'in hiçbir şey hissetmediği gibi, bence burada, Nifrel'de her şey daha büyük, daha yoğun. O tarçınlı kekler muhteşimdi. Hiçbir yiyecek o kadar lezzetli olmamıştı. Acı da aynı şekilde."

Brin'e içtenlikle baktı. "Ama hey, her şey o kadar da kötü değil. Bacağım artık iyi. Tesh bir çözüm bulacaktır. Kendini iyileştirebileceğini biliyor. Ve tabii ki, tekrar ölemeyeceğiz, hatırladın mı? Geri döndüğümüzde seni bekliyor olacak..."

"Devam etmeyeceğim." Brin bu sözleri söylerken kararını vermişti. "Onu aramaya gitmeliyim. Geri döndüğümüzde değil, şimdi."

"Yapamazsın Brin. Dışarıda bir savaş var. Hala devam ediyor. Bunu biliyorsun."

Duvarın savunma sistemlerinin derin gümbürtüsü boğuk ve zayıf olsa da, Brin hala duyabiliyordu. Patlamalar hiç durmuyordu.

"Durduğunda dışarı çıkıp bakacağım. Sonsuza kadar savaşamazlar."

Moya şok olmuş bir şekilde ona baktı. "Brin, bu Nifrel. Tabii ki yapabilirler ve muhtemelen yapacaklar da... Ayrıca Alysın'e gitmemiz gerekiyor."

"Nasıl, Moya? Nasıl yapabilirim? Onu bırakamam... O benim için öldü, hem de bir değil iki kez. Havuzun içine girdi." Brin acı bir nefes aldı ve titreyen dudaklarını saklamak için elini dudaklarına götürdü. "O dedi ki... O, sadece acıyı dindirmek için yaptığını söyledi, ama ben öyle düşünmüyorum. İntikam almaya çok kararlıydı, ama bundan vazgeçti... benim için vazgeçti."

"Yani Meeks doğru mu söylüyordu?" Moya'nın yüzü sertleşti. Brin başını salladı.

"Nasıl öğrendin?"

"Tesh bana söyledi. Beni havuza girmekten alıkoymaya çalışırken itiraf etti. Tesh hepsini öldürdü — Galantianları tek tek intikam için öldürdü."

Gözleri aşağı indi ve sesi alçaldı. "Sanırım bu yüzden bataklığa gitmek istedi, benim gelmemi istemedi. Bence fırsatı olsaydı Tekchin'i de öldürmeye çalışırdı."

Brin arkadaşının ellerini tuttu. "Lütfen Moya, ondan nefret etme. Bir nedeni vardı. Dureya ve Nadak'ı yok eden sıradan bir Fhrey değildi. Nyphron ve Galantialıydı. Tekchin'i sevdiğini biliyorum, ama o da bunun bir parçasıydı. Tesh *hepsini* gördü. Bütün köyü, yaşlıları, kadınları ve çocukları katlettiler. Tekchin'in de ellerinde kan var. İkisinin de var."

"Nyphron, fane'nin emrine itaat etmeyi *reddeden* tek kişinin o olduğunu, kendisinin ve Galantianların Rhunes'u katletmeyen tek Instarya olduklarını söyledi."

"Emir yoktu, Moya," dedi Brin. "Sadece Dureya ve Nadak saldırıya uğradı. Onlar, geri kalanımızı savaşmamız gerektiğine ikna etmek için feda edildi. Tapınak bu savaşı hiç istemedi. Nyphron istedi."

"Nyphron'un savaşı *başlattığını* mı söylüyorsun?" Moya oturduğu yerde sallandı.

Brin, Moya'nın gözlerine baktı. "Ben... Evet, öyle düşünüyorum. Fane'den intikam almak istiyor, ama tanrısı Fhrey'lerin Fhrey'leri öldürmesini yasaklıyor, bu yüzden bunu bize yaptırdı. Kendi elleri temiz kalsın diye bizim ellerimizi kanla lekeledi."

Moya sallanmayı bıraktı ve Brin'e baktı. "Tesh bunu biliyordu ve kimseye söylemedi mi? Persephone'ye hiç söylemedi mi? Kişisel intikamını almak yerine konuşmuş olsaydı, o belki de..." Moya başını salladı. Zihni, muhtemelen bilmek istediğinden daha fazlasını sindirmeye çalışırken, gözleri odayı dolaştı. "Ah, Brin... Evlenmişler ve bir çocukları olmuş!"

Brin gözlerini kapattı ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. Moya haklıydı. Tesh'in yaptıklarını öğrendiğinden beri, düşünmeye vakti olmamıştı.

sonuçları. Şimdi bunu gördüğünde, dehşet onu ezip geçirdi ve kayboldu.

Brin, kolların onu kendine çektiğini, geriye doğru salladığını hissetti. "Şşş, şşş, Brin, her şey yolunda. Sorun yok." Moya'nın elleri saçlarını okşarken ikisi birlikte sallandılar, bu hareket şoku yatıştırdı. "Yapma... kendine bunu yapma. Bilemezdin ki."

"Annem haklıydı, dünya mahvolmuş. Bu bir çığ gibi, her taş hareket ettikçe daha da büyüyor. Lothian, Nyphron'un babasını acımasızca öldürdü, bu yüzden Nyphron ona karşı savaştı. Tekchin seninle tanışmadan önce, Rhunes'ların hayvanlarla aynı olduğunu düşünüyordu, bu yüzden arkadaşının emirlerini yerine getirmeyi hiç düşünmedi. Tesh, bunun kendi sorumluluğu olduğunu düşündü.

ailesinin intikamını almak için, ve şimdi Persephone, binlerce insanın ölümünden sorumlu olan bir adamdan

Binlerce insanın ölümünden sorumlu bir adamdan bir çocuğu oldu. Bu işin sonu nereye varacak? Persephone'ye geri dönmeyi başarırız... ona gerçeği söyleyecek miyiz? Yoksa bu işleri daha da kötüleştirecek mi? Bu, devasa bir kayanın yuvarlanmasına neden olacak başka bir taş mı olacak?

"Bu onu imkansız bir duruma sokar," dedi Moya, "Suçları görmezden gelemeyiz, ama Nyphron hapsedilemeyecek veya sürgüne gönderilemeyecek kadar tehlikeli olduğunu kanıtladı.

. Öyleyse ne yapabilir? Çocuğunun babasını idam mı etsin? Onun yokluğu klanlar arasında bir güç mücadelesini ateşler mi? Ve nasıl kazanabiliriz?

Onun askeri liderliği olmadan bu savaşı kazanabilir miyiz? Oh, bilmiyorum... " Sesini keserek kendi gözyaşları akmaya başladı.

Sarılmaya başladılar, sallandılar, sallandılar ve sarılmaya devam ettiler. Brin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Sonunda tekrar düşünebilecek hale geldiğinde, geri çekildi, gözlerini sildi ve "Onu hala seviyorum, Moya. Mari beni affetsin, ama seviyorum. Yaptıklarına rağmen, kendime engel olamıyorum." dedi.

Moya üzüntüyle başını salladı. "Ben de Tek için aynı şeyi hissediyorum." Brin'in yüzünü avuçladı ve alnı alnına değene kadar eğildi. "Tesh ve Tekchin açıkça bir av köpeğinin ağızındaki en keskin dişler değiller, ama onları seven kadınlar da öyle."

Beatrice'in yatak çerçevesi, büyük bir kızak gibi şekillendirilmiş taştan yapılmıştı. Üzerinde rahat bir yatak, yarım düzine parlak renkli yastık, iki oyuncak bebek ve doldurulmuş bir ejderha vardı. Yatak örtüsü parlak sarı renkli bir yorgan idi, sağ üst köşesinde mavi kuşlar, sol alt köşesinde ise bir dağ zirvesi işlenmişti.

Neden bir yatağı var ki? diye düşündü Gifford. *Nifrel'deki insanlar uyuyor mu?*

Brin ağlamaya başlayınca Moya yanına oturmak için yanına gitti, Gifford ve Roan sessizce diğerlerini yatak odasına yönlendirerek onlara mahremiyet sağladılar. Herkes kapının içinde garip bir şekilde duruyordu. Kimse yatağa oturmaya cesaret edemedi yatakta oturmaya cesaret edemedi.

Duvarları süsleyen raflarda, sıvı ve minyatür sahneler içeren cam toplar gibi güzel süs eşyaları vardı: küçük bir dağ, bir ev veya orman içinde dolaşan cüceler. Gifford bir tanesini eline aldı ve yapay kar dönüp durdu, sonra yere düştü. "Burada her şeyin ne kadar... çocukça olduğunu fark eden başka kimse var mı?" Gifford yatak odasını işaret etti. "Mideon'un Salonunda Mideon'un Salonunda pek çok önemli kişinin saygısını kazanan bir kahin için yatak odasının böyle olması tuhaf geliyor..."

"Bir çocuk odası gibi olması tuhaf geliyor." Tressa sonunda yatağın ucundaki, püsküllü yastıkları olan sandığa oturdu.

Roan da oturdu, ama yere. Bir tutam saçını ağzına aldı ve çiğnedi.

"Biraz daha yaşlı gibi, ama yine de kız gibi görünüyor, değil mi?" dedi Gifford. "Belki de genç yaşta öldü."

"Öyle oldu," dedi Rain. "Efsaneye göre, Mideon onu evlendirdiğinde çocuk gibi görünüyordu. Savaş kötü gidiyordu ve Mideon'un bir ittifaka ihtiyacı vardı. Birçok insan onun silah karşılığında onu sattığına inanıyor."

"Çok genç olamaz," dedi Tressa. "Bir kızı olacak kadar yaşlıydı."

"Bazıları bunun tartışmalı olduğunu söyler," diye cevapladı Rain. "Doğum yaparken öldüğünü düşünürsek."

"Burada ne kadar kalacağız?" diye mırıldandı Tressa. "Hepimiz için biraz dar. Rain'in düzgünce yürüyebilecek kadar yeri bile yok ve *adım-adım-dönüş* hareketleri beni sinir etmeye başladı."

Rain yürümeyi bıraktı ve kaşlarını çattı. "Düşünmeme yardımcı oluyor." "Gerçekten mi? Beni delirtiyor ama."

Roan, hala saçını çiğneyerek mırıldandı. "Moya burada."

Diğerleri şaşkınlıkla etraflarına baktılar. Moya hala Brin'in yanındaydı. Gifford onların fısıldadıklarını ve ara sıra ağladıklarını duyabiliyordu.

"Orada değil, Roan. Diğer odada."

"Evet, evet, orada." Roan elini ağzına götürürken yavaşça başını salladı. "Zavallı Brin."

Gifford diğerklerine baktı ve başka kimse anlıyor mu diye merak etti. Anlamamışlardı. "Ne oldu, Roan?"

"Moya ve Tesh," dedi Roan. "Bizi Nifrel'e kadar takip ettiler." "Ama bu iyi bir şey, değil mi?"

Kız başını salladı. "Anahtarları yoktu." Herkesin yüzünde anlayış belirdi.

"Bunu nasıl yaptılar?" diye sordu Gifford.

"Çünkü onlar buraya aitler," dedi Roan. "Herkes nehirden Rel Kapısı'na gider. Nifrel'e gitmek isteyenler Beyaz Tuğla Yolu'ndan buraya yürürler ve kapıdan geçebilirler."

"Kötü olanlar öyle yapıyor," dedi Tressa üzülererek. "Moya'yı anlayabiliyorum, ama Tesh'in..."

"Nifrel kötü insanlar için değil," dedi Gifford, Fenelyus'un onlara söylediğini hatırlayarak. "Bu bir ceza değil. Hırslı, cesur ve yürekli insanlar için. Bu iyi bir şey, çünkü bu, Tekchin'in de geçebileceği anlamına geliyor. Bizi bulabilecek."

Roan başını salladı. "Evet, öyle olacak ve bu şimdilik iyi bir şey, Moya için de mutluyum. Ama sonunda, bu bittiğinde ve gerçekten öldüğümüzde, yani Phyre'ye sonsuza kadar gittiğimizde, Brin'in yeri Rel'de olacak."

"Ama bu da iyi bir şey, değil mi?" diye sordu Gifford. "Ailesinin yanında olacak."

Roan, ağlama sesinin geldiği kapıya baktı. "Ama Tesh'le birlikte olmayacak. Sen ve ben, Moya ve Tekchin... biz sonsuza kadar birlikte olacağız, ama Brin... onu bir daha asla göremeyecek."

Bu gerçeğin tüm ağırlığı üzerlerine çöktü ve sırayla kapıya ve kapının ardında ağlayan kadınların sesine baktılar.

"Evet, tamam, bu çok kötü," dedi Tressa.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

FEDAKARLIKLAR

Suri, biz ona ulaşmadan önce tapınağa sırrı söylerse, Rhuly'nin gökyüzünde güneşi kaplayacak kadar çok ejderha olacağını hayal etmişim. Ama demirci dükkanında bulunmadığım için anlamamışım.

— BRIN'İN KİTABI

"Bu bir çekiliş olacak." Imaly bu sözleri haykırdı. Böyle bir şey Airenthenon'un samimi odasında gerekli olmazdı, ama o salon toplanan kalabalığı barındıramazdı. Bunun yerine, Imaly Airenthenon'un merdivenlerinden konuştu ve sözlerini aşağıda Florella Meydanı'nda toplanan kalabalığa yöneltti. Florella Meydanı'nda toplanan kalabalığa seslendi. Mawyndulë, onu duyup duymadıklarını bilmiyordu. Ardından gelen sessizlik bu soruyu cevapladı.

Mawyndulë, alt katta toplanan Aquila üyelerinin bir basamak üzerinde duruyordu. Vidar oradaydı, ancak yanında hiçbir genç konsey üyesi yoktu. Şehirde o kadar az Miralyith kalmıştı ki, bu pozisyonu üstlenecek kimse yoktu. Mevcut tek Miralyith Mawyndulë idi ve Vidar onu kabul etmedi. Prens, eski akıl hocasının gri saçlı başını aşağıdan yukarıya doğru baktı.

Bir başka siyasi hata, seni aptal. Bu kriz bittiğinde, babama seni değiştirmesini hatırlatacağım.

"İstisnalar olacak." Imaly, morbid sessizliğin ortasında ilerlemeye devam etti. "Prens ve Aquila'nın kıdemli üyeleri elbette hariç tutulacak."

Bu, düşük bir uğultuya neden oldu, sözler değil, nefes kesintileri, inlemeler ve hıçkırıklar, önceki gün toplantıya katılmamış olan gençlerden geliyordu. Kimse bu kararı beğenmedi, ama hiçbiri kendi hayatta kalması için savaşmaya istekli değildi. Mawyndulë şaşırmıştı. Aquila, fane fermanlarına karşı küstahlığıyla ünlüydü. O sabah sessiz kaldılar.

Zor zamanlar. Zor önlemler.

Bunlar, babasının Aquila'nın kıdemli üyelerine fedakarlık yapılması gerektiğini bizzat açıklarken kullandığı sözlerdi.

Bu dün olan bir şeydi, ama bugün Estramnadon'un tüm vatandaşları davet edilmişti ve insanlar kaderlerini öğrenmek için geldikçe meydan tamamen dolmuştu. Fane ejderhalar yaratmayı öğrenmişti, ama bunun bir bedeli olacaktı.

Yaratılan her yaratık için bir can alınacaktı — bir Fhrey canı. Herkes ilk kurbanın kim olacağını öğrenmek için gelmişti.

"Aynı şekilde," dedi Imaly, "saray personeli de dahil edilmeyecek, ne de" — Imaly tereddüt etti—"Miralyith'in herhangi bir üyesi."

Toplanan kalabalık öfkeyle bağırdı. Yumruklar sallandı ve ayaklar yere vuruldu. Imaly onları sakinleştirmeye çalışmadı. Sadece bekledi. Arka sıradan bir kelime bağırıldı ve gürültüyü delip geçti. Bu kelime bir Gwydry'den gelmişti. "Neden?" diye sordu. "Fane'in kendi kabilesini muaf tutması adil değil."

"Çünkü Miralyith bu savaşta vazgeçilmez," dedi Vidar, çift aflu ayrıcalıklı birinin tüm cezasızlığıyla. "Onlar nehri korumazsa, hiçbirimiz hayatta kalamayız. Ve şüphesiz, Rhunes kanımızı akıtmak için can atıyor. Onlar vahşi, medeniyetsiz barbarlar, çocuklarımızı kirletip aşağılayacağız. Ve yavaşça, canavarca, hepimizi tek tek katledecekler. Bizi geyik eti gibi kesecekler, canlı canlı ateşin üzerinde pişirecekler ve fane'nin masasından çaldıkları, oğullarımızın ve kızlarımızın kanıyla dolu kadehlerle zaferlerini kutlayacaklar. Eğer

Ahşap bir evde donarak ölüyordunuz, önce duvarları mı yakmaya başladınız, yoksa mobilyaları mı?

Mawyndulë meraklı bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Vidar aslında mantıklı konuşmuştu.

Onları mobilyalarla karşılaştırmak biraz duyarsızca olsa da.

"Aquila'nın bir üyesi ve Nilyndd'in lideri olarak, ben tarafsız değilim tarafsız değilim," dedi Imaly. "Burada adil olduğunu iddia edebilecek pek kimse yok. Böyle zorlu bir görevi üstlenebilecek, güvenilir kişiler ise daha da az. Bu yüzden, Erivan prensi ve Fane Lothian'ın oğlu Mawyndulë'yi isim çekmek için aday gösteriyorum. Onun, gerçekten güvенеbileceğimiz tek kişi olduğuna inanıyorum."

Bu sözler Vidar'dan hiç de saygılı olmayan, hatta onaylamadığını gösteren bir homurtu kopardı.

O mezarı kazmaya devam et, yaşlı Fhrey.

Imaly kolunu Mawyndulë'ye uzattı. "Bize yardım eder misin?"

Kalan basamakları yavaşça tırmandı. Tüm konsey üyeleri alkışladı. Vidar en son katılan kişiydi ve alkışları pek de coşkulu değildi. Alkışlar Aquila ile bitmedi. Meydanın diğer tarafında

katılan herkes onaylarını gösteriyordu.

En üst basamağa ulaştığında, fıçı büyüklüğünde büyük bir vazo getirildi. "Estramnadon'un uygun vatandaşlarının isimleri bu urnaya konuldu. Majesteleri şimdi birini seçecek."

Mawyndulë büyük seramik çömleğe döndü: tabanının etrafında geometrik desenler ve boynu çevreleyen tek bir uçan kaz. O bunu çok iyi biliyordu. Vazo yıllardır Talwara'nın girişinde duruyordu. Çocukken, sık sık oyuncaklarını içine saklardı. Babası, Sanatı kullanarak, vazunun içine uygun olanların isimlerinin kazındığı küçük taşlar koymuştu. İçine baktığında, binlerce çakıl taşı buldu. İlk başta, babasının tüm isimleri takip edebilme yeteneğine hayran kaldı. Sonra, uygun olanların sayısının ne kadar az olduğunu merak etti. taşlarla doldurmuştu. İçine baktığında, binlerce çakıl taşı buldu. İlk başta, babasının tüm isimleri takip etme yeteneğine hayran kaldı. Sonra, isimlerin ne kadar az olduğunu merak etti.

Şehirde kalanlar sadece bunlar mı?

Muhtemelen kasaba ve köylerde, ağaçların derinliklerinde, daha doğuda yaşayan binlerce kişi daha vardı.

Ya da belki de hepsi bu kadardı.

Bu düşünce onu sarsmıştı.

Ya bu taşlar, birkaç önemsiz Miralyith ve Aquila üyeleri hariç, geri kalan tüm Fhrey'leri temsil ediyorsa?

Bu imkansız değildi, ama korkutucuydu.

Yok olmaya ne kadar yaklaştık?

Bu tek düşünceyle, elini çömleğe daldırdı ve elinden geldiğince işaretleri karıştırarak karıştırdı. Küçük taşlar bile toplu halde ağırdı. Sonra, başını dik tutarak Gylindora ve Caratacus'un fresklerine bakarak Gylindora ve Caratacus'un fresklerine bakarak, bir çakıl taşı kavradı ve kolunu serbest bıraktı.

Buna bakmayı reddeden Mawyndulë, çakıl taşını Imaly'ye uzattı. Imaly, sanki masum bir çocuğun kalbini sökmüş gibi, taşı ciddi bir saygıyla aldı.

Belki de öyle yaptım.

Imaly parmağıyla taşı havaya kaldırarak izleyicilere gösterdi. "Bu kararda bir sorun gören var mı?"

Herkes başını salladı, ama kimse bir şey söylemedi.

"Şimdi okuyacağım isim, hepimizi kurtarmak için canını verecek büyük bir kahraman olarak kabul edilecek." Imaly taşı yüzüne yaklaştırdı ve ona odaklandı. Kaşlarını çatarak bir kez başını salladı. "Gwydry'den Amidea."

Kalabalıktan bir çığlık yükseldi. Kafalar birden döndü. Herkes bu kargaşayı görmek için arkasına döndü. Muhafızlar çoktan oradaydı — saray muhafızları.

Amidea orta yaşlıydı, 1500'lü yaşlarında, örgülü saçları ve korku dolu gözleri olan çevik bir işçiydi. Aslan miğferli askerler onu kancalı kollarıyla sürükleyerek götürürken, defalarca çığlık attı ve protesto etmek için bacaklarını tekmeledi.

Çırpınırken örgülerinden biri çözüldü. Onu meydandan sürükleyip götürdüklerinde, vücudu gevşemiş, ayak parmakları mermerin üzerinde sürükleniyordu.

Toplanan kalabalık bir kez daha sessizleşti, ama ortamı öncekinden daha hafifti. Rahatlama hakimdi. Ölümün eli başka birini seçmişti.

Imaly kendinden nefret ediyordu, ama rahatlamış hissetmekten kendini alamıyordu. Çekiliş herhangi birini seçebilirdi ve o birçok insan tanıyordu. Amidea'yı tanııyordu. O, Aquila'nın Küratörü ile aynı kovanda vızıldamayan bir işçi arı olan Gwydry'di. Gwydry'ler en alt tabakadaydılar, ama böyle olmaması gerekiyordu. Gylindora, herkesin eşit olduğu bir dünya hayal etmişti eşit olduğu bir dünya hayal etmişti, ama yağ ve suyun karıştığı ve kremanın yüzeye çıkmadığı bir gerçeklik hayal etmiş olabilirdi.

Belki Amidea harika bir insandı, nazik, sevgi dolu ve her zaman komşularına yardım etmeye hazır biriydi. Ama Imaly onu öyle düşünmek istemiyordu. Bunun yerine, Amidea'nın korkunç bir insan olduğu fikrini kafasına koydu. Belki de Ferrol'un onu seçmesinin nedeni buydu. Belki Amidea gizlice köpekleri tekmeliyor ve sincaplara işkence ediyordu. Bu, durumu kabul edilebilir, makul hale getirirdi.

"*Ne kadar saçmıyorum*" diye düşündü, hafif kar yağarken eve doğru ağır adımlarla yürürken. Kar, yere düştükten birkaç saniye sonra bile hayatta kalmaya çalışıyordu.

. Imaly, kamuoyunda tartışarak bir hayat kurmuştu, çoğu zaman mantıksız olan şeyleri mantıklı hale getiriyordu. Kum üzerine argümanlar kurarken bile mantığı kullanıyordu ve uzmanlığı, argümanlarını sağlam gösterirdi. Fikirleri etkilemek, her zaman üstün olduğu bir yetenektir. Sorun şu ki, tüm numaralarını biliyordu kendini kandırmanın bir yolu yoktu.

Hepsi benim yüzümden. Ben yaptım. Masum insanların öleceğini bilmeme rağmen, Suri'ye Lothian'a ejderha yapmayı öğretmesini sağladım. Doğru karar olduğunu düşünmüştüm, ama Amidea'yı tekmeleyip bağırarak sürüklediklerini görmek...

Artık ellerinde kan vardı. Bu iş bitmeden çok daha fazlası olacaktı.

"Kim olacak?" Makareta, Imaly kalabalık evine girdiğinde sordu.

Bir zamanlar, yalnızlığın iyileştirici etkisine güvenebilirdi.

Şimdi ise inatçı bir milenyum öncesi ve bir Rhune Miralyith ile yaşıyordu.

Hayat absürt.

"A Gwydry," dedi küratör, pelerinini kapının yanındaki askıya asarken. Hedefi ıskaladı ve giysi yere düştü. Imaly, sanki o da diğerleri gibi onu eziyet etmek için bir araya gelmiş gibi askıya bakakaldı. Pelerinini yerde bırakıp, azalan ateşin yandığı ocağa doğru yürüdü. Ev soğuktu. Makareta odun eklemekle uğraşmak istemiyordu.

Ferrol'un hatırı için, hayır! Bu, ellerini kullanarak yararlı bir şey yapmasını gerektirirdi.

"Adları ne?" diye sordu Makareta. Sanki seçilen kişi kendisiymiş gibi endişeli bir ses tonuyla sordu, ki bu tuhaf bir tondur, çünkü o zaten ölüm cezası altında yaşıyordu.

Imaly kaşlarını kaldırdı. "Bir Gwydry'yi mi önemsiyorsun?"

Suri, Imaly'nin mavi asica'sını giymiş olarak ortaya çıktı. Asica, ona uyacak şekilde dikilmişti. Köşeden sessizce çıktı. Rhune, dışarıya açılan büyük pencereleri tercih ediyordu. Imaly'nin başlangıçta, farklı kültürlerden gelen iki güçlü rakip Sanatçının bir arada kalmasından korktuğu halde, ikisi kardeş gibi anlaşmışlardı; her biri diğerine sakinleştirici bir etki yapıyordu.

"Kim o?" diye ısrar etti Makareta. "Amidea."

Makareta bir an düşündü, sonra başını salladı. "Onu tanımıyorum."

"Tanımadığınızı tahmin ederdim." Imaly kollarını ovuşturarak soğuğu gidermeye çalıştı.

Suri onların konuşmasını duydu. Garip işaretlerle kaplı kaşları endişeyle çatıldı. "*Tapınak*, kurban edilecek kişiyi tanıyor mu?"

Imaly, kutudan bir odun parçası alıp ateşe attı. "Sanmıyorum.

Yani, onu *tanıyor* olabilir. Ben tanıyordum. Onun yüzünü daha önce görmüştüm, hatta adını da duymuş olabilirim. Birkaç yüzyıl geçtikten sonra neredeyse herkesi tanırsın, ama onları sık sık görmezsen unutmak kolaydır. Yine de, fane'in Amidea'yı *tanıdığını* sanmıyorum. Hayal edemiyorum... Yani, tanıdığın birini infaz etmek ne kadar zor olabilir ki?"

"Suri?" Makareta, Imaly'nin dönmesine yetecek kadar endişeli bir sesle sordu.

Rhune kapıya doğru koştu. Mandalı buldu, kapıyı açtı ve dışarı fırladı.

"Suri!" diye bağırdı Imaly. "Ne yapıyorsun?"

Suri koşabildiği kadar hızlı koştu.

Kar yađıyordu, bu yüzden hava sođuk olmalıydı, ama o bunu hissetmiyordu. Dünya renksiz ve puslu bir řekilde parlaktı, ama o bunu neredeyse fark etmedi. Saraya dođru kořtu, gitmeyi bildiđi tek yer orasıydı. Suri, tapınađı orada bulacađını dűřündű. orada tapınađı bulacađını dűřündű. Durup dűřünseydi, tapınađın bir binanın içinde ejderha yaratmak istemeyeceđini fark edebilirdi. Emin olduđu tek řey, tapınađın bu eylemi hemen gerekleřtireceđiydi. Kurbanı bekletmek acımasızcaydı. Suri, Lothian'ı pek takdir etmiyordu, ama onun bu kadar alçaldıđını dűřünmemiřti.

Saraya hiç varamadı.

Mavi ve altın rengi giysili bir Fhrey, meydana ulaşamadan onu yakaladı. Zırhlı bir dizi asker dışarı çıkmıştı ve onu durduran da onlardan biriydi. Belki de onu dűveceklerdi, dokunabilecekleri tek Rhune'a űfkelerini ıkaracaklardı. Imaly bu yüzden ona dışarı çıkmaması konusunda uyarıda bulunmuştu, ama Suri denemek zorundaydı.

Asker, Suri'yi sert ve sağlam bir tutuşla bileğinden tuttu, ama ona başka bir şekilde zarar vermedi.

"Bırak beni!" diye bağırdı ve şaşırtıcı bir şekilde, adam onu bıraktı.

"Bu tarafa gelemezsin." Fhrey onu bir adım geri itti. "Tapınağın emriyle, meydan kapalı."

Kız, muhafızın yüzünü buruşturup elini uyluğuna sırtmesini izledi.

Yeni kıyafetler yüzünden. şimdi kim olduğumu, neyi yakaladığını anlıyor.

Muhafızın arkasından ve meydan yönünden korkunç bir çığlık yükseldi. Muhafız dönűp baktı ve Suri onun yanından hızla geçti. Her daim yeşil çitleri ve tař bankları atladı ve tuğlalara kadar koştu.

Fhrey onu tekrar yakalamadan űnce. Ama gardiyan ve Amidea için artık çok geçti.

Fane boş meydanda duruyordu. Krem rengi asica'sı, yakasının ve bileklerinin çevresinde kanlı el izleriyle lekelenmişti. Yüzündeki kanı kollarının paalarıyla sildi, ama pek başarılı olamadı. şaşırtıcı derecede büyük, koyu kırmızı bir kan gölü oluşmuştu. Ortasında bir ceset yatıyordu, göğsünde bir kılıç vardı.

"Yalan söyledin!" fane onu görünce bağırdı.

Daha űnce onu yakalayan muhafız yetiřti. Onu çekmeye bařladı ama kanlı manzarayı görünce durdu.

"Hayır, yalan söylemedim," dedi Suri olabildiğince sakın bir şekilde, ama o cesedin yanında, zorlanıyordu. "Sen dinlemedin!"

"Ejderha yok! Gilarabrywn yok! Hiçbir şey olmadı. *Hiçbir şey!* Söylediğin her şeyi yaptım ve neredeyse hissettim, ama derin akorları hareket ettiremedim."

Suri sertçe çekerek bileğini muhafızdan kurtardı, muhafız onu durdurmaya çalışmadı. Cesede bakan Suri, sadece bir adım öne çıktı. Fhrey yüzüstü yatıyordu, kolları ve bacakları açık. Asica giymiyordu, sadece basit bir kazak ve güzel iğne işi çiçeklerle süslenmiş bir yelek giyiyordu. "Kimdi o?"

"Ne?" diye sordu Lothian.

"Öldürdüğün kadın." Suri işaret etti. "O. Kimdi o?" Lothian başını salladı. "Ne fark eder ki?"

"*Her* şeyi değiştirir. Sana söyledim, ama dinlemedin. Adını bile biliyor muydun?"

Fane cesede bakıp başını salladı. "Amidea, sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun? Yani onu sevmiyor muydun?" Fane kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Sana söyledim, bir kurban gerekiyordu!"

"Öyleydi! Kendi halkımdan birini öldürdüm!"

Suri başını salladı. "Onun adını bile zorlukla biliyorsan, bu ne kadar zor olabilir ki?"

"Bu ne cüret..."

"Eminim ki bu hoş bir şey değildi, ama bir gilarabrywn yapmak için gereken güç, Avempartha'nın toplam üretiminden daha fazladır. Bunu rahatsızlık veya pişmanlıktan elde edemezsin. Sana bunun *yürek parçalayıcı* olması gerektiğini söylemiştim. Bunu bir yabancıyı öldürerek elde edemezsin. Tanıdığın birini feda ederek bunu elde edemezsin. Doğru şekilde yapmak..." Sesi çatladı ve boğazı sıkışınca eli ağzına gitti. Dudakları titredi ve gözlerinin kenarlarında yaşlar birikince görüşü bulanıklaştı.

"İkisini de *öldürmek* zorundasın... hepsini ve senin bir parçan. Yapım aşamasında kendinin bir parçasını feda ediyorsun. Bir daha asla bütün olamayacaksın çünkü bunu yapmak için olduğun şeyin bir parçasını kesmek zorunda kaldın.

Önemli olan kayıptır. Fedakarlık, onlar kadar senin için de geçerlidir.

Dokumayı çalıştırmak, ona gerekli gücü vermek için, *senin için* önemli olan birini öldürmen gerekir. Sevdiğin birini, uğruna öleceğin birini. Bu, şimdiye kadar yaşadığın her şeyden daha fazla acı vermeli ve bir daha asla böyle hissetmek istemeyeceğin kadar acı verici olmalı.

Fane ona bakmaya devam etti, ama nefret dolu bakışları kaybolmuştu. Güvensizlik, şüphe, öfke kayboldu. Bakışları meydanı dolaştı, sonra kanlı ellerine indi. Yavaşça başını sallamaya başladı. "Evet... evet..."

Başını sallamaya devam etti. "Bu işe yarar. Ölüm, acı, ıstırap
— elbette."

Keşfinde sevinç yoktu, kutlanacak bir zafer yoktu.

Kar yoğunlaştı, rüzgarsız bir öğleden sonra kar taneleri düşüyordu. Fane ve Suri'nin durduğu dünya sessiz bir yer haline geldi.

Fane, Suri'ye odaklandı. İlk kez, ona bir insanmış gibi baktı. "Kaybetmeyi göze alabileceğim kadar değer verdiğim çok fazla insan yok."

Suri başını salladı. "Artık neden sadece biriyle yüzleştğini biliyorsun."

YIRMINCI BÖLÜM

EFSANELERİN HUZURUNDA

Tesh her zaman cesur, kararlı ve savaşta yenilmez olmuştu. Ama daha önce hiç bir tanrıya karşı gelmemişti. Beş tanrıdan Ferrol — Eton ve Elan'ın üçüncü kızı, Karanlığın İmparatoriçesi, Fhrey'in Tanrısı, Lanetlilerin Efendisi ve Beyaz Kule'nin Kraliçesi — kimsenin karşı karşıya gelmek istemeyeceği son tanrıydı ve buna Tesh de dahildi. — BRIN'İN KİTABI

"Zaferin bir bedeli olacak."

Dışarıda trompetler tekrar çaldı ve Tesh, Fhrey'lerin alt avluda savaştığını hayal etti. "Bu konuşmayı sonra yapabiliriz, değil mi?"

"Hayır, yapamayız. Tesh, bana bir şey olursa, sen son Dureyan olacaksın. Halkımızın seninle birlikte ölmemesini sağlamalısın. Brin'i seviyorsun, değil mi?"

"Şu anda bunun zamanı olduğunu sanmıyorum, bak, ben işime dönmem gerek..."

"Şu an tam zamanı, çünkü senin savaşın yakınında olmanı istemiyorum."

."

"Ne? Ciddi olamazsın! Geçen sefer beni durdurdun... ve ben yardım edebilirim!"

"Bu geceyi hayatta kalarak daha fazla yardım edebilirsin."

"Ne yapmamı istiyorsun? Bir yerde korkarak saklanmamı mı?" Tesh patladı.

"Aptalca davranıyorsun. Ben..."

"Kype'ye gidip Brin'i korumanı istiyorum."

Tesh rüyasını hatırladı ve öfkesi biraz azaldı.

"Ve bu savaş bittiğinde," dedi Raithe, "bir aile kurmanı, çocuk yetiştirmeni ve iyi ve mutlu bir hayat sürmeni istiyorum — Urum Nehri'ne bakan yüksek bir kıyı gibi güvenli ve yeşil bir yerde. Benim yapamadığım şeyi senin yapmanı istiyorum."

Neden bana bunları şimdi anlatıyor?

Tesh, diğerlerinin, özellikle Suri ve Malcolm'un onları izlediğini fark etti. Dövmeli kızın yanaklarında gözyaşları parlıyordu. "Neden sen...?"

"Sen yetenekli birisin ve bu yeteneklerini kullanmayı öğrendin, ama hayatının tamamını buna adamak zorunda değilsin. Dureyans her zaman savaşçılar olarak bilinirler, ama sen bunu değiştirmelisin. Bana iyi şeyler yapacağına, hayatını hayatını öldürmekten daha değerli hale

getireceğine söz ver." "Bu ne demek oluyor?"

"Bana söz ver."

"Ama nedenini anlamıyorum..." "Söz ver bana."

Tesh gözlerini açtığı anda, nerede olduğunu veya nerede olduğunu bilmiyordu. Kendini içinde bulunduğu gerçeklikten daha net ve daha gerçek olan bir gerçeklik kayboluyordu. Raithe ile konuşuyordu. Bir anı. Evet, hepsi bu kadardı.

Ama neden o anı? Onca yıl ve deneyimimden neden o garip konuşma? Belki de Raithe'yi bir daha hiç görmediğim içindir.

Düşünmeye vakti yoktu çünkü yalnız değildi.

Tesh sert, beyaz bir zeminde yatıyordu. Üşüyordu, adeta donuyordu — garip ama tanıdık bir his. Bunu daha önce sadece bir kez yaşamıştı — ailesinin katledildiğini gördüğü sabah. O zamanlar Nyphron ve Galantianları evlere girmiş ve Tesh gibi gölgelerde saklanarak fark edilmeden kalmayı umanları dışarı sürüklemişlerdi. Tek

Onunla diğerleri arasındaki fark, saklandığı yerin daha iyi olmasıydı. Birkaç kurtulanın bulunup öldürülmesini izlemişti. Hayvanlar gibi panik içinde çılgılık atıyorlardı, ta ki bir kılıç ya da mızrak onları susturana kadar. Ondan sonra, onlar ne hayvan, ne insan, ne de onun arkadaşlarıydılar. Geriye kalan tek şey, et yığınları ve kanlı giysilerdi.

Galantianlar ayrıldığında, Tesh korkudan kıpırdayamıyordu. Saklandığı yerde, çoğunlukla evinin altındaki toprağa gömülü olarak kaldı. Güneş ışığı, duman ve tüm vücudunu saran korkunç bir soğukla uyandı. Ondan önce ya da sonra hiçbir soğuk bununla kıyaslanamazdı — ta ki Beyaz Kule Kraliçesi'nin taht odasındaki beyaz zeminde uyanana kadar.

"Çok uzun sürmedi," dedi Ferrol. En azından Tesh onun olduğunu ve kendisine konuşmadığını varsaydı. Odada başkaları da vardı. Tesh etrafına bakmadı, gerek yoktu. Onu izleyen bir grup olduğunu hissetti, beş, altı, belki on kişi, çok kalabalık değildi ama yeterince fazlaydı. Hiçbiri arkadaşı değildi. Bunu da hissetti.

Sert beyaz bir ışık o kadar güçlü bir şekilde yağıyordu ki, bunu hissedebiliyordu. Yukarıya bakmak imkansızdı. Işık onun üzerine odaklanmıştı, renkleri çalıyor ve geride

etrafındakileri gölgede bırakıyordu. Onu görebiliyordu — bir kısmını. Kraliçe sadece birkaç santim uzağında oturuyordu. Uzun mızrak uçlu, acımasız bir çift bot, onun göz hizasındaydı. Uzun, deri kaplı bacakları siyah cilalı bir parlaklığa sahipti, ya da belki de bu hala botlardı. Ayırt edemiyordu. Bacaklarını çaprazlamış, üstteki bacağı diğerinin üzerinde sallanıyor, sabırsızlıkla sallanıyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu kraliçe. "Belki de hayır." Şimdi, onunla konuşuyordu. Yüzünü hala göremiyordu ama bunu biliyordu. Kraliçenin dizlerinin üstü, o acı verici ışığın arkasında gizliydi. "Senin olman gereken yer burası. Bunu biliyorsun, içeri girdiğin anda hissetmiş olmalısın.

O kız kafanı karıştırıyordu. O buraya ait değil, ama yine de burada, yani aldatma ve hile var. Sana ilk sempati duyan ben olayım. Sevdiğin kişinin aynı şekilde hissetmediğini keşfetmenin kolay olmadığını biliyorum."

Tesh konuşmamaya karar verdi. Kız onu kışkırtıyordu ve o zayıf ve dengesizdi. Kalkanını kaldırıp başını eğmenin en iyisi olduğunu düşündü.

"O seni orada bırakıp kaçtı, kendini kurtardı. Eminim ona bunu yapmasını sen söyledin, ama onu ikna etmek çok da zor olmadı, değil mi? Eğer seni *gerçekten* sevseydi seni sevseydi, senin onu sevdiğin gibi, kalırdı. Sen onu terk etmezdin, değil mi? O yalvarsa bile, kalırdın. Ama o kaçtı. Sence neden? İkimiz de cevabı biliyoruz, değil mi? Çünkü tek bir neden olabilir."

Sesi, ışık gibi, fiziksel bir hisle üzerine düştü. Sözleri soğuk buz parçaları gibi acıttı; yukarıdan, dışarıdan ona çarptı. aşılmaz bir parıltı.

"Mari'li Havar, Erebus'tan dökülen sayısız Uber Ran'ın karşısında yerinden kıpırdamadı. Altın kapının önündeki alanda tek başına durdu. Herkes kaçarken, o, ölümcül yaralı ve kurtarılamayacak olan köpeğini terk etmek yerine orada kaldı. Ona kaçması, bizimle başka bir gün savaşması için yalvardık, ama yine de kaldı. Ve öldü. Büyük Havar, o aptal köpeği sevdiği için hayatını feda etti — *onu sevdiği için.*"

Tavan lambası yer değiştirdi. Tesh bir hareket duydu ve kraliçe tekrar konuştuğunda sesi daha yakındı. "Brin seni sevmiyor. Belki bir zamanlar sevmiştir. Sonra senin ne olduğunu, ne olduğunu ve ne yaptığını öğrendi. Bu şeyler aralarına bir uçurum açtı. Senin yerinin onun yanında olmadığına ikna etti.

—benimle birlikte. Sen benim gibi birisin, Tesh. Sen hayal dünyasında yaşamıyorsun. Dünyayı olduğu gibi görüyorsun: bir savaş. Hepimiz bu arenaya atıldık ve hayatta kalabilmek için silahlar verildi. Sadakat kazanılmalı ve zalimliklerin bedeli ödenmelidir. Savaş böyle yürür ve öldüğünde bitmez.

Hayat, sadece giriş hakkı kazanma sürecidir. Yaşamak, hangi takıma katılacağınıza karar verir. Sen benim takımıma aitsin. O değil. Ona olan hislerin yanlış yönlendirilmişti. İkiniz de hayatta kalsaydınız, o da savaş alanında yaptığı gibi seni kolayca terk ederdi. Bir katili asla sevemezdi.

Bu son sözler, buz gibi soğuktan, iğne batması gibi acıdan daha fazlasıydı. Bıçak gibi saplanan buz sarkıtları gibiydi. Gerçeğin etkisi böyleydi. O, gerçek bir acı içinde kıvrandı, nefes nefese kaldı ve zemini tırmaladı — taş değil, ağartılmış kemikten yapılmış beyaz zemini.

"Söyle bana, Tesh," diye sordu kraliçe, kulağına yaklaşarak yumuşak, fısıltıya yakın bir sesle. "Anahtar nerede?"

Titredi.

"Seni aradık. Bulamadık. Moya mı? Brin mi? Onda mı?

Gifford olabilir

mi?"

Bekledi.

Tesh sessiz kaldı.

Kraliçe uzaklaştı ve ışığı da yanında götürdü. "Artık buradasın, Tesh." Daha yüksek sesle konuştu. "Sonsuza kadar burada kalacaksın. Bunu değiştiremezsin. Yeni ailenle tanışsan iyi olur."

Işık azaldığında, Tesh görebiliyordu — çok uzak değil, ama etrafındakilerin yüzlerini görebilecek kadar. Çoğu tanıdık değildi — Galantianlar tanıdıktı. Tesh'i şaşırtan tek yüz, diğerlerinin etrafında duran Tekchin'indi. Çoğunu öldürmüştü, hepsini hazırlıksız yakalamış, zayıf veya dengesiz oldukları anda yakalamıştı. Hiçbirinden pişmanlık duymuyordu. Özür de dilemeyecekti. Hak ettiklerini bulmuşlardı. Onun köyünü katletmeleri de adil bir savaş olmamıştı.

Sebek onu özellikle yoğun bir şekilde izledi. Fhrey artık yaralı değildi ve kılıçları Yıldırım ve Gök Gürültüsü hasarsızdı ve bir kez daha yanındaydı.

"Tesh," dedi kraliçe, "ne olursa olsun Brin'le birlikte olmayacaksın. O burada kalmayacak. Ama sen kalacaksın. Bunu anlıyorsun, değil mi? Ve şunu bilmek önemli: Ben bir yıldan, on yıldan, bir ömürden, hatta bir yüzyıldan bahsetmiyorum. Hayır, ben sonsuzluktan bahsediyorum. Senin yerin burası, burası artık senin evin ve ben senin hükümdarım. Senin için her şeyi çok keyifli hale getirebilirim. Krallığım ilk bakışta süslü olmayabilir, karanlık, soğuk ve itici görünebilir, ama burada zevk var, *büyük* bir zevk. Benim dünyam, senin yaşadığın sefil hayatın sana bahsettiği, hayal gücünün ötesinde zevkler barındırıyor. Güneşin altında geçirdiğin kısa yıllarında, pislik yedin; ben seni besleyeceğim.

egzotik hayvanlar ve kuşlardan oluşan ziyafetler. Sen çamurlu su içtin; ben ise

şaraplar, biralar ve likörlerle susuzluğunu gidereceğim. Hayatta tek bir kadın vardı.

Sana binlerce kadın vereceğim

her gün savaşın keyfiyle geçecek, ardından sarhoş eğlencelerle dolu geceler gelecek.

Eğer bana o anahtarı bulmama yardım edersen, sonsuza kadar böyle yaşayacaksın.

Tesh onu görebiliyordu. O ışık gibiydi ve kraliçeye bakmak acı veriyordu. Yüz hatları keskin ve güzeldi. O izlerken, jilet gibi ince dudakları çatıldı ve sanki bir şey kalbini sıkıyormuş gibi hissetti.

"Bu küçük isteğimi reddedersen, geleceğin pek de hoş olmayacak. Sebek, sana teslim edilmeni ve sonsuza kadar onun kölesi olarak zincirlenmeni istedi. Görünüşe göre,

ikiniz için planları var, bana bile anlatmadığı planlar. Ama tahmin edebiliyorum. Onu tanıdığım kadarıyla, sıkıcı bir an bile yaşamayacaksın."

Kraliçe yaklaştı ve yaklaştıkça, baskıcı ışık geri döndü ve onu ezdi. "Söyle bana, Tesh. Anahtar nerede?"

Ona direnmek, dişlerini sıkıp acıya katlanmak mümkün değildi.

Bu, ruhunun bedeninin işkencelerine karşı direnmesi meselesi değildi. Onun ruhu yoktu. Bu, çıplak yumruklu bir irade savaşıydı ve Ferrol ile olan mücadelede Tesh yetersiz kaldı.

Onun önünde bir su birikintisine dönüşen adam, "Tressa... Tressa'da... Boynundaki zincirde." diye haykırdı.

"Yalan söylüyor," dedi etrafındakilerden biri, kalın siyah sakalı ve ayı postu pelerini olan bir insan. "Ve sana onun böyle diyeceğini söyleyebilirdim. Hepsı karımı nefret ediyor. Onu hor görüyorlar. Ona o şeyi vermelerine imkan yok, ama tabii ki, onun ilk vazgeçtiği kişi o olur."

"Bu doğru mu, Tesh?" Işık sertçe bastırdı ve ona hiç çıkaramayacağını düşündüğü sesler çıkardı. "Bana oyun mu oynuyorsun? Bana direnebilecek misin? Yalan mı söyledin?"

Tesh istese de cevap veremezdi. Bir noktada, acı dayanılmaz hale geldiğinde, her zaman bayılırdı. Bu sefer öyle olmadı. Acı giderek artıyordu ve onun asla durmayacağını biliyordu. Bayılma olmayacaktı, ölümle bile kurtulamayacaktı. Ağladı ve çığlık attı, ama acı hep oradaydı. Hiçbir şey onu dindiremezdi, asla.

Yedi merdiven seti onları Bulwark'ın derinliklerine, Brin'in Beatrice öncülük etmese cesaret edemeyeceği, ateş ve karanlığın hüküm sürdüğü korkunç bir yere götürmüştü. Büyük dişli çarklar dönüyor, taşın taşa sürtünmesiyle çığlık atıyordu. Devasa kazanlardan sarı ışık saçan parlak erimiş metal dökülüyordu. Çekiçlerin korusu sürekli bir ritimle çalarken, zincirler buharın ıslığıyla bir melodi çalıyordu.

Kral Mideon'un kızı, ateş kırmızısı bir dünyada soluk beyaz bir hayalet gibi, sütunlar ve kemerlerden oluşan labirenti geçerek arka köşede duran küçük, yıpranmış bir masaya ulaştı. Parlak ışığın uzağında, başının üzerinde asılı duran küçük bir fener, uzun gri sakalı ve kıvrılmış kolları olan, uzun bir taburede oturan bir cüceyi aydınlatıyordu. Adam çalışma alanına eğilmişti. Brin, kafası yüzeye oldukça yakın olduğu için çok detaylı bir şey üzerinde çalışıyor olabileceğini düşündü. Sonra horlama sesini duydu.

"Est Berling?" Beatrice saygıyla sordu.

Kafa yavaşça kalktı. Taburedeki cüce homurdandı, sonra boğazında inatçı birkaç fare yuva yapmış gibi uzun ve şiddetli bir öksürük yaptı. Burnunda ince metal braketlerle tutturulmuş bir çift küçük cam gözlük takıyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak bu gözlüklerin arkasından gruba baktı. Rehberlerini işaret etti. "Beatrice, değil mi?"

Beatrice kaşlarını çatı ve taburedeki cüce gülümsedi.

"Bu Alberich Berling," dedi Beatrice hafif bir hareketle başını sallayarak. "Est Berling, bunlar sana bahsettiğim kişiler."

Büyük burnunun köprüsüne takılı gözlüklerini aşağı doğru eğdi ve üstünden baktı. "Zırh istediğiniz kişiler mi?"

"Evet. Çok rahatsızlık vermezse tabii."

"O..." Rain başladı, sonra bir anlığına cüceye inanamayan bir bakışla baktı. "Sen... sen Alberich Berling *misin*? Brundenlin Klanından Brundenlin Klanı'ndan mısın?"

Taburedeki cüce, çok anlamlı bir şekilde tek kaşını kaldırdı ve sırtıttı. "Evet. Başka birini tanımıyorum, ya sen?"

"Oh, hayır! Kesinlikle yok," dedi Rain.

"Peki, o zaman buradasın." Cüce Rain'i inceledi ve kaşlarını çatı. "Artık giysi diye buna mı deniyor?"

Brin, Rain'in kıyafetini inceleyerek sorun var mı diye baktı ama hiçbir şey görmedi.

Görünüşe göre, kendine bakan Rain de öyle düşünmüyordu. "Evet, onları kendim yaptım."

Alberich uzanıp Rain'in ellerini tuttu ve parmaklarını açtı. "Tuhaf."

"Ne?"

"Anlamıyorum. Herkes gibi on parmağın var, ama yaptığın şey bu mu?" Rain'in ellerini bıraktı, tiksintiyle başını salladı ve Rain'in kıyafetlerine tekrar işaret ettikten sonra arkasını döndü.

"Est Berling, onlara kıyafet verebilir misin?" diye sordu Beatrice.

"Tabii ki giydirebilirim. Ben Alberich Berling'im, değil mi?"

"Bu işin çabuk halledilmesi gerekiyor. Babam karşı saldırı başlatmak için hazırlıklara başladı bile. Bu altı kişi ilk dalgada dışarı çıkacak."

"Ciddi misin?" Alberich yine küçük cam pencerelerinin üstünden onlara baktı. "Savaşçı tiplere benzemiyorsunuz."

"Değiller, bu yüzden zırha ihtiyaçları var, en iyisine."

"En iyisi mi?" Tek kaşı yine yukarı kalktı ve burnundan gözlüklerini çıkarıp sert bir bakış attı. "Ben Alberich Berling'im, evlat. Bunu daha önce konuşmuştuk, değil mi?"

Beatrice başını salladı. "Özür dilerim."

Moya, Brin'e umutla baktı. Bilgi istiyordu, ama Brin'in verecek hiçbir bilgisi yoktu. Brin, Rhune klanlarının Koruyucusuydu. Cüceler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Affedersiniz?" dedi. "Biz" —kendini, Moya'yı, Gifford'u ve Tressa'yı işaret etti—"Alberich Berling'in kim olduğunu bilmeli miyiz?"

Bu sefer her iki kalın kaş da yukarı kalktı.

"Sanırım o bir zanaatkar," dedi Roan. "Frost ve Flood sık sık ondan bahsederdi."

Alberich pencerelerini kucağına bıraktı. Beatrice utançtan yüzünü kapattı.

Rain, saçlarını kurutmaya çalışır gibi başını sallıyordu. "Alberich Berling *bir zanaatkar* değil. Alberich Berling, zanaatların ustasıdır." Rain, onların yüzlerinde bir tanıma belirtisi aradı ama bulamadı. "O *efsanevi* biridir."

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

"Gemlockların mucididir ve Drakon Hart'ı o yapmıştır.

Antik çağda sadece babası Andvari'nin ona denk olduğu söylenir ve Andvari Berling, dünyanın gördüğü en büyük kale olan Drumindor'u tasarladı ve inşa edilmesine yardım etti.

kalemi tasarladı ve yapımına yardım etti."

"Drumindor'da çıraklık yaptım," dedi Alberich. Tel çerçeveli gözlüklerini çıkarıp yerine taktı.

"Oh!" Gifford, sanki kafasının içinde bir ışık yanmış gibi gülümsedi. "O Roan'a benziyor."

Rain itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, sonra durdu ve şaşkın bir ifadeyle cüce ile Roan arasında gözlerini gezdirdi.

"Bu kim, *Roan* mı?" diye sordu Alberich.

"O," dedi Gifford gururla, elini karısının omzuna koyarak.

"Beh," dedi Alberich küçümseyerek ve fenerin ışığının ötesindeki karanlığa doğru uzaklaştı.

Hepsi onun gidişini izledi.

Kimse cevap veremedi, Alberich bir ölçüm şeridi ile geri döndü. "Sen, *Roan*, buraya gel."

Roan, Gifford'a gergin bir şekilde baktı, sonra yavaşça öne doğru süründü.

"Seninle başlayalım, olur mu?" dedi Alberich. "Rhune versiyonumun zavallı bir bronz mızrakla şişlenmesine izin veremeyiz, değil mi?

Şimdi, uçan bir kuş gibi kollarını düz bir şekilde aç ve kıpırdama."

"Zırh mı?" Gifford Beatrice'e seslendi. "Ben... Sanırım anlamadım. Nasıl olabilir... Yani, bunların hiçbirisi gerçek değil, değil mi? Gerçekten değil. Kendi görünüşümüz bile

uydurma. Gerçek olmayan bir zırhın ne faydası var ki?"

"Gerçek değil mi?" diye bağırdı Alberich. Ayağa kalkarak tekrar gölgelerin içine doğru yürüdü. Çınlama sesleri duyuldu ve bu sefer geri döndüğünde, kenarları mavimsi bir ışıkla parıldayan büyük bir kılıç sallıyordu.

Roan bu manzarayı görünce nefesini tuttu.

Cücenin öfkeli ifadesi Gifford'un kendi silahını çekmesine neden oldu.

Moya bir adım geri çekildi ve Audrey'i kaldırdı, ama cüce ya onu görmedi ya da umursamadı. Gözleri Gifford ve kılıcıdaydı.

"Ha!" Alberich Berling ona bağırdı. "Gördün mü!"

"Hayır, pek sayılmaz. Yani, bana kılıçla saldırdığını görüyorum," dedi Gifford, silahını iki eliyle tutarken.

Berling iç geçirdi, başını salladı ve Beatrice'e kaşlarını çattı. "Sanki yeni gelmişler gibi."

"Öyle," diye cevapladı Beatrice.

"Oh." Berling, Gifford'a dönmeden önce tekrar kaşlarını çatarak bir şeyi çığnıyor gibi görünüyordu. Parlayan kılıcı salladı ve Gifford bir adım geri attı.

"Neden benden korkuyorsun küçük kılıç, evlat?"

"Küçük mü?" dedi Gifford. "Bu hiç de *küçük* değil."

"Beh! *Önemli değil*, diyorsun. Yok, diyorsun. Hayal ürünü, öyle mi? Gerçek değil mi? Öyleyse neden hayali bir şeyden korkuyorsun?" "Ben... bilmiyorum."

"Bence pek çok şeyi bilmiyorsun." Alberich kılıcı masanın üzerine koydu ve bir milim bile kıpırdamayan Roan'ı tekrar ölçmeye başladı. "Burada her şey *eshimdir*."

"Her şey... Her şey nedir?" diye sordu Gifford. "*Eshim*? Eshim nedir *eshim*?"

"*Eshim eshimdir*," dedi Alberich, kendi göğsünü vurarak. "Runik dilinde bu kelime yok mu?"

Hepsi başlarını salladı.

Alberich kaşlarını çatı. "O zaman senin dilin aptalca. *Eshim, kalptir, anlayış, inanç*."

"Güven mi?" diye sordu Moya. Audrey'i ipe bağlamıştı ama ok görünmüyordu.

Alberich omuz silkti. "Bir nevi, ama daha fazlası. Daha çok buradan." Yine göğsünü vurdu. "Anladın mı?"

Brin diğerleriyle birlikte başını salladı, ama dürüst olmak gerekirse, emin değildi.

"Kılıcını çektiğin için daha fazla eshim kazandın, kendini daha güçlü, daha güvende, daha cesur hissettin, değil mi? Yapacağım zırh, kılıçtan daha iyi olacak. Zırhım, *eshimini* artırarak seni güçlü kılacak."

"Yani zırh metal değil, güven mi?" diye sordu Gifford.

"İrade gücünü artırmaya yardımcı olur," dedi Beatrice. "Başkalarının sana kendi iradelerini dayatmasını zorlaştırır."

"Sanırım bu mantıklı," dedi Gifford. Kılıcını kınına geri koymaya başladı.

"Bekle, bekle, bekle." Alberich elini uzattı, açıp kapattı. "Şu elindekini bir göreyim."

Gifford tereddüt etti. Beatrice, "*Ona ver!*" diye fısıldadı ve Moya başını salladı. Gifford onu uzattı.

Cüce onu ışığa yaklaştırdı, parmak eklemleriyle üzerine vurdu, sonra yaladı. Tadını düşünerek dudaklarını ileri geri hareket ettirdi.

"Bu *senin eshiminden* oluşmuş, ama sen yapmadın. Bu bir anı. Hayattayken kullandın. Orijinali nereden geldi?"

Gifford, Roan'a baktı. "Onu o yaptı."

"*Roan*," dedi Alberich, ona yeni bir yoğunlukla bakarak. Roan hala kollarını açmış durumdaydı, ama kollarını indirmeye başlamıştı. "O buna *çelik* diyor," dedi Gifford.

Alberich, Beatrice'e şüpheli gözlerle baktı. Prenses hiçbir tepki göstermedi, ama onun bakışlarını karşıladı. Est Berling'e duyduğu hayranlık ve saygı yok olmuştu ve yüzü aşılmaz bir duvar haline gelmişti. Bu keskin bakışlar birkaç

garip dakika sürdü, ta ki Alberich bıçağın düz kısmını masaya sertçe vurana kadar masaya vurdu ve hepsi irkildi. Roan, kollarını havada tutmaktan bıkmıştı ve onu yakalayan Gifford'un yanına çekildi.

"Orijinalin sana bıraktığı izlenim çok güçlü," dedi Alberich, kılıcı inceleyerek. "İyi bir metal olmalı." Roan'a dönerek, "İyi... *çelik*, Roan." Deli gibi biraz güldü. "Ha-ha! O benim!" Kılıcı Gifford'a geri verdi. "Ve sizin için, hepiniz için, *en iyi* zırhımı yapacağım. Evet, en iyisini."

Ölçümler tamamlandıktan sonra Beatrice onlara Bulwark'ın tepesinden manzarayı göstermeyi teklif etti, ancak Tressa, Roan ve Rain, "gösteri" olarak adlandırdıkları şeyi izlemek için Alberich'in atölyesinde kaldılar. Roan ve Rain'in usta bir zanaatkarın çalışmasını izlemek istemeleri anlaşılabilirdi, ancak Tressa... sürprizdi. Mideon'un duvarları içinde kendini daha iyi hissetmesine rağmen, kadının hala uzun bir tırmanışa hazır olmadığı açıktı. Sonuç olarak, sadece Moya, Brin ve Gifford Beatrice'i takip ederek uzun merdivenlerden yüksek kuleye çıktılar. Zirveye ulaştıklarında, Brin'in hatırlamak istediği bir manzarayla ödüllendirildiler, çünkü böyle bir manzarayı bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Aşağıda Bulwark'ın devasa duvarları, kulenin yüksekliği nedeniyle küçük görünüyordu. Mideon kalesinin savunma güçleri, kaleyi çevreleyen saldırgan orduların ortasına doğru alevli füzeler göndermeye devam ederken, ateş ışıkları mükemmel bir zamanlamayla surlar boyunca parıltıyordu kuşatma ordularının ortasında patladı.

Bir karınca savaşı.

Antlar alevli mermiler ateşleseydi, aynen böyle görünürdü.

Brin merdivenler ve koçbaşları gördü. Devasa çekiçleri olan büyük yaratıklar Bulwark'ın duvarlarına vururken, surlardan kayalar, mızraklar ve kaynar sıvılar atılıyordu. O kadar yükseklerdeydi ki savaşın sesi boğuklaşmış, küçülmüştü. Gök gürültüsü gibi patlamalar *patlama sesleri*, davullar *vuruşlar*, acı çığlıkları ve zafer çığlıkları ise yumuşak bir uğultuya dönüşmüştü.

"Orada Beyaz Kule var," dedi Beatrice, tek bir sütunu işaret ederek. O kadar uzaktaydı ki, Brin uzattığı eliyle onu gizleyebilirdi. "Nifrel Kraliçesi'nin evi."

Kule, devasa bir kök sistemine sahip ama tek bir dalı bile olmayan bir ağaç gibi görünüyordu. Tabanından, yüzlerce dolaşık beyaz çizgi her yöne kilometrelerce uzanıyordu. Bu geniş beyaz yol, duvar, karakol ve kale ağı...

aynı soluk, mat malzemeden yapılmış gibi görünüyordu: taş ya da muhtemelen Tirre sahillerine sürüklenen tuz ve güneşten solmuş ahşap. Beyaz ağ, büyük bir daire oluştuyordu, ancak diğer kaleler bu daireye tecavüz ediyordu, en önemlisi Bulwark'ın kendisi.

Ancak kaleler, kuleler, karakollar ve yollar bu toprağın en belirgin özelliği değildi. Dağlar, tepeler, vadiler veya yaylalar da değildi, ki bunlardan çok sayıda vardı. Manzaranın en belirgin özelliği çatlaklardı. Karanlık zikzaklı izler, Brin'e kuru bir göl yatağını hatırlatan sinir bozucu çatlaklarla araziye parçalıyordu. Her yere yayılmışlardı ve her birini kontrol etmek için siperler ve kuleler gerektiren sayısız köprüye ihtiyaç duyuluyordu.

"Şurada" — Beatrice, en büyük çatlağın tek ve dar bir köprüyle bağlanan büyük bir kanyon oluşturduğu en sol tarafı işaret etti.

—“Abyss'in Ağzıdır. Ve o köprü Alysın Kapısı'na çıkar. Gördüğün gibi, Nifrel'in merkezinden yükselen ince kaya tepesinin üstündedir. Bazıları ona İğne der, bazıları ise Abyss'in Dili. Çoğu ise sadece Alysın Sütunu der.”

“Orası ne kadar uzak?” diye sordu Gifford.

Brin'e göre, oraya varmak günler sürerdi.

"Phyre'da mesafeler aldatıcıdır. Yine de oraya ulaşmak sonsuzluk gibi gelebilir."

Moya, şiddetli kuşatmaya baktı. "Orduları nasıl geçebiliriz?"

"Burası Kral Mideon'un kalesi, bir *Belgriclungreian* kalesi." Beatrice gülümsedi. "Kazma konusunda biraz takıntılı olduğumuzu biliyor olabilirsiniz. Bu kalenin altında, bu diyarın her köşesine uzanan bir tünel labirenti var. Krallığın her köşesine giden yollar. Kraliçe yollarımızın çoğunu biliyor, ama hepsini değil. En gizli yollarımızdan biri olan *uçan yolundan* gideceksiniz. O yol sizi şuradaki yuvarlak tepenin üzerine çıkaracak."

"Bu yolun yarısından fazlası," dedi Moya heyecanla. "Oradan koşarak gidebiliriz."

"Öyle düşünürsün, değil mi?" Beatrice başını salladı ve kaşlarını çatı. "Ama sen kraliçeyi bizim gibi tanımıyorsun. O bu krallığın en yaşlısı... en azından buradaki en yaşlısı. Ağabeyi Trilos ve amcaları Typhonlar bizim altımızda, Abyss'te olmaları gerekiyor, ama kimse onlardan asırlardır haber almadı. Bu yüzden burada Ferrol hüküm sürüyor. O Beşli'den biri ve onların güçleri hayal edilemeyecek kadar büyük."

"Beşli kimdir?" diye sordu Brin.

"Aesira." Beatrice, Brin'in onları tanımadığını görünce şaşkın bir ifade takındı. "Onları tanımıyor musun? Ama seni buraya gönderen..." Durdu ve yine şaşkın bir ifade takındı. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sana hiçbir şey anlatmadı, değil mi?"

"O mu?" diye sordu Moya.

Beatrice düşünerek gözlerini kısarak sözlerini seçti. "Seni gönderen kişi."

"Malcolm'u mu kastediyorsun?"

Beatrice hiçbir şey anlamış gibi görünmüyordu ve bir an düşündükten sonra omuz silkti. "Tamam, ama haklıyım, değil mi? Sana neredeyse hiçbir şey açıklamadı."

"Ne açıklayacakmış ki?"

Beatrice utangaç bir şekilde gülümsedi. "Neden açıklamadığını merak ediyorum. Belki bir nedeni vardır." Yüzünü düşüncelere dalmış bir şekilde başka yere çevirdi.

"Belki unutmuştur," dedi Moya, biraz sinirli bir şekilde. "Belki zamanı yoktu. *Senin* bahanen ne?"

"Bunu zaten açıkladım ve onun *unuttuğunu* sanmıyorum," diye cevapladı Beatrice.

"Peki, bize söyleyecek misin?" diye ısrar etti Brin.

Beatrice karar vermeye çalışırken dudaklarını sıktı. "Önemli değil, bunun nasıl sonuçlanacağını biliyor olmalıydı. Üç alemi de geçip gerçeği öğrenmemen imkansız." Bunu daha çok kendine mırıldandı, sonra başını salladı. "Bildiğim her şeyi anlatacağım, her şeyi değil ama şu anda bildiğinizden çok daha fazlasını. Ama bunun için çaya ihtiyacım var." Merdivenlere doğru yöneldi.

Moya ve Gifford onu takip ettiler, ama Brin pencerede kalarak savaşı ve yaralı toprağı seyretti. Kararmış, çatlamış ve çorak... Burası Nifrel'di, hayal gücü yeterince zeki olsaydı tam da böyle hayal edebileceğı gibi.

Orada mısın, Tesh? Seni çok güçlü bir şekilde düşünürsem, beni duyabilir misin? Beni bir şekilde hissedebilir misin?

Ellerini Mideon'un duvarlarına koydu, dışarıya doğru eğildi, gözlerini kapattı ve ona odaklandı.

Burada olduğunu biliyorum. Hala var olduğunu biliyorum. Beni kurtardığın ve öldüğün için sana teşekkür etmek istiyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana hiç söylemedim. Söylemeliydim. Birçok şey söylemeliydim. Kelimeleri yazarım ama onları söylemeyi hiç düşünmem. Keşke nerede olduğunu bilseydim. Ne yapardım bilmiyorum — ya da yapar mıydım bilmiyorum.

senin için her şeyi yapabilirim. Senin iyi olduğunu bilmek benim için çok önemli.

Gözlerini açmadan hemen önce, odaklanamadan önceki o kısa ışık parlamasında, onun acı içinde ağladığını gördüğünü sandı.

Tesh bilincini hiç kaybetmedi, ama acının bir maksimum eşiği olduğunu, artık hiçbir önemi kalmayan bir azalma noktası olduğunu keşfetti. Zaman da öyle, ki zamanın gerçekten uygunsuz bir anda durduğundan emindi. Ayrıca ağız, boğaz veya akciğerleri olmadan sonsuza kadar çılgılık atabileceğini de keşfetti.

Sonsuzluk merhametli bir şekilde sona erdi. Acı durdu, zaman yeniden akmaya başladı ve Tesh, Nifrel'in taht odasının beyaz kemik zemininde, bir sonraki adımın ne olacağını bekleyen açık bir sinir gibi yatıyordu.

"Bilmiyorum, belki," dedi biri. Ses ona çok uzaklardan ulaştı.

"Sadece altı tane kaldı, ne kadar zor olabilir ki?" "Sen ne yapardın?"

"Onlar gibi kuşatılmış olsaydım? Tünelleri kullanırdım."

"Hangisini? Belgriclungreianların sorunu da bu, aşağıda bir ağları var. Onlar bir fare yuvası gibiler."

"Onları çökertemez miyiz? Buradaki yüzey tabakası senin eserindir, değil mi? Gerçek kaya aşağıda. Dherg kazabiliyorsa, biz de çökertiriz."

"Böyle bir şey... Dürüst olmak gerekirse ne olacağını bilmiyorum ve durumun o kadar vahim olduğunu da düşünmüyorum." Bu, kraliçenin sesiydi. Tesh onu tanımakta hiç zorlanmadı, ama unutmakta büyük zorluk çekeceğini tahmin etti. "Bu desteyi bu kadar aşırı derecede yeniden karıştırmak istemem. Dediğin gibi, geriye sadece altı tane kaldı ve nereye gideceklerini biliyoruz."

"O zaman bir tuzak mı? Köprünün önünde mi, yoksa köprünün üzerinde mi?"

Onların

Geçmeleri gerekiyor. Boşluğu tünelle geçmeleri mümkün değil ve kuvvetleri bir araya gelmek zorunda. Çok geniş değil."

"O zaman, daha önce. Onların o kadar yaklaşmasını istemiyorum. Ödülümü derinliklere kaybetme riskini göze almak istemiyorum." Bu yine kraliçeydi; sözleri bir kez daha buz gibi iğneler gibi hissettirdi. "Onları monolitlerin arasındaki kayaya götüreceğiz."

monolitlerin arasındaki kayaya götüreceğiz."

Tesh gözlerini açtı. Işık — onun ışığı — ondan uzaktaydı, uzaklarda. Soluk ışık havuzunda bir daire şeklinde karanlık figürler belirdi

—sıcak ya da hayat veren bir parlaklık değil, boş, soğuk bir ışık, ruhu çarpıtan parıldayan mücevherlerin ışıltısı.

"Grenmorianları sıraya dizip Alon Rhist'in Galantianları yan saldırıya yönlendireceğim."

"Fenelyus için endişelenmemiz gerekecek. Bu sefer o da işin içinde olacak." "Onu durdurmak için Gryndal var."

"Inerus onları itip kilitleyebilir ve pusuya düşürebilir. Dar geçide vardıklarında, saflarının genişliğini azaltmak zorunda kalacaklar. Bu da savunmalarını zayıflatacaktır."

"Bu fazlasıyla yeterli olmalı."

"Ne *olması gerektiği* umurumda değil," dedi kraliçe. "O anahtarı kaybetmeyeceğim. Şimdi, hangisinin taşıdığını bilsek, bu çok yardımcı olurdu. Ve o aptal Mideon işi zorlaştıracak. Bulwark'ta planlar yapıyor, ama ne tür planlar?"

Tesh'in ona baktığını hissetti. Bu, onu acı çekecek kadar incitti. "Onun doğruyu söylemediğinden emin misin?" diye sordu Konniger'e.

"Tressa ve ben birbirimize çok benziyoruz," dedi. "*Bana* anahtarı verir misin?"

"Pekala, vazgeçmeyecekmiş. Onu zindana atın." "Ama bana söz vermiştin," dedi Sebek.

Kraliçe güldü. Diğerleri de güldü. "Söylediklerime asla güvenemezsin, evlat. Sadece yaptıklarına güvenebilirsin. Onu çukura atın. Yapacak kendi planlarımız var."

Tesh yaklaşan ayak sesleri duydu ve Sebek'in kendine doğru gelen belirgin silüetini gördü.

Beatrice'in odasında güvenli bir şekilde, elinde çayıyla oturan prenses, önlerindeki yumuşak taburede oturuyordu. Bir çocuk gibi görünüyordu, ocak başında kıvrılmış, beyaz fincanı iki eliyle tutmuş, tabanı dizlerinin üzerinde duruyordu. Gözlerinde bir ışıltı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Her ikisi de Brin'e bunun iyi bir hikaye olacağına dair bir his verdi. Öyle olmasını umuyordu.

Buna ihtiyacı vardı.

"Dünyanın nasıl başladığı hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu prenses. Roan,

Tressa ve Rain henüz atölyeden dönmemişlerdi. Moya ve Gifford, Brin'e baktı.

"Brin bizim Yolların Koruyucusu," diye açıkladı Moya. "O, halkımızın geçmişine ait hikayeleri saklıyor."

Beatrice, Brin'e umutla baktı.

Brin utanmış hissetti. "Aslında, birkaç noktada biraz kafam karıştı." Moya şaşırılmış görünüyordu.

"Şey, Maeve bana Kaos, Eton ve Elan hakkında bazı şeyler anlattı.

Bir de Neith'te öğrendiklerim var ama şimdi Drome'u dinledikten sonra... Artık ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bu Maeve sana ne anlattı?" diye sordu Beatrice.

"Kaos bir boşluk olarak vardı." Brin, Maeve'nin ona öğrettiği sözleri tekrarlayarak dedi. "Sonra ondan gökyüzü Eton ve dünya Elan doğdu. Eton ve Elan'ın birleşmesinden ilk çocukları doğdu: Işık, Su ve Zaman. Işık ve Zaman'ın birleşmesinden oğulları Güneş ve Ay doğdu.

Zaman ve Su'nun birleşmesinden kızları Deniz doğdu. Güneş ve Ay'ın birleşmesinden çocukları Gündüz ve Gece doğdu. Deniz'in çocukları Dört Rüzgâr'dır ve her birinin bir çocuğu vardır: Kış, Yaz, İlkbahar ve Sonbahar." Brin tereddüt etti. "Sonra Agave'de tabletlerde Ferrol, Drome ve Mari hakkında okudum ve bazı hatalar yaptığımı biliyorum. Örneğin, Erebus'un bir kişi olduğunu sanıyordum, ama Drome onun bir yer, bir şehir olduğunu söyledi."

"Okudun mu?"

"Evet, sesleri temsil eden işaretler yarattım."

"Ve Agave'de tabletler mi buldun? Anlayabildiğin işaretlerin olduğu tabletler mi?"

Brin utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evet, ama bizi buraya gönderen, bizim Malcolm olarak tanıdığımız, ancak diğerlerinin Turin olarak adlandırdığı kişi, bu tabletleri yazan kişinin benim icat ettiğim sembolleri kullandığını söyledi. Bu imkansız görünüyor çünkü tabletler ben doğmadan çok önce yaratılmıştı." "Turin adı ve imkansız kelimesi birbiriyle alakasız birlikte kullanılamaz," diye Beatrice onu teselli etti.

"Tamam. Her neyse, onları anlamak benim için kolaydı."

Prences başını salladı, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh! Demek sen o kişinin. Tamam. Bu mantıklı, sanırım."

O mu?

"Eh, mevsimler boyunca iyi gidiyordun," dedi Beatrice. "Aslında çok etkilendim. Bu kadar çok nesil boyunca bunu sürdürmüş olman büyük bir başarı. Sanırım halkın hikayenin tamamını hiç bilmiyordu. Biraz geriye gidelim." Beatrice, ellerini serbest bırakmak için fincanını taburenin yanındaki küçük masaya koydu.

Bu iyiye işaret etti. En iyi hikâye anlatıcıları ellerini kullanır.

"Öncelikle, Eton'un sonsuz olduğunu anlamalısın, başka bir deyişle, o sonsuza kadar devam eder. Gökyüzüne baktığında bunu görebilirsin. Elan öyle değildir. O bir nevi sona erer. O bir dairedir. Dolayısıyla, ondan gelen her şey de sona erer. Ancak Eton'dan gelen her şey ölümsüzdür. Eton ve Elan, Alurya adında bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Alurya çok güzeldi ve Elan onu her şeyden çok seviyordu. İkisi ayrılmazdı ve Eton, Alurya'yı kıskanmaya başladı. Ancak Elan'ın tüm varlıkları gibi, Alurya'nın da ölümü kaçınılmazdı. Alurya öldüğünde, Elan o kadar üzüldü ki kocasıyla konuşmayı reddetti. Kimseyle konuşmuyordu. Bu, Elan'ın ağlarken Kuzey Rüzgarı ve oğlu Kış'ın onu koruduğu büyük bir depresyon dönemiydi.

Elan'ın kederini gören Eton, yumuşadı ve Elan'a ölümsüzlük bahşetti, böylece Elan Alurya'ya bir kez daha hayat verebildi. Ancak Alurya her yıl üç ay boyunca ölmek zorundaydı. Bu süre zarfında Eton'un zamanı olacaktı.

Elan ile baş başa kaldı. Alurya, yaşamın, bitkilerin ve hayvanların annesi oldu."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım," dedi Brin.

"Çünkü hikaye burada karanlık bir hal alıyor," diye cevapladı Beatrice. "İnsanlar korkunç şeyleri unutmayı severler."

Kupasından bir yudum aldı, geri koydu ve tekrar başladı. "Bir kez daha, Eton Elan ile birleşti ve bu birleşmeden üç Typhon doğdu." Beatrice, onların tepki vermesini bekler gibi bir süre durdu. Kimse tepki vermedi, o da devam etti. "Bu üçüzlerin isimleri Erl, Toth ve Gar idi."

"Goll değil mi?" diye sordu Brin ve diğerleri de soruyu onaylayarak başlarını salladılar.

"Hayır, Goll bir Typhon değil. Goll, Gar'ın oğlu—ama bu başka bir hikaye, Grenmoriens'in doğuşuna uzanan bir hikaye. Bizim hikayemiz başka bir yere gidiyor. Görüyorsunuz,

Elan, Eton'un hoşuna gitmeyecek kadar oğullarını çok seviyordu. Daha da kötüsü, Elan Typhonları şımartıyordu, bu da Eton'un onlardan nefret etmesine neden oluyordu. Yeni oğullarını o kadar çok hor görüyordu ki, onları Elan'ın rahminde geri itti ve orada hapsetti." Beatrice ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı ve etraflarındaki duvarları işaret etti. "*Burada*, Elan'ın içinde, Phyre olarak bilinen yerde."

Beatrice bir yudum daha aldı, dudaklarını sildi ve devam etti, "Elan bir kez daha yoksun kalmıştı, ama bu sefer Eton pes etmedi. O da onunla tekrar birleşmeyi reddetti, çünkü daha fazla ölümsüzün yaratılmasını istemiyordu. Öfkeli ve yalnız olan Elan, kocasına karşı komplo kurdu. Eton uyurken, Elan onun beş dişini çaldı ve kendi toprağına ekti. Onlardan Aesira doğdu: Turin, Trilos, Ferrol, Drome ve Mari. Eton, Aesira'yı öğrendiğinde, çok

öfkeli ve Elan, yeni çocuklarını Abyss'e göndermemesi için ona yalvardı. Onlar için ve bizim için şanslı bir şekilde, bunu yapmadı. En azından başlangıçta. Eton, Beşli'nin Typhonlar gibi olmadığını fark etti. Belki de annelerinin tavsiyesi üzerine, Aesira Eton'a saygı ve düşünceli davrandı, ancak bu onları ancak bir yere kadar götürdü. Eton, kendisiyle karısı arasına başka hiçbir ölümsüzün giremeyeceğine dair yemininden vazgeçmedi. Bir anlaşma yapıldı. Elan, Phyre'yi genişleterek çocukları için hoş bir yuva yarattı. Elan'dan yaratılan, zamanları dolana kadar onunla mutlu bir şekilde yaşayacaktı ve Eton'dan yaratılan ise, onun kilidi ve anahtarı olan bir hapishane olan Phyre'ye gönderildi. Plan böyleydi, ama tüm niyetler gibi, bu da yoldan saptı. Sorun, Aesira'nın en büyüğü olan Turin hastalandığında başladı. Ölme zamanı, Phyre'ye geçme zamanı gelmişti ve..."

Beatrice'in odasının kapısı açıldı ve Mideon içeri girdi, ardından Brin'in zorlukla tanıdığı Roan, Tressa ve Rain'in de aralarında bulunduğu, kollarında zırh taşıyan bir grup insan girdi. Başlarından ayaklarına kadar, parlaklık verecek kadar cilalanmış yaprak desenli bronz zırhlarla donatılmışlardı. Hiçbiri mantıklı görünmüyordu. Tesh, Brin'e zırhın kılıç ucunun takılabileceği yerler olmaması için pürüzsüz ve çizgisiz olması gerektiğini öğretmişti, ama bu zırhlar aşırı abartılıydı. Roan'ın miğferi, Brin'in daha önce hiç görmediği bir kuşa ait uzun kırmızı bir tüy ile süslenmişti. Bu tüy, Roan'ın başının birkaç metre yukarısına kadar uzanıyordu.

Rain'in göğsü, gözyaşı damlası şeklinde üst üste binen pullarla kaplıydı. Hem Roan'ın hem de Rain'in botları dizlerine kadar uzanıyordu ve sanki altın rengi sarmaşıklar yerden çıkıp bacaklarını sarmış gibi görünüyordu. İkisi de daha büyüktü. Normalde minik olan Roan, iki fit daha uzundu ve buna miğferi ve tüyü dahil değildi. Ellerini bile saran parlak metal eldivenler

Brin'inkilerin iki katı büyüklüğünde görünüyordu. Saçını çiğneme ve kendi kendine konuşma eğilimi olan utangaç kadın, destansı boyutlarda bir kahramana dönüşmüştü.

Ama mesele de bu, değil mi? Zırh bedeni korumaz. Beden yoktur. Zırh ruhu oluşturur. Amacı, "Ben buradayım, ama benimle uğraşmayı aklından bile geçirme!" diye bağırmaktır.

Alberich Berling, Brin onlara hayranlıkla bakarken fark etti ki, gerçekten bir dahi ve ustaydı.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

SAVAŞ İÇİNDE SAVAŞ

Çoğu zaman, en emin olduğumuz şey, en çok yanıldığımız şeydir; ve yanıldığımız şey her şeyi değiştirebilir. — BRIN'İN KİTABI

"Ferrol'un kutsal annesi!" diye haykırdı Imaly. Pelerini taş bankın üzerine attı ama ıskaladı. Pelerin yere yığılmış bir yığın halinde kaldı.

"Şu anda efendimizin adını küfür etmek için uygun bir zaman değil," dedi Volhoric. Bir an durdu ve atılmış pelerine, sanki bir ceset görüyormuş gibi iğrenç bir yüz ifadesiyle baktı.

"Öyle değildi," dedi. "Ferrol'un annesine küfrediyordum."

"Ferrol'un annesi yok," diye tersledi Başrahip.

Imaly ellerini silkeledi. "O zaman bir zararı yok."

Gylindora Fane'in lahitine gitti, eğildi ve başını eğdi. Volhoric muhtemelen onun büyük atasına dua ettiğini ya da başka bir saçmalık yaptığını düşündü. Imaly sadece nefesini toplamaya ihtiyaç duyuyordu. Eskisi kadar genç değildi ve yaşlı Gylindora da tesadüfen oradaydı.

İhtiyacım olduğunda bana destek olan iyi kalpli büyük büyükannem. Belki de ona dua ediyorum.

Nanagal solgun bir yüzle içeri girdi, elleri birbirine kenetlenmiş, sol eliyle sağ elini sıkıyordu. "O anda bizi öldüreceğini sandım."

Imaly, doğrudan yürüyüşe geçmemenin önemini vurgulamıştı. saraydan mezara. Bir gözlemcinin onları ihbar etme ihtimali düşüktü. Yine de, eski mezara bir sıra halinde yürüyen ördekler görmek istemiyordu. Orada buluşma fikri dikkat çekmemek içindi ve hepsinin gün ışığında bir araya gelmesi kesinlikle fark edilirdi. Imaly, komplocularını kurnazlık becerilerine göre değil, nüfuzlarına göre seçmek zorunda kalmıştı. Bundan pişman olup olmayacağını merak ediyordu, ama pişman olursa diğerlerinin de pişman olacağı düşüncesiyle kendini teselli ediyordu.

Nanagal pelerinini çıkardı, düzgünce katladı ve dikkatlice bankın üzerine koydu. "Başka terleyen var mı? Giysilerim sıırıslıklam oldu. O odada bir saat daha kalsaydım, ayakkabılarımın içine eriyip giderdim. Sürekli Zephyron'u düşünüyordum, biliyor musun?"

Imaly başını sallamadı, ama Lothian'ın önceki rakibini düşündüğü kesindi, ayaklanmadan sağ kurtulma şanssızlığını yaşayan Gri Pelerinliler'den bahsetmiyorum bile.

"Carfreign Arena'daki o noktanın temizlenmesi için ciddi bir çaba harcadığını sanmıyorum," dedi Nanagal. "Bence Lothian onun kalmasını istiyor. Bizim, herkesin onu görmesini istiyor."

Hermon da hemen ardından geldi. Girişin yanında, gün ışığı ile içerideki karanlık arasında bir saniye durdu. Sanki içeri girmek için izin beklermişçesine onlara baktı.

"İçeri gir, seni aptal," diye homurdandı Volhoric, Gwydry'nin liderini kollarıyla çağırarak asica'sının bol kolları çırpınırken.

Hermon ileri atıldı, her birine başını salladı, sonra pelerinini çıkardı ve bankın yanına gitti. Imaly'nin attığı giysiyi aldı ve Nanagal'inkinin üzerine düzgünce koydu, sonra kendi giysisini de yığına ekledi.

"O artık tamamen deli, değil mi?" dedi Nanagal, gözleri birinden diğerine kayarken, Gylindora'nın kasasına bile bakarak, aralarındaki yaşlı tapınağı da dahil etti. "Ve artık burada buluşmaktan hoşlandığımı sanmıyorum. Çok bariz. Vasek bizi bulursa, ne tür bir açıklama yapabiliriz ki?"

"Bu sorun değil," dedi Imaly. "Ayrıca, açıkça konuşabilmemiz gerekiyor ve bunun için en iyi yer burası."

Imaly, Gylindora'nın onların tarafında olacağına inanmak istiyordu, Caratacus'un da aynı fikirde olacağını düşünmek istiyordu, ama bunu bilmenin bir yolu yoktu. Bir bakıma, bu karışıklığın suçlusu orijinal tapınak ve onun büyücü yardımcısıydı. Aquila'nın altında hapsediği sistemi onlar kurmuştu.

"Bunu yapmak zorundayız," dedi Volhoric. Sözleri, kendi içinde sürdürdüğü özel bir tartışmanın sonucu gibi geliyordu. "Bunu yapmak zorundayız."

"Bu son cümle yalvarırcasına söylenmişti ve Imaly'ye bakarak söylemişti.

Sanki her şey bana bağlıymış gibi. Öyle mi, seni yaşlı piç? Synne ve Sile senin peşine düştüğünde her şeyin benim suçum olduğunu mu söyleyeceksin? "Hepsi onun suçu! O bizi yozlaştırdı!" diye mi haykıracaksın?

Gylindora'nın mezarı Florella Meydanı'ndan çok uzak değildi. Hepsi bir zamanlar görkemli olan ağaçların solmuş kalıntılarının önünden geçmek zorunda kaldılar. Carfreign'deki kara leke gibi, kesilmiş kütükler Gri Pelerin İsyanı'nda ölenlerin anısına uygun bir anıt olarak bırakılmıştı.

Lothian, Aquila'ya yaptığı konuşmada bunu böyle ifade etmişti.
yıl önce. *Ferrol'un gerçeğine karşı gelmenin kötülükleri yüzünden hayatlarını kaybeden Erivan'ın cesur ve sadık savunucularını asla unutmayalım.*

Ferrol'un gerçeği, Miralyith'in yönetiminin ince bir örtüyle gizlenmiş eşanlamlıydı. Meydandaki kütükler, inancın savunucularının anıtı değil, Lothian'a tekrar meydan okumayı düşünebilecek herkese bir uyarıydı. Gri Pelerinli hayatta kalanları korkunç bir şekilde infaz etmişti.

Imaly, *bir tanesi hariç hepsini*, diye düşündü.

"Lothian bizden bir isim listesi vermemizi beklemiyor, değil mi?" diye sordu Osla.
"Ben çok fazla Miralyith tanımıyorum ve hayatlarında en çok sevdikleri insanları gösterecek kadar iyi tanımıyorum."

"En azından Miralyith ile sınırlı," dedi Hermon. "Bir bakıma, bu adalet gibi geliyor."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Imaly. "Hiçbir Miralyith ölmeyecek. Sadece Miralyith'lerin sevdiği kişiler ölecek. İşler böyle yürüyor. Peki ya tek bir kişiyi bile yeterince sevmiyorlarsa? Birden fazla kişiyi öldürmeleri gerekecek mi? Peki kaç kişiyi? Birkaçını mı? Yirmisini mi? Bir drag yaratmak için gereken gücü elde etmek için yüz tanıdık mı gerekecek?"

"Vasek bizi bulursa neden sorun olmaz?" diye sordu Nanagal.

"Ne?" Imaly, zanaatkar kabilesinin liderini görmek için uğraştı.
O, ışığın gölgesinde, sunakta sonsuz alevin yandığı ışık çemberinin dışında duruyordu.

"Vasek," diye açıkladı, "eğer bizi bulursa sorun olmaz demiştin.
O, Lothian'ın gözü ve kulağı, bu yüzden bence bu çok büyük bir sorun olur. Bizden sır saklıyor musun, Imaly?" Nanagal şaşırtıcı bir açık sözlülükle sordu.

"Tabii ki saklıyorum. Herkesten sır saklıyorum. Bazen ayakkabılarımı nereye koyduğumu unuttuğumda, kendimden bile sır sakladığımı düşünüyorum. Herkesi korumak için böyle olması gerekiyor. Bana güvenmelisiniz, ve güveniyorsunuz da. Aksi takdirde, hiçbiriniz burada olmazdınız." Her birine sırayla baktı. "Bizi kurtarabilecek bir planım var, ama bunun için Lothian'ın ölmesi gerekiyor."

"Korkduğumuz gibi, Ferrol Yasasını çiğnemek zorunda kaldık," dedi Volhoric dedi.

"Evet."

Bir sessizlik oldu.

"Bunu kim yapacak?" diye sordu Volhoric.

"Bunu bana bırak," diye cevapladı Imaly.

"Senin birçok sırrından biri mi?" diye sordu Nanagal.

"Liste uzun, canım."

"Peki ya oğlu?" diye sordu Volhoric. "Lothian ölürse, Mawyndulë tahtı miras alacak. Bir Miralyith'i başka bir Miralyith ile takas etmiş olacağız." "Planım prensi de kapsıyor. Gylindora Fane'in Koruyucusu olarak *Gylindora Fane'in Muhafızı olarak*" — Imaly, sahip olduğu her avantajı kullanmak için paylaştığı ismi özellikle vurguladı —
"Senin, Volhoric, rolünü oynamanı istiyorum. Talep ettiğimde boynuzu sunacağını ve teslim edeceğini bilmeliyim."

Başrahip başını salladı ve "Yemin ederim" dedi.

Her şey plana göre giderse, bu, Imaly'nin uçurumdan atlayıp diğerlerini de peşinden sürüklemeyen önceki son buluşmaları olacaktı. Imaly diğerlerine doğru eliyle işaret etti

diğerlerine işaret etti. "Ve hepiniz üzerinize düşeni yapmalısınız. Herkes bana meydan okuma hakkını vermeyi kabul etmelidir."

"Kimse bir Miralyith'i savaşta yenmeyi umut edemez," dedi Hermon. "En azından - saygısızlık etmek istemem ama - yaşlı bir Nilyndd kadını."

"Bu, bir zorluk çıkacağı varsayımıyla, ki öyle olmayacak." Imaly, yüzlerindeki şaşkınlığı gördü ama açıklamamaya karar verdi. Ne kadar az bilirlirse o kadar iyi. Komplolar, tek kişilik komplo olduklarında en iyi sonucu verirdi. "Harika olan kısmı ise, hiçbiriniz tek bir yasa bile çiğnememiş olacaksınız."

"Peki ya sen?" diye sordu Nanagal. "Sen de aynı şeyi söyleyebilecek misin?"

"Birkaç ahlaki kuralı ihlal etmiş olacağım, elbette." Imaly döndü ve ilk tapınağın kalıntılarının bulunduğu taş a iki elini koydu. "Buna karşılık, halkımızın, kültürümüzün ve mirasımızın hayatta kalmasını sağlamak istiyorum. Bence bu adil bir takas."

"Peki ya işler plana göre gitmezse?" diye sordu Hermon.

Imaly geri döndü. "O zaman halkını sevdiklerini öldürmeye zorlayacak çılgın bir tanrının boyunduruğu altında yaşayacağız. Öyle bir şeyin olmaması için dua edelim. Peki, kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz?"

Herkes sırayla başını salladı.

"Güzel. Şimdi, Aquila'nın usulüne uygun olarak atanmış Küratörü olarak, bu toplantıyı açıyorum. Gylindora Fane'nin torunu Imaly Fane'ye, Fane Lothian'ın ölümü ve Altıncı Uli Vermar'ın sona ermesi durumunda Meydan Okuma Hakkı verilmesini destekleyenler, lütfen 'evet' diyerek bunu belirtin."

Mawyndulë, sık sık yaptığı gibi, yatağının yanındaki akvaryumda altın balığının ileri geri yüzmesini izledi. Ona hiç isim vermemişti, bahsettiğinde sadece "*balık*" diye hitap ediyordu. Bu balık hakkında konuştuğu tek kişi

Treya, onun kişisel hizmetçisiydi. Ona balıkları beslemesini veya akvaryumu temizlemesini hatırlatırdı. Gerçekte, altın balığa isim vermekten hoşlanmıyordu. Başka bir şeye isim vermek ona ne hakla düşerdi ki? Şimdi isim vermemiş olmasına memnundu. Bir isim, bir dereceye kadar değer ve sevgiyi ima ederdi. Bu günlerde, bu tür bağlar tehlikeliydi.

Kapıyı çalmak bir formaliteydi ve şaşırtıcı derecede kısıydı. Bir saniye sonra kapı aniden açıldı. Synne hızla içeri girdi ve gözlerini ona dikti. Agresif, soğuk, ölümcül, o kınından çıkmış bir silahtı. Arkasında Sile girdi, kocaman elleriyle Treya'yı odaya itti.

Treya, akvaryumu düşürdüğü zamanki kadar korkmuş görünüyordu. Temizliği yeni bitirmişti ve kenarları ıslak olduğu için akvaryum kaymış ve yere düşerek parçalanmıştı. Su ve cam her yere sıçramış, balıklar fayansların üzerinde zıplamış, çırpınmış ve şapırdatmıştı. O zaman Treya ölmeyi bekliyor olmalıydı; yüzünde öyle bir ifade vardı. Şimdi de aynı ifadeyi takınmıştı.

Vasek en son içeri girdi. Sırların Efendisi tanık olarak orada bulunuyor gibiydi ve yana kayarak Mawyndulë'nin gardırobuyla lavabo arasında durdu. Üç saldırgan arasında sadece Vasek pişmanlık duyuyor gibiydi. Ama Mawyndulë, İmaly dışında Vasek'in Estramnadon'daki en zeki Fhrey olduğuna her zaman inanmıştı. Bundan sonra ne olursa olsun, Vasek, Mawyndulë'nin bu izinsiz girişi asla affetmeyeceğini biliyordu. O pişmanlık ifadesi, sahte ya da değil, Mawyndulë Orman Tahtı'na oturduğunda onu kurtarabilirdi.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Mawyndulë kararlı bir şekilde. Neden orada olduklarını biliyordu ve bu oyunda üzerine düşen rolü oynamaya hazırdı. Daha iyi görünmek için ayağa kalktı.

"Hizmetçin tapınaktan hırsızlık yaparken yakalandı," dedi Synne, öfkeli bir ses tonuyla, hakaret edecek kadar ateşli bir şekilde.

O gerçekten benim hiçbir şeyden haberim olmadığını düşünüyor.

"Masum olduğunu iddia ediyor," diye ekledi Synne.

"Ben yapmadım," dedi Treya. "Çantama nasıl girdiğini bilmiyorum!"

Treya rol yapmıyordu. İddia edilen suçla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve o kadar korkmuştu ki gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ne vardı?" Suç işlendiğini varsaymamak için cevabını dikkatli bir şekilde ifade etti.

Bunu kolaylaştırmanın bir anlamı yoktu.

"Resepsiyon salonundaki babanın altın şamdanı," diye cevapladı Synne hızla. Konuşma şekli, Sanat'ı kullanişından farksızdı. Biri genellikle

diğerinin bir yansımasıydı. Kişilikler her ikisinde de ortaya çıkıyordu.

Mumluk mu? Ciddi misin? Aklına gelen en iyi şey bu mu?

Mawyndulë gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Onun meydana bir tür yasadışı ticaret faaliyeti yürüttüğüne inanmamı mı bekliyorlar? Ya da belki de onu küçük komodininin üzerine koyup ihtişamına hayran hayran bakacağını düşünmemi mi bekliyorlar? Onu mumlari çaldığı için suçlamak daha mantıklı olurdu

mumlari çaldığı için suçlamak daha mantıklı olurdu; en azından mumlar yakılabilir ve onun için bir değeri olurdu.

"Lütfen, Majesteleri, lütfen Mawyn, onlara böyle bir şey yapmayacağımı söyleyin." Treya, Mawyndulë bebekken beri onun hizmetçisiydi, ama yaşlı görünmüyordu. Genç de görünmüyordu. İkisinin arasındaki belirsiz zaman boşluğunda kaybolmuştu, ama o anda çok yaşlı görünüyordu. Sile'nin kocaman parmakları onu yargılayıcı bir sıklıkla kavrarken, Treya'nın gözlerinde daha önce hiç görmediği endişe çizgileri belirdi. Onun adını kullanması, kısaltılmış bir hitap kullanması, korkusunun derinliğini gösteriyordu. Treya oyun hakkında hiçbir fikri yoktu, ama riskler hakkında vardı. "Lütfen onlara sadık bir hizmetkar olduğumu söyleyin. Sizi asla hayal kırıklığına uğratmadığımı söyleyin."

Mawyndulë parçalanmış akvaryumu düşündü ve gözleri bilinçsizce akvaryumun düştüğü fayansın üzerine kaydı.

"Onu çantasında şamdanla giderken yakaladık," dedi Synne.

"Tapınak, onun idam edilmesine karar verdi... tabii sen onun adına araya girmezsen."

"Ah, kutsal Ferrol!" Treya haykırdı.

Mawyndulë şaşkınlık ya da endişe göstermedi. Treya'nın patlamasına hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı, sonra Synne'ye doğrudan bakarak "Neden bunu yapayım ki?" diye sordu.

Bu, hepsini hazırlıksız yakaladı ve Mawyndulë gülümsememek için dudaklarını zorla tuttu. Kalbinde Synne'yi aptal yerine koymak için gizli bir yer vardı. Synne kendini çok zeki ve akıllı sanıyordu.

"Neden ne?" diye sordu Synne, korkutuculuğunun büyük bir kısmını şaşkınlığa kaptırarak.

Mawyndulë, kararsızlığını göstermek için başını salladı, yatağına uzandı ve parmaklarını başının arkasına taktı. "Dürüst olmak gerekirse, Synne. Seni bundan daha zeki sanıyordum. Sana basit kelimelerle açıklayayım. Neden bunun için bana geldin? Eğer o suçluysa ve babam onun idamını emretti, neden emre uymadın? Neden bana geldin?"

Vasek öne çıktı. "Babanız, Treya'nın sizi büyüttüğü için onun idamının sizi üzeceğinden endişe duyuyor olabilir. Oğlunu mutsuz etmek istemediği için

Oğlunu mutsuz etmek istemediği için, böyle bir durumda cezayı hafifletmeye hazırdır."

Beni mutsuz etmek istemiyor mu? Vasek sandığım kadar zeki olmayabilir.

"Öyle değil." Mawyndulë yanına döndü ve dikkatini tekrar akvaryum balığına verdi, cama hafifçe vurdu.

Treya'nın dudakları titriyordu, gözyaşları yanaklarından akıyordu. "Ferrol aşkına, Mawyn, ben senin..." Kendini durdurdu, elleriyle ağzını kapattı, gözleri şişti, yalvarırcasına baktı.

"Emin misin?" diye sordu Vasek.

Mawyndulë ona dehşetle baktı. "Genelde insanlar konuştuğunda onları duyarsın, Vasek. Görünüşe göre Synne yavaş büyüyor ve sen sağır oluyorsun."

"Ama Treya..." Synne, alışılmadık bir şekilde sözlerini karıştırdı. Tereddüt etti, gözleri Treya ve Mawyndulë arasında gidip geldi. "O, senin için bir anneye en yakın kişi."

"Beni aşağılamaya mı *çalışıyorsun*, Synne? Treya bir hizmetçi, bir Gwydry. Başkaları da var, değil mi? Onun etini erittikten sonra, ya da ne yapmayı planlıyorsan, bana uygun bir yedek bulmayı unutma, *hırsızlık* yapmayan birini. Bunu yapabilir misin?"

Synne öfkeyle baktı. Kesinlikle sinirlenmiş görünüyordu. Treya hıçkırarak ağlamaya başladı.

Mawyndulë, balığa bakarak cevap verdi ve parmağıyla camı bir kez daha tıklattı. Dördü, bir süre daha odada kaldı. "Başka bir şey mi var?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Hayır, Majesteleri," dedi Synne.

Ağlayan Treya'yı da yanlarına alarak odadan çıktılar. Kapı kapandığında Mawyndulë sırt üstü yere yığıldı. Kendini bitkin hissediyordu. Yorgunluktan öte, hasta hissediyordu. Treya'yı o halde görmek hoşuna gitmemişti. Onun hayatını kurtardığına inanmak istiyordu, ama yine de onu öldürebilirlerdi. Vasek, yalanını örtbas etmek için bunu ısrarla isteyebilirdi

O zaman sahtekarlığı bilmediğini iddia edebilir, ama bu bir Sırlar Ustası için zayıf bir iddiaydı.

Mawyndulë'nin tüm çabalarına rağmen, Treya yine de ölebilirdi ve onun umursamadığını düşünerek ölebilirdi. Bu üzücü olurdu, ama diğer seçenekten daha iyiydi. Treya'yı bir ejderha yaratmak için gerekli derin duygulara dokunacak kadar güçlü bulup bulmadığını bilmiyordu ama bunu öğrenmek istemiyordu.

Onu öldürmeyecekler, diye kendini ikna etti. Bunun bir anlamı olmazdı. O güvende. O güvende.

Yatağında uzanmış, sıkı yumruklarla yorganı buruştururken bunu kendine defalarca söyledi.

Synne haklıydı, Treya sanki... Mawyndulë doğruldu.

Neden benim üzüleceğimi düşündüler? Neden bunu benimle denediler? Ve neden onu kullandılar?

Mawyndulë, Treya'nın durduğu yere baktı. Ellerini ağzına kapatarak, hiç çıkmayan sözleri bastırdığını hatırladı.

Mawyndulë, Kapı'nın karşısındaki Bahçe'deki bankta oturan adamı gördü. Yıllar önce konuştuğu aynı kişi geri dönmüştü, ya da belki hiç gitmemişti. Mawyndulë bilemezdi; prens, Bahçe'nin o bölümüne en son ne zaman gittiğini hatırlamıyordu. Yıllar önce olabilir.

Mawyndulë bunun aynı adam olduğundan neredeyse emindi. Estramnadon'da onun gibi iki kişi olamazdı. Sadece rahipler soğuk havaya göğüs gerip oturup Kapıyı düşünmeye cesaret edebilirdi ve rahipler her zaman temizdi. Bankta oturan adamın saçları dağınık ve kirliydi, pelerini de kirliydi. Kışlık bir pelerin de değildi, ince bir yazlık pelerindi.

Synne ve Vasek ile olan karşılaşmasının ardından, Mawyndulë yürüyüşe çıkmaya karar vermişti. Böylece, Treya'yı öldürürlerse, çılgınlıkları duymazdı. Genelde soğuk havada dışarı çıkmazdı. Ağır pelerinini bulmak bile uzun zaman aldı ve dışarı çıktıktan sonra ilk rüzgâr estiğinde, gezisini Bahçe'de hızlı bir tur atarak, Airenthenon'u geçip Florella Meydanı'nın etrafında dolaşıp saraya geri dönmeye karar verdi. Bu yolculuk onu

Bir saatten az bir süre, ama bu bile çok maceracı bir girişim gibi görünüyordu.

Kapıyı geçerken yavaşlayarak, belki de soğuğu katlanmaktan daha çok çılgınlıkları kaldırabileceğini düşünerek tereddüt etmeye başlamıştı ki, bankta oturan kirli adam konuştu.

"Onu öldürmeyecekler."

"Anlamadım?" diye sordu Mawyndulë. O anda durdu, bu kişinin konuşmayı uygun bulmasından rahatsız olarak...

"Baban korkak değil, biliyorsun."

"Anlamadım?" Öyle değildi, ama Mawyndulë bu iğrenç giysili adamın neyden bahsettiğini hiç anlamadı. Bu bir hakaret gibi gelmişti ve

Mawyndulë'nin ruh hali sinirlenmekten öfkelenmeye doğru hızla değişiyordu. "Kim..."

"Baban, sevdiği insanları öldürmenin yükünden kaçmaya çalışmıyor, durum hiç de öyle değil. Lothian aslında kimseyi sevmiyor.

Kendini kötü hissetmemelisin. Bu senin hatan değil. Bu onun eksikliği, senin değil. Arkadaşlara gelince, uzun ama ölümsüz olmayan bir ömür, Fhrey'lerin birbirlerinin hayatlarına girip çıkmasına neden oluyor. Esen rüzgarda uçan karahindiba tüyleri gibi. Tutku kısa ömürlüdür. Bir süre sonra, sevgiyi olduğu gibi görürsün — ya da senin inandığın gibi — bir zayıflık. İnsanları kaybetmek acı vericidir. Senin için, onların ölmesi gerekmez. Sadece ilgini kaybedersin ve yoluna devam edersin. Bu tür şeyler çabuk eskir. Az yatırım, az kayıp demektir - ve her zaman bir kayıp vardır. Bu tür kayıplar yüzyıllar boyunca birikir. Kabuklar ve nasırlar oluşur, bir zamanlar bildiğiniz basit zevkleri hissetmemenize neden olur. Birkaç bin yıl sonra, gerçekten mutlu olup olmadığınızı merak etmeye başlarsınız. Muhtemelen hayır, güvenli bir kozanın içinde, hiçbir şey hissetmeden ve her şeyden korkarak varsayarsınız. Elbette, hala gençsin, hala tutkulusun, ama öğreneceksin — herkesten çok daha iyi öğreneceksin.

Mawyndulë, istemese de karlı bankta oturan yabancıya yaklaştı. "Daha önce benimle konuşmuştun. Şimdi o konuşmayı hatırlıyorum. Nefret ve intikam hakkında saçma sapan şeyler söylemiştin. Kimsin sen?" Mawyndulë, onaylamadığını açıkça gösteren bir şekilde kollarını kavuşturdu.

Karşısındaki adam, prensin azarlamasını ya fark etmedi ya da umursamadı. Görünüşe göre, kışın geldiği ya da banyo yapmanın bir erdem olduğu gibi pek çok şeyi umursamıyordu.

"Bilmek istemezsin," diye devam etti adam. "Aslında umurunda değil. Sen sadece beni rahat bırakmamı istiyorsun. Buraya sadece yürüyüşe çıktın, bir süre saraydan uzaklaşmak istedin. Hayat böyle işliyor. Hayatı yaşarken, sana yaklaşan büyük anları göremezsin. Onlar geçene kadar fark etmezsin. Onları her zaman arkadan görürüz, asla önden değil, bu da çarpık bir bakış açısı yaratır. Her şey, o harika yansıtıcı son ışıktaki arkadan farklı görünür. Sonra, her şey sürekli olarak daha büyük, daha belirgin görünür ve biz de "*Bunu nasıl görmedim?*" diye düşünürüz. Ama hayatımızı değiştiren anlar, önemli olmadıkları için diğer her şeyden ayırt edilemezler - ta ki önemli hale gelene kadar. Anlıyor musun?

Anlıyor musun?"

"Hayır!" Mawyndulë ona bağırdı. "Ama seninle konuşmak istemediğim konusunda haklısın." Arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı ki, sırtına bir şey çarptı. Dönüp baktığında, bankta oturan adam sırtıyordu. Bir şey

yerde. Küçük ve kırmızıydı ve ayaklarının dibindeki ince kar tabakasının üzerinde duruyordu.

Bir çilek mi?

Mawyndulë eğilip onu aldı. Meyve taze, olgun ve mükemmeldi.

"Jerydd sana Sanat'ı kullanarak uzun mesafelerden kulak misafiri olmayı öğretti. Gelecekte bu yeteneğe ihtiyacın olacak, ama ihtiyacın olan tek şey bu değil. Troth hakkında bilgi edinmen senin yararına olacaktır."

Mawyndulë çileğin üzerinden ona baktı. "Sen çok garipsin."

Bankta oturan kişi gülümsedi. "Troth, yaratılışın akorudur."

"Öyle bir şey yok," dedi Mawyndulë. Bu, onun bildiği bir konuydu. Bankta oturan bu tuhaf küçük yaratık, Sanat hakkında bilgi sahibi olduğunu sanıyordu ve çoğu meslekten olmayanlar gibi yanıliyordu. "Yaratılışın akoru diye bir şey yok."

"Elbette var. Her şeyin nasıl yaratıldığını sanıyorsun?" "Sanatla ulaşamaz."

"Jerydd çileğini nasıl yaptı sence? Bu nereden geldi sence?"

Mawyndulë ona baktı.

Jerydd ve onun gizemli meyvesini nereden biliyor? Benim yürüyüşe çıkacağımı nereden biliyor? Treya ve babam hakkında ne biliyor? Bunları bilmesinin imkanı yok. Kim bu adam?

"Troth çok büyüktür, o kadar büyük ki bir akor gibi hissettirmez. Bu yüzden çoğu kişi, sizin ve öğretmenleriniz gibi, onun varlığından haberdar değildir. Haberdar olsanız da fark etmez, onu çalmak için gereken güç çok büyüktür. Jerydd, o tek küçük çileği yapmak için Avempartha'nın tüm gücüne ihtiyaç duydu. Babanızın üretmeye çalıştığı gibi özerk bir yaratık elde etmek ise daha da zordur.

"

Mawyndulë parmaklarındaki çileği aşağıya baktı. "Ama sen bunu yapmadan yaptın..." Etrafındaki ölü ve karlı dünyaya baktı.

"Beni bu tür bağlamlardan çıkarman en iyisi olur. Aksi takdirde kafan karışır. Ben farklıyım ve kurallara uymam. Varlığım bunun mükemmel bir örneği. Sana gerçek bir çilek yapmayı öğretmek istemem de bir başka örnek."

Mawyndulë meyveye tekrar baktı. "Neden?"

"Çünkü iki kez yetmez." Kapıyı işaret etti. "İzini sürmek için ayak izlerine ihtiyacım var ve avım kurnaz biri. Üçüncü kez anahtar olacak umarım." Güldü. "Anladın mı? Anahtar?"

"Hiç mantıklı gelmiyor."

Bankta oturan adam gülümsedi, bu seferki gülümsemesi neredeyse şeytani bir eğlenceye benziyordu. "Geriye dönüp baktığında, *bu* anı arkadan gördüğünde her şey netleşecek. Tüm parçalar yerli yerinde, ya da yakında yerli yerinde olacak. Yine de, gelecek için silahlanman gerekiyor çünkü alabileceğin tüm yardıma ihtiyacın olacak. Şimdi dikkatle dinle."

Mawyndulë Bahçe'den kaçmıştı. O böyle görüyordu, *arkasından gördüğü gibi.*

Bankta oturan adam, Troth ve yaratılış hakkında durmadan gevezelik ederken, Mawyndulë gülümsemeyle ve başını sallayarak geri çekilmiş, sonunda el sallayarak veda edip aceleyle uzaklaşmıştı.

Bu da neydi böyle?

Mawyndulë, onu Vasek'e bildirmek için zihninde bir not aldı. Bahçeden kapıdan çıkarken, bir rahatlama dalgası onu sardı. Bankta oturan yabancı rahatsız ediciydi.

İki kez de!

Sanat hakkında bilgisi var gibi görünüyordu, ama fikirleri tuhaftı. Nereye gittiğini düşünmeden, Mawyndulë Bahçe'nin nehir tarafına çıktı. Saraya geri dönmesi gerekirdi. Ayakları üşümüştü ve Treya öldürülecekse, infaz şimdiye kadar bitmiş olmalıydı.

O kimdi, ya da neydi?

Bahçedeki gezisini anlamaya çalışırken, Mawyndulë nehir boyunca ilerliyordu ve artık karla kaplı olan meşhur köprüye yaklaşıyordu. O anda onu gördü. İlk başta prens yanıldığını düşündü. Gördüğü şeyin bir yanılısama, ışığın bir oyunu, belki bir hayalet, bir tür anı ya da hatta bir hayalet olması gerektiğini düşündü. Ama hayır, o Makareta'ydı. Orada, köprünün altında değil, iki yapraksız huş ağacının arasındaki yürüyüş yolunun sonunda duruyordu. Umalyn tarzında siyah ve beyaz giyinmişti. Karanlık başlığı çekilmiş olsa bile onu tanıdı. O başlığın gölgesinde, bir çift korkmuş göz ona bakıyordu.

Şok ve inanamama içinde, ona bakakaldı.

"Sana kendimi göstermekten korkuyordum, korkuyordum ki sen... ama şimdi..." Gözleri endişeyle titriyordu.

Aynı ses. Mawyndulë'nin midesindeki tüm kaslar gerildi.
Ayaklarının üşümesini unuttu. "Nasıl... nasıl hayattasın?" "Kaçtım.
Saklandım."

"Nerede?"

"Burada." Her şeyi ve hiçbir şeyi kapsayan belirsiz bir hareket yaptı.

"Yedi yıl boyunca Estramnadon'da saklandın mı?" Karanlık başlığı,
başını sallarken neredeyse hiç hareket etmedi.

Vasek işinde o kadar mı kötü? Kimse onu nasıl görmedi? Nasıl yemek buldu?

Nasıl hayatta kaldı?

Makareta hiç farklı görünmüyordu.

Belki biraz, diye kabul etti.

Eskiden yüzünde olan mutlu gülümseme yok olmuştu ve gözleri daha yaşlı
görünüyordu.

—yıpranmış—bitkin. Hâlâ güzeldi. Şu anda yüzündeki somurtkanlık ve üzgün,
korkmuş bakışlar ona yakışıyordu, onu daha savunmasız, daha çekici kılıyordu. Onu
aldattığını, bir katil olduğunu hatırlasa da böyle düşünüyordu. Ama bu ikinci düşünce,
yarın için yapılan planlar gibi sadece bir fikirdi ve o, tam karşısındaydı.

"Seni görmem gerekiyordu," dedi.

"Neden?"

"Özür dilemek için. Asla öyle demek istemediğimi bilmeni sağlamak için..." Derin
bir nefes aldı. "Görüyorsun, daha sonra her şeyi açıklamayı planlamıştım, ama o an hiç
gelmedi. Ve düşündüm ki, eğer ben..." Elleri yüzüne doğru uzandı, ama yarı yolda
durdu. Bornozun kolları o kadar uzundu ki, tüm
gördüğü tek şey parmak uçlarıydı. Makareta gergin bir şekilde boş manzaraya
bakındı ve başlığını düzelterek yüzünü daha fazla örtmek için öne doğru çekti. "Bir
yere gidip oturabilir miyiz? Bana bir şans verir misin
?"

"Beni kullanarak babamı öldürmeye çalıştın. Ne tür bir açıklama yapabilirsin ki?"

"Başarılı olsaydık, sen fane olacaktın. Ve bu olsaydı, Miralyith Nidwalden
kıyılarına sürülmezdi ve biz de Rhunes'larla anlamsız bir savaşta olmazdık."

Mawyndulë omzunun üzerinden saraya doğru baktı. Ne yapacağını bilemiyordu.
Kendine, onu bir daha görürse öldüreceğini söylemişti. Yapabilirdi. Diğer Fhrey'leri
öldürdüğünde, kendi eylemi onu toplumdan dışlamıştı. Ferrol Yasası'na göre, Makareta
artık Fhrey değildi ve onun koruması altında değildi.

Bu senaryoyu binlerce kez kafasında canlandırmıştı. Küstahça bir söz söyleyip onu rahatça ateşe verecekti, ya da Gryndal'ın yanmış köydeki Rhunes'lara yaptığını yapacaktı. Parmaklarını şıklatacak ve onu havaya uçuracaktı. Bu sahneleri birçok kez hayal etmişti, ama hiçbirinde o kadar üzgün, o kadar savunmasız, o kadar çekici görünmemişti. Hayallerinde, ona her zaman acımasız, manyakça bir sırtışla bakıyordu.

Onu görmek korkutucu olur diye düşünmüştü hep. Tıpkı onun onu öldürebileceği gibi, o da ona aynısını yapabilirdi. Bir kez cinayet işledikten sonra, bir ceset daha eklemek ruhunun durumunu daha da kötüleştirmezdi. Gergin ve dehşete kapılmış olması gerekirdi, ama hiçbirini hissetmiyordu. O hiçbir şekilde tehditkar değildi. Ona baktı, o da ona baktı. Sanki kızın kasıtlı olarak açık bıraktığı bir kapıdan ruhuna bakıyormuş gibi hissetti.

"Evet, oturabiliriz," dedi.

Kadın başını salladı, sol topuğunun üzerinde döndü ve onu köprünün yanındaki, suç mahalline yakın düz bir kayaya götürdü. Kadın, çok uzun kollarıyla tozunu aldı. İkisi için yeterince büyük bir alan açtı. Sonra oturdu.

Kılık değiştirme işi iyi olmuştu. Umalyn rahipleri de aynı şekilde giyinirlerdi ve sık sık Bahçe'nin yakınlarında görülürlerdi. Onu tanıyabilecek tek kişi oydu ve o da bunu, kızın istediği için yapmıştı.

Mawyndulë bir adım attı ve onun yanına oturdu.

"Beni öldürebilirsin," dedi, bu davetle onu şok etti. "Kalkan bile çekmeyeceğim, ama umarım bunu yapmadan önce konuşmama izin verirsin. Benden nefret ettiğini biliyorum. Muhtemelen dinlemek için bir neden görmüyorsun, ama... şey..." Başını salladı. "Buna inanmayacağını biliyorum, ama sana karşı hislerim her zaman samimiydi ve evet, gerçekten babanızdan daha iyi bir fane olacağına inanıyorum."

Başını eğdi, kollarını kucağına vurdu ve hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bunların hepsi çok yapmacık geliyor! Şu anda söyleyeceğim her şey yalvarma gibi gelecek, ve sanırım öyle de, ama bunu kabul edebilmelisin kadar kabul edebilmelisin." Ona baktı. "Şimdi sana gelerek, hayatımı kelimenin tam anlamıyla senin ellerine teslim ediyorum. Beni kendin öldürmene bile gerek yok. Tek yapman gereken, babana hala hayatta olduğumu söylemek. Bunu yaparsan, ben ölürüm. Beni öldürmen bu kadar kolay."

"Belki de değil. Bu kadar uzun süre aramalardan kaçabildiysen..."

"Kimse aramıyor. En azından uzun zamandır. Herkes öldüğümü ya da uzak bir yere gittiğimi düşünüyor."

"Yani bana özür dilemek için hayatını tehlikeye attın mı?" "Hayır, bu da bir parçası, önemli bir parçası, ama başka bir şey daha var."

Mawyndulë bekledi, ama Makareta uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Başı eğik, dizleri birbirine sıkıca yapışmış, hafifçe titreyerek oturuyordu. Cüppesinin ince kumaşının titrediğini görebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda.

Makareta nefesini çekti ve Makareta onun ağladığını sandı, ama yüzü başlığının içinde kaybolmuştu. "Bu benim için zor. Ben... ben gerçekten korkuyorum."

"Neden?"

"Senden."

"Gerçekten mi?"

"Bana inanmayacağından ve benden nefret edeceğinden korkuyorum."

"Aslında korktuğun şey, benim seni öldüreceğim ya da başkasına öldürtmem."

Kız başını salladı. "Öyleydim... Öyleydi... Artık değil. Bence bunu yaparsan, çoktan yapmış olurdun. Hayır, korkuyorum çünkü... Mawyn, *Fhrey'i öldürdüm*." Kız başlığını geri çekti ve adam gözlerinde yaşlar gördü. "Öldüğümde ne olacağını bilmiyorum. Belki ortadan kaybolurum ya da yok olurum, ama kesin olarak bildiğim bir şey var, o da Phyre'ye giremeyeceğim. Kimse benim için yas tutmayacak. Kimse umursamayacak, hiç kimse." Gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Sen Nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyorum. Unutulmaya yüz tutmuş durumdayım ve tamamen yalnızım. Sadece bir yerlerde beni önemseyen biri olduğunu bilmek istiyorum. Ve şu anda, bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Ama sana söyleyeceklerim fikrini değiştirmezse, o zaman gerçekten kaybolmuşum demektir. Lütfen, açık bir zihin ve kalple dinlemeye çalış ve ben bitirdiğimde beni babana teslim etmek istersen, öyle olsun."

Elini uzattı ve titrek ellerine dokundu. Nedenini bilmiyordu. Bunu düşünmemişti, ama yaptığına memnun oldu. Eller hala aynıydı, hatta daha da iyiydi. Geçmişte Makareta, etkilemeye çalıştığı vahşi bir kızdı; şimdi ise yenilgiye uğramış, teslim olmuş bir halde ona gelmişti. Ne derse desin, onu babasına teslim edemeyeceğini anladı. Gerçeği öğrenince şaşkına döndü, ama şaşırmadı. Lothian'a altın balığını bile vermezdi.

"Dinliyorum," dedi ona, ve bunu içtenlikle söylüyordu.

Makareta başını salladı, titrek bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Yedi yıl önce, tapınağı öldürmek gibi çılgın bir fikri olan bir grup aptal çocuğa katıldım. Miralyith için Erivan'ı kurtaracaktık. Yanılmışım. Erivan sadece Miralyith değil. Yedi kabile var ve hepsi sesini duyurmayı hak ediyor.

Hepsi saygıyı hak ediyor. Ferrol'un istediği de buydu, ama baban buna engel oluyor. Ve bu savaşı berbat etti. Son söylentilere göre, Miralyith'i sevdiklerini öldürerek ejderhalar yaratmaya zorlamayı planlıyor."

"Evet, bu doğru."

"Lothian daha fazla fane olarak kalırsa, Rhunes'leri yenmeyi başarsa bile, kurtarılabilecek bir Erivan kalmayacak. Başladığı savaşı kazanmak için toplumumuzun tüm iyi yanlarını yok ediyor. Halkın kalbini kaybetti. Artık kimse ona inanmıyor. Sen saraydasın, belki duymuyorsundur, ama ben burada gölgelerdeyim, dinliyorum. Sana şunu söyleyebilirim ki halkımızın kimin daha büyük bir tehdit olduğuna karar veremediğini söyleyebilirim, Rhunes mı yoksa baban mı? Yaptığı kura korkunçtu. Kurban seçmek için ne berbat bir yoldu ve hepsi boşunaydı — işi batırdı ve şimdi tekrar deneyecek ve başarılı olmayı umacak.

"Nasıl işlediğini anlamamıştı. Artık anlıyor." "Ve buna inanıyor musun?"

Mawyndulë başını salladı. "Bana söylediği için değil, mantıklı olduğu için. Örgü, büyük bir güç gerektirir, acı, korku ve ölümle birlikte gelen rahatlama elinde edilebilecek türden bir güç, ama bu güç, sevdiğin birini öldürmenin verdiği acı ile iki katına çıkarılmalıdır. Tüm bu enerji, örgüye yönlendirilmeli, kanalize edilmelidir. Babam Gwydry'yi bilmiyordu, bu yüzden yeterli gücü üretilmedi."

Makareta düşünceli bir şekilde başını salladı ve bunu yaparken, endişenin ardından kararlılık gördü.

"Ne?" diye sordu.

"Yıllar önce, fane'i öldürmeye çalışmakla hata ettim, ama zaman değişti. Şimdi bunu görebiliyorum."

"Ne diyorsun sen? Sen..."

"Mawyn, baban ne kadar çok ejderha yaratmak istiyor?" "Tek düşündüğü şey bu."

"Onu engelleyen ne? Neden dışarıda on tane ejderha yok?"

Mawyndulë bir an düşündü. Babasının korkak olduğu için kurbanları sunmak istemediğini düşünmüştü. Ama...

Baban korkak değil, biliyorsun... Sadece Lothian kimseyi gerçekten sevmiyor. Kendini kötü hissetmemelisin. Bu senin hatan değil. Bu onun eksikliği, senin değil.

Mawyndulë, bankta oturan yabancılara inanmaya pek meyilli değildi, ama bu doğru gibi geliyordu. Babası, Troth'a dokunamadığı için bir ejderha yaratamıyordu.

"Sanırım babam... Sanırım o sadece... Kimseyi o kadar umursamıyor."

"Bence yanıyorsun. Bence önemsiyor," dedi Makareta. "Tek soru şu... Yaşlı olduğu için başka bir varis sahibi olamayacağını fark ettiğinde ne olacak?"

başka bir varis sahibi olmak için çok yaşlı olmadığını fark ettiğinde ne

Bu düşünce Mawyndulë'nin aklından hiç geçmemişti ve hala onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Sonunda parçalar yerine oturduğunda, başını salladı. "Beni babamın sevdiği oğlu Pyridian ile karıştırıyorsun. Beni öldürmek yeterince büyük bir fedakarlık olmaz."

"Amidea da değildi, ama o öldü. Babana güvenmiyorum ve onun yanında güvende olduğunu sanmıyorum." Bir süre durakladı, sonra endişeyle ekledi. "Mawyn, babanı tekrar öldürmeye çalışacağım. Senin ve tüm halkımız için. Bu sefer yardımını istiyorum."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

DELİK

Sonsuz, anlamsız, umursamaz, gereksiz—Nifrel böyle olmamalıydı. öbür dünyanın alemlerinden birinin adı. Bunun yerine, çatışma için çatışma anlamında kullandığımız kelime olmalı. —BRİNİN KİTABI

Brin, ordu karanlık tünelden geçerken Tressa ve Moya'nın arasında yürüdü. Binlerce kafa loş ışıktaki sallanıyordu ve iki katı kadar ayak yere vuruyordu, yankılanan ses davul sesleri kadar uğursuzdu.

Brin, birçok Belgriclungreian arasında Rhunes, Fhrey ve hatta birkaç Grenmorian görmüştü. Her biri silah taşıyor ve sanki büyük bir kutlamaya gidiyormuş gibi özenle hazırlanmış zırhlar giymişti. Brin, olmaması gerektiğini bildiği halde kendini güvende hissediyordu. En etkileyici orduların bile savaş alanına vardıklarında başına neler geldiğini görmüştü. Orada ne olduğunu, nereye doğru yürüdüklerini biliyordu. Tüm uzun boylu savaşçılar Dünya onu bundan koruyamazdı. Brin bunu biliyordu, ancak yeraltında seyahat ederken kendine güveniyordu.

Muhtemelen zırhın etkisiydi.

Altısı da artık metal giyiyordu. Brin, Roan'ın ona verdiği parlak bronz yığının ağır ve hareketlerini kısıtlayacağını düşünmüştü, ama giydikten sonra, hiç olmadığı kadar hafif ve özgür hissetti. Dahası, kendini daha güçlü hissetti ve parlıyordu. Hepsi bir dereceye kadar parlıyordu, ama Brin en parlak olanıydı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Moya, hafifçe gözlerini kısarak ona bakarken. "Zırh yüzünden değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Roan arkadan. "Aslında değil."

Altısı da yürüyüş kolunun ortasında bir araya toplanmıştı. Beatrice, her şeyden önce onların korunması gerektiğini ısrarla savunmuş ve babası da buna katılmıştı.

"Zırh sadece güçlendirir ve yükseltir," diye açıkladı Roan. "Işık, ruhunuzun görsel temsilidir."

Moya, Bekçi'ye doğru başını salladı. "Peki, tüm bu ışık ne anlama geliyor? Brin'in göz kamaştırıcı bir ruhu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Masumiyet," diye cevapladı Beatrice. Rain ile sırtında kılıç taşıyan bir adamın arasında, onların önünde yürüyordu. "O kadar parlak ışık saçıyor çünkü masumiyet Nifrel'de bulunmayan bir şey. Fen, Brin'in buraya ait olmadığını bu yüzden anladı. Zırh giymeden önce bile, onun nasıl parladığını fark etmiş olmalısınız. Bu kız saf ışık."

"O kadar masum değilim," dedi Brin kendini savunarak. "Bazı şeyler gördüm. Bazı şeyler yaptım."

"Birini öldürdün mü?" diye sordu Beatrice.

"Ah..." Brin neredeyse gülecekti, ama Beatrice'in şaka yapmadığını fark edince kendini durdurdu. "Hayır."

"Buradaki hemen hemen herkes öldürmüştür. Nifrel'de... hepimizin unutmak istediği anıları vardır... ışığı bastıran gölgeler."

"Bir dakika." Moya konuşurken gözlerini korudu. "Bu ışık gerçekten çok parlak. Tam olarak ne kadar masumsun, Brin?"

"Oldukça saflar, bence," diye cevapladı Beatrice. "Brin...?" dedi Moya. "Sen ve Tesh... siz ikiniz..."

yıllardır görüşüyorsunuz. Seninle onun hiç... bilirsin... yapmamış olmanız mümkün değil."

Brin cevap vermedi.

Moya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?" Brin rahatsız görünüyordu.

"Tesh bununla sorun yaşamadı mı?"

Brin kaşlarını çattı ve başını salladı. "Ben değildim. Oydu. Savaş bitmeden çocuk sahibi olmamamız için beklememizde ısrar etti. Beni küçük çocuklarla dul bırakmak istemedi."

"Savaş, aile kurma konusunda bana hiç engel olmadı," dedi Beatrice'in yanında yürüyen, sırtına kılıç bağlamış adam. "Savaş, kışın kar gibidir. Evet, her şeyi zorlaştırır, ama her zaman orada olacaktır.

Birkaç kar tanesi yüzünden yaşamayı bırakamazsın."

Brin, adamın tanıdık geldiğini düşündü. Zırh giymiyordu, üstünde kalitesiz yünlü giysiler ve kötü dikilmiş deri giysiler vardı, omzuna bir leigh mor sarmıştı. Deseni Dureyan'dı. Bir eliyle kemerine tutunmuş, diğer elinde baston gibi bir mızrak tutuyordu. Bir de sırtındaki kılıç vardı. Onu daha önce gördüğünden emindi. "Affedersiniz, sizi tanıyor muyum?"

"Sanmıyorum. Senin gibi güzel birini kesinlikle hatırlardım. Ben Dureya'lı Herkimer," dedi adam arkasını dönmeden yürürken.

"Sen Raithe'nin babasısn!" diye haykırdı Brin.

"Evet, öyleyim. Onu tanıyor muydun? Kardeşleri de burada." Adam çenesini kaldırarak, yürüyen kolun diğer üyelerinin başlarının üzerinden görmeye çalıştı. "Bir yerlerde."

"Raithe nerede?" diye sordu Brin.

Herkimer omuz silkti. "Hâlâ hayatta, sanırım. Orada Gula'yı öldürüp aile adını koruyor."

"Aslında, o birkaç yıl önce öldü," dedi Moya. "Ve Gula ile Rhulyn Rhunes artık birleştiler. Hepsi Keenig Persephone'nin emrinde hizmet ediyorlar."

Bu, adamın yüzüne şaşkın bir ifade getirdi, üzüntü değil, kafa karışıklığı. "Garip. Belki de Rel'e gitmiştir. O her zaman tuhaf bir çocuktur. Kafası hayallerle doluydu. Hayatında önemli bir şey *yapmak* istediğini söylerdi —sanki kardeşlerimle Gula Vadisi'nde yaptığımız savaşlar yeterince iyi değilmiş gibi. Görünüşe göre hiçbir şey başaramamış. Çok yazık."

Brin, kurban töreninin yapıldığı atölyenin sahibi Roan'a baktı. Tabii ki Roan hiçbir şey söylemeyecekti ve yorgun görünen Tressa da duymamış gibi görünüyordu. Brin dilini tuttu.

Raithe bunu bu yüzden yapmadı. O bunu istemezdi.

Tünel çoğunlukla tekdüzeydi, ama zaman zaman, kesilmiş geçit mevcut mağaralara açıldığı doğal yerlerde genişliyordu. Düzensiz zeminli, donuk, parçalanmış kayalar bu değişiklikleri haber veriyordu. Böyle zamanlarda, yirmi kişi yan yana yürüyebilirdi, ama bunu asla yapmadılar. Üçlü sıra halinde disiplinli bir yürüyüş yapılıyordu. Brin, bu doğal mağaralarda ayaklarının altındaki taşın diğerlerinden farklı olduğunu fark etti. Gri taş daha sert ve daha soğuktu. Bunu nasıl anladığı bir muammaydı, ama değişikliği hissediyordu — gri kaya eshim değildi, *gerçektir*.

Bulwark'tan ayrıldıklarından beri garip bir şekilde sessiz olan Tressa, tökezledi. Brin döndü. "İyi misin?"

Kadın başını salladı, bu hareketiyle miğferindeki tüyler bir yandan diğer yana sallandı. Zırhına rağmen Tressa kahramanca görünmüyordu. Solmuş gibiydi.

"Tressa, bunun sebebi... taşıdığın şey mi?" Fikirlerin ve duyguların somut olduğu bir yerde, böylesine güçlü bir şey, böylesine büyük bir sorumluluk, bir yük olmalıydı.

"Hayır," diye cevapladı Tressa. İki elini göğsünde birleştirdi, avuç içleri altında saklı anahtara doğru. Zırhı parlamıyordu, ne bir ışıltı ne de

yansıma bile yoktu. Tressa'nın zırhı o kadar mat ve yıpranmış görünüyordu ki. "Bu hiç de yük değil. Aksine, beni ayakta tutuyor," dedi gergin bir sesle. "Yemin ederim, şu anda beni ayakta tutan tek şey bu."

"O zaman sorun ne?"

"Bilmiyorum. Sadece... Kendimi çok *ağır* hissediyorum. Kaleden bu kadar rahatsız etmiyordu ama dışarıda..."

Kolon yavaşladı. Brin, önündeki insanların başlarının ve omuzlarının üzerinden göremiyordu.

"Ne oldu?" Moya, tamamen durup metal zırhlı adamlar ve cücelerin oluşturduğu ormanın içinde durduklarında Beatrice'e sordu.

Beatrice geriye baktı, beyaz saçlarının arasında parıldayan gözleri vardı. "İlk yarığa ulaştık. Bu kadar çok insan geçeceği için, biraz zaman alacak." "Biraz zaman alacak." Diye iç geçirdi. "Sıramızı beklememiz gerek."

"Yani, artık kale duvarlarının dışındayız?" Moya başını kaldırdı.

"Evet, ama yarıkların altından geçemeyiz. Onlar Abyss'e kadar uzanıyor ve buradaki taşların çoğu kazılamaz."

"Cehennem," dedi Brin. "Typhonların olduğu yer mi?"

"Aynen öyle."

"Hikayeni bitirmedin."

"Haklısın, bitirmedim." Beatrice bir an düşündü. "Ve görünüşe göre biraz vaktimiz var." Onlara yaklaşmalarını işaret etti. "Nerede kalmıştım?"

"Turin'in ölüm zamanı gelmişti," dedi Brin.

"Ah, evet." Beatrice bir an düşündü, sonra hikayesine yeniden başladı. "O zamanlar, herkes, yani dünyadaki tüm halklar, Erebus adında büyük bir şehirde yaşıyordu." Brin'e göz kırptı.

"Demek Drome doğruyu söylüyordu. Gerçekten bir şehirdi." Brin sırtıttı. "Doğru."

"Sanırım bu da mantıklı. Yani, insanlar bir şehirden *geliyorlar*, ama ilk insanlar nereden geldiler?" diye sordu Brin.

"Aesira'nın torunları, hepimiz öyleyiz. O zamanlar insanlar daha uzun yaşıyordu ve çok sayıda çocukları vardı."

"Bu şehirde, Erebus'ta, Fhreyler, erkekler ve..."

"Hayır, ırklar yoktu. O zamanlar herkes hemen hemen aynıydı.

—Grenmorianlar hariç, onlar, dediğim gibi, başka bir hikaye ve Erebus'ta yaşamıyorlardı." Başka soru gelmediğinden emin olmak için bir an bekledi, sonra devam etti. "Her neyse, herkes bu büyük şehirde yaşıyordu ve mutluydu, ama daha önce kimse ölmemişti. Turin en yaşlısıydı, bu yüzden

ilk ölen kişi olacaktı. Ne bekleyeceğini bilmiyordu, ama yalnız kalacağını biliyordu ve çok korkuyordu. Eton'dan kararını yeniden gözden geçirmesini rica etti, ama reddedildi ve Elan kocasına karşı bir kez daha gelmeye cesaret edemedi. Kimse ona yardım etmek istemiyordu. En yakın arkadaşı Alurya hariç. Eton'un ona verdiği ölümsüzlük yeteneğini kullanarak, sonsuz yaşamın özünü barındıran meyveler yetiştirdi ve bunları Turin'e sundu. Turin ikisini kopardı, birini yedi, diğerini ihtiyaç duyulursa diye sakladı."

Askerler sırayla ilerledi ve onlar da onları takip etti. Bu sırada Brin, yukarıdan gelen bir ışık fark etti. Nifrel krallığının gökyüzü olarak kabul ettiği, soluk ve yıldızsız bir ışık, yaklaştıkları yarığı çevreliyordu.

"Her şey böyle başladı," dedi Beatrice ilerlerken. "Meyveyi yiyerek Turin, Elan yarısı olan bedenini ölümsüz hale getirdi. Ölümünden korkmadığı için kibirli oldu. Kendini kardeşlerinden ve kız kardeşlerinden üstün gördü kız kardeşlerinden üstün gördü ve onlara ve ailelerine hükmetmeye başladı. Eton'un emrine başarıyla karşı geldiği için kendini bir tanrı olarak gördü ve adını değiştirerek kendine Rex Uberlin adını verdi. Bir tiran oldu. Sonra kardeşi Trilos, Turin'in kızı Muriel'e aşık olunca, babası kadar bencil olan Turin ikisini ayırdı ve bir daha birbirlerini görmemelerini emretti.

Trilos ve Muriel ona karşı geldi ve birlikte kaçmak için plan yaptı. Turin planlarını keşfetti ve öfkeyle kardeşini öldürdü, böylece Trilos ilk ölen kişi oldu.

Trilos'un öldürülmesine öfkelenen Ferrol, halkını alıp Erebus'tan ayrıldı. Batıdaki vahşi doğaya, ormanlara doğru yola çıktı. Kısa süre sonra Drome de aynı şeyi yaptı, torunlarını alıp güneybatıdaki kubbe şeklindeki bir dağa götürdü ve orada yeni şehirlerini kurdular. Mari de aynı şeyi yaptı, bir nehir vadisine kaçtı ve nehrin kıyısına yerleşti.

Trilos'u öldürdüğü için üzüntü duyan Turin, belki de geri döneceklerini düşünerek onları bırakmıştı. Geri dönmediklerinde ve yeni şehirlerinden kendisiyle alay ettiklerini duyduğunda, Turin cinayet icadının ardından savaşı icat etti."

Savaşçılar, dar bir çıkıntıya doğru ilerlerken tek sıra halinde ilerlemeye başladılar. Hikaye, onlar

çok gergin hale geldi. Önemli değildi; Brin artık hikayeye konsantre olamıyordu. Yanlara doğru sürünürken sırtları dik bir uçuşuma dönüktü. Önlerinde dünya karanlığa gömülüyordu. Dar yarıkın ötesinde, kanyonun uzak duvarı zar zor görünüyordu. Brin bir *zzrrrupt!* sesi duydu ve sanki bir kuş uçmuş gibi bir hareket gördü. Ne olduğunu anladığında ağzı açık kaldı.

On iki ip uçurumun üzerinde gerilmişti. Uzak taraf yakın tarafa göre daha alęaktı. Herkimer, o izlerken mızrağını vücuduna bağladı. Sonra bir sonraki ip üzerine deri bir kayış koydu ve her iki ucunu yumruklarına sardı.

O, yapmayacak...

Düşüncesini tamamlamadan, Herkimer çıkıntıdan atladı ve o küçük kayışa asıldı, ayakları önünde sallanıyordu. Dureyan, iki uçurum duvarı arasındaki boşluğu dalış yapan bir şahin kadar hızlı bir şekilde geçti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Brin.

"Göründüğü kadar korkutucu değil," diye cevapladı Beatrice, bir adım ne çıkıp hiç tereddüt etmeden Herkimer'in örneğini takip etti.

Zzrrrupt!

"Bunu yapamam," dedi Tressa.

"Yapmak zorundasın," dedi iplerin sabitlendiği noktadan bir cüce, ona el sallayarak. "Geçmenin tek yolu bu."

"Neden köprü yok?" diye sordu Moya, pek de memnun görünmüyordu.

Cüce yukarıyı işaret etti. "Kraliçe'nin ordusu onu fark eder ve yıkardı. şanslısınız. Genelde bu noktada üzerimize kayalar atarlar. Sanırım bizi henüz görmediler."

Başka bir hatta görevli bir cüce Moya'ya bir kayış uzattı. Moya Brin'e şaşkın şaşkın baktı ve omuz silkti. "Zaten ldysen lemezsin, değil mi?"

"Cehenneme düşmek ölmekten daha kötüdür," dedi cüce.

"Oh, kes sesini, olur mu?" diye bağırdı Moya. Sonra diğerlerini taklit ederek itti.

Zzrrrupt!

Moya hızla küçülürken Brin nefesini tuttu.

"Al." Cüce Brin'e bir kayış uzattı. Brin düşünmeden aldı. Kayış yaklaşık bir metre uzunluğunda, iki santimetreden fazla genişliğinde ve bir kemer kadar kalındı.

"Böyle mi?" diye sordu, kayışı ipin üzerine bırakırken. "Kaç kez ellerime dolamalıyım?"

Cüce ona sinirli bir şekilde baktı. "Ne eli? Hadi git, sırayı geciktiriyorsun."

Brin kaşlarını çattı. "Biliyor musun, cüceleri hiç sevmedim." "Cüce ne demek? Boş ver. Git!" diye bağırdı.

En azından onu itmedi. İtileceğini düşünerek Brin atlamak için cesaretini topladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, yolculuk inanılmaz derecede kolaydı. Vücudunun ağırlığıyla çaresizce sallanacağını düşünmüştü, ama neredeyse hiç ağırlığı olmadığını fark etti. Kolunu hiç uzatmasına gerek kalmadan ipe kolayca kaydı. Ve bir anda oradaydı, yolculuk bir çırpıda bitmişti.

"Söylemiştim," dedi Beatrice. "Göründüğünden daha kolay. Tabii ki, *burada senin* için çoğu şeyin öyle olduğunu göreceksin."

Tesh'in gördüğüne göre, Nifrel'in hiçbir bölgesi güzel ya da hoş değildi. Kimsenin yaşamak isteyeceği türden bir yer değildi. Bu bakımdan, garip bir şekilde ev gibi hissettiriyordu. Nifrel ve Dureya şaşırtıcı derecede birbirine benziyordu: kasvetli, iç karartıcı, çorak, hoş olmayan insanlarla dolu ve sürekli savaş halindeydi. Ve Dureya gibi, bazı bölgeleri diğerlerinden daha güzeldi. Onu attıkları delik, bugüne kadar gördüğü en hoş olmayan yerdi.

Gerçekten de sadece bir delikti: iki kat derinliğinde, nemli taştan dik duvarları ve dibinde bir şeyden oluşan bir su birikintisi vardı. Su değildi, sıvı başka bir şeydi — kaygan, kalın ve yağlı bir şey. Biraz parlıyordu. Çok fazla değil, ama deliğin dibinden zayıf mavi bir ışık yayılıyordu, bu da iyiydi çünkü Aksi takdirde, deliğin üst kısmı bir kaya ile kapatılmış olduğundan Tesh tam bir karanlıkta mahsur kalacaktı.

Merdiven ya da ip yoktu, sadece sağlam bir itme. Bir duvardan sekip dibe çöktü. Vücudu yaralanacak kadar sağlam değildi, ama yine de taşa düşmenin verdiği acı vardı. Belki de bunun bir parçasıydı; Nifrel'de her şey onun beklediği gibi geliyordu. Bu, Tesh'in hissettiklerinin gerçek mi yoksa sadece hayal mi olduğunu merak etmesine neden oldu. Belki de acıyı önceden tahmin etmiş, ona inanmış ve bu inanç onun gerçeği haline gelmişti. Kabuslar çoğu zaman aynı şekilde işlerdi. Bir şeyden kaçarken, önündeki kapının kilitli olması ne kadar korkunç olurdu diye düşünürdü. Kapıyı çektiği anda bunun doğru olacağını biliyordu ve elbette öyle oldu. Nifrel kısaca böyleydi ve Fenelyus'un açıklamaya çalıştığı şeyin bu olduğunu düşündü.

Sonra yeni bir düşünce ortaya çıktı. Ya bu sadece Nifrel veya Phyre değilse? Ya bu ruhsa? Ruh acı çektiğinde, ister Elan'da ister Phyre'da olsun, bunu tanıdık, anlaşılır terimlere çevirirdi. Brin, Ith Bataklığı'ndaki o iğrenç çamur birikintisine girdiğinde, onun ölümünü izlerken, göğsünde ve midesinde kılıçla bıçaklanmış gibi bir acı hissetmişti. Bu yaralar bedeniyle hiçbir ilgisi yoktu, ama ruhu acıyı bu şekilde algılamıştı ve yaralanan da ruhuydu. Burada, Nifrel'de nefes almıyordu,

ama nefes darlığı hissediyordu ve sadece sıvının parıltısının görmesini sağladığı yağlı siyah çukurun dibinde titriyordu.

Belki de zihin ve ruh, bedeninin paylaşamadığı şekillerde birbirine bağlıydı. Düşündüğü şey gerçek olsaydı, bunun Suri'nin Sanatla yapabildiklerinden ne farkı olurdu?

Ayaklarını vücudunun altına almak için sürünerek ilerledi.

Çukur dardı. Her iki tarafına da aynı anda dokunabiliyordu. Uzunlamasına daha genişti ve uzanarak eliyle bir omuza dokundu.

Yalnız değilim!

Karanlıkta, Tesh hücre arkadaşının kel olduğunu, kalın kaşları, çıkıntılı burnu ve ip gibi örülmüş sakalı olduğunu görebiliyordu. Kesinlikle bir cüceydi ve pek de çekici değildi. Dizlerini kendine doğru çekmiş, kollarını onlara sarılmış şekilde oturuyordu. Geniş ve derin çukur gözleri, Tesh'i sanki dişli bir canavar gibi endişeyle izliyordu. Cüce kıpırdamadı. Nefes alması gerekmediği için taş gibi hareketsiz oturuyordu, bu yüzden Tesh onu daha önce fark etmemişti. Gözleri bile kıpırdamıyordu.

Uzun bir süre birbirlerini izlediler. Tesh ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. "Kimsin sen?" diye sordu cüce sonunda, sesi sert kayaların sürtünme sesine benziyordu.

"Dureya Klanından Tesh." Nedense, halkı yıllar önce ölmüş olmasına rağmen, klanını belirtmek önemli geliyordu.

Bir aile kur. Çocuk yetiştir. İyi ve mutlu bir hayat yaşa—güvenli ve güzel bir yerde. güvenli ve güzel bir yerde. Raithe bu sözleri söylediğinde, onlar hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yıllar sonra, Tesh Harwood'da savaşırken, pek bir şey değişmemişti. Çirkin cücenin yanında o delikte otururken, onlar her şeydi.

"Ne yaptın?" diye sordu cüce. "Ne demek istiyorsun?"

Sakallı, dizlerine sarılan cüce deliğin tepesine hızlıca bir bakış attı. "Buraya atılmak için."

Tesh bunu düşündü. Orada olmasının nedeni, kraliçenin Tressa hakkındaki sözlerine inanmamasıydı; sevdiği kadını çamurlu bir havuza kadar takip etmesi çünkü Dureyan olarak doğmuştu. "Hiçbir şey," dedi Tesh.

"Evet, ben de." Cüce yapmacık bir gülümsemeyle başını salladı. "Hiçbir şey." Tesh'ten olabildiğince uzaklaşmak istercesine bacaklarını sıkıca kavradı. Cüce, göz ucuyla Tesh'i gizlice izliyordu.

Tesh, rahat etmek için gerekenin ötesinde hareket etmedi, ya da ıslak bir çukurda olabildiğince rahat etmek için.

Cüce tekrar nefes almaya başlamıştı, ama normalden çok daha hızlıydı. "Ee?" "Ee ne?" diye sordu Tesh, ama cüce cevap vermedi.

Tesh başını taşa yasladı.

Tesh, işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Brin'le birlikte olmayacaksın. Kraliçe bunun acı verici, bir tür ifşa olması için söylemişti.

O anda bunu düşünmüş olsaydı — düşünme yeteneği olsaydı — ona şöyle diyebilirdi: "Şaka yapmıyorum. Kendimi tanıtayım; benim adım Tesh. Ben Dureyan'lıyım."

Tesh, kışların geçici bir heves haline gelmesini dilediği gibi, Brin ile bir geleceği olabileceğini ummuştu. Böyle umutlar hayal etmek güzeldi; herkesin umutla beklediği bir şey olması gerekir. Ama onlara inanmak hataydı. Bir kez inanmaya başladığında, hayaller dişler çıkarır ve onları beslemezsen, ısırırlar. Tesh'in dişleri olan tek bir hayali vardı. Bu hayali gerçekleştirmeye çok yaklaşımıştı, ama şimdi kemiklerini kemiriyordu. Ferrol bu hayali bilmiyordu ya da umursamıyordu. Brin'i kaybetmenin hayal kırıklığının daha çok acıtacağını düşünüyordu, ama uyuşmuş bir bacağı bıçaklıyordu. Tesh, Brin ile bir geleceği olmadığını biliyordu. Bu yüzden onu uzak tutmuştu, bu yüzden bu kadar çok zamanını uzakta geçirmişti. Brin onu çok seviyordu ve daha iyisini hak ediyordu.

"Yani bana hiçbir şey yapmayacak mısın?" diye sordu cüce. Tesh şaşkınlıkla ona baktı. "Ne gibi?"

Cüce omuz silkti. "Beni dövmek, bıçaklamak, gözlerimi oymak gibi mi?" "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Cüce ona gözlerini kısarak baktı ve dudaklarını hareket ettirerek bıyığı ve sakalının hafifçe dans etmesini sağladı. "Sen buraya yeni geldin, değil mi? Ne zamandır Nifrel'desin?"

"Bilmiyorum." Tesh başını kaldırdı. "Zamanı nasıl ölçüyorsun?"

"Ne zaman öldün?"

"Kışın civarında."

"Ah, hayır, seni çılgın porsuk." Cüce gözlerini devirdi, kaşlarını çatarak alt dudağının altındaki kıllar öfkeli bir dağ sıçanının sırtı gibi diken diken oldu.

"Rhunes," diye mırıldandı. "Senin tarih bilgin yok." "Kimin tarihi?"

Cüce başını çevirip Tesh'e tam bir inanmazlıkla baktı. "Ne zamandır buradasın?" diye sordu Tesh.

"Bilmiyorum." Cüce dizlerini kavrayan ellerini gevşetip sırtını duvara yasladı.

"Senin bana söyleyebileceğini umuyordum. Birkaç yüzyıl, sanırım."

"O kadar zamandır Nifrel'de miydin yoksa o kadar zamandır burada mı oturuyordun?"

"Evet." Cüce başını salladı. Bu tek kelime rahat bir şekilde söylendi ve ardından gerginliği gideren bir iç çekiş geldi. Cüce, küçük bacaklarını olabildiğince uzatarak neredeyse düz bir pozisyon aldı. "Sen de rahat olsan iyi olur, delikanlı. Sen de hiçbir yere gidemeyeceksin."

"Neden?"

"Ferrol, güvendiği ya da umutsuz vaka olanlar dışında kimseyi yanıma yaklaştırmaz ve sen güvenilir birine benzemiyorsun."

"Anlamıyorum. Bir hastalığın falan mı var?"

"Daha kötüsü. Bilgi. Beni serbest bırakamaz ve beni Abyss'e kaybetmek istemiyor, o kadar gizli saklı yaşıyor."

"Nasıl yani?"

"Bilirsin, deli." Parmağıyla kendi kulağını işaret ederken, parmağını dairesel bir hareketle çevirdi.

"Deli mi?"

"Evet, öyle. Kimse Abyss'ten geri dönmedi, ama bu çok büyük bir risk. Bir gün bana ihtiyacı olabilir. Bu delik, silmek istemediği, ama aynı zamanda ortalıkta dolaşp sorun çıkarmalarını da istemediği insanlara karşı bulduğu çözüm. Bizi sonsuza kadar gömmek için bir yol, ama kontrol edebileceği bir yerde.

Yeterince derin ve gerçek taştan yapılmış, üstüne koydukları düz kayalarla kapatılabilecek kadar küçük bir ağız olan tek bir delik var...

Onlar da gerçek. Yani, sanırım birbirimize mahkumuz. İyi haber, o senden vazgeçmedi, ama bu aynı zamanda kötü haber de.

Tesh döndü ve delik arkadaşıyla daha iyi yüzleşebilmek için sırtını taşa dayadı.

"Kimsin sen?"

"Ne zaman soracağımı merak ediyordum. Adım Andvari Berling. Etkilenmiş olmalısın, şu anda ağzın açık kalmış olmalı, ama bir Rhune olduğun için bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun, değil mi?"

Tesh başını salladı.

"Önemli değil." Andvari sakalının alt kısmının çözölmeye başladığını fark etti ve onu yeniden örmeye çalıştı.

"Peki, bu kadar önemli olan şey nedir?" diye sordu Tesh. "Dünyayı sarsacak bir şey değil. Bir bakıma, en kötü kısmı da bu. Belki de ben...

büyük bir şey biliyordu, her şeyin düzenini altüst edebilecek bir şey —ama ben bilmiyorum."

"O zaman nedir?"

"Golrok'u duydun mu?"

"Hayır, Grenmorian gibi geliyor kulağa."

Andvari başını salladı. "O bir kişi değil. Bir şey. Mideon'un kızı geleceği görebilme yeteneğine sahip ve bunu herkese anlattı, ama sonra bazı şeyleri kendine saklamanın daha iyi olduğunu öğrendi. Hikayeye göre, bir gün Alysın'ın kapısı açılacak ve herkes Nifrel'den çıkıp dünyanın kaderini belirleyecek büyük bir son savaşa dünyanın kaderini belirleyecek büyük bir son savaş için Nifrel'den çıkacak. Kraliçe, kendisi ve ordusu ayrıldıktan sonra köprüyü yıkarak dengeleri kendi lehine çevirebileceğini düşündü, ama başkası yapmadan önce bunu yaparak kendine bir avantaj sağladı. Böylece o köprüye olabildiğince yakın bir kale inşa etti. Sonra onu yok etmek için hazırlıklar yaptı."

"Hazırlık mı? Onu yok edemez mi? Bütün bunlar onun eseri değil mi? Onun iradesinin bir yansıması falan değil mi?"

"Gördüğümüz şeylerin çoğu, evet, ama bu halı ve perdeler gibi. Phyre, Elan'ın merkezinden, yaşlı kadının kayalıklarından oyulmuş gerçek bir yer. Bu bir kap, anlarsın ya. Buradaki diğer her şey kum havuzundaki kum gibi, dolu kendimizi ifade etme biçimleri—eshim, biz buna böyle diyoruz. Toprak, ağaçlar, binalar hepsi icatlardır. Ama ana kaya — o gerçektir. İrade gücüyle değiştirilemez. Gerçek taş, Elan kayası, hepimizi burada tutan şeydir. Onu etkileyemeyiz, ruh elleriyle değil. Alysın Kapısı'na giden köprü, Elan'ın kayalıklarından yapılmış gerçek bir köprüdür. Tüm gücüyle, kraliçe kapıyı etkileyemediği gibi, köprüyü de değiştiremez. Hepimiz burada sadece ruhlarız, Elan'ın taş hapisanesinde rahminde dolaşan gölgeleriz."

"Peki, bunu nasıl yaptı? Köprüyü nasıl yok etmeyi başardı?"

"O yapmadı. Ben yaptım." Andvari bunu söylerken hasta gibi görünüyordu. "İstememişim, ama onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Ona karşı gelemezsin, özellikle de sana o bakışını attığında, o bakış çok ağır basar. Beşinin hepsi inanılmaz derecede güçlü, ama en kötüsü o. Ferrol, nefretin bir insana neler yapabileceğinin bir örneği. Bir zamanlar içten ve dıştan güzeldi, ama nefret onu mahvetti. Geriye sadece intikam kaldı. Varlığının tek nedeni bu. Böyle bir şey ruhu tüketir, onu dipsiz bir şeye dönüştürür, sanırım Abyss gibi."

"Nasıl yaptın? Sen de bir gölgesin, değil mi?"

"Evet, haklısın." Andvari gülümsedi, gözlerinde gurur parıldıyordu. "Benim hakkımda bilmediğin şey, taşlar, mineraller, metaller ve kristaller hakkında biraz bilgim olduğu. Bir şeyler yapabilirim."

"Merdiven yapabilir misin?"

"Yapabilirim, ama sana bir faydası olmaz. Dediğim gibi, başımızın üzerindeki kapak gerçek taştan yapılmış, jilet kadar ince mika parçacıklarıyla kaplı ve ağırlığı ıslak meşe yapraklarından fazla değil

yapraklarından daha ağırdır. Ama gölgeler olarak onlara dokunamayız ve içinden geçemeyiz." "Biri onları hareket ettirmiş."

"Evet, tam olarak iki kişi. İradelerinizi birleştirirseniz, güçlerinizi de birleştirebilirsiniz."

"Şu anda ikimiz varız. Öyleyse, biz..."

"Hayır, çünkü iki kaya var, biri diğerinin üstünde. Yukarıda olursan, onları tek tek hareket ettirebilirsin. Aşağıda ise ikisini birden hareket ettirmemiz gerekir, tabii bunu yapabilirsek. Ellerimiz olmadan kayaları hareket ettirmek zor." Andvari uzanıp duvara vurdu. "Bu gerçek. Üzerinde durduğumuz bu çamur da gerçek, ama büyük bir çaba sarf ederek küçük değişiklikler yapmak mümkün." Elini havuza sokup çevirdi. Hiçbir şey olmadı. Sonra derin bir nefes aldı, dudağını ısırdı, elini kase şeklinde yapıp yağlı sıvının içine indirdi. Elini kaldırdığında, Tesh parmaklarının arasından kaymadan önce çok az bir miktarın taşındığını gördü. Sonra cüce, yorgunmuş gibi omuzlarını silktili. "Kolay değil, ama yapılabilir. Kayaları üzerimize öyle kaydırabilir."

"Bunu nasıl yaptınız?"

"İrade gücü ve yoğun konsantrasyon. Birinin, *bir şeyi iradesiyle başardığını* söylediğini hiç duydunuz mu? Aslında bu, sadece bir sözden çok daha fazlasıdır. Fhrey'lerde Elan'ın gücünü kullanarak bir şeyleri gerçekleştirebilen büyücüler vardır, ama ruhlar da bunu yapabilir. Çoğumuz, tüm canlıların gücüne kıyasla zayıf, titrek alevler gibiyiz, ama ruhlarımız Eton'a aittir ve Eton'un zayıf olduğunu söyleyebilecek kimse yoktur. Yani yukarıda, iki ya da üç kişi birlikte çalışarak o kayaları kaydırabilir, ya da belki de bunu sadece kraliçe kendisi yapıyordur."

"Tamam, tabii." Tesh, küçük sıvı damlasını hatırlayarak çamurun üzerine baktı.

"Ama bu şekilde sağlam bir taş köprüyü yok etmen imkansız."

"Tabii ki hayır." Cüce başını salladı. "Ama az önce de söylediğim gibi, ben kayaları ve mineralleri iyi bilirim. Bunların bazıları vurulduğunda kıvılcım çıkarabilir."

"Bunu daha önce görmüştüm," dedi Tesh.

"Doğru." Cüce parmağını kaldırıp onu işaret etti. "Diğerleri ise gerçekten yanar ve yandıklarında bir gaz çıkarırlar. Taşın içinde hapsolursa, bu gaz kayayı parçalayacak kadar güçlü hale gelebilir." Andvari kaşlarını çattı ve tekrar oturdu, dizlerini bir kez daha kendine çekip kucakladı. "Çok uzun sürdü, ama ihtiyacım olan malzemeleri topladım ve köprünün çatlaklarına döktüm. Ortada çakmaktaşı bir plaka üzerine monte edilmiş metal bir pim var. Yeterince kararlı bir şekilde vurursan, o lanet köprüyü yok edecek bir kıvılcım çıkacak."

ve o lanet köprüyü yok edecek. Kraliçe bunu başaracak donanıma sahip."

"Yani, kimse onun planını öğrenmesin diye seni buraya bıraktı."

"Evet, yine haklısın. Bu çukur benim mezarım, sonsuza kadar burada kalacağım çünkü o savaşı kazanmak zorunda. İntikamını almak zorunda."

"İntikam güçlü bir motivasyon *kaynağıdır*," diye onayladı Tesh.

Andvari başını salladı. "Aksi takdirde mantıklı olan insanları aptalca şeyler yapmaya itiyor."

Tavanın üstünden gelen taş sesleri ikisinin de başını yukarı kaldırmasına neden oldu. Taşlar kaldırıldı ve Sebek'in yüzü, uğursuz bir sırıtışla kenardan dışarı baktı.

Brin hala elinde deri kayış parçası tutuyordu. Şimdiye kadar üç kez kullanmıştı kullanmıştı ve dördüncü kez kullanıp kullanmayacağını merak ediyordu. Uçları terden nemli gibiydi, ama bu imkansızdı. Terleyemezdi. Elleri yoktu . Düşündükçe, muhtemelen deri parçası da olmadığını fark etti. Elinde tuttuğu şey, deri kayış fikriydi.

Bunu daha önce düşünmediğim için çok mutluyum.

Sadece ince bir fikirle asılı duran o uçurumdan atlama düşüncesi, belki de çok büyük bir sıçrayış olabilirdi. Parmaklarıyla deriyi çevirdi. Her şey çok gerçekçiydi. Elleri, parmakları, kayış... Bir tarafı pürüzsüz, diğer tarafı pürüzlüydü. Zihni, kayıp anılardan yararlanarak bu yeni dünyayı yaratmak için her şeyi uyduruyordu. Potluck akşam yemeği gibi, herkes bir yemek getirdi ve birlikte duyulara hitap eden bir ziyafet hazırladılar.

"Artık buna ihtiyacımız yok," dedi Beatrice kayışı işaret ederek. "Buradayız."

Savaşçıların oluşturduğu sütun büyük bir mağaraya girmişti. Emirler bağırıldı ve herkes nereye gideceğini biliyor gibiydi. Terk edilmiş koyunlar gibi duran altı kişi hariç.

Kral ve Fenelyus yaklaştılar. "Bu kolay olmayacak." Mideon bunu onlara değil, daha çok kızına söyledi. "Ferrol'un ordusu atlayışlarda atmadılar bile."

"Biliyorum," diye cevapladı Beatrice.

"Geldiğimizi biliyorlar, köprüde bizi beklemek gibi kolay yolu seçtiler. Her şeyle ve daha fazlasıyla siper alacaklar."

"Evet," dedi Beatrice. "Hatta daha fazlasını."

Kral Mideon kızına kaşlarını çatı ve Brin, Beatrice'in böyle bir bakışı nasıl kaldırabildiğini anlamadı. Kral, gök gürültülü bir bulut ya da azgın bir deniz gibiydi.

Moya ona nasıl karşı koyabiliyordu?

"Bu şaka değil, evlat. Orada uçurumun kenarında savaşacağız. İnsanlar bu şekilde kayboluyorlar, sonsuza dek kayboluyorlar. O uçurumun kenarına gidersen, Typhonlar seni yakalar. Bunun buna değer olduğundan emin misin?"

Beatrice babasının ve zırhlarını ve kalkanlarını ayarlayan askerlerin ordusunun ötesine baktı. Mağara duvarının karanlığına bakakaldı. Gözleri, hiç kimsenin göremediği bir şeyi görüyormuş gibi kaydı. Sonra başını salladı. "Bu, hepimizin yapacağı en önemli ikinci şey olacak."

"İkinci mi?"

"Bunu Golrok için bir prova olarak düşün."

Kral ellerini beline koydu, hayal kırıklığıyla dolu kaşları hepsinin üzerinde asılı duruyordu. "Bana pek umut vermiyorsun, evlat."

"Tek yapmamız gereken onları köprüye güvenli bir şekilde ulaştırmak." "Bu yeterince zor olacak."

"Ne yapacağız?" diye sordu Moya.

Kral elini uzattı ve etrafı işaret etti. "Buradaki herkesi görüyor musun? Bütün bu insanlar... Her biri bir kahraman, bir şampiyon, bir efsane... Tek amaçları sizi altı kişiyi çevrelemek ve korumak. Bak!

Şuraya bakın!" Taht odasında gördükleri adamı işaret etti. "Oradaki, savaşta eşi benzeri olmayan Büyük Atella. O, sol kanadımızı koruyacak. Erebus'un surlarını basıp neredeyse yıkacak olan Havar, sağ kanadımızı koruyacak. Odeon'lu Gath, Pines'li Bran ve Çekiçli Melen sizin kişisel koruyucularınız olacak. Sanatın ilk kullanıcısı Fane Fenelyus, ihtiyacımız olduğunda ihtiyacımız olduğunda ekstra destek sağlayacak. Ve ben, her zamanki gibi, saldırıyı yöneteceğim. Geri kalanlar" — odayı gözden geçirirken hafifçe başını salladı — "savaşacak ve bir kez daha ölecekler."

"Peki ya biz?" diye sordu Gifford. "Ne yapmalıyız?"

"Ortada kalın, Gath, Melen ve Bran'ın yanında durun," dedi kral. "Köprüye yaklaştığınızda ve yolun açık olduğunu gördüğünüzde,"

Beatrice, "koşun. Köprüyü geçin. Karşı taraftaki kapıya doğru koşun," dedi.

"Hala bunun ne işe yarayacağını bilmiyorum," dedi

Mideon. "Sadece..."

"Size güvenmek mi?" diye bağırdı kral. Orada, boğulacak kadar kalabalık bir yerde bile

Binlerce gürültücü kahramanın savaşa hazırlandığı gürültü içinde, sesi

dikkat çekecek kadar yüksek sesle yankılandı. "Ben o kadar iyi değilim. Bu benim yeteneğim değil." Mideon arkasını döndü ve sesi daha da yükseldi. "Sıraya girin! Caldern, bu sefer ön köşeyi biraz daha iyi tutabilir misin bir bak. Engels, eğilebileceğini unutma."

Bu, kahkahalar ve heyecan dolu bağırışlarla karşılandı.

Mideon ayrıldı ve tüm oda hareketlilikle canlandı. "Her şey yoluna girecek, değil mi?" Moya, Beatrice'e sordu.

Prenses tereddüt etti.

Moya ona baktı. "Bize neyi söylemiyorsun?" "Bak... ah..."

Beatrice iç geçirdi.

"Ne demek, *bakmak*? Sen geleceği görebiliyorsun. Ne olacağını biliyorsun. Yoksa hepsi yalan mıydı?" Moya, o anda suçlu bir çocuk gibi görünen beyaz saçlı cüceye sert bir bakış attı.

"Sana gerçeği söyledim, ama hepsini değil. Dinle, Rain'in hayatta kalacağını ve büyük bir adam olacağını garanti edebilirim, ama bu hiçbiriniz için kolay olmayacak."

Belgriclungreian kahininin gözleri o anda karardı. Ağzı aşağı doğru kıvrıldı ve gözyaşları birikip parladı. Hiçbirine bakmayı reddetti. Bunun yerine, kendi ayaklarına baktı ve acı çekiyormuş gibi alt dudağını ısırırdı.

"Şimdiye kadar hiç de çiçeklerle dolu bir tarlada gezintiye çıkmış gibi olmadı," dedi Tressa.

Sesi gergin ve yorgundu.

Beatrice başını kaldırdı. Gözlerini sildi ve burnunu çekti. "Birazdan, o merdivenleri çıkıp vadi tabanına döndüğümüzde, işler kötü... çok kötü olacak. Sonra... daha da kötüleşecek ve sonunda... şey..." Biraz delice gelen küçük bir kahkaha attı. "Anlayacaksın."

"Evet, lütfen ne yaparsan yap, bunu mahvetme." Tressa alaycı bir şekilde güldü.

"Mesele şu ki," dedi Beatrice, "bir gün, sana anlattığım her şeyin yanlış olduğuna inanacaksın. Benim deli olduğuma. O zaman şunu unutma: Bana inanman önemli değil, çünkü ben sana inanıyorum."

Beatrice Rain'e sarıldı, Rain bu sarılmayı garip bir şekilde karşıladı ama prenses umursamadı. "Büyük Rain," dedi şaşkın bir şekilde başını sallayarak. "Sonunda seninle tanışabildim."

"Hadi, *Büyük*," dedi Moya, "kral bizi çağırıyor."

Birçok dalı olan ve sayısız

delikler bir anda. Yukarı çıktığında, Brin gökyüzünün kırmızıya döndüğünü ve etraflarının mızraklarla dolu bir ormanla çevrili olduğunu gördü.

"Seninle benim aramda bitmemiş bir iş var," dedi Sebek, Tesh'e. Yüzü, yukarıdan gelen ışıktaki sadece bir silüet olarak görünüyordu, ama sesi çok netti.

Bir an sonra, bir ip aşağıya doğru sarkarak deliğin uzunluğu boyunca sarktı ve dibinde üç kez dolandı. Tesh, Sebek'in aşağıya ineceğini düşündü, ama bir zamanlar Galantian olan adamın yüzü kenardan kayboldu. İp kaldı.

Tesh, şaşkınlıkla ona bakan Andvari'ye baktı. "Benim için heyecan verici bir gün oluyor," dedi cüce.

"Benim için de." Tesh sarkan ipe baktı, sonra yukarıya doğru bağırdı, "Neden sana bu zevki yaşatayım ki?"

"Beni yenersen kaçabilirsin," diye cevapladı Sebek, dudaklarının ötesinden.

Tesh acı bir kahkaha attı. "Ferrol'un kalesinden mi? Bana hiç güvenmiyorsun, değil mi?"

"Neredeyse herkes köprüdeki savaşa gitti. Burası neredeyse boş. Öyle olmasa bile, beni yenebilirsen, herkesi yenebilirsin."

Tesh ikna olmamış bir şekilde ipe bakmaya devam etti. Sebek doğru söylüyor olsa bile, Tesh onu yenemezdi. Harwood'da geçirdiği yıllardan sonra, dinç olsa bile, Elan'da olsalar bile, Tesh'in Sebek'i yenebilecek becerisi yoktu. Hiçbir zaman olmadı. Ve Nifrel'de, Tesh onu yenebileceğinden emin değildi.

Tressa bir bilek güreşi maçında. Tesh, ipi tırmanacak gücü bulabileceğinden hiç emin değildi. Kolları ağırlaşmıştı. Bacakları sürünüyordu. Ve çok yorgundu, çok yorgundu. Nefes alabilseydi, havanın kötü olduğunu söylerdi, çünkü kendini hasta hissediyordu.

"Orada öylece oturacak mısınız?" diye bağırdı Sebek, ses tonunda Tesh'in gençliğinden nefret ettiği aynı alaycı küçümseme vardı. "Yalan söylüyor olsam bile, kaçma şansın hala var. Zayıf bir şans, ama mümkün. Gerçekten sonsuza kadar orada kalmak mı istiyorsun?"

"Sen ne yapardın?" diye sordu Tesh Andvari'ye.

Cüce kendine baktı. "O kadar uzun süredir buradayım ki, nasıl yürüneceğini hatırlamıyorum bile. Ama biri bana bir ip indirirse, kimseye tavsiye istemeyeceğim."

Tesh ipi tuttu, sonra arkasına baktı. "Onu yenersem, ipi sana geri atarım."

Andvari'nin yüzü aydınlandı. "Onu yenebilir misin?"

"Hayır."

Cücenin yüzündeki ışık söndü. "Yaşlı bir Belgriclungreian'ın umutlarını yeşertmenin yolu bu mu? Hayatında ne yaptın? Sineklerin kanatlarını mı kopardın?"

"Hayır, ben bir savaşçıydım. Yukarıda beni bekleyen adamı öldürdüm. O benim öğretmenimdi ve onu ancak yaralı ve çaresiz olduğu için yenebildim."

"Yani, demek istediğin, yakın zamanda bir ip görmeyi beklememem gerektiği mi?" "Aslında hayır."

Sebek onu yukarı çektiğinde tırmanma konusundaki endişesi ortadan kalktı. Tesh, Sebek'in en tepede, kafasını kesmeye hazır olduğunu düşünmüştü, ama öyle değildi. Fhrey, odanın uzak ucunda, var olmayan kaslarını esneterek ısınmaya çalışıyordu.

Tesh ilk kez çevresini inceleme fırsatı buldu: büyük yuvarlak bir oda, süslü çiçek desenli beyaz kemik zemin, dairesel sütunlar ve yivli sütunlardan oluşan bir halka. Her şey kemikten yapılmıştı. Bazı yerlerde o kadar pürüzsüz ve mükemmel cilalanmıştı ki, krema havuzları gibi görünüyordu. Meşaleler veya fenerler ışık vermiyordu; ışık kemiklerin kendisinden geliyordu. O da beyazdı ve soğuk taştan sızmasını bekleyebileceğiniz kayıtsız bir parlaklığa sahipti.

Sebek yalnız değildi. Andvari'ye göre yalnız olamazdı, çünkü Tekchin, Tesh'in kılıçlarını elinde tutarak Sebek'in yanında duruyordu. Son görüşmelerinden bu yana hiç değişmemişti ve Tesh bir an için umutlanmıştı.

"Al!" diye bağırdı Tekchin ve kılıçlarını fırlattı. Roan yapımı çelik bıçaklar cilalı kemiğe çarptı. Çarpma sesi boş bir ses çıkardı.

"Eres veya Vorath'ı getiremedin mi?" diye sordu Sebek Tekchin'e.

"Hepsi kraliçeyle birlikte gitti. İzlemek yerine savaşmayı tercih ettiler sanırım."

Sebek başını salladı. "Yaşlı kadın büyük bir parti planlıyor. Ben de kaçırmak istemem."

"Sence bu gerçekten o kadar uzun sürer mi?" diye sordu Tekchin. Açık zeminden Tesh'e baktı. Yüzünde küçümseyen bir gülümseme vardı.

Tesh, o bakıştan Tekchin'in gerçeği bildiğini anladı.

Elbette biliyordu. Hepsi buradaydı. Galantianlar, en iyi arkadaşları, ona her şeyi anlatmışlardı, nasıl öldüklerini anlatmışlardı. Onları nasıl öldürdüğümü.

"Olmaz. Kraliçe sürtük geri dönmeden bitirmeliyiz. Kız arkadaşını kıskanmıyorum, evlat," diye bağırdı Sebek, Tesh'e. "Kraliçe sert bir darbe indirmeyi planlıyor."

Sebek Yıldırım ve Gök Gürültüsü'nü çekti. "Bunları hatırlıyor musun? Hadi, evlat. Oyuncaklarını topla. Bu tartışmayı çözme zamanı geldi."

"Ne tartışması?" diye sordu Tesh, öne adım atarak. İnanılmaz bir dayak yiyeceğini biliyordu. Tekchin'e bakmayı bile reddetti. Aldığı kılıçlar, gerçekten de onundu, ya da en azından onun hafızasında öyleydiler. Gerçek kılıçlar, elleriyle birlikte sefil, çamurlu bir göletin dibindeydi.

Komik. Sonsuza kadar Andvari ile o iğrenç delikte kalacağım, ama o su birikintisinde tekrar boğulma seçeneği sunulsa... Hiçbir şeyi değiştirmedim. Bunu hatırlamalıyım. Bir iki yüzyıl sonra böyle düşünebilirim.

Tesh kılıçları aldı. Onları eline aldığı anda kendini daha iyi hissetmekten kendini alamadı. Sebek'e baktığında, her şey çok tanıdık geliyordu. Yine de kolları ağırlaşmıştı.

Bunu daha önce yapmamış mıydım?

"Düşmanların nazik davranmasını ve sadece hazır olduğunuzda saldırmasını bekleyemezsiniz," dedi Sebek, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle öne çıkarak. "Bazen geri çekilemeyeceğiniz zor durumlarda sizi hazırlıksız yakalarlar."

Evet, ama o zaman ben bir köprüdeydim ve Brin beni kurtarmıştı. Bu sefer bunu yapamaz.

"O gün anne babanı öldürdüğümü gördün," dedi Sebek. "Annen... Bir tür şal giyiyordu, değil mi? Kil renginde boyanmış, sefil, yıpranmış bir pelerin renkli, yoksa sadece kir miydi? Hatırlıyorum çünkü Lightning'in kafasını kestikten sonra onu silmiştim. Gördün mü? Sanırım onu tekmeledim. Yuvarlandığını gördün mü? Uzun saçları arkasında sürüklenirken sallandığını hatırlıyorum.

Tesh, yumruklarının kılıç kabzalarında sıkıştığını hissetti, ayakları emir almadan ileri doğru adım attı.

Sebek'in sırtışı daha da genişledi. "Tabii ki yalan söylüyorum. Dürüst olmak gerekirse, Tesh, gerçekten hatırlamıyorum. Nasıl hatırlayabilirim ki? Onun gibi yüzlerce kişiyi öldürdüm. Ama ne düşündüğümü biliyor musun?

? Bence *sen* bile hatırlamıyorsun. Gerçekten. Senin için çok önemli bir şey, ama çok uzun zaman oldu ve o günü amaçlarına uyacak şekilde renklendirdin, o günden beri hayatını haklı çıkarmak için. Artık emin değilsin, değil mi?

Annemin şalı var mıydı? Kafasına tekme attım mı? Saçları uzun muydu, kısa mıydı? O gün saçları bağlı mıydı? Söylesene Tesh, ikimiz de nedenini hatırlamıyorken intikamın ne anlamı var?

Sebek her zamanki gibi hızlı bir şekilde pratik vuruşlar yaptı.

Tesh uğraşmadı. Sebek'in ne kadar zayıf olduğunu bilmesini istemiyordu.

"*Seni* hatırlıyorum. Hasta yatağımı ziyaretinin her ayrıntısını. Nasıl olduğunu..."

Tekchin uzun, ince bıçağını Sebek'in sırtına sapladı. Bıçağın ucu Fhrey'in göğsünden dışarı çıktı. Sebek donakaldı, havada asılı kaldı, sonra yere yığıldı.

Tekchin, Thunder ve Lightning'i tekmeledi. "Eğlencesine, bir süre onunla dövüşmenize izin verecektim, biliyor musunuz? Ama çok fazla konuşuyordu. Ne *sinir bozucu bir adam*. Onu çukura sürüklememe yardım edin. Uyandığında yanında olmak istemiyorum."

"Genelde ne kadar sürer?"

"Uyanması mı?" Tekchin omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Tesh yüzüstü yatan Sebek'e baktı. "Kafasını kesersek daha uzun sürer mi?"

Tekchin omuz silkti.

Sebek'in kollarını tutup vücudunu döndürdüler. "Onu çukura atalım. O zaman fark etmez."

Birlikte Sebek'i mermer zeminin gerçekliğin pürüzlü, mat kayasına dönüştüğü yere sürüklediler. Bu çaba Tesh'i yordu.

"İyi misin?" diye sordu Tekchin.

Tesh başını salladı. "Sanırım..." Tesh durakladı. "Neden yaptın bunu?"

Tekchin sırtıttı. "Kesinlikle senin için değil, ama benim bir kadın arkadaşım var ve onun sana değer veren, seni küçük kardeşi gibi gören bir arkadaşı var ve... şey, sen havuza girdin."

"Kraliçe... Ferrol seni sorgulamadı mı?"

Tekchin başını salladı. "Kraliçe sadece Gelston'ın yaydığı söylentiye biliyor. Sanırım insanların Tressa hakkında daha iyi düşünmesini istedi ve onun ve diğerlerinin anahtarı Phyre'ye getireceklerini ilan etti. Orin, Drome'un sarayında yedi kişi gördüğünü bildirmişti, biri savaşçıymış. Nifrel'de görüldüğünde, Drome'un sarayındaki savaşçının sen olduğunu varsaydı. Nifrel'e tek başıma girdim. Kimse bana buraya nasıl geldiğimi sormadı bile. Kapıda Eres ve kardeşi Medak'a rastladım. Onlar da Tressa ve diğerleri. Beni öldürdüğünü sandılar.

Birlikte Sebek'i kenardan aşağı yuvarladılar ve aşağıdan bir çığlık duydular.

"Andvari!" diye bağırdı Tesh. "İyi misin?"

"Evet, ama beni neredeyse ezip geçiyordun!"

Tesh, sarılmış ipi buldu ve kenardan aşağıya attı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Tekchin.

"Onu tut, Andvari," diye bağırdı, sonra Tekchin'e döndü. "Cüceye, hayatta kalırsam onu buradan çıkaracağıma söz verdim."

"Ciddi misin? Bunun için vaktimiz yok. Buradan çıkmamız lazım."

"Orada bırakılmayı hak etmiyor. Eğer bu kadar acelen varsa, yardım etmeyi düşünebilirsin."

Tekchin gözlerini devirdi, ama o da ipi tuttu ve birlikte çektiler.

Cüce hafifti ve onu mermerin üzerine çıkardılar, orada yakalanmış bir balık gibi çırpındı.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu Tesh.

"Kim bilir," dedi cüce, ayağa kalkarken. "Yürümek yok," dedi Tekchin. "Koşma zamanı."

Cüce sefil görünüyordu, ama Tesh gülümsemeden edemedi. Aynı şeyi hissettiği için daha fazla empati gösterebilirdi.

"Evet, tamam," dedi Andvari. "Yüzyıllardır buradayım ve sürekli unutuyorum: gerçek bacaklarım yok. Evet, yürüyeblirim."

"Hazır mısın?" diye sordu Tesh.

Andvari dudaklarını büzdü. "Kaçma şansımızın çok az olduğunu biliyorsun. Sonuçta burası onun dünyası."

"Sadece bu da değil," diye ekledi Tekchin, "kraliçe bu savaşı kaybederse çok kötü bir ruh haline girecek. Ve öfkesini bizden çıkaracak."

Cüce zoraki bir gülümseme attı. "O da var."

"Delikte kalabilirsin," dedi Tesh.

"Hayır, bu daha iyi." Cüce Tekchin'i takip ederek koşmaya başladı. "En azından farklı."

"Evet," Tekchin güldü, "bu kesinlikle farklı olacak."

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KELİMELERİN KILICI

Killian kardeşler beni her zaman gülümsetirdi. Onları yakışıklı ve cesur bulurdum. Moya ile flört ederlerdi ama beni hiç beni fark etmediler. Yine de onları seviyordum. Yıllarca süren savaşların ardından, Brigham hariç hepsi öldü, her biri babalarıyla birlikte savaşta hayatını kaybetti. Bugünlerde Brigham Killian'ı ne zaman görsem, gülümsemem... Ağlarım. — BRIN'İN KİTABI

Gavin Killian'ın hayatta kalan son oğlu Brigham, keten bezi yağ kasesine batırdı, sonra kılıca sürdü. Metali iki nedenden dolayı dikkatlice ovuşturdu. Birincisi, Sözlerin Kılıcı olarak bilinen bu kılıç

değerli bir kalıntıydı ve özel bakıma ihtiyaç duyuyordu, ikincisi ise, kılıç inanılmaz derecede keskindi. Kendini bir kez kesmişti ve bunu bir daha yapmak istemiyordu.

Bu, Persephone'nin cüce topraklarından geri getirdiği ilk kılıçtı, Shegon'un kılıcını ikiye bölerek kraliçe olduğunu ilan ettiği kılıçtı. Ayrıca, Grandford Savaşı'nda Dureya ovalarında, Herkimer'in oğlu, şimdiden efsanevi bir kahraman olan Raithe tarafından da kullanılmıştı. Ama belki de Sözlerin Kılıcı'nın en büyük özelliği, adını aldığı

büyülü doğasıydı. Mistik Suri tarafından büyülü hale getirilen kılıç, bir zamanlar bir ejderhayı öldürmek için kullanılmıştı. Kılıçta hala izler vardı. Brigham, metale yağ sürerken bu izleri hissedebiliyordu — düz,

düz, kusursuz yüzey boyunca uzanan küçük oluklar ve çizgiler.

Bu bir ejderha öldüren kılıç, diye düşündü. Belki de tek olanı.

"O kılıçla iyi iş çıkarıyorsun, değil mi?" diye sordu Atkins. Büyük, sakallı kıvılcık saçlı adam, Falcon Ridge'in *Sittin' Log'unda* Edgar ve Vargus'un arasına çömeldi. Bu yer, yıllar boyunca yüzlerce adamın kışları tarafından kabuğu aşınmış olması nedeniyle akıllıca bu isimle adlandırılmıştı.

Brigham, kamp ateşinin kendi tarafında tek başına oturuyordu, belki de keskin kalıntıyı kucağında yatay olarak tuttuğu için. Vargus, küçük taş halkalı pişirme ateşini daha yeni kurmuştu ve

henüz yeni tutuşan ateşi beslemek için dikkatlice küçük dallar ekliyordu. Güneş batıyordu ve akşam yemeği gecikecekti.

Techylorlar, bir haftalık bira, başkaları tarafından hazırlanan sıcak yemek ve çok ihtiyaç duydukları dinlenmenin ardından Harwood'a dönüyorlardı. Tesh'in bataklıktan dönmesini bekliyorlardı ve bunu Dragon Kampı'nda kalmak için geçerli bir bahane olarak kullanıyorlardı. Tesh'in sadece birkaç günlüğüne gitmesi gerekiyordu, ancak neredeyse bir hafta geçtikten sonra Persephone onu aramak için bir birlik gönderdi. Nyphron onlarla birlikte gitti, ancak yola çıkmadan önce Galantian lideri Tesh'in adamlarına kuleye geri dönmelerini emretti. Kimse Nyphron'a karşı çıkmadı.

Işıklar sönmeye başladığında Edgar, geceyi Falcon Ridge'de geçirme kararı aldı. Hepsi yorgundu ve herkesin haberler ve getirdikleri her şeyi paylaşmalarını isteyeceği lejyon kampına ulaşmak için acele etmiyorlardı. Diğer Techylorlar da liderleri, grubun kurucusu ve Birinci Lejyonun komutanı Tesh'e ne olduğunu bilmek isteyeceklerdi. Dragon Kampı'ndaki adamların bir cevabı yoktu.

"O kılıca iyi bakmalısın," dedi Edgar. "Tesh, tek mirasının kötüye kullanıldığını öğrenirse, seninle dövüşmeni isteyecektir."

Tesh, acımasız bir eğitmen olarak biliniyordu. Savaş sanatını, acımasızlığıyla ünlü Sebek'ten öğrenmişti. Tesh, başkalarına kendi becerisini öğretmenin tek yolunun, onları aynı eğitime tabi tutmak olduğunu düşünüyordu. Sebek'te olduğu gibi, kimse Tesh ile yüzleşmek istemiyordu.

"Sence nerede olabilir?" diye sordu Brigham.

Atkins güldü. "Kadınıyla birlikte gitti. Onun yerinde olsam, bizim gibilerin yanına dönmek için acele etmezdim. Gerçi Avempartha gün batımında çok güzeldir."

Brigham karşılık vermek için başını kaldırdı, ama gözü uzaktaki kuleyi gördü. Güneşin doğuşu ve batışında her zaman muhteşemdi.

Diğerleri de dönüp baktılar. Hala birkaç mil uzaktaydılar — kuş uçuşu olarak — sırtın üzerinde, güneşin son ışınlarının suyu ve kuleyi parıltıyordu. Oradan, lejyon kampının büyük kısmını görebiliyorlardı — açıklıkta beyaz çadırlardan oluşan bir köy — ve onun ötesinde kuleyi. Avempartha güzeldi, ama şelale en güzeli Brigham'ın gördüğü en etkileyici doğa harikasıydı. Kule, dağ zirvesindeki kar, güzel bir kadının sıcak gülümsemesi gibiydi.

Vargus, dumanlı ateşe bir dizi odun daha attı. "Hillman, Vorath Disiplini eğitimini ne zaman bitirebileceğini soruyordu. Elinde kalan tek şey bu ve tam bir Techylor olmak için sabırsızlanıyor."

"Neden ona öğretmiyorsun?" diye sordu Edgar.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Vargus. "Ben de bu unvanı birkaç ay önce aldım."

"Sen bir Techylor'sun, bir Techylor yetiştirebilirsin. İşler böyle yürür." Brigham, Vargus'un gülümsediğini gördü ve Hillman'ı kıskanmadı.

Korumanın etrafında biriken fazla yağı silerek, Brigham Atkins'in hala kuleye baktığını fark etti. Sonra Edgar ayağa kalktı ve o da bakmaya başladı. "Bu da ne böyle?"

Brigham, hâlâ paçavrayı ve kılıcı elinde tutarak ayağa kalktı. Şelalenin altın rengi sisine bakarken, hareket eden bir şey gördü — büyük bir şey.

"Bu...?" Atkins sözünü kesip elini gözlerine siper etti.

Şelaleden yükselen bulutun içinde, Brigham onun daldığını gördü. Sonra iki büyük kara kanat çırpındı ve arkalarında uzun bir yılan kuyruğu sallandı. Bir an sonra, ateş çadırları sardı. Alevler soldan sağa doğru yayıldı, nehir kıyısını cehenneme çevirdi ve ormanı ateşe verdi.

Devasa ağaçlar çatlayıp parçalandı, sanki kuru otlar gibi alevler içinde kaldı.

Gökyüzündeki yaratık bir yırtıcı kuş gibi daldı, insanları ve çadırları havaya kaldırdı.

Dönerek,

onları uçurumdan aşağı attı, cesetler sert rüzgarda saman gibi havada savruldu.

Brigham aceleyle kılıcı tutuşunu değiştirdi ve yağlı kılıçla ikinci kez kendini kesti.

"Alabildiğini al!" diye emretti Edgar.

"Ne yapıyoruz?" Atkins sırt çantasını alırken sordu. "Harekete geçiyoruz.

Ejderha Kampı'na geri dönüyoruz."

"Ne?" Brigham şok olmuştu. "O şey herkesi öldürüyor. Yardıma ihtiyaçları var!"

"Onlar öldü!" diye bağırdı Edgar. "Hiçbir şey ejderhayı öldüremez."

Bu bir ejderha öldüren kılıç.

Brigham elindeki kılıcı aşağıya doğru baktı. "Bununla, ben belki..." "Eşyalarınızı toplayın çocuklar! Bu bir emirdir! Geri dönüp bunu

" Bir başka alev dalgası nehir kıyısını kaplayarak, yukarı doğru kıvrılan ve yuvarlanan bir ateş duvarı ve kara duman bulutu oluşturdu.

"Persephone, elflerin ejderhaları olduğunu bilmeli."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEYAZ KULE'NİN KRALIÇESİ

*Büyük Savaş'ın en önemli muharebesi,
tek bir çim yaprağını bile bozmadı, tek bir damla kan bile dökülmedi ve
Elan'ın yüzünde hiçbir iz bırakmadı. Çatışma
İnsanlık tarihinin seyrini değiştiren efsaneler, hayatlarını sonsuza dek
değiştirenlerin ayaklarının altında fark edilmeden kaldı. — BRIN'IN KİTABI*

Gifford, taş merdivenleri çıkarken ne bekleyeceğini bilmiyordu. Hâlâ, sanki dans ediyormuş gibi herkes gibi koşabildiğine hayran kalmıştı. Gifford hep dans etmek istemişti. Eskiden, Roan ile Crescent Ormanı'nın ortasındaki ay ışığıyla aydınlanan bir açıklıkta dönüp durdukları hayaller kurardı. Sadece ikisi, ateşböcekleri gibi dönüyor, yaz sisi onları dünyanın geri kalanından gizliyordu. Başlarının üzerinde parlak, berrak ve ışıltılı yıldızlar varken, Gifford onu güçlü ve emin bir şekilde kollarında tutuyor, Roan da ona öpüşmesine izin veriyordu. Böyle bir anın mükemmel olduğunu hayal ediyordu, ama böyle bir şey yoktu.

Gifford, Roan'ı öpmüştü. Güçlü ya da emin değildi, dans etmemişlerdi ve yıldızlar ya da ateşböcekleri yoktu. Öpücük, Gifford'un hayatındaki her şey gibi beceriksizdi, ama tüm bu beceriksizliğine rağmen, o anı dünyadaki tüm ay ışığıyla aydınlanan açıklıklarla bile değişmezdi. Yine de, o dansı yapma şansı olmasını umuyordu. Sonra merdivenlerin tepesine ulaştı.

İlk başta Gifford ne gördüğünü anlayamadı. Çatlamış kayalardan oluşan sert bir arazideydiler. Kar eridiğinde, burası gri bir arduvaz tabakası haline gelmişti. Sağında, çok da uzak olmayan bir mesafede, Ferrol'un Beyaz Kulesi korkutucu derecede yakındı. Solunda, uzaklığı nedeniyle küçük görünen Kral Mideon'un kalesi vardı. Tam önlerinde, büyük bir taş köprü uçsuz bucaksız boşluğun üzerinde uzanıyordu. Uzun köprü, küçük bir taş sütuna, tuhaf bir dal parmağına benzeyen kayaya bağlıydı. Üstünde küçük bir mağara gibi görünen bir şey vardı.

Gifford tüm bunları kolayca anladı, bu da iyi bir şeydi, çünkü ona yönünü bulmasını sağladı. Anlamadığı şey ise geri kalan her şeydi.

Uzun boynuzlu bir boğanın cesedi, havada uçarken ve yuvarlanırken onun görüş alanına girdi. Gifford, bu öfkeli hayvanı kimin veya neyin fırlattığını tahmin bile edemedi

ama öfkeli hayvan, hücum eden bir grup cüceye çarparak onları yere devirdi.

Koyu tenli, kel ve çok iri yapılı, çivilili deri kayışlardan başka bir şey giymemiş bir adam, ateşli bir kılıç sallıyordu. Bu yanan kılıcı, ondan kaçmaya çalışan bir grup Fhrey'i kesmek için kullanıyordu.

Bir dev — belki de boğayı fırlatanın aynısı — fırlatıyordu. en kalabalık bölgelere yuvarlak evler büyüklüğünde kayalar fırlatarak çılgınlık kopardı. Gifford, ırklar birbirine karıştığı için devin hangi tarafta olduğunu anlayamadı. Ayrım çizgisi göremiyordu ve kısa sürede böyle bir çizgi olmadığını fark etti. Kayaları fırlatan devin umurunda değildi. O anda Gifford sol eliyle Roan'ın elini tuttu ve sağ eliyle kılıcını çekti.

Mükemmel ayakları ve düz sırtı olmasına rağmen, Gifford savaş hakkında çok az şey biliyordu. Kılıç kullanma dersi almamıştı.

Neden bir sakata zaman harcayasın ki?

Tek bildiği, başkalarının yaptığı gibi gördüğü şeydi: keskin kenarı insanlara doğru sallamak. Grandford Savaşı'nda Roan'ı kurtarmaya çalışırken bunu yapmıştı ve başarısız olmuştu. Meğer kılıç sallamak görüldüğünden daha zordu.

Gifford uzun zamandır *normal* insanları kısıkanıyordu, sürüklemeye izi bırakmadan yürüyebilen ya da yüzlerine tükürmeden konuşabilen insanları. Onlar çoğu şeyi o kadar kolay yapıyorlardı ki, bunu doğal kabul ediyorlardı. O, eğer onlar gibi olsaydı, korkacağı hiçbir şeyin, başaramayacağı hiçbir şeyin olmayacağını biliyordu. Uçan boğalar ve çılgın atan adamlarla dolu o savaş alanında iki mükemmel ayağı üzerinde dururken, yanıldığını anladı. O hala sakat Gifford'du ve ayaklarının çalışıp çalışmaması önemli değildi. Sonunda Roan'ın adını söyleyebiliyordu, ama onu hala koruyamıyordu — erkeklerden, cücelerden, kılıçlı Fhrey'lerden ve tabii ki boğaları fırlatan devlerden.

"Galantialılar sağdan saldırıyor!" diye bağırdı Melen, ki o çoğunun başının üstünden görebiliyordu.

"Techylors, karşı saldırı!" diye emretti Kral Mideon ve yeşil pelerinli, ikili kılıç kullanan on altı adam, açılan gediklere doğru koştu.

Gath, altı kişiye avucunu gösterip herkesin olduğu yerde kalmasını emretmekten başka bir şey yapmadı. O kadar da iri değildi. Gifford'u şaşırtan da buydu. Odeonlu Gath, kültürlerinin en büyük kahramanı olarak biliniyordu. O, kabileleri birleştiren ve onları

denizi geçip ötesindeki bilinmeyen dünyaya gitmeye ikna eden ilk keeningdi. Onun ve kahraman arkadaşlarının deniz canavarları, ejderhalar ve goblinlerle Gifford, bu hikayeleri defalarca dinleyerek, onun devasa, sert ve yakışıklı bir adam olduğunu hayal etmişti. Odeonlu Gath ise ona tüylü bir köpeği hatırlatıyordu. Sadece deri bir etek giyen Gath'ın başı, omuzları, kolları ve bacakları yabani, koyu renkli tüylerle kaplıydı. Yeleşi o kadar kalın, karışık ve keeleşmişti ki, insandan çok hayvana benziyordu. Heyecanlandığında dişlerini gösterir, sinirlendiğinde ise hırlardı.

Gath, savaşın kaosunu incelerken tam o anda hırlıyordu. Etraflarında, erkekler ve cücelerden oluşın bir duvar tarafından engellenen şiddetli bir kargaşa vardı. Birkaç kişi duvarı aşmayı başardı, ancak Melen'in adamlarından biri tarafından ezildiler. ekicilerle ya da Bran'ın baltasıyla kesilmişti. Bu üç efsane, Mideon'un savunmasını aşın çok az sayıdaki düşmandan onları korumuştı. Fenelyus da yanlarında duruyordu, gözleri rahatsız edici koşucuların ötesine bakıyordu. Gifford, onların neyi izlediklerini bilmiyordu ve bilmek de istemediğinden emindi.

Sadece ortada, o sessiz merkezde onlarla birlikte duran Beatrice kaygısız görünüyordu. Gifford onu birkaç kez kontrol etti ve her bakışında kendini daha iyi hissetti.

O, her şeyin yoluna gireceğini biliyordu. Bunu zaten görmüştü.

"Tamam, herkes ileri, ama beni geçmeyin!" diye emretti Gath.

İtaatkar ocuklar gibi, hepsi emredildiği gibi başlarını eğik tutarak ilk keenigin arkasında srndler. Çok geçmeden, adımları göremeyecek kadar uzaklaştılar. Geri çekilmek artık bir seçenek değildi. Derin sularda yüzüyorlardı, kıyıları artık görünmüyordu, gelecekleri engin ve belirsiz tehlikelerle doluydu.

"Zaten ldysen lemezsin," dedi Moya onlara. "Bunu unutmayın."

Bu yardımcı olmalıydı ama olmadı. Gifford nefes alma ve hareket etme ihtiyacı hissetti, ama aynı zamanda vurulmaktan, kafasının kesilmesinden veya Roan'a aynı şeyin olmasından korkuyordu. Belki de sadece kalkıp tozlarını silkelerlerdi, ama yine de ölme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

. Bu endişe, bazı insanların arılardan korkmasına benziyordu. Bir arı sokması acı verebilir, ama dünyanın sonu değildir, yine de birçok insan arı vızıltısı duyduğunda paniğe kapılır.

Peki bir vücut kafasını nasıl yerine takar?

Gath onları tekrar durdurdu ve bir an sonra Kral Mideon ciddi bir ifadeyle ortaya ıktı. Fenelyus'a döndü. "Yaklaşımı Breakwaters koruyor."

"Kaç tane?"

"Hepsi."

"Hepsi mi?" diye sordu fane, şaşkın bir şekilde. "Krallığının geri kalanını açık mı bıraktı?"

Neden böyle bir şey yapsın ki? Neden böyle çılgın bir risk alsın?"

"Bunu bilmediğimiz için yazık," dedi Gath. "Şu anda Beyaz Kule'yi yağmalıyor olabiliriz."

"Devler konusunda bir şey yapabilir misin?" diye sordu Mideon.

Fenelyus başını salladı. "Askerlerini geri çek."

Kral emri verdi, trompetler çaldı, bayraklar dalgalandı ve askerler geri çekildi. Geri çekilirken Gifford, önlerinin bir düzine dev tarafından kollarını birbirine kenetleyerek kapatıldığını gördü. Bunlar normal Grenmorianlar değildi, daha ilkel bir tür. Roundhouse'lar Fhrey evlerinin daha basit versiyonları olduğu gibi, bu devler de sofistike olmalarıyla tanınmayan bir ırk içinde bile ilkeldi.

Bitmemiş gibi görünüyorlardı: keskin olmayan yüzler, açık kalmış ağızlar ve sürekli birbirlerine güven vermek için bakan donuk gözler. Ayrıca iri, sağlam ve korkutucuydu, omuzları hizalı durarak yirmi fit yüksekliğinde bir duvar oluşturuyorlardı.

Fenelyus ilerledi. İlerlerken, zeminin bir kısmı yükseldi ve ona yükseklik kazandı. Aynı zamanda, boyu ve parlaklığı da arttı. Pelerini geniş bir gölge pelerini haline geldi ve elleri meşaleler kadar parlak oldu. Arkalarında izler bıraktılar. onları dönen bir şekilde hareket ettirirken karanlık. Aralarında, büyük bir mor ışık topu şekillendi ve genişledi. Sonra, hiçbir gürültü patırtı olmadan, onu ileri doğru yuvarladı. Breakwaters'a doğru ilerlerken, top şişti. Gifford, büyük bir çarpışmayı bekleyerek izledi, devlerin sırasına çarptığında ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu, ama onlara ulaşmadan çok önce, büyük mor ışık küresi sanki hiç var olmamış gibi birdenbire söndü.

Sonra sağdan, sarsıcı bir yıldırım patlaması ovayı aydınlattı.

Patlama Fenelyus'u vurdu, ya da neredeyse vurdu.

Gifford, sihirli bir düelloya ilk kez tanık oluyordu. Arion ve Gryndal savaştığında, Dahl Rhen'in diğer sakinleriyle birlikte durmuştu. Ancak Nifrel diyarında, gerçek dünyada görünmez olan şey ortaya çıkmıştı. Yıldırım Fenelyus'a ulaşmadan hemen önce, parlayan mavi bir kalkanın onu engellediğini gördü. Kalkan, Alberich'in yaptığı zırhtan daha basit ve parlaktı, ama aynı derecede etkiliydi.

İki Miralyith'i izlemek, Nifrel krallığının ve belki de tüm Phyre'nin gerçek doğasını anlamanın anahtarıydı. Güç, bir ruhun irade gücünden, bir şeyi elde etmek ya da sadece var olmak gibi arzularından geliyordu. Ancak gücü anlamlı bir şekilde kullanma yeteneği, aşinalıkla sınırlıydı. Hiçbiri yürümek, hareket etmek ya da savaşmak için kılıç sallamak zorunda değildi.

Alberich, zırh yapmak için hayali metali dövmek zorunda değildi ve zırh da gerekli değildi. Ancak bunlar, insanların istediklerini elde etmenin yollarını anlamalarının yollarıydı. Fenelyus, cüceden daha çok ham güce yakın çalışıyordu. Zırhını sırf kararlılığıyla yapıyordu. Yaşayan dünyanın Sanatı ve Phyre'nin irade gücü, prensipte neredeyse aynı olmalıydı, ancak Phyre'de Sanatı kullanmak, boya olmadan resim yapmak gibiydi. Tuval üzerine aktarılan tek şey fikirdi.

İkinci bir yıldırım Fenelyus'un tuttuğu kalkanı vurdu. Gifford geriye doğru izini takip ettiğinde tanıdık bir yüz gördü. Gryndal kendi dikilmiş taş kaidesinin üzerinde duruyor ve ordunun başlarının üzerinden beyaz sıcak çizgiler fırlatıyordu. Bir çığlık yükseldi ve askerler eski tapınağın bulunduğu yere hücum etti. Sıkı bir savunma içinde kilitli kalan kadın kendini savunamayacaktı.

"İçeri girin!" Mideon, iyi zırhlı savaşçılardan oluşan bir birlikle ilerlemeye başlayan Belgriclungreian lideri Caldern'e bağırdı.

"Bekle," diye bağırdı Fenelyus. Bir eliyle çevrelerini aydınlatan kalkanı tutarken, diğer eliyle tekrar tekrar sıkarak bir şey yaratmaya çalışıyordu. Gifford, o şeyi atana kadar ne olduğunu göremedi.

atana kadar ne olduğunu göremedi.

Karanlık bir top, kaideden kaideye düzlükte hızla ilerledi. Gryndal kendi ışık kalkanını kaldırdı, ancak karanlık top kalkanı delip geçti ve kalkanı söndürdü. Parlak bir ışık patlaması izleyen herkesi kör etti. Işık patlaması sona erdiğinde, Gryndal ve kaidesi ortadan kaybolmuştu. Geriye sadece sığ bir krater kalmıştı.

O sırada ordular eski tapınağa doğru ilerliyordu.

Fenelyus homurdandı, kollarını salladı ve herkesi geriye doğru fırlattı. Bu hareket, yaşayanların dünyasında güçlü bir rüzgâr olabilirdi, ama Phyre'da gümüş bir sprey gibiydi.

"Vay canına," diye fısıldadı Roan.

"Fen! Dalgakıranlar!" diye bağırdı Mideon.

Dişlerini sıkıp gözlerini ateş gibi parlatarak Fenelyus uzattığı eliyle bir mor ışık topu daha fırlattı. Top yine hızlanıp büyüdü ve devasa bir boyuta ulaştı. Sıçrayan kaya devlere doğru hızla ilerledi, devler çarpışmaya hazırlandılar, kilitli kollarını sıkılaştırdılar ve öne eğildiler. Küre çarptığında hiçbir şey olmadı. Büyük ışık kayası bir balon gibi patladı. Ama o anda Fenelyus ellerini çırptı ve üç devin altındaki zemin yukarı doğru keskin bir şekilde eğildi.

Geriye düşerek Abyss'e kaymaya başladılar.

Kollarını birbirine kenetleyip bırakmak istemeyen devlerin zinciri geriye doğru sürüklendi ve birer birer uçuşumun kenarından düştü. Ordular bu manzarayı izlemek için durdu, çünkü bu garip kaçınılmazlıkta korkunç bir yavaşlık vardı. Kimse çığlık atmadı, hiçbir silahın çarpması onları yenilgiye uğratmadı. O güçlü duvarı yıkan şey, devlerin birbirlerinin kollarını bırakamamalarıydı. Fenelyus, zekice ve zarif bir şekilde bir heyelanı tetiklemişti ve herkes trajedinin gelişmesini izlemek için durdu.

Son üç dev, donuk gözlerinde inanamama ifadesiyle ayaklarından koparıldığında, savaşta bir duraklama oldu ve Gifford bunun Breakwaters'ı onurlandırmak için bir saygı duruşu olduğunu düşünmek istedi.

Bu bir dakikadan az sürdü.

Sonra çatışma yeniden başladı ve Gath onlara tekrar ilerlemelerini emretti.

Beyaz Kule, buzun çatladığı kadar soğuk bir kış gecesi kadar güzeldi. Sandalye yoktu, minder yoktu, kürk yoktu; her şey sert, beyaz ve soğuktu. Sebek, kule boş olduğu konusunda Tesh'e yalan söylememişti. Merdivenler ve koridorlar, Andvari'nin, Tekchin'in ve kendisinin ayak sesleri dışında sessizdi. Kaçmak için elinden geldiğince acele eden Tesh, kendi yansımasından başka kimseyi görmedi. Neredeyse tüm duvarlar ayna gibi parlaklıkta cilalanmıştı.

"Duvarlara bakma!" diye bağırdı Andvari, ama Tesh çoktan bakmıştı.

Kendini gördü — Harwood'un kahramanı olarak değil, Techylor olarak değil, bir Dureyan olarak. Hatta ondan da az, zayıf, kirli ve korkmuş bir Dureyan çocuğu olarak.

Tesh durup kendine baktı.

Gerçekten bu kadar acınası mıyım? Bu kadar küçük müyüm?

Kendini gerçekten küçük hissediyordu. Phyre'ye girdiğinden beri böyle hissediyordu — yetiştirilme tarzı nedeniyle böyle hissediyordu. Aynada gördüğü şey, hala kendini nasıl gördüğüydü, silmeye çalıştığı ama başaramadığı o kısmı.

Belki de ben böyleyimdir. Gerçeği gizlemek için sahte bir bedenim yok.

Phyre'da Gifford bir atlet, ama ben buyum.

"Bakmayı bırak da koş," diye bağırdı Tekchin.

Tesh kolunda bir el hissetti ve Andvari'nin onu çekip götürdüğünü fark etti.

"Bu bir büyü," dedi cüce. "Senin kim olduğun

Kendini nasıl gördüğüne başkalarının seni nasıl gördüğü arasındaki kesişme noktası. İkisi

kesiştiği nokta gerçektir. Kendini görmüyorsun. Kraliçe seni böyle görüyor. Onun duvarlarından, onun gözlerinden kendine bakıyorsun. Bu gerçek değil."

"Ama bu bir yalan da değil."

"Bu *bir* gerçek. Onun gerçeği."

Tesh kendini zorlayarak başka yere bakıp koşmaya odaklandı — bu hiç de kolay bir iş değildi, çünkü hala korkunç bir ağırlık hissediyordu. Ana kata vardıklarında, iki siyah-beyaz zırhlı iki asker gördüler.

Sonuçta, burası tamamen terk edilmiş değildi.

Tesh yavaşladı ve Tekchin'in askerlere el sallamasını izledi. Biri el sallayarak karşılık verdi. İki de Tesh'e, kirli Dureyan çocuğa bakmadı.

"Acele etsen iyi olur. Parti bitmek üzere," diye el sallayan muhafız Tekchin'e seslendi. "Kraliçe Orr'u serbest bıraktı."

Tekchin küfrederek kapıdan dışarı fırladı. Tesh onu takip etti. Kimse onu durdurmadı, kimse ona bakmadı, kimse umursamadı.

Taşlı ovaya geri dönen Tekchin ve Andvari artık beklemiyordu ve Tesh umutsuzca geride kalmıştı. Nereye gideceğini biliyordu. Köprünün önünde şimşekler çakıyordu ve köprünün ötesinde başka hiçbir şey yoktu.

Tesh, Tekchin olmadan kraliçenin güçlerinin kaçak bir mahkum olduğunu fark edeceklerinden korkuyordu. Kimse fark etmedi. Bir sürü insanın yanından koşarak geçse bile, kimse ona ikinci bir bakış bile atmadı.

Belki de tek gördükleri, yırtık pırtık gömlek giymiş açlıktan kıvranan bir çocuktur.

Burada bir tehdit yok.

Vadiye gelen bir çatlağa ulaştı, köprü için yeterince geniş olmayan birçok yarıktan biri. Diğerleri kolaylıkla atlıyorlardı, ama yorgunluktan nefes nefese kalmamışlardı ya da yaşlı bir kadın gibi kambur durmuyorlardı. Ve bu sefer Brin ona yardım etmek için yanında değildi.

Başka seçeneği olmadığı için, bunun da bir illüzyon, kayadaki basit bir çatlak olmasını umarak koşarak atladı. Öyle değildi. Yine de, neredeyse başaracaktı.

Vücudunun çoğu karşı tarafa ulaşmıştı. Sol bacağı hariç. Uyluk kemiği keskin taşın kenarına çarptı. Kırıldığını duydu. kemerin kırıldığını hissetti. Acı içinde bağırarak düştü ve yuvarlandı, sert kayanın üzerinde kıvrandı. Gözleri yaşardı ve görüşü bulanıklaştı. Acı bacağına yayıldı ve tüm vücuduna yayıldı. Kaval kemiğini tuttu ve kırılğan kemiği buldu. deriyi delip geçtiği yer.

Yan yatarken, acı ve korku içinde titreyerek, bir rüzgâr esintisi hissetti. Üstünde büyük bir gölge geçti, iki kocaman kanadı ve devasa bir kuyruğu olan uzun bir gölge.

Kral Mideon'un ordusu, çakmaktaşı ovasının ucundan yukarı doğru uzanan ikiz mızraklar gibi görünen köprü'nün direklerine neredeyse ulaşmıştı. Bu düzenlemeler dar geçidin başlangıcını işaret ediyordu. Bir kükreme duyuldu. Gifford'un savaşın gürültüsünün üstünde bir şey duyabilmesi şaşırtıcıydı.

Savaş çalkantılı bir noktaya gelmişti. Bunu hissetti, tıpkı bir zamanlar Elan'ı Sanat aracılığıyla algıladığı gibi, ama Gifford, kalkanlara çarpan kılıçların hızlı sesleri ve staccato çığlıklarında aciliyeti hissetmek için çok fazla içgörü gerekmediğine inanıyordu.

çaresiz adamlar. Bu *son hamleydi*. Son çatışma buradaydı. İki taraf da tüm güçleriyle mücadeleye girişti ve Mideon'un ordusu galip geliyordu.

Santimetre santimetre ilerlediler. Gath, Beatrice ve altı kişiyi köprüye yaklaştırdı.

Küçük kafalı, minik gözlü, dişli ve sivri uçlu bir sopası olan canavarca bir yaratık saldırdı, ancak mızrakları olan yarım düzine adam tarafından yere indirildi. Kraliçenin kuvvetlerinden bir cüce mangası, şevron düzeninde ilerledi.

Parlayan çekiçlerini sallayarak savunma halkasını parçaladılar. Onları gören Gifford, Belgriclungreianların Fhrey'i yenmeye nasıl bu kadar yaklaştığını anladı. Cüceler küçük hedefler oluşturuyor ve ortalama bir insanı ezip geçecek darbeleri savuşturuyorlardı. Son saldırıları Gath'a kadar ulaştı ve Gath, Pines'li Bran ile birlikte onlara son verdi.

O zamana kadar köprüye yeterince yaklaşmışlardı ve Gifford köprü'nün sadece dar olmadığını, genişliğinin o kadar az olduğunu gördü ki, köprüyü tek sıra halinde geçmeleri gerekecekti. Tressa'yı düşündü ve bunu başarabilecek mi diye endişelendi.

Bir çatlakta bile bu kadar zorlanıyorsa, Abyss'in üzerindeki bir yürüyüş yolunu nasıl geçecek?

Etrafındaki korkunç şiddete rağmen, Gifford bu savaşın beklentilerini karşılayamadığını düşünmeden edemedi. Daha fazlasını bekliyordu. Hedeflerine çok yaklaşmışlardı ve önlerinde sadece birkaç rakip kalmıştı. Korkunç uyarılar onu çok daha çaresiz bir mücadeleye hazırlamıştı. Roan'a gülümsedi. O da gülümsedi. Başaracaklardı.

Sonra ejderha geldi.

Suri'nin yaratımı ya da Sanatın bir tezahürü değil, bu gerçek bir şeydi — ya da en azından ölmüş bir versiyonu. O ana kadar Orr, bir kulübenin ateş ışığında anlatılan bir hikayeydi. Ejderha, gücün ve kötülüğün vücut bulmuş haliydi. Eski dünyanın bir yaratığı olan Orr, Odeon'lu Gath'ı öldürdü ve karşılığında bu canavar, Koruyucuların anlatabileceği en büyük destansı hikayede, Gath'ın Kalkanı Bran of Pines tarafından öldürüldü. "Gath'ın Şarkısı", her zaman Kış Gecesi'nde anlatılan bir hikayeydi

ve onun ölümünün hikayesi genellikle yaşlıları gözyaşlarına boğar ve gençlerin kabuslarına neden olurdu. Çocukken Gifford, Orr'u o kadar çirkin bir canavar olarak hayal etmişti ki, onu tam olarak hayal edemiyordu. Onun için Orr, bir sürü göz ve gölgeden ibaretti. Gifford, Orr'un hayattayken gerçekte ne olduğunu bilmesinin bir yolu olmasa da, ölümünde korkunç bir yaratıktı.

Üç gilarabrywn'in toplamından daha büyük olan devasa, karanlık kanatları ordunun başlarının üzerinden sessizce süzüldü. Sonradan aklına gelen bir düşünceyle Orr, elli ruhu savaş alanından süpürerek, kedi gibi eğlenerek onları fırlattıktan sonra köprüye kondu. Ön ve arka bacakları, dikenli kuyruğu ve ağaç büyüklüğünde dişleri olan canavar ayağa kalktı ve parlayan, neşe dolu kötü niyetle dolu gözleriyle onlara baktı.

"Kraliçe deli!" Fenelyus ejderhaya bakarak bağırdı. "Evini boşalttı, ama neden?" Fenelyus dönüp altı kişiye baktı. Beatrice'e dikkatini verince, kafa karışıklığı yerini şüpheyi bıraktı.

"Fen?" diye heyecanla seslendi Mideon.

"Orr ile savaşmam!" diye bağırdı ona. "O şey..." Cümlesini tamamlamadı, ama gözlerinde hayal kırıklığı ve korku dolu bir hikaye belirdi ve Gifford, onun deneyimlerinden bahsettiğini tahmin etti. "Golemi çağırmalısın."

Kralın gözleri karardı, dudakları öfkeyle kıvrıldı. "Tek yol bu," dedi Fenelyus.

"Golem mi?" diye sordu Brin.

"Bu eski bir büyü," diye açıkladı Beatrice, "halkımızın taşta daha yakın yaşadığı günlerden kalma. Büyük güce sahip olanlar, toprakları kendileri için savaşmaya çağırabiliyorlardı. Babam, Büyük Savaş'ın sonlarına doğru bunu bir kez yaptı. Neith'te, Fenelyus'a karşı koyan bir taş golem çağırdı ve halkımızın çoğunun Drumindor'a kaçmasını sağladı. Bunu yaparken neredeyse hayatını kaybetti."

Ejderha kanatlarını çırpı, en yakınında bulunanları yere devirdi, sonra güldü. Bu korkunç sesin hiçbir yanı kahkahayı andırmıyordu, ama Gifford bir kez daha bunu hissetti. O sesin içindeki neşeyi hissetti, bu ses daha çok, tuzağa düşmüş yüz fit boyunda bir tavşanın çığlığı gibiydi.

"Yap şunu!" Fenelyus, Mideon'a bağırdı. "Yap şunu, yoksa her şey biter!" Orr derin bir nefes aldı.

"Lanet olsun!" Fenelyus kendini hazırladı ve kollarını açtı. Devasa alevler patladı ve hepsini sardı.

Gifford nefesini tuttu, geriye sendeledi ve düştü. Dünya yok olmuştu, Nifrel'in tamamı ateşe boğulmuş, yok olmuştu. Ateşin üzerlerine doğru yükseldiğini görebiliyordu, sanki camdan yapılmış bir duvar gibi sadece birkaç metre uzakta duruyordu, yalayan alevler

Yağlı renk lekeleri gibi. Sıcaklık. Sanki bir şenlik ateşinin çok yakınında duruyormuş gibi hissetti, ancak bu sıcaklık dalgalar halinde geliyordu.

Fenelyus çaba sarf ederek çığlık atıyordu, parmakları açılmış, elleri titriyordu. Sonunda ejderhanın nefesi bitti. Ateş söndü ve Fenelyus yere yığıldı.

Ejderha yine güldü. "Ne tatlı bir meyve," dedi Orr, Gifford'un duyduğundan çok hissettiği bir sesle. "Ve ah! Ne ziyafet ama."

Moya yayını kaldırdı. Beatrice koluna dokundu ve başını salladı. "Bekle. Henüz değil."

O anda yer yükseldi.

Kulakları sağır eden *çatlaklar* ve *patlamalar*, vadinin taş zemininden büyüyen taş parçalarını haber verdi. Parçalar birleşip ayağa kalktı. Devasa bir adam şeklindeki karanlık kaya, onu dikkatle izleyen ejderhaya karşı yükseldi.

"Geri çekilin! Geri çekilin!" diye bağırdı Beatrice, goleme ejderhaya ulaşması için yol açmak için onları kovdu.

"O canavarı yolun dışına çekin," diye emretti Kral Mideon, ancak sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. "Köprüyü boşaltın."

Gifford ilk çarpışmayı hiç görmedi, çünkü o ve neredeyse herkes kaçmak için çabalarken, alanı devasa savaşçılara terk etmişti. Görmesine gerek yoktu. Çarpışmanın etkisi kendini belli etti. Yer sıçradı, ejderha kükredi ve gök gürültüsü gibi yüksek bir patlama sesi yankılandı. Gifford ve hala elini tuttuğu Roan, gerilmiş bir branda gibi sıçrayan ve sallanan yere düştüler ve uzandılar.

Beatrice onları birbirine yaklaştırdı. "Burada kalın!" Savaşan devlere dönerek, "Koşmaya hazırlanın" dedi.

Gifford arkasına baktı ve iki gölgeli dağın loş ışıktaki boğuşan devasa canavarlarını gördü. Biri sendeledi...

Brin ilk çığlık atan oldu, ama tek atan o değildi, çünkü taş dev ejderhayı yakaladı ve çekerek onlara doğru bir adım attı. Bir kocaman bir taş ayak bir kol mesafesi uzağa çarptı. Yer sıçradı ve onlar havaya uçtu, bir kez daha ayakları yerden kesildi.

"Şimdi! Koşun!" diye bağırdı Beatrice. "Köprüyü geçin! Gidin!"

Moya onları harekete geçirdi. Öne geçerek köprüye doğru koştu. O yapmasaydı, Gifford hiçbirinin hareket etmeyeceğini düşünüyordu. Golem, Orr'u köprüden itmeyi başarmış ve yolu açmıştı. *Yol* denilse de, daha çok bir *pencere gibiydi*. Ejderha kenara çekilmesinden pek memnun değildi ve sütun büyüklüğündeki bacakları, onlar ile köprü arasındaki yolu dans edercesine geçiyordu.

Gifford, Roan'a sıkıca tutundu. Fazla tutundu, diye düşündü, ama Roan şikayet etmedi, muhtemelen Gifford'un koştuğu zemini hissetmediği gibi o da hissetmiyordu. Dans eden devlere rağmen, herkes bitiş çizgisine doğru koşuşu gördüğü için savaş yeniden başlamıştı. Ölü Galantianlar, ölen Techylorlarla savaşıyordu. Demir zırhlı cüce savaşçılar, bronz kaplı Fhrey ile çarpıştı. Kürklerle sarılmış mızraklı askerler, deri zırhlı kılıçlı askerlerle savaştı. Mızraklar uçtu, ciritler yağdı ve ayak sesleri duyuldu. Mideon'un son savunma hatları, yaklaşan dalgayı geri püskürtürken kalkanlar birbirine çarpı.

Köprüye vardıklarında, Gifford Gath'ın düştüğünü gördü. Bu sefer Orr tarafından değil, sayıca üstünlükle. Bran onun yanında cesurca savaştı, sonra o da birçok darbeye yere düştü. Sadece Melen kaldı. Dev adam, köprünün başına geçerek olası takipçileri durdurmak için onları köprüye doğru itti.

Başarmışlardı.

Kral, köprünün ağzında Melen'e katıldı, büyük baltasını sallayarak gelenleri parçaladı. Fenelyus, ayağa kalkarak Atella'nın yanına geçti. Dört kahraman, golem ejderhayla boğuşmaya devam ederken, bir zamanlar dalgakıranların bulunduğu yerde bir duvar oluşturdu.

Gifford, Abyss'in karşısındaki, Alysin'in kapısına giden yolun açık olduğunu gördü. Uzakta bir mağara görebiliyordu, karanlık bir açıklık, muhtemelen kapıydı, Nifrel'den çıkış. Sonra, Gifford ilk adımını attığında, Roan elinden koparıldı, yukarı doğru çekildi.

Kırılmadı. Kırılmadı, diye tekrarladı Tesh kafasında.

Bu işe yaramayınca, yüksek sesle söyledi. "Bacağım kırık olamaz. Benim bacağım yok ki!" Kimse duymadı, kendisi bile. Dizinin hemen altından patlayan, zonklayan, keskin bir acı hissediyordu. Önce dirsekleriyle, sonra avuçlarıyla kendini yukarı itti; sonra Tesh süründü. *Kırık olmayan* bacağını, ama kesinlikle kırılmış gibi hissettiği bacağını sürükledi.

Ne önemi var ki? Bunların ne önemi var ki?

Bulunduğu yerden savaşı görebiliyordu, o kadar yakın ki. Kraliçe kulesini yüksek bir yere, büyük bir taş yığınının inşa etmişti o da yapmış olmalıydı. Bütün o şist kayalık düzlük onun heykeli, dünyanın kayalık zemini üzerine serdiği macundu. Çok aşağıda, ejderhanın köprünün önüne indiğini gördü. Brin'i göremiyordu. *Hiç* kimseyi göremiyordu. Aşağıda binlerce kişi, çok başlı dev bir canavar gibi gölgelerin içinde çarpışıyor ve karışıyor.

bir canavar gibi çarpışıyor ve karışıyor. Cepheler oluşuyor ve dağılıyor, itişip kakışıyor, cepler ve akıntılar oluşuyordu. Ejderha tüm bunları değiştirdi. Ona en yakın olanlar çekildi geri. Çevredeki çatışmalar devam ediyordu, ancak ejderha merkezde dikkatleri üzerine çekiyordu. Nedenini anlamak uzun sürmedi.

Ağzından ateş püskürdü, soldan sağa doğru yayıldı ve her şeyi kapladı.

Brin de içinde mi? O...

Daha iyi görebilmek için sağlam bacağıyla kendini yukarı itti. Kırık olmayan diğer bacağı ona acı veriyordu, ama buna pek aldırış etmedi.

Şimdi ne olacak? Kraliçe anahtarı alacak, sonra ne olacak? Ben burada var olmaya devam edeceğim, ama Brin... Rel'e mi gidecek?

Nasıl işlediğini bilmiyordu. Silahlı muhafızlar eşliğinde götürülebilirdi; ya da belki de ortadan kaybolacak, bu alemden çekilip hak ettiği ödüle gönderilecekti. Ama nasıl olursa olsun, onun buradan götürüleceği kesindi.

Onu kaybettim.

Acı hissetti — bacağında değil, kalbinde bıçak gibi saplanan bir acı — o kadar fiziksel, o kadar gerçekti ki, göğsünü tuttu. Bir cirit ya da belki bir ok bulmayı bekliyordu, ama orada hiçbir şey yoktu, ne silah, ne de yara. Ve yalnızdı. Tesh o anda gölgelerin, bedenleri olmayan açıkta kalan sinirler olduğunu anladı . Sevgi, nefret, korku, sevinç — bunlar Nifrel'in demir ve çeliği idi ve pişmanlık bir tür boğulmaydı.

Hiçbir şeyi düzeltmiyorsun. Daha fazla şeyi bozuyorsun ve buna daha iyi diyorsun! Ve dünyayı bir canavardan kurtarmıyorsun. Onun yerini alıyorsun, demişti Brin.

Ve yine Raithe'nin sözleri: *Bir aile kurmanı, çocuk yetiştirmeni ve iyi ve mutlu bir hayat sürmeni istiyorum — güvenli ve yeşil bir yerde.*

Brin, bir yere gitme fırsatını kaçırmazdı — belki Rhen'e geri dönüp — bir aile kurardı. Bunu yapabilirdi. Bir bir evleri olabilirdi. O içeride eğirme çarkının başında otururken, o da dışarıda ateş için odun kesiyor olabilirdi, bunu izlemek yerine... Bu alevin tek bir kişiyi yakmasını izlemek yerine...

Seni bırakırsam, seni bir daha asla göremeyeceğim.

Elbette yapacaksın. Bu hayatta olmazsa, bir sonraki hayatta.

Göğsündeki acı o kadar şiddetliydi ki, homurdandı ve ellerini yumruk yaptı.

Tek bir dileğim olsaydı, o gün bizimle birlikte ölmüş olmanı dilerdim. Öyle olsaydı, hâlâ seninle birlikte olurduk. Şimdi o yapacak.

Sanki ailesi, onların ölümlerinin intikamını almasını istemiyormuş gibi.

Ateş söndü.

Köprüden önce ve alev selinin altında kalabalık dağılmıştı.

Bazıları yanmıştı. Geri kalanlar kaçmıştı. Köprünün önündeki alan bomboştu. Ortada, ejderhanın önünde, on ya da on iki kişiden fazla olmayan küçük bir grup duruyordu.

O mu? Onlar arasında mı?

Umut yeşerdi. Göğsündeki acı, başka bir tür ağrıya dönüştü; bacağındaki acı azaldı. Düşünmeden, Tesh hareket etmeye başladı, yokuş aşağı koşarak mızraklı askerleri, baltalıları, cüceleri ve elfleri atlatıyordu. Kayaları, çatlakları ve yarıkları atlayarak, ateşi atlatmayı başaran ejderhanın ayaklarının dibindekilere bakmaya çalışıyordu.

Onlar olmalı, o olmalı.

Tesh daha hızlı koştu, yokuş aşağı hücum etti. Ağırlık hâlâ üzerindeydi, ama onu ağrıyan omzundan diğer omzuna aktarmıştı. Kalabalık bir adım geri çekilip nefesini tutarken, kraliçenin ordularının kalın saflarına girdi. Ona değil, vadinin bir kısmı ayağa kalkmıştı.

Artık hiçbir şey Tesh'i etkileyemezdi ve taş dev ejderhayla boğuşurken bile kalabalığın içinden geçmeye odaklandı. Boşlukları ve aralıkları kullanarak yoluna devam etti, başka seçeneği kalmadığında ise itip kakarak ilerledi. Tesh dikkat çekmek istemiyordu, ama geçmesi gerekiyordu.

Kaya devi ejderhayı yakaladı ve köprüden çekip kenara sürükledi. Tesh, köprüye ulaşmaya çalışan küçük grubu görebilecek kadar yakındı. O anda umutları söndü.

Onlar değillerdi, Brin değildi.

Gördüğü şey, güçle parıldayan görkemli zırhlar giymiş güçlü kahramanlardı. Bu insanlar iri, güçlü ve etkileyiciydiler. Ortada, hepsinden daha parlak olanı, çarpıcı bir zırh giymiş, parlak bir ışık gibiydi.

"Şimdi! Koşun!" içlerinden biri bağırdı. "Köprüyü geçin! Gidin!"

Altı kahraman, itişip kakışarak bir sıra halinde koştu, ordunun ilerlemesini engelleyen bir ejderha ve taş canavarın bacaklarının arasından deli gibi geçtiler.

Altı kişiden en parlak olanı aynı zamanda en çevik olanıydı, belki de hariç, gördüğü en hızlı koşucu...

Brin!

Tesh ileri doğru koştu.

Artık hareketsiz duran kraliçenin ordusunun arkasına yaklaşan Brin, zırhlı ışığın hızla ilerleyen izini gözden kaçırmadan, ordunun saflarını yarıp geçti. Brin herkesten önce köprüye ulaştı ve koşmaya devam etti. O kadar hızlı koştu ki, arkasına bakmadan köprünün ortasına ulaştı

arkasına bakıp yalnız olduğunu fark etti. Durdu ve diğerlerinin yetişmesini bekledi.

Tesh, ön hattın en yoğun kısmına çarptığı için her şeyi gözden kaybetti. En uzun boylu olanlardan çok uzaktaydı ve omuzlar ve kafalardan oluşan bir orman görüşünü engelliyordu. İtmeye devam etti. Etrafindakiler birbirlerine isimleriyle hitap ediyorlardı ve sayısız savaşta savaşmış bu savaşçılar için Nifrel'in küçük bir köy olduğunu fark etti. Onu tanımıyorlardı, ama o anda umursamıyorlardı.

Dört savunmacı köprünün girişini etkili bir şekilde tutuyordu: taç ve devasa bir baltası olan dev bir cüce, kısa kılıcı ve kalkanı olan vahşi bir adam, bir çift çekici olan başka bir iri adam ve Fhrey fane Fenelyus.

Bu dördü, öldürdükleri cesetlerden bir set oluşturmuştu. Kimse onlara meydan okumak istemiyordu ve bu da Tesh'in ilerlemesine olanak sağladı. Bazıları, en yakın olanlar, onu kendilerinin dahil olmak istemedikleri çatışmanın içine itmeye bile yardım ettiler.

Dev cücenin baltası üç adamı birden ortadan kaldırınca, Tesh ön saflara girdi. Ferrol'un en cesur savaşçılarıyla omuz omuza ön saflarda yerini aldı ve köprünün girişini koruyanları alt etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Tesh, Fenelyus'un onu tanıyacağını umuyordu, ama Fhrey onun tarafına bakmıyordu. "Fenelyus!"

Tesh'in arkasındaki adam öne doğru itti ve onu ölüm çemberine itti. Yine ölmek için sırasını bekledi.

Cüce kralı Tesh'e saldırdı.

Geri çekilme imkânı olmayan ve kılıçları kemerinde olan Tesh, devasa parlayan balta üzerine doğru ısıklık çalarak inerken korkuyla sinip kaldı.

"Fen!" cüce öfkeyle bağırdı, baltası havada donakaldı.

"Üzgünüm," dedi Fenelyus, ellerini uzatıp parmaklarını birbirine kenetleyerek. "Bu adam düşman değil. O da *onlardan* biri." Başını, diğerlerinin gittiği köprü yönüne doğru çevirdi.

Tesh tepki verip cevap veremeden, çekiçli iri adam onu yakaladı ve savunma duvarından çekip köprüye attı.

Tesh düştü, taşların üzerinde kayarak yuvarlandı ve Abyss'e düşmeden hemen önce durdu.

"Aramıza katıldığın için teşekkürler, evlat," diye bağırdı kral arkasından, sonra saldırılarına devam ederek hücum eden bir Fhrey'i ikiye böldü. Cüce kral güldü, ama Tesh alnındaki teri ve gözlerindeki zayıflığı görebiliyordu.

Geriye dönüp baktığında, Tesh kalabalığın içinde sıkışıp kalan

Tekchin'i gördü. "Çabuk ol!" diye bağırdı Tesh.

"Devam et!" Galantian el salladı. "Ben yetişirim!"

"O tarafa!" diye bağırdı genç, beyaz saçlı, güzel bir cüce kadın Tesh'e. "Köprüyü geç. Çabuk ol! Zamanımız neredeyse doldu."

Bu son sözler, köprüden koşarken bile onu endişelendirdi.

Neyin zamanı doluyordu?

Diğerleri kendileri gibi görünmüyorlardı, ama Tekchin dışında hepsi oradaydı. Brin öndeydi. Moya, Roan'ın elini tutan Gifford'un yanındaydı. Rain ondan sonra geliyordu ve Tressa, her zamanki gibi, son sıradaydı. Köprünün karşısı açıktı, Tesh'in fark ettiği kadarıyla, sırtta buldukları arduvaz veya pürüzlü kayadan ziyade, geniş ve düz bir doğal taş alanıydı. Brin'in ötesinde, uzak uçta, bir mağaranın karanlık girişi gibi görünen bir şey görebiliyordu. Kapı orada olmalıydı. Brin durmasaydı, çoktan oraya ulaşmış olabilirdi.

Başaracağız!

Bankorlar çok geç olana kadar kimse onları görmedi.

"Moya!" Brin, Beatrice'in bağırdığını duydu.

Bekçi durdu, arkasını döndü ve diğerlerinden çok uzaklaştığını fark etti. O anda bankorların Roan ve Gifford'u yakaladığını gördü. Beatrice hala köprünün başında duruyordu. Diğerleri ellerinden geldiğince hızlı koşarken, o köprüye adımını bile atmamıştı.

"Şimdi, Moya! Şimdi!" diye bağırdı Beatrice.

Brin'e neredeyse yetmişmiş olan Moya, saldırıya sırtını dönmüştü. Bankorların saldırdığını görmedi. Yine de, prensesin sesini duyunca, Moya dönmeden önce yayını tamamen gerdi. Sonra, koşmaya devam ederken, Gifford'u tutan bankora ok attı ve onu vurdu. Kanatlı canavar patladı.

Gifford, köprünün yüzeyine dört metre yükseklikten düştü. Bir saniye sonra ikinci bir ok geldi ve Roan'ı tutan bankoru vurdu. Bu bir inanılmaz bir atış ve Roan'ı ıskalamak imkansız bir başarıydı, ama yine de Moya'nın arkadaşını çeken canavarı vurmaya başardı. Bankor bir toz ve çakıl bulutu haline geldi, ama Roan daha yüksekte ve daha uzaktaydı. Çok yüksekte ve çok uzaktaydı, köprüyü ıskaladı. Nefes almaya ihtiyacı olmadığı için, Roan'ın çılgılığı Abyss'e düşerken uzun ve sürekli devam etti. Sonunda, mesafeyle birlikte, ürkütücü bir yankı sesi olarak kayboldu.

"Hayır!" Brin şok içinde bağırdı.

Gifford ayağa kalktı ve köprünün kenarına doğru koşmaya başladı. Rain onu durdurmasaydı, aşağıya düşecekti. Birlikte, kenarın yakınına düştüler.

Başkalarına göre çok geride kalan Tressa'ya bir başka bankor saldırdı. Moya hala kenardan aşağıya bakıyordu, şüphesiz Roan'ı görmeye çalışıyordu.

"Moya, Tressa..." Brin, köprünün uzunluğunu işaret ederek bağırdı, ama bankor ona dokunmadan patladığında sustu.

Havada iki parlak kılıç vardı ve onları tutan kişi... "Tesh!" diye bağırdı Brin.

Cevap veremeden, hatta bakamadan, yüksek bir *patlama* dünyayı sarsmıştı.

Yakındaki bir gök gürültüsü gibi gelen bir çarpışma, Tesh'in dönmesine neden oldu ve golem'in patladığını gördü. Kaya parçaları her yöne uçtu, yağmur gibi yağdı ve hala savaşta olan birçok kişiyi ezdi. Ardında, Tesh'in yaşadığı hiçbir şeyin ötesinde bir sessizlik kaldı.

. Savaş durdu. Kimse kıpırdamadı, kimse konuşmadı. Bankorlar saldırılarını durdurdu ve sessizce daire çizerek dolaşmaya başladı.

Karanlıktan tanıdık bir ışık belirdi ve savaşçılar sıra sıra diz çöktü.

"Kraliçe," dedi Fenelyus hayretle. "Ferrol bizzat savaşa geliyor." Tesh'e dönerek yüzünde şaşkın bir ifadeyle baktı. "Siz kimsiniz?"

"Onlar benim," dedi Ferrol.

Tesh onu ilk kez net bir şekilde gördü. Uzun ve zayıf, mantis gibi görünüyordu, pelerini ve beyaz, ruhani elbisesiyle örtünmüş, elleri önünde birleştirilmişti.

"Eğlencenizi yaşadınız. Oyun zamanı bitti. Ganimetimi istiyorum ve umarım, herkesin iyiliği için, düşen o talihsiz kız üzerinde değildi."

Kraliçe acele etmedi, acele etmedi. Zarif bir şekilde köprünün girişine doğru yürüdü, orada cüce kralı tek dizinin üzerine çökmüştü, ama saygıdan değil. Golemin yok edilmesi onu etkilemişti ve ölümcül bir yara almış gibi görünüyordu.

"İyi akşamlar, Mideon. Sevimli bir oyuncak yapmışsın. Ne kadara mal oldu acaba? Umarım çok pahalı değildir. Kenara çekil."

Kral, iki savaşçı ve Fenelyus uzaklaşarak kraliçeye köprüye geçme izni verdiler.

Ferrol arkasına baktı. "Orr? Kaçmaya çalışanları yutacak kadar nazik ol lütfen."

Ejderha kocaman kanatlarını çırpıp ve uçtu. Herkes onun başlarının üzerinden uçup, bir şahin gibi zarif bir hareketle kapının mağarasının hemen üzerindeki kuleye konmasını izledi.

Kraliçe köprünün çıplak kayalıklarına adım attı. "Orr'un sizleri çok tatlı bulup direnemeyeceğine karar vermeden önce geri dönmenizi öneririm.

, Abyss'e kaybolanlar bir daha asla görülmediği gibi, onun yediği kişilerin de kaderi aynıdır." Kenara doğru bakıp başını salladı. "Aşağısı çok derin. Kimse dibi olup olmadığını bile bilmiyor."

Bir adım daha attı. "Tek istediğim anahtar. Anahtarı olan kişi geri dönüp bana verebilir, bu kadar. Başka kimse ölmek zorunda kalmaz, kimse yenmek zorunda kalmaz. Anlıyor musunuz?"

Bir süre durdu, ama kimse bir şey söylemedi. "Ne düşünürseniz düşünün, ben kötü değilim. Acı vermekten zevk almıyorum. Güzelliği yok etmekten zevk almıyorum.

Bir zamanlar dünyanın en güzel şehrinin en sevilen lideriydim. Bir kahramandım, gerçek kötülüğe karşı ilk direnen, ilk direnen, inanan Zulme boyun eğmekten daha iyi bir yol olmalıydı. Zayıfları korumak ve canavara karşı koymak için elimi kaldırdım. Ve yalnız değildim." Dönerek baktı. "Buradaki tüm bu insanlar benim, kardeşim Drome ve kız kardeşim Mari'nin torunları. Onlar da büyük isyana katıldı. Sizler" —onları işaret etti

—“siz de benim ailemsiniz ve ben size öyle davranacağım, çünkü hala Elan'da dolaşan ve bizi kafeste tutan ortak bir düşmanımız var. Bana anahtarı getirin ve binlerce yıllık bir yanlışlığı düzeltmemize yardım edin.”

Kimse kıpırdamadı.

Bekledi, ama uzun sürmedi. Sabır, kraliçenin güçlü olduğu bir özellik değildi. "Onları getirin," diye emretti ve bankorlar tekrar kanat çırpıp.

Moya, ilkini hareket ederken gördüğü anda ateş etmeye başladı ve şaşırtıcı bir hız ve isabetle ateş etmeye devam etti. Ancak onun becerisi ve kararlılığı bile kraliçenin gönderdiği sürüye karşı yetersiz kaldı. Rain, Brin, Moya ve Gifford'a saldırdılar.

Hiçbiri Tressa veya Tesh'in peşine düşmedi. Aradığı hazine onların elinde olmadığını biliyordu. Rain bir tanesini öldürdü, ama iki tanesi daha ona doğru geliyordu.

Bankorlar Brin'e hiç zorluk çıkarmadı. Onu yakalayan bir tanesi havalandı.

Canavarları kendinden uzak tutmaya çalışan Moya, Brin'i tutan bankoru öldüren hızlı bir atış yapabildi. Tesh, köprünün kenarına düşerken nefesini tuttu. Brin sert bir şekilde çarptı, taşın üzerinden sıçradı ve

düşecek gibi görünüyordu. Mucizevi bir şekilde, bacakları kayarken kenarı tutmayı başardı. Tesh'in görebildiği tek şey parmaklarıydı.

"Tesh!" Brin çığlık attı, parmakları kayıyordu.

Kılıçlarını düşürdü ve olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru koştu. Onu yakalamak için başını öne eğdi, ama ona yeterince yaklaşmadan, kızın parmakları kayboldu.

Aynı uzun, bitmek bilmeyen çığlığı duydu. Kendini kenara çekip ve aşağıya baktı. Hâlâ onu duyabiliyordu, ses giderek uzaklaşıyordu, ama kız çoktan aşağıdaki karanlıkta kaybolmuştu.

Tıpkı Roan gibi, Brin de gitmişti.

"Hayır!" diye bağırdı kraliçe. "Köprünün altına girin! Başka kimse düşmesin!"

Tesh, Brin'i yutan o sonsuz karanlığa, o boşluğa bakmaya devam etti. Zihni olanları kavramaya çalışıyordu ama aynı zamanda bunu reddediyordu. O, Abyss'e, imkansızlığa bakarken, zihninin iki parçası hakimiyet için savaşıyordu.

O gitti. Bu nasıl olabilir?

Tesh başını kaldırdığında, Moya ve Rain bankorlar tarafından kaçırılmıştı ve köprüde kendisinden başka geriye sadece Tressa ve Gifford kalmıştı.

Gifford beş bankoru yok etti, ancak biri kılıcını tutan kolunu yakalayıp havalanarak ödülünü kraliçeye doğru uçtu. Açık alana çıktığında kılıcını diğer eline aldı ve yukarı doğru savurdu.

Onu tutan bankor patladı ve Gifford düştü. Başka bir bankor onu durdurmak için üzerine atıldı. Gifford başını aşağı eğdi ve kılıcını düz bir şekilde uzattı, kendini bir insan mızrağına dönüştürdü. İkinci kanatlı yaratık, içinden geçerken enine boyuna parçalandı.

"Yakalayın onu! Yakalayın!" diye bağırdı kraliçe.

İki tane daha denedi. Yaklaştılar. Gifford onları kesti. Sonra o da gitti.

"Tesh," diye fısıldadı Tressa. Yanına diz çöktü. "Tesh, ona bunu veremeyiz."

Köprüden onları izleyen ejderhaya baktı. "Atlayacağım."

Tesh hâlâ Brin'in küçük parmaklarının kayboluşunu görüyordu.

Seni bırakırsam, bir daha seni asla göremeyeceğim.

Elbette göreceksin. Bu hayatta olmazsa, bir sonraki hayatta.

Tressa, sırtında bir kaya taşıyormuş gibi kenara doğru sürünerek ilerledi.

"Bankorlar seni yakalayacak." Tesh, sesinin sakinliğine şaşırdı. Brin'in tutunduğu köprünün kenarına baktı.

"O zaman bana yardım et, Tesh," diye yalvardı Tressa. "Lütfen."

"Yapamam," dedi. Taşın üzerine uzanarak ağlamaya başladı. Keskin bir şey Tesh'in yanağına batıyordu ve başını çekip uzaklaştırdı.

Karanlıktan Moya'nın çığlıklarını duydular. Tekrar tekrar çığlık attı ve sonunda...

"Anahtar Tressa'da!" diye bağırdı kraliçe, sesi boşlukta yankılandı. Konniger'e döndü. "Ve sen Tesh'in yalan söylediğini söyledin!"

Bankorlar geliyor, diye düşündü Tesh. Savaşarak ölmek en iyisi.

Kılıçları zamanında ulaşamayacak kadar uzaktaydı. *Bir taş olabilir mi?* Tesh aşağı baktı ve yanağına saplanan şeyi gördü. Küçük bir metal iğne.

Tesh şaşkınlıkla ona baktı.

"Geliyorlar," dedi Tressa. Onun, bataklıkta kendisine verdiği hançeri çektiğini gördü. "Belki onu atarsak, ya da belki..."

"Ver onu bana," dedi Tesh, silahı işaret ederek.

Tressa ona karşı çıkmadı ve bıçağı taşın üzerinde kaydırdı. "Tesh, onlar..." "Tressa, o bunu anlamayacak, ama benim yapacağım şey dünyanın dünyanın geleceğini mahvedebilir. Bununla bir sorunun var mı?"

Tressa bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra omuz silkti. "Evet." Tesh gülümsedi.

"Ben de."

Hançeri iki eliyle tutarak, keskin olmayan metal kabzayı

pim

i *Yeterince kararlı bir şekilde vurursa kıvılcım çıkacaktı.*

hed Bankorlar tekrar uçmaya başlamıştı ve Orr ilk kez

ef

aldı.

köprüden onlara doğru ilerlemeye başladı. Abyss'in kenarı boyunca, Tesh eski kahramanları gördü — ölümlerinden bu yana bitmeyen bir savaşta savaşmış, ölmüş ve tekrar savaşmış olan kahramanları. Tesh bunun istemediğini fark etti.

Bana iyi bir şey yapacağına, hayatını öldürmekten daha değerli bir şey haline getireceğine söz ver.

Belki de henüz çok geç değildir.

Tesh, Brin'i hatırladı, düştüğü anki panik halini değil, aşık olduğu kızı hatırladı.

Peki, ne yazıyorsun?

Buna Brin'in Kitabı diyorum. Tüm dünyanın hikayesi olacak.

Ama artık öyle değildi. Her şey kaybolmuştu. Onun tümü gitmişti, sadece ondan uzaklaşmakla kalmamış, Rel'e bile gitmemişti, yok olmuştu, sonsuza dek gitmişti.

Seni bırakırsam, seni bir daha asla göremeyeceğim.

Elbette göreceksin. Bu hayatta olmazsa, o zaman...

Gözyaşları yanaklarından akarken ve bankorlar dalış yaparken, bir kraliçe farkına vararak çığlık attı ve ejderha buna tepki olarak sıçradı. Tesh, tüm gücüyle hançerin sapını o küçük metal pimin üzerine indirdi.

Bir patlama. Acı. Karanlık. Düşme hissi. Sonra, hiçlik ve ardından yine aynı şey.

SONSÖZ

Merhaba millet, yine Robin. Bilmeyenler için, ben Michael'ın eşi, yardımcısı ve okuyucularının savunucusuyum. Son sözlerimi beğendiğinizi yazan ve söyleyenlere teşekkür etmek istiyorum. Geri dönmemin nedenlerinden biri de bu! Daha önce olduğu gibi, Michael kitap yayınlanana kadar bunu görmeyecek, böylece özel olarak konuşabiliriz. Ya da en azından ben yazabilirim, siz de okuyabilirsiniz.

Britney Spear'ın şarkısının biraz değiştirilmiş versiyonunu kafamda tek ben mi duyuyorum: *Oops! . . . He Did It Again?* Evet, bu da bir başka heyecan dolu son ve *Age of Legend*'ın sonuna oldukça benziyor. Kahraman adaylarımızın çoğu bilinmeyene doğru düşünüyor, ama bu sefer diğer herkes de zor durumda. Neyse ki, bu son kez böyle bir durumda kalacağız, çünkü bir sonraki kitap (*Age of Empyre*) altıncı ve son kitap olacak. Sonunda her şeyin nasıl sonuçlanacağını göreceğiz. Çok heyecanlıyım! Olamaz, şimdi de o şarkı kafamda dönüp duruyor. Britney'nin şarkısı daha iyiydi.

Yorumuma geçmeden önce, şu anda oldukça melankolik olan duygusal durumumdan bahsetmek istiyorum. Riyria kitaplarındaki Hadrian'a olan hayranlığım iyi biliniyor ve başkalarının da kalbimi kazanacağını beklemiyordum, ama kazandılar. Sadece bir kitap kaldı, ben

Legends'da yeni edindiğim tüm arkadaşlarıma veda etmek zorunda kaldığımda depresyona gireceğimi biliyorum. Ayrıca, Michael'ın Riyria Chronicles'da yaptığı gibi bana onlarla ilgili daha fazla hikaye anlatacağını da umut edemem.

Neden mi? Riyria'da Royce ve Hadrian, *Theft of Swords*'un başında on yıldır birlikteydiler, bu yüzden zamanda geriye gidip nasıl tanıştıklarını görebiliyorduk. Legends'da durum böyle değil. Bu yüzden, son bölümün nasıl biteceğini öğrenmek için can atarken

son bölümün nasıl biteceğini öğrenmek için can atıyorum, son sayfayı bitirdiğimde yas tutacağımı biliyorum.

Ama tüm bu keder başka bir güne kalsın. Şimdilik dikkatimizi bu kitaba verelim, olur mu? Michael'ın sadist eğilimlerini sürdürdüğünü görüyorum, hatta sevdiğim neredeyse herkesi bir şekilde tehlikeye atarak oyununu bir üst seviyeye taşıdı. Abyss hakkında pek çok uğursuz yorum var ve oradan hiç kimsenin geri dönmemiş olması Brin, Tesh, Gifford, Roan ve Tressa için hayra alamet değil. Ve tabii ki, Moya, Rain ve muhtemelen Tekchin'in Ferrol'un elinde olması da pek kolay bir durum değil. Suri ve Persephone şimdi Lothian ve ejderhalarıyla karşı karşıya olduğundan, ev sahibi takım için durum pek iyi görünmüyor.

Bu strese rağmen, Elan'ın öbür dünyasında tehlike olması beni mutlu ediyor. *Age of Death*'i okumaya başladığımda, "Zaten öldüler, daha kötüsü olamaz

daha kötüye gidemez" diye düşündüm. Bu fikir rahatlatıcı olsa da, aynı zamanda beni endişelendirdi.

Öbür dünyadaki yolculuk sıkıcı olurdu. Yani, beni heyecanlandıran şey riskin varlığı ve ben bunun olmayacağını düşünmüştüm. Vay be, ne kadar yanılmışım!

Michael aslında en büyük iki korkuma değindi. İlki, amaçsız ama sonsuz bir hayat. Rel'i böyle görüyorum. Elbette, oradaki insanlar acı çekmiyorlar, ama aynı zamanda hiçbir şey istemiyorlar ve uğruna çabalayacakları hiçbir şeyleri yok. Benim gibi zorluklardan beslenen biri için, bu kesinlikle kendimi bulmak isteyeceğim bir durum değil. Arion'un varlığın sona ermesi hakkındaki tartışmasının korkutucu olması gerektiğinden eminim, ama ben tüm bu monotonluğa sıkışıp kalmaktansa yok olmayı tercih ederim.

Sonra Nifrel var, zorluklarla dolu bir yer, ama burada ya da orada küçük zaferler dışında, o da her gün aynı. Ben bunu, Sisyphus'un kayayı tepeye itip sonra tekrar aşağı yuvarlanmasını izlemek gibi görüyorum.

Ancak Rel'den farklı olarak, Nifrel'de var olmak acıdan muaf değildir. Filmlerde, birisi işkence gördüğünde, sonunda ölür veya bayılır. Ancak Ferrol'un dünyasında bu iki seçenek de mevcut değildir, bu yüzden işkence kelimenin tam anlamıyla sonsuza kadar sürebilir. Tamamen entelektüel bir bakış açısıyla, sonsuz acı kavramının Hristiyan inançlarına kök salmış olduğunu biliyorum. Yine de, kişisel olarak böyle bir kaderi hiç korkmadım.

Evet, ben bir aziz değilim, ama iyi bir insan olmaya ve başkalarına yardım etmeye çalıştım ve sanırım bazı iyi puanlar kazandım. Ama şimdi Michael, meselenin "iyi" ya da "kötü" ile ilgili olmadığı fikrini ortaya atıyor. Hırslı insanların hiçbir şey değişmese bile mücadeleyi tercih edebileceği fikri, bana düşünmek için malzeme veriyor. Benim için bu, Rel'in sıkıcılığından bile daha korkutucu bir gelecek.

Ve şimdi Abyss için de endişelenmem gerekiyor! Çünkü çok fazla insan o yer hakkında o kadar kötü şeyler söyledi ki, Michael'ın zihninin nasıl çalıştığını bildiğim için, orada ne bulacağımız konusunda biraz endişeleniyorum.

Tek umut verici nokta, Suri'nin artık esir olmaması ve tekrar Sanata erişebilmesi. Ama bu küçük umut bile endişesiz değil. Imaly'nin Suri, Makareta ve Mawyndulë için ne planladığını bilmiyorum, ama iyi sonuçlanacağını ummuyorum. Küratörün kendi planları var ve onun peşinde bıraktığı kayıpları umursadığını sanmıyorum.

Ve tabii ki, Lothian'ın sonunda gilarabrywns yapmayı başardığını biliyoruz. Şimdiye kadar sadece bir tane gördük, ama daha fazlası gelecek mi? Bu gerçek her türlü soruyu akla getiriyor. Suri, yenilerinin yapılmasını engellemeye çalışacak mı? Yapılmış olanı hakkında bir şey yapabilir mi? Tek emin olduğum şey, onun buna karşı koymak için bir tane daha yapmayacağı.

... Makareta ile yeni kurduğu dostluk derinleşmedikçe. Hmmm... Bu konuya girmek istemiyorum. Suri'nin son kitaplarda olduğundan çok daha iyi bir durumda olduğunu düşünerek mutlu olalım ve bu konuyu kapatalım.

Oh, ve gilarabrywns'lerden bahsetmişken, size küçük bir sır vereyim. Bu kitapta görünmeleri gerekmiyordu. Michael, onların görünümünü *Age of Empyre*'den bu kitaba taşıdı ve ben de buna sevindim. Artık satranç tahtasındaki tüm parçalar risk altında olduğu için drama daha da artıyor. Cidden, Malcolm hariç, tehlikede olmayan tek bir karakter bile yok.

Malcolm'dan bahsetmişken, onun "iyi" mi yoksa "kötü" mü olduğunu anlayamasam da geri döndüğüne çok sevindim. Bu dizi boyunca onun ve motivasyonları hakkında birçok kez tereddüt ettiğimi itiraf etmeliyim, bu da bana oldukça keyif verdi. Şu anki şüphem, Michael'ın sadece utangaç davranmak yerine bir şeyleri vurgulamaya çalıştığı yönünde. Ama her halükarda, onun sahnelerini her zaman keyifle izliyorum. Riyria'yı okumuş olanlar, onun yeniden ortaya çıkışının zamanlaması konusunda benimle aynı déjà vu hissini yaşadınız mı? Neden bahsettiğimi anlamadıysanız, bana bir mesaj atın, daha ayrıntılı anlatayım.

Her halükarda, Nyphron ve Malcolm'un sahnesi en sevdiğim sahnelerden biriydi. Tekrar okuduğumda, Michael'ın Drome'un aynı kişi hakkında yaptığı tiraddan hemen önceki sahnede Malcolm'un Uberlin ve takipçileri hakkındaki yorumunu ne kadar ustaca yerleştirdiğini fark ettim. Michael'ın yaptığı güzel bir tohum ekme hareketi.

Tohumlardan bahsetmişken, *Age of Swords*'da ekilen tohumun filizlendiğini görmekten memnunum. Rain'in yıllardır rüyalarını süsleyen "gizemli kadın"dan bahsediyorum. Rain, kazıcı oldu ve onu aramak için Neith'in kalbine iki kez seyahat etti. Ve şimdi sonunda aradığını buldu. Beatrice'in, Rain'in son kitapta onu bekleyen her ne olursa olsun hayatta kalacağına dair öngörüsü beni cesaretlendiriyor. Ayrıca, yeniden kurulmasının Cüceler, Legends ve Riyria arasında geçen Michael'ın Rise and Fall serisinde ortaya çıkar.

Duygusal sahnelere karşı hassas biriyim ve bu kitapta bunlardan bolca vardı, ama ikisi benim için öne çıktı. İlki, Nyphron ve Persephone'nin birlikte içtikleri içkiydi. Evet, hepimiz onların evliliklerinin öncelikle stratejik olduğunu biliyoruz. Yine de, onların kayıp ve kırılganlıklarını paylaştıklarını görmek güzeldi. Nyphron gibi stoik birinin bile Persephone'ye biraz rahatlık sağlayabildiğini takdir ettim. Michael bize onların birleşmeleri hakkında bir fikir vermedi ve bence bu kasıtlıydı. Ancak bu sahneyle, her şeyin kötü olmadığını görüyoruz. Ayrıca, bence bu bölümde, onların ilişkisini güzel bir şekilde özetleyen harika bir Book of Brin girişi vardı.

Duygusal sahnelerden bahsetmişken, benim bir diğer favorim Tressa'nın Gelston ile yeniden bir araya gelmesiydi. Gelston'un tüm kötü muamelesine rağmen Tressa'nın geri dönmeye devam etmesi, daha önce hor gördüğüm bu karakter hakkında bana çok şey anlattı. Bence bu, Michael'ın güçlü yanlarından biri, görünüşte önemsiz ve kınanacak bir karakter ve bana yeni bir bakış açısı kazandırdı. Riyria'yı okumuş olanlar, bu kitapların merkezinde kurtuluşun yer aldığını bilirler ve Legend of the First Empire'in da bu geleneği sürdürdüğünü görmekten memnunum.

Sevdiğim birçok başka sahne de var, ama sadece onlara odaklansaydım, benim için en büyük zevk kaynağı olan şeyi tartışmak için zamanım ve yerim kalmazdı. O da, ortaya çıkan gerçekler! Bulmacanın tüm parçaları bir araya geliyor ve resmin ortaya çıktığını görebiliyorum. Sonunda Michael'ın uzun süredir elinde tuttuğu bazı kartları açabileceği noktaya geldik ve bu, bu kitabın en sevdiğim kısmı.

Öyleyse, öğrendiklerimizi özetleyelim. Turin (namı diğer Malcolm, namı diğer Uberlin) kardeşi Trilos'u öldürüp kız kardeşi Ferrol ve erkek kardeşi Drome'a karşı savaştan bir tiran olana kadar herkes Erebus'ta mutlu yaşıyordu. Bence "dünyayı yıkmak" olarak nitelendirilebilir. Şimdi asıl soru geliyor... Malcolm işleri düzeltmeye mi çalışıyor, yoksa henüz bilmediğimiz bir amaç için herkesi kendi isteğine göre yönlendirmeye mi çalışıyor?

Bulmacanın bir başka yeni parçası da Trilos ve Muriel'in birbirlerine aşık olmaları. Ve Turin onları ayırmaya çalışmış. Sanırım bu, Muriel'in babasına olan nefretini haklı çıkarıyor. Ama biz Muriel'in (ve belki Malcolm'un) bilmediği bir şey biliyoruz. Trilos şu anda bahçede dolaşıp sorun çıkarıyor. Yani, sanırım ölüm olayı pek tutmadı, bu da beni meraklandırıyor... Trilos ve Muriel neden yeniden bir araya gelmediler? Bence hala öğrenmemiz gereken daha çok şey var ve Michael her şeyin ortaya çıkmasından önce bize anlatacağından oldukça eminim.

Henüz keşfedilmemiş şeyler ise, Malcolm'un Padera aracılığıyla Brin'e ilettiği mesaj neydi? Ve neden Tressa'ya görevi verdiğinde ona söylemedi? Malcolm dışarıdayken bir şey keşfettiğini tahmin ediyorum. Gizemli satırdan dolayı Ağaçların yürümesi ve taşların konuşması *Ölüm Çağı'nda* tekrar gündeme gelmedi, son kitapta bunu arayacağım. Bir bakıma, bu kitap ile son kitap arasında küçük bir ara olması beni mutlu ediyor. Biraz nefes alıp düşünmek için zamanım olmasını seviyorum. Bazen harika bir yemeği beklemek, onu yemek kadar keyiflidir.

İşte, bunlar benim düşüncelerim ve saçmalıklarım. Umarım hikayeyi benim kadar beğenmişsinizdir. Serinin sonuna yaklaştığımız için

"Sırada ne var?" diye soran birçok e-posta aldık. Bu yüzden gitmeden önce birkaç şeye değinmeliyim.

Öncelikle, bu serinin son kitabını yayınlamamız gerekiyor ve evet, *Age of Legend* ve *Age of Death* için olduğu gibi bunun için de bir Kickstarter kampanyası olacak. Kampanya başladığında bildirim almak istiyorsanız [buradan](#) kaydolabilirsiniz. *Age of Empyre'nin* çıkış tarihi 5 Mayıs, ancak erken destekçiler e-kitabı Şubat ayı sonunda, ciltli kitapları ise baskıdan çıkar çıkmaz alacaklar. Endişelenmeyin, Kickstarter kampanyasını kaçırsanız bile, daha sonra sizin için manuel olarak ekleme yapabiliriz. *Age of Death* için 400'den fazla kişi bu yöntemi kullandı.

Legends'tan sonra ne gelecek? Michael, son birkaç yıldır geçici olarak The Yükseliş ve Düşüş. Bu bir üçlemedir ve şu anki plan, 2021 yazında yayınlanmaya başlamasıdır. Bu yazıyı yazarken (2019 Aralık ayı başı), Michael ikinci kitabın yaklaşık dörtte üçünü yazmış durumda.

Revelations and Legends'da olduğu gibi, Michael ilk kitabı yayınlamadan önce tüm seriyi yazıyor ve hayır, henüz hiçbirini okumadım. Bununla birlikte, birkaç şey biliyorum. İlk olarak, kitapta heyecan verici bir son yok... Yaşasın! Elan tarihindeki yeri ise, Legend kitaplarının bitiminden yaklaşık sekiz yüz yıl sonra başlıyor ve Riyria hikayelerinin başlamasından bin yıl önce bitiyor. Michael'ın Riyria veya Legend okuyucularının tanıyacağı birkaç isimden bahsettiğini duydum, ama ben sadece bir tanesini söyleyeceğim: Esrahaddon. Bu isim, sadece Legends kitaplarını okuyanlar için bir anlam ifade etmeyecektir, ama Riyria hayranlarının bu karakterin tüm arka planını görmekten heyecan duyacaklarını tahmin ediyorum.

Eminim birçok Riyria hayranı "Royce ve Hadrian kitapları devam edecek mi?" diye merak ediyordur. Cevap evet! Beşinci Chronicle kitabı Drumindor planlanıyor, ancak henüz yayın tarihi belli değil.

Tamam, gitmeden önce son bir şey daha söylemek istiyorum. *Age of Death* için Kickstarter kampanyasına katıldıysanız, Suri ve Minna adlı kısa öyküye sahip olmuştunuzdur. Bu öykü, Legends of the First Empire serisinin başlangıcından önce geçiyor, bu yüzden spoiler endişesi olmadan okuyabilirsiniz. Ayrıca, yayınlandıktan sonra birkaç ay boyunca Audible.com'da ücretsiz olacak. Ancak Kickstarter e-kitabını veya ücretsiz olduğu sırada Audible sürümünü kaçırdıysanız, michael@michaelsullivan-author.com adresine "Send me a Pile of Bones" (Bana Pile of Bones'u gönderin) başlıklı bir e-posta gönderin. Bunu yaparsanız, size bu öykünün e-kitap sürümünü göndereceğim.

Görüyorum ki zamanım doldu. Sonuç olarak, küçük sonsözümü okuduğunuz için teşekkür etmek istiyorum. Bu serinin büyük bir hayranıyım ve düşüncelerimi başkalarıyla paylaşabilmek çok güzel. Umarım siz de aynısını yapıyorsunuzdur!

TEŞEKKÜRLER

Michael J. Sullivan'ın bir kitabını satın aldığınızda, kapakta benim adım yazıyor, bu yüzden kitabın içindeki hikayeden tek sorumlu kişinin ben olduğumu düşünmeniz anlaşılabilir bir durum. Belki bazı yazarlar için bu doğru olabilir, ancak benim için, sizin zamanınızı harcamaya değer olduğumu düşündüğüm bir eser ortaya çıkarmak için birçok insanın emeği gerekiyor. Onların isimlerini belirtmez ve bu kitabın ortaya çıkmasını sağlayan inanılmaz katkılarını sizlere sunmazsam kendimi ihmalkar hissederim.

Daha önce diğer teşekkürlerimi okuduysanız, bazı tanıdık isimler göreceksiniz.

Beni biraz tanıyan herkes, Robin'in az önce okuduğunuz hikayenin büyük bir kısmından sorumlu olduğunu bilir. O, kitabın olabildiğince iyi olmasını sağlayan savunucusudur ve kitabın olabildiğince iyi olmasını sağlar. Alfa okuyucu, satır editörü, ilk geçiş kopya editörü, beta ve gama okuyucularının organizatörü olarak sayfaların her yerinde onun izleri vardır ve hatta e-kitap tasarımı ve basılı kitap mizanpajını da o yapar. Ayrıca Kickstarter kampanyalarını da yürütür ve ben de Bununla ilgili birazdan daha fazla şey söyleyeceğim.

Belki bilmiyorsunuz, ama *Age of Death'in* son aşamalarında annem vefat etti. Robin, annem vefat ettiğinde annemin, kız kardeşimin ve erkek kardeşimin yanındaydı. Onun orada olması bir mucizeydi. Robin'in en büyük gücü kaosa düzen getirmektir ve Robin'in eşlik ettiği annemin son günlerinin çok daha iyi geçtiğini biliyorum. Annemin vefatından sonra, önceliğimiz on yıllardır anneme özveriyle bakan kardeşim Pat'in iyiliği oldu. Robin, Pat'i akıllıca kaçırıp Virginia'ya, bizim yanımıza getirdi. Bu hareket, kardeşim Pat'in neredeyse yetmiş yıllık hayatının en zorlu dönemini atlatmasını sağladı.

Bu neden önemli? Çünkü Robin ve ben, *Age of Death'in* geliştirilmesinde kritik bir dönemde birçok işi aynı anda yürütüyorduk. Ben kitabın iyi durumda olduğunu düşünürken, Robin farklı bir görüşe sahipti ve çekincelerini tartışacak zamanı yoktu. Başlangıçta endişelenmedim çünkü onun alfa Geri bildirimler genellikle kolayca dahil edilebilir ve bir veya iki günden fazla sürmez. Sonunda değişiklikleri gözden geçirmek için biraz zaman bulduğumuzda, yüzlerce saatlik bir çalışma gerekeceği ortaya çıktı ve zamanımızı annemin işlerini halletmek ve Pat'in refahıyla ilgilenmek arasında bölüştürmek zorunda kaldığımızdan, günler haftalara, haftalar da aylara dönüştü.

Sonunda Robin ve benim ikimizin de memnun olduğu bir hale getirebildiğimizde, zaman daralıyordu. Neredeyse bir yıl önce planlanan kayıt tarihi hızla yaklaşıyordu. O tarihi kaçırırsak, bu

Tim'in halihazırda birçok başka projesi olduğu için *Age of Death*'in çıkış tarihini altı veya sekiz ay ertelemek anlamına geliyordu. *Age of Legend*'in heyecan verici yapısı nedeniyle hızlı bir çıkış yapmaya karar verdiğimiz için bunun olmasını istemedik. Bir şeylerden ödün vermek zorundaydık ve bu durumda ödün verdiğimiz şey beta sürümü oldu. Robin'in normalde uyguladığı süreç yerine, bir "mini beta" sürümü yapmak zorunda kaldık. Beverly Collie, Buffy Curtis, Jeffrey D. Carr, Louise Faering, Cathy Fox, Nathaniel ve Sarah Kidd, Evelyn Keeley, John Koehler, Jonas Lodewyckx, Richard Martin, Jamie McCullough ve Jeffrey Schwarz'a teşekkür etmek istiyoruz. Onlar sadece sıkı teslim tarihleri altında bize harika geri bildirimler vermekle kalmadılar, aynı zamanda standart prosedürlerimizden saparak bunu yaptılar.

Bir başka köşe kesme de metin düzenlemeyi yapma şeklimizdi. Yıllardır yaptığımız gibi, Laura Jorstad ve Linda Branam'ın yeteneklerinden yararlandık. Başlangıçta Robin, Laura kitabı inceledikten sonra Linda'nın kitabı alacağı şekilde sıralı bir program hazırlamıştı. Zaman daralmaya başladığında, bunun mümkün olmayacağını anladık.

bunun mümkün olmayacağını anladık. Linda'nın tarihi, diğer işlerin zamanlaması nedeniyle değiştirilemezdi. Neyse ki Laura daha esnek davranabildi, ancak bu, her iki editörün de kitapları yaklaşık olarak aynı anda alacağı anlamına geliyordu. Hala ikisini de kullanabilmemiz olumlu bir durumdu, ancak olumsuz tarafı, Robin'in düzenlemelerini bir araya getirmek için daha fazla iş yükü olduğu anlamına geliyordu. Daha da kötüsü, son kontrolü ben yapıyordum ve eklenen, silinen paragraflar ve satır düzenlemeleri vardı. Bu da Robin'in üç farklı kişiden gelen girdileri alıp bunları tek bir tutarlı dosyada birleştirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Özellikle kayıt son tarihi yaklaşırken bu hiç de kolay bir iş değildi.

Kayıttan bahsetmişken, Tim Gerard Reynolds bir kez daha geri dönerek sesli kitabın anlatımına muhteşem yeteneklerini kattı. Eminim herkes Tim'i ne kadar sevdiğimizi biliyordur. Sürekli ondan bahsediyoruz! Robin ve ben kaydın ilk üç günü için New Jersey'e gittiğimizde, tanıştık Frank Lopez, olağanüstü bir kayıt mühendisi. Frank ile ilk kez çalışıyoruz ve gelecekteki kitaplarımızda da bizimle çalışmaya devam etmesini umuyoruz, çünkü gerçekten harikaydı. Ve tabii ki, Audible aracılığıyla tüm kitaplarımızı yöneten Kristin Lang'a (Kıdemli Direktör, Satın Alma ve İçerik Ortaklıkları) 'a da teşekkür etmek istiyorum. O, Audible ekibinin tamamıyla iletişim kurduğumuz kişi ve onunla pazarlama ekibinin hazırladığı tanıtım planı, bu kitabın kesinlikle dikkat çekmesini sağlayacaktır.

Basılı kitap okuyucusuysanız (ve ciltli veya ciltsiz kitaplarınızı perakende zincirinden satın alıyorsanız), Shawn Speakman ve şirketi Grim Oak Press'e teşekkür edebilirsiniz. Onlar sayesinde kitaplarımızın fiziksel kopyaları kitapçılara ulaşabiliyor. Shawn, kitapların baskı ve dağıtımında devrim yaratan gerçek bir yenilikçi.

yazarlar ve yayıncılar birlikte çalışıyor. Umarım benim için yaptığı şey gelecekte başkaları tarafından da kullanılabilir. Bunun Shawn, yazar arkadaşları ve yayıncılık sektörü için iyi olacağını düşünüyorum.

Basılı kitaplardan bahsetmişken, bu kitabı görmeden inançla destekleyen ve basılı versiyonunu gerçeğe dönüştüren 3.600'den fazla bu kitabı görmeden destekleyen ve basılı versiyonun gerçeğe dönüşmesini sağlayan 3.600'den fazla kişiyi de unutmayalım. Bu cömert erkek ve kadınlar ya Kickstarter'ı desteklediler (3.107 kişi), BackerKit çevrimiçi mağazasından ön sipariş verdiler mağazasından ön sipariş verdiler (127 kişi) veya Robin'e "manuel ekleme" için yazdılar (393 kişi). Bu yazıyı yazdığım sırada (2019 Aralık ayı başı), 142.000 dolardan fazla katkıda bulundular

142.000 doların üzerinde bir katkı sağladılar. Bu katkı, baskı masraflarını karşılamakla kalmadı, aynı zamanda güzel bir avans da sağladı (geleneksel yöntemlerle yayın yapmadığım için normalde alamayacağım bir şey). Bu kişilerin çoğunun isimlerini Kickstarter Destekçileri bölümünde bulabilirsiniz.

Geniş dağıtım ve Audible'ın pazarlama faaliyetleri kitabın dikkat çekmesine kesinlikle yardımcı olacaktır, ancak hepimiz biliyoruz ki insanların ilk baktığı şey kitabın kapağıdır. Eğer kitabım çirkin olsaydı, çok az kişi ona bir şans verirdi. Neyse ki, bu sorunum yok çünkü kitabın kapağı yine eşsiz Marc Simonetti tarafından tasarlandı. Onun yarattığı her esere hayranım ve kahve masası sanat kitabı Coverama, evim yanarsa kurtaracağım birkaç şeyden biri olmaya devam ediyor. Marc, sürekli çalışkanlığı için teşekkür ederim.

Güzel bir kapak, insanların kitabı eline almasını sağlarken, yazım hataları birinin kitabı bir kenara atmasına neden olabilir. Evet, Laura ve Linda bu temizlik işinin büyük çoğunluğunu yaptı, ancak en keskin gözlüler bile her şeyi bulamaz. Ayrıca, Robin veya ben her şeyi bir araya getirirken yaptığımız küçük hatalar da var. Bu nedenle, iki gruba daha teşekkür etmek istiyorum. İlk olarak, hikayeyi okurken yazım hatalarını bildiren ilk Kickstarter okuyucularına teşekkür etmek istiyorum. İkincisi, bu konularda son savunma hattım olan gama okuyucularına teşekkür etmek istiyorum. Bunlar, kitap baskıya girmeden hemen önce düzeltme okumasını yapan kişilerdir. Gama okuyucular arasında Sundeep Agarwal, Dee Astring, Tim Cross, Mike DePalatis, Christopher Griffin, Audrey Hammer, Steve Kafkas, Mark Larsen, Alex Makar, Chris McGrath, Ganesh Olekar, Tracy Newman, Julian Portillo, Doug Schneider ve Jenn Strohschein vardı.

Vay canına, size çok yardım aldığımı söylemiştim. Bu kişilerden her biri, zamanlarını, yeteneklerini ve Kickstarter destekçilerinin durumunda, zor kazandıkları paralarını bu yayının ortaya çıkması için adadılar. Robin ve ben, her birine içten teşekkürlerimizi sunmak istiyoruz.

Son bir şey daha var, sonra bitireceğim. Teşekkürler bölümü, kitabın yayınlanmasını mümkün kılan kişileri belirtmek ve çabaları için onlara teşekkür etmek içindir. Bu yüzden, kitaplarımı satın alan, yorumlar yazan ve başkalarına "Bunu okumalısın!" diyen siz değerli okuyucularımı bu bölüme dahil etmeden bitiremem. Bu serinin hiç ummadığım yüksekliklere ulaşmasına yardımcı oldunuz. Örneğin, *Age of War* ve *Age of Legend*'in New York Times Bestseller listesine girdiğini biliyor muydunuz? Ve bu serinin üç kitabı USA Today bestseller listesine girdi. Ancak bu prestijli ödüllerden daha da memnuniyet verici olan şey, bu serideki tüm kitapların Goodreads Choice Awards'a aday gösterilmiş olmasıdır. Bu bizim için özellikle özel çünkü okuyucuların karar verdiği tek büyük kitap ödülü ve Robin ile benim için önemli olan tek jüri sizlersiniz. Bize ve kitaplarımıza olan güveniniz için minnettarız ve karşılığında, yayınladığımız her kitabın zaman ayırmaya değer olmasını sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz. Başka bir deyişle, kitapları yayınlamaya devam edeceğiz ve umarız ki bunlar sizin beğeninizi kazanmaya devam eder.

KICKSTARTER DESTEKÇİLERİ

Sanatın destekçileri olarak ve Kickstarter projemiz aracılığıyla ön sipariş vererek bu kitabın ciltli baskısının yayınlanmasını mümkün kılan aşağıdaki kişilere (ve kamuoyunda isimlerinin açıklanmasını istemeyenlere) sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

— A —

Colin A. • Husain A. • M. C. Abajian • Terri Abbett • Holly Buell
Abbott • Winston Percy Abbott • Chuck Abdella • Julian Abernethy • Shilpa Anna
Abraham • Brian Abrams • Thérèse Abrams • Andrij Abyzov • Iris Achmon • Andy
Adams • Colin Adams • Frederick Adams • Helen
Adams • Matt “Bubba Moose” Adams • Rob Adams • Sam & Skylar
Adams • Szilágyi Ádám • Iain Addienll • Michael & Heather Adelson • Anna
Adler • Daniel Adler • Scott Adley • Lee A. Adolfson • Sandu Elena
Adriana • adumbratus • Aerronn & Rae • Svetoslav Agafonkin • Kawika Aguilar •
Emely Aguino • Eddy Aguirre • Matthew Aguirre • D.
Ahlrich • James & Diana Aiken • Garrett Aikens • Geoff Akens • Leila Ako-Adjei •
Samir Ako-Adjei • Alfonso Albarran • Dan Alber • Dan
Albrent • Turned Alchemy • Andrew Alderman • Alex • Jason D. Alexander • K. C.
Alexander • Scott A. Alexander • Heather Aley • Kristel
Alger • AliiKatt • Misha Ali • Seth Alister-Jones • Harrison Alldred • Caitlin &
Liam Allen • Cody L. Allen • Julie Marie Allen • Laura Allen • Stuart Allen &
Lorri Stone • Sami Almudaris • Nardeen AlSaffar • Emilia Alston • Marcos Alvarado •
Alyksandrei • Benjamin Ames • Amokima • Anamue • Anand • Jan Anderegg • Brian
Anderson • Carol Beth Anderson • Chris Anderson • George Anderson • Julie Anderson
• Kris Anderson • Matthew & Alex
Anderson • Milo I. Anderson • Nathan Alan Anderson • Richard Anderson III •
Sadie Anderson • Sean Anderson • Sean L. Anderson • Tyler
Andor • Andrea • Becky Andreasen • David Andre • Dennis Andrews • Joey Andrews •
Androsso • Jocelyn Andruko & Mitchell
Farmer • Andy • Angela • Rachel Angle • Jaime Anglin • Jacek
Aninowski • Chrissy Anjewierden • Catrina Ankarlo • Stephanie Annee • Lara Antonuk
• Renam Antunes • Summer Applebaum • Paul Aquino • Nandinho Araujo • Ricardo
Araujo • Maryrose Arcuria • David Arcuri • Tamara
Arens • Sue Armitage • Mary-Helen Armour • Carl Mya Armstrong • Matt Armstrong •
Cassie Arneson • Aubrie D. Arnold • Quint

Ashburn • Ashton • Dagny Athena • Angela Atkinson • Atkinson Ailesi • Brent
Auble • Jon Auerbach • Marco Auger • James R. Aurandt • Devan Ausiello •
Karla Ausland-Bjerkely • Stephanie Austin-Ellis • Matt Avella • Marcus Avery
• Alice Aviles • Manpreet Kaur Awasthi • R. J. Aytes • Arya Azarshahy •
Andrew Azzinaro

— B —

Alex B. • Ariane B. • Glen B. • Hamza B. • Hector B. • Marius B. • Maura
B. • R. J. B. III • Richard B. • John Bachmann • Nathan Bacon • Woodcrow Bacon •
Anurag Bagri • Jacob Bahr • Chris Bailey • Michael Bailey • Asher & Teagan
Baima • Charlie & Sarah Baker • Gary Baker • Jeff Baker • Blake Baldwin • Don
Baldwin • Joseph Baldwin • Rob Ballew • Tyler
Ballew • Meghan Ball • Nic Baltas • Ben Balzarini • Bamesinator • Maciej
Banasiak • Donovan Banh • Preston Bannard • Tony Baraconi • Callum Barber •
Joshua Barber • Heather Barcomb • E. Bårdsen • Caldwell Barefoot • Yasmine
Barghouthy • Logan Barker • David Barkman • Aaron & John Barlow • Ed
Barmettler • Bryan M. Barnard • David Barnard • David Barnett • Johnathan
Barnett • Josh Barratt • Christopher Barr • Nolan Barrett • John & Lori Barron
• Jan Barthold • Michael Jonathan
Basaldella • Emily Bass • David Bassler • Alyssa Bastug • Wes
Batcheller • Dotsy Bates • Susan Bates • Aaron Batey • Berta Batzig • Marc Baudry •
David Bean • Tyke Beard • Kuma Bear • Abby Beasley • Dana Beatty • Craig
Beaumont • Mark D. Beaumont • Brian Becker • Felix, Niquela & Christian
Becker • Nicole A. Becker • Brent Beckman • Anne
Beckmann • Nate “The Kaiser” Beck • Maile Beckwith • Danielle Bednar •
Cheryl Beebe-Skynar • Algernon Beechworth • Momtaj Begum • Alex
Bekerian • Belden Ailesi • Chuck Bell • Douglas
Bell • Jessica Bell • Emily Bengier • Michelle Beninati • Henry Benn • Erin Benson •
Shane Benson • Dirk Berger • Larry Berger • Justine Bergman • Scott Berman • Mary
Catherine Bernadette • Ben Berndt • Clare Bernier • Evy Bernier • William &
Sydney Berroteran • Alexis Briel Berry • Scott
Berry • Berry Ailesi • Meredith Bertschin • Taylor Besenski • Peter
Bess • Nathan Best • Annette Bettencourt-Ouellette • Oliver Beuchat • Rati Bhargava •
Deven & Krish Bhatia • Bhill • Maria Bianchi • Nate F.
Bibens • Seth Biber • S. Bickersmith • Anthony Bickerstaff • Ralph Biddle •
Bigbogie • Justin Biggs • Bill • Christian Billen • Adam T.
Billups • Chris Bilodeau • Sarah Birchard • Rochelle Bird • Christopher

Birkheimer • Jodi Bishop • Joshua Bishop • Bitterman Ailesi • Jessica Björklund • Ross Björklund • Airon Black • Mary Black • Black
Roths • Samuel Robin Blackwell • Benjamin Blakeslee • Jacob Blank • Laly Blasco • Judith Blatt • Karin & Dietmar Bloech • Ben Blount • Blount Ailesi • Ser Ian
Arthur Blum • Tylor Blythe • BMR • Liz
Boatwright • Angelique M. Keppler Bochnak • Billie Bock • Jeff
Bogzevitz • A. J. Bohne • Nicholas R. Boileau • Mircea Boistean • Matthew Boley • Lucas Bombardier • Nancy Bonanno • Eric Bonilla • Jasen
Boothe • Mark Booth • Tom Borealis • Borehams • Rikke Borgaard • Halli Borgfjord • Andy Boshier • Becky Bosshart • Riaan Botha • Nick, Sue & Arielle Botta • Elizabeth Bougie • Kris Boulton • Andy Bowden • Chad
Bowden • David Bowden • Jason Bowden • Elise “The Cat” BowerCraft • The Bowersox Family • Robert Bowling • Kayleigh Bowman • Leo Matthew Boxley • Carol Boyd • Chris Boyd • Christine Boyd • Justin Boyd • McKayla Boyd • Timothy “Doc” Boyd • Michael Boye • Kevin Boyer • The Boz • Iain Brabant • Brad • Angela Bradley & Kevin Enax • David M. Bradley Jr. • Joe Bradley • Orin R. Brady • Sandy Brady • J. Leigh Bralick • Amanda
Brandt • Brad Branstetter • J. Branstrom • Brass Ailesi • Lauren Bratt • Amy Braun • Neil Breault • Milou Breedveld • James Stewart Breen • Ethan & Ben Breese • Liva Brekka • Alexander Brener • Steve Brenneman • Carmen Brenner • Hannah Bridge • Joaquin Bridges • Sarah Bridges • Shane Bringhurst • Ashley Britten • Svemir Brkic • Julien Brochet • Sébastien Brochet • Mary Brockmyre-Martin • Kelly Diana
Brogdon • Frank Broussard • Rachel Brousseau • Chris Brown • Christina & Terry Brown • Curtis Allan Brown • Dustin, Amy, Owen, Molly & Baby Brown • Jordan Brownfield • Forrest Brown • Joe “BrownSloth”
Brown • Kevin R. Brown • Michael Brown • Miranda Brown • Steven M. Brown • V. Brown • Rose Broyles • Jana Broz • Sara Brunson • Joanna Brzeska • Ryan Buchanan • Danielius Buckus • Bucky • Amit Budhu • Laura Warren Buehler • Bugge Ailesi • Stephen Burchfield • Randy
Burdick • Elwood Burgess • Micah B. Burke • Rob Burke • Robert E. Burke • Kylie Burkot • Jennifer Burns • Jeri Burns • Phil Burns • Meghan Burrell • Benjamin Burroughs • Cassandra L. Burton • Brandon Busby • Jenny Busby • S. Busby • Dave Bushnell • Nathan Bussey • Janet Butler • J. L. Butler • Laura Butler • Megan Butler • Kevin Butrick & Elena
Tenchikova • Nicholas Buttram • Alexandru Butuza • Joris Buys • Guy Byars • David Bybee • Kenneth L. Bynon • Tanith Bynon • Nicole Bywater

Amy C. • Beverly C. • Carley C. • Erin C. • Nikaya C. • Courtney Cabaniss • John Gerald Cacas • Brandy C. Cacciamani • Josh Cain • Linda Rae Calamaio • Hilary Caldwell • Kristen Caldwell • Joshua Callahan • Callie & Cory • Tatiana & Chancie Calliham • Clay Calvert • Ross Cameron • Sarah Cameron • Dustin & Katie Campbell • Miki Campbell • Rob Campbell • Trevor Camp • Clinton Canady IV • Kevin Candiloro • Candy & Justin • Clay Cannon • Sean Cannon • Eric Caraboolad • Jennifer Caracappa • Marnilo Cardenas • Alicia Cardillo • Alfredo R. Carella • Carolyn J. Carideo • Carklin Klam • Steven & Elizabeth Carley • Victoria Carlini • Richard Carlock • Stephanie A. Carlson • Ty Carl • Dane Caro • Allison Marie Caron • Alex Carpenter • Jodi Carpenter • Joseph H. Carpenter, IV • Inés Carradice • Jasun Carr • Jeffrey D. Carr • Robin Carroll • Alex M. Carter • Brandon Carter • Carolyn Carter • Jennine S. Carter • Mark Allen Carter • Michael Caruso • Tricia Cascio • Beth Dava • Brian Casey • Sarah Casey • Amanda Cassuto • Gonzalo Castro • Joseph Castro • Victor Cata • Tammie Causey • John Cave • Tim “Starmarc” Caves • Mícheál Ó. Ceallaigh • Michele Ceballos • Lawrence A. Cerniglia Jr. • David Lars Chamberlain • Laura Chamberlain • David Chanda • Monica Chandler • Paul & Shirley Chandler • Douglas Chan • Jaime Chan • Kevin Chan • Rawee Chanphakdee • Tony Chan • T. S. Chan • Bernardo Chapar • Maya Chapman • Charles İközleri • Jordan Charlton • Neville R. Charlton • Tom Chartier • Treana & Max Chartier • Jeff Chasin • Owen & Bryce Chasteen • Anthony Chatfield • John R. Chauhan • Jesse Chavez • Brent Chelewski • Yu-Wen Chen • Reagan Chesnut • Kristopher Childress • Noel Chin • Chip-N1MIE • John Chipman • Leigh Chittum • Jennifer K. Choi • S. J. Chopping • Chris • Hans Bredgaard Christensen • Dylan Christian • Megan Christiansen • Mikaela Christiansson • Christina • Derek Christman • Christopher • Olivia Christopher • Christy, Jollin & Abby • Maria & Sara Christy • D. Chritchley • Michelle Chrpa • Chuck • Shanna Chugg • Cindeelou • Kevin Cinq-Mars • Jasmine Clancy • Brandi Clark • Chris Clark • David Clark • Georgia Clark • Jenelle Clark • Michael, Ella & Sophie Clark • David Clayton • CleanerSprout • Alex Clement • Joshua Cleveland • Francis & Charles Clifford • Greg Clinton • Michael Clougherty • Richard Clouston • Mike Cluff • CMHMZ • Peter Coates • Mike Cochran • Lisa Cockrell • Kevin Coggins • Ben Cohen • Larry Coker • Ryan

Colbeth • Mathew Colburn • Ab Colby • Jason S. Colby • Jenny Colby • Misti Colcleaser • Antonino Cole • Ashton Cole • Ryan Cole • Susan Collingwood • Justin Collins • Lawrence Collins • Richard Collins • Todd Collins • Todd M. Colucci • DeWillo Elisabeth Colvin • Matthew & Robin Colwell • CompuChip • Conflux • Benjamin Conrad • Susan Contreras • Ed Cooke • Elise Cook • Richard Cooke • Christine A. Cooney • Jessica Cooperman • Michelle Cooper • W. Cooper • Anke Corbeil • Ashley Corbeille • Sarah Corbeil • Jonathan Cordell • Jorge Cordero Martínez • The Corey Press • Mark Corsi • Arletta Kelley Cortright • Kelley Cortright • Olivia Corvec • Rin Corvetti • Anthony Cossio • Adrian Crawley-Da Costa • Ricardo Costa • Tyson Y. Cote • Brandon A. Cottrell • Haiyden Cottrell • Rachel Anne Carlson Cottrell • Larry Couch • Damon J. Courtney • Stephanie L. Couturier • Donna Coviello • Paul Coward • Jonathan Cowles • C. J. Cox • David Cox • Leo Coyle • Travis Coy • Brian Crabtree • Tim Crandall • Anya Crane • Jeffrey Crane • Jeremy Crane • Clayton Cravath • Belinda Crawford • Chris Creech • Ben Crew • Shawn Crimmins • R. P. Crisp • Nathan B. Crocker • Kevin Cronin • Peter K. Crookes • Michelle Crosby • P. L. Cross • Tim Cross • R. L. Crothers • Andrew Cruise • David Crumbley • Aaron “Crumpy” Crump • Cygnus Crux • Culagh • Mark Cummings • G. L. Cunningham • Vincent Thomas Cunningham • Sam Curran • Glenn Curry • Lesley Curvers • Mary Cusick • Andrew Cutler • Nate Cutler • John Cutright

— D —

Brett D. • Dave D. • Dawn D. • Karen D. • Lauren D. • Leolani D. • Mikee D. • Yung J. D. • Giuseppe D’Aristotile • Sapphire D’Chalons • Isabel d’Etigny • Brian Dabbs • Katerina Dadakova • Rachel Daeger • Ahmed Daher • Daimadoshi • Sean & Katrina Dalton • Dani Daly • Elizabeth Daly • Leon Daly • Joel & Dianna Damir • Stephen Damon • Dominik Daniel • Danilo & Trine • Joshua Danish • Patricio Danos • Darek • Darren • Jennifer Dath • Daniel C. Daugherty • The Dave • Harry David • Chad Davidson • Boyd Davis • Colton M. Davis • J. Davis & Ailesi • Joanna K. Davis • Leslie A. Davis • Lori Davis • Rocky A. Davis • Luke Davitt • David A. Dawson • Josh Dawson • Dino Dayao • Wendall Dayley • Kim Daymond • Justin C de Baca • P. H. A. de Bekker • Bob, Merilin & Kirsi de Brabandere • Chris de Eyre • Marcel de

Jong • Daniel de la Torre • Gerber de Lange • Jeffrey de Lange • Elodie de Peretti •
 Wendy de Peuter • Dénes Deák • Stuart Deakin • Joseph
 Dean • Deborah • Kyle Debuck • Rhel ná DecVandé • Emmeline DeGolier • Jean
 Dejace • Jennifer DeLeon • Marci DeLeon • Mark W. Dell’Orfano • Scott
 Dell’Osso • Brian Christopher Dell • Terry
 Dellino • Sheldon & Brittani Dement • Jessica Demers • Diane S. & P.
 J. Dempsey • Andrea Denekamp • Stephen Denney • Ollie Denning • Paul
 Dennison • Ryan Depuy • Max Dercum • A. Derda • James Michael Derieg •
 Deryk, Crystal, Sabryn & Seymoure • Joe Desiderio • Tim J. De Silva •
 RaeAnn Desmarais • Alexandre Dessureault • Prasana
 Devanand • Peter Devine & Gina Jiang • Robert DeVoll • Andrew
 DeVore • Emmanuel Dexet • Chris Dhanaraj • Patricia Diani • Paul Diaz •
 Tobias Dickbreder • Jeffrey Dick • Simon Dick • Anthony
 DiCostanzo • Ethan Dietz • Bret Dillingham • Dina • Crystal Dinh • Betsy Dion • Chad
 Ditter • Lewis Dix • dmsaelee • Doan Ailesi: Randy, Marla, Colin & Evan •
 Andrew Dobry • Aileen M. Dodge • Michael W.
 Dodge • Christopher Kenneth Doelker • dogpoop • Andrew Doherty • Gregory Dollins •
 Miguel Domingo • Donna • Máire Donohue • Ben Donovan • Martin Dotzauer •
 Shannon Douglas • Kevin Dougwillo • Jacob Doukas • Zathras do Urden • Nate Dowd •
 Michael “Infael” Dowds • Alycia & Jesse Doyle • Mary Kate Doyle • Thomas J.
 Doyle, Jr. • Grandpa Dragon • Maxine Drake • Weston Dransfield • E. L. Drayton •
 Drew • T. J. Driver • Tara Drost • Tina Druce-Hoffman • A. F. Dudley • Maleh Duenas •
 Colm Duffy • Lisa M.
 Dugan • Lauren Duggar • Duke • Mengmeng Du • Michelle P. Dunaway
 • Christyn Dundorf • Dunlap • David Dunn • Alexander Dupuis • Eric
 Durfee • Vince Dutra • Lana Dvorkin • Anna Dy

— E —

Christopher E. • Michael-Scott Earle • Dain Eaton • Mary Eaton • Heather Eberhart •
 Blake Ebert • Brandy Eckman • Steven Ede • David
 Edmonds • Paul T. Edmunds • Suzanne Egan • J. D. Egbert • Nathan Eggleston •
 Gary L. Ehret • Josh Ehrich • Ehtasham • Lukas Eichler • Martin Eichman • Evan
 Eisenberg • Daniel Eisen • Rambo Eitner • Kjetil Vinjerui
 Ekre • Evan Elder • Alyssa Elery • Thomas Elfing • Elizabeth • Karen
 Elizabeth • Mohamed Elkammar • Elldaryck • Kyle G. Eller • Lindsey
 Ellertson • Ian Elliott • Jasmine M. Elliott • Matt Ellsworth • Lady
 Eloquence • Elo, Tasha & Jason • Bryan Elstad • Max Elwell • Elwen • Scott

Ely • Sean Ely • Christian Emden • McJames Emem • Emil • Lori Emry • Andrew Enano • Matt Enberg • Travis Enfield • Angie Engelbert • Alex Engelhardt • Kory Engle • MaryAnn Erickson • Pierce Erickson • J. L. K. Erso • Gabe Erwin • Jill S. Erwin • Angelina Escobar • Tarasa Escoubas • Joel Espina • Emmanuel
 Estipona • Etel • Antonino Ethan • David W. Etherington • Walker Etherton • Jason Eubank • Paula Evans • Joshua Ewer • Morgan B. Ewers

— F —

L. P. N. F. • Maja F. • Phil F. • Brian L. Fabbi • Iga Fabry-Byczkowska • Magdalena Fabrykowska-Mlotek • Rod Fage • Chad Fairchild • Victoria Fair • Shawn R. Fairweather • Anne Falbowski • Urs Falk • M. Falvey • Anthony Farana • Jackson A. Farnsworth • Mitch Farrell • Sonja & Daniel Farris • Emma Faubion • Mathue Faulkner • Michael Faulkner • Michael Fazio • Sherry S. Featherston • Jeremy Feath • Febin • Chuck Fecteau • Carol Feeney • Kevin Feeney • Sander Fekene • Horst Feldhaeuser • Angela L. Femrite • A. Fennell • Natalie Shannon Fennell • Bruce Fenton • Addisyn Rae Ferguson • Shani Ferguson • Paula Fernández • Jacob Ferrell • Robert Fiallo II • Randall Fickel • The Field Family • Patricia Field • Andrew D. Fields • Cari Fifield • Michelle Findlay-Olynyk • Finlynn • Finnegan Ailesi • Kathleen Finnegan • Shawn P. Finn • Dan Firth • Karen Goeckeritz Fischer • G. Fisher • John Fisher • Leonard Fisher • Brooke Fishman • Simon Fitz • Cameron Flagg • Tom Flaherty • Courtney Flamm • Vince Flaxfield • Matthew Fleck • Melissa Fleisch • Cassiopeia Fletcher • Tristan Fletcher • Chris Floden • Manuel A. Flores • A. B. C. Flowe • Robert Flower • Travis Floyd • Fluhr Ailesi • Ann Flumerfelt • Holly J. Flumerfelt • K. Flynn • Shawn A. Focht • Sharon Fodor • Sylvia L. Foil • Cooper & Isabelle Folwell • Ron E. Folwell • Gordon & Liza Forbes • Martin Forbes & Julia Charlow • Mark & Michelle Ford • Callum James Forrest • Forry • Jonas Forshell • Monica Elida Forssell • Hannah Forsyth • Jason Forsyth • Darryl Fortunato • Landon Foster • Marty Foster • Jeanine Fournier • Emily Foust • Cathy Fox • Jessica Fox • FoxyVixen • Richard Tyler Francisco • Elizabeth Francois • Frank • Constance Franklin • Miles Frank • Karen Franks • Karl Frantz • Tyler Fredrickson • John Fredrik • Gavin Freeman • Spencer Freeman • Randall J. Freitas II • Kelly French • Jess Freund • Phil & Sarah

Freund • Åsa Frid • Schuyler Frincke • Julien Froment • Jared Frost • Michael Frost • Frowldrees • Meg Fry • Miguela Fry • Will Fuentez • Tanner Fuhr • Daniel Fullem • Nicholas & Rachel Fuller • Don Fulmer • Yurii “Saodhar” Furtat • Arthur Fyles

— G —

Choko G. • E. A. G. • M. R. G. • Mariah G. • Noah G. • R. C. G. • René G. • Grant Gabbert • Brian Gacki • Krishna Chaitanya Gagda • Denis Gagnon • Robert Gaissmaier • Kenzie & Cailyn Gaither • Patrick Galizio • Parker & Edward Galligan • Roumen Ganeff • Anna Ganey • Elora Garbutt • Adrian Garcia • Guilherme Garcia • Jonathan Garcia • K. Garciga • Amanda Rae Gardner • Christine Gardner • Kelly Gardner • Mikel & Kelly Gardner • Kat Garibaldi • Andrew Garinger • Garren • Greg & Tess Garrett • Peter Garvey • Cedric Gasser • K. Gatlin • Brian Gaudet • Cody Gaudet • Madeline Gaunt • James & Lexi Gauthier • Sarah Gaxiola • Kenneth Geary • Bryan Geddes • Gehn • Jason the Gentleman • Tamara Gentry & Cody Todd • Will Gerboth • Mathieu Gervais • Sheri L. Gestring • Courtney Getty • Leila Ghaznavi • Chand Svare Ghei • Hennie Giani • Ryan Gibson • Casey Giddens • Serena Giese • Alexander S. Gifford • Andrew Gilbert • Terra Gilbert • Ginger Gilbreath • Jeff Gilkison • Stuart Gillespie • Claire Gilligan • The Gilpins • Tom Gladney • Patrick Glancy • Kenn Gleason • Kenny Glenn • Richard Glodowski • Ira Gluck • Jeramy Goble • Gargi Godbole & Omkar Kolangade • Kriti Godey • Carman Godfrey • Yamir Yusuf Godil • Wolfgang Goetz • Cary J. Goggin • Michael Goldman • Sarah Gomez • Gone To Khatovar • Emily Gonyer • Peggy Jo Gonzales • Gabriel Paz Gonzalez • Osvaldo Rivera Gonzalez • Gonzo • Melissa Goodall • George Goode • John Goode • Olya & Joe Goodrick • Melissa Goodwin • Samantha E. Goodwin • Bhavik Gordhan • Dylan Gordon • Krista Goretzky • Benjamin Gorman • Cara Gorman • James L. Gorman Jr. • Justin & Lisamarie Gorman • Michael Gorman • Joshua Eli Gossett • Michael “TarnHead” Gouker • Lisa M. Gowin • J. Daniel Grabau • Alejandro Grados • Stacy Gradushy • Robin Graf • Travis F. Graham-Wyatt • Kris Graham • Robert Graham • Ryan Graham • Eliza J. Gramling • Kate Gramling • Sven Grams • Tisha Grana • Aaron Granofsky • Dion F. Graybeal • E. M. Gray • Gary Gray • Greg Gray • Todd Greco • Gail Goldner Green • Jason T. Green • Gemma Greet • James D. Gregory Jr. • Andrei Gribakov • Kirk Grier • Tyler

Griesinger • Brian Griffin • Britt Griffin • Charlie Rose Griffin • Christopher Griffin • R. W. Griggs • Robert Grimes • Ben Grimsrud • Fitz Groenke • Kasper Grøftehaug • Pat Grogan • Grace Gronniger • Estelle Grosjean • L. Ethan Gros • Alex Grossman • Crystal Growe • Therese Guerette • Gilles Guerin • Andrew Guerra • Kelly Gumpert • Troy Gunnell • Katja Günther • Sheri Gurney • Michael Gurry • Marce & Allen Guthier • Mark Edward Guymon • Gabriel Estepan Guzman • Michael Guzzo • Noreen Gwilliam

— H —

Andrew H. • Carol H. • Clint H. • Phillip H. • Jon Haas • Tyler Hackett • Jason K. Hackworth • William C. Haddock • Jon Hagen • Justin & Stephanie Hagler • Derek Hahn • Gary Hake • Kenny Ha • Runar Håland • Dan Halen • Patrick Haley • Brody, Joanna, Elayna & Edwin Hall • E. Hall • Glenn A Hall • Nathan C. Hall, MD • Steven Halloway • Rebecca Hall • Chris Halmos • Tim Halsey • Esko Halttunen • Bradley Hamilton • Lama Hamilton • Pamela Hamlet • Audrey Hammer • Steve Hammonds • Roanan Hammons • Nicole Ham • Samuel Hamrin • Cora Hancock • Daddy Hancock • Kristian Handberg • Gregory Richard Wayne Haney • Hannah • Jeffrey Hann • Andrew & JoLynn Hansen • Denise Hansen • Luke Penny Emma Hansen • Jim Hanson • Kimberly Hanson • Matthew Steven Hanson • Nichole Haratyk • Matthias Harder • Jordan Harding • Jacob Haronga • Brandon Harris • Damien Harris • David Harris • C. C. Harrison • Chad Harrison • Margaret Harrison • Jacqueline Hart • Yolanda & Kevin Hartley • Michelle Hartline • Nicholas Hart • Ryan M. Hart • Kenneth Harward • Justin Hase • Brandt Hasser • Doug Hastings • Rick Hauert • Chris Haught • Martin Haugland • Haure Ailesi • Sam Haurie • Natalie & Joseph Hawkins • Deb Hawley • Jennifer Hawton • Josh & Meaghan Haxton • Melissa L. Hayden • Benny Hayes • Matthew Hayes • Tim Hayes • Alexis Haymaker • Noah Webb Haynes • Trevor Hayward • Greg Hearn • Chris Heck • Sean Heffernan • Espen Agøy Hegge • Matt Heiberger • Nathan W. Heinrich • Chris Heintz • Kyle V. Helliar • Peter Helmes • Cole Helms • Hema & Chris • David Hemmings • Kevin Hempe • Drew Henderson • Jocelyn Henderson • Björn Henke • Mattias Hennerfors • Leah Henry • Scott Henryson • John Henson • Mattie Herbst • Cameron Herrington • Chadrick Hess • Kenneth Hess • Lori

Hewlett • Chris Heymanns • Douglas Hickel • Joe & Cassady Hild • Adam Hill • Bryan, Joy, Alamea, Kai & Millie Hill • Dan Hill • Kay Hill • Mark Hill • Mark Hindess • Graham Hines • Kenneth Hines • Daniel Hirsch • T. Hise • Kevin Hjelden • Daniel Engeberg Hjellestad • Zuzana
 Hlisnikovská • Hanh Hoang • Stephen Hobbs • Lisa Hobon • Carmen
 Ho • Greg Hoch • Rose Hochman • Ben Hockaday • John Hocking • Christina Hoffman • Douglas Hoffman • Garrett Hoffman • Jeff Hoffman • Sam
 Hogan • Andrew Hogg • Linda Hojlund • Steven J. Holden • Chris
 Holdren • Patrick Holland • Adam Holliday • Simon Hollingsworth • Andrew Hollins • Christophe Holmes • Corinna Holmes • Lena & William
 Holmes • Scott & Jacquelyne Holm • Tamara L. Holsclaw • Donald Holsworth • Christian Holt • Julia Holt • H. Holton • Kara Holtzman • Allen Holub • Kristiina
 Hommik • Brendan Hong • Wai Chung Hon & Mark
 Sanasie • Danny Hood • Adam K. Hoover • Patrick Hoover • Jeff Hope • Andy Hopkins • Mike Hopkins • Sabine Horak • Alysa Hornick • Ira
 Horowitz • Brian Horstmann • Paul Horvath • Aleksander Hougenb • Thomas Houseman • Jeff Howanek • Lee Howard • Lowell “J. R.”
 Howard • MaryAnne Howard • S. D. Howarth • Angela Marie Howe • Jamie Howe • Zach Howell • NC Howerton • Katherine Howett • Santiago
 Hoyos • Wasif Huda • Christopher Alan Huddleston • Caroline Hudson-Hale • Austin Hudson • Curtis A. Hudson • Mia Huffman • in Klanı • Dundi Thompson
 Hughes • Jon Hughes • Ron Hughes • Jonathan Hui & K. K.
 Miller • Caleb Hulbert • Leland Hulbert • Jeff & Anna Hullihen • Joseph & Isaac Hull • Carol & David Humm • Morgan Humrichouser • Nathan
 Hundley • Rebel Hunter • Rebecca Hunt • Richard Hurst • Hamzah Hussain • Johannes Huster • Jaqueline Huth • Hwang Ailesi • Jeremy Hylen

— I, J —

I (Sigrid) de Niels-Peter'i seviyor • John Idlor • Martin Ignacio • Curt
 Iiams • Paz Ilan • Marcus Ilgner • Matthew Infantino • Mike Ingram • Gino Inhin • iomniavlys • Andreas Irle • Michael Irmiler • Torian Ironfist • Jeremy & Stacy
 Ironside • Demir Viking • Isak • Marion Istrate • Paul A. G.
 Ivany • Ciro Izarra • Kyle J. • L. J. • L. Keith J. • Rima Jabbour • Jacinda &
 Kaitlyn • Aren Jackson • Aron Jackson • Douglas R. Jackson • Martin Jackson • P. & S. Jacob • Heather Jacolbia • Catherine Jacqué • Jeromy Jagerman • Kati
 James • Jane • Victoria Jang • A. A. Jankiewicz • Gisele

Jaquenod • Jared • Erik Jarvi • Anam Javed • Jaya • Gary Jay • Jaymian • Matt Jefcoats
 • Jeff • Owen Jenkins • Jenn • Jason Jennelle • Jason
 Jennings • Kooper Jensen • Jhaelein • Chelsea Jobe • Tom
 Jobes • Jobobo • JoDash • David Johansen • Henrik Johansson • Raney John •
 Aaron D. Johnson • Amber L. Johnson • Casey & Marissa
 Johnson • Dennis Johnson • Eleanor Mallory Johnson • Emily Johnson • Fred
 W. Johnson • Jason C. Johnson • Jeff Johnson • Jim Johnson • Kelly Johnson
 • Lynn Johnson • Ryan Johnson • Terry Johnson • Tyler Johnson • David
 Johnston • Jokito Jo • Pepijn K.
 Joman • Jonas • Jonathan • Andrew Jones • Beau Jones • Dianne Jones • Jones Ailesi •
 Jason Jones • Jessica, Nathan ve Noah Jones • Rebecca ve Shawn Jones • R. Nickolas
 Jones • Stephen F. Jones Jr. • Jonna, Anthony ve Donna Lucia, Aurora, IL • Sreenadh
 Jonnavithula • David Jordan • Tim Jordan • Jorge • Loretta Joslin • S. Josten • Kathrin
 Jost • Sunshyne
 Joubert • Jovanovich Ailesi • Kala Judd • William Jung • Juraj & Andy •
 Sadece bir sağlık görevlisi • Matthew Justus

— K —

Mia M. K. • Marty Kagan • Joshua Kail • Greg Kajko • Naveed Kakal • A. M. Kalmus •
 Brandon Kamaka • Kanab • Brett Kane • John Kiwi Kane • Pulkit Kansal • Kanthai •
 Kapiness • Karalash Ailesi • Elvinas, Agne & Adele Karaliai • Eli Karasik • Eliza
 Karlowska • David Karlton • Roberth
 Karman • Dirk Karrenbauer • Richard B. Karsh, MD • Emerson
 Kasak • Karmen Kase • Sean Kashino • Anika Kastelic • Christopher “Lobo” Kaster •
 Kimberlee Katekaru • Kathi • Kati • Jacob M. Katz • Maiko
 Katz • William T. Katz • Armin Kaweh • Kaya • Brynn K. • Debbie
 K. • Andrew Keane • Eoin Kearney • William G. Keaton • Liam
 Keegan • Evelyn Keeley • Mark Kelley • Sean V. Kelley • Erin Kello • Adam Kelly •
 Emily Kelsey • Brian Kelso • Sam Kemble • Stewart Kenedy • Diane Kenney • Robert
 Kenny • Kent • Ingrid Kepinski • J. T. Kercado • Marissa Kerrigan • Mark Kerrigan •
 Patrick Kerr • Gijs Kerstens • E. M.
 Keswick • Freda K. • Nelli Khamraeva • Hannah K. • Tuba Khan • Khadija Khurshed •
 Adam Kice • David Kiddell • Nancy Kidder • Josh
 Kilen • Kim • Oliver Kim • Russell Kinch • Amanda K. King & Michael R.
 Swanson • Ben King • G. King • Jeff King • Jon King • MaryEllen King • The Next J.
 King • Ryan King • Shawn T. King • Lori Kingston • Vaughan
 King • Brad Kirk • Doug Kirkland & Stacey Drohan • Steven Kirk • Alen

Kiseljak • Bodhi Kish • Marina Kisley • Amie Kissel • James Kister • Justin Kita • David Kitching • Jordie Polly K. • Daniel Klaassen • Matt Klassen • Matt Klawiter • Joyce Klein • Mats Kleivane • Arienne Klijn • Krzysztof Klimonda • Kelly Klipp • Jordan J. Klovstad • Matthew Klure • Matt Kluting • Jess KluznCannon • Melanie K. • Danielle Knight • M. A. Knight • Tami Knudson • Michael W. Kobb • Kobus, Matthew, Brittany & Baby • Matthew & Angella Kocian • John Koehler • David “Zankabo” Kohler • Michael S. Kokowicz • Andrew Konicki • Jing Koo • Zachary Kosarik • Konstantin Koslowski • Morgan & Rob Kostelnik • Michelle Kotary • Koteric • Joseph Kotzker • Aljaž Koželj • Kevin Kramer • Steve Krepelka • Mira Michelle & Jeevan Morgan Kreß-Jones • Bruce Kretschmer • Taylor Krieg • Kristina & Markus • Kari Kron • Kally Kruchten • Wulf C. Krueger • Caroline Kruger • Erik Krumholz • Shaz K. • Tiffany K. • Nick Kuhn • Aaron Kung • Kimberly Kunker • Larry Kuperman • Lynda Kupson • Christopher L. Kurth • Kevin Kurth • Eyal Kurz • Ryan Kutzner • Kurt Kuzek • Rebecca Kwiatoski

— L —

Mat L. • Nikolai T. L. • Samantha L. • Kyle “Spacecat” Laauser • Melanie Labarre • Joshua Labonte • Llorente Lacap • Tracey Lachaine • Laurie Lachapelle • Steffen Lahr • Laia • Mary Lai • Randall G. Laird • Sophie Lai • Jake Lake • Tom Lake • Peter Lakshmanan • Calen Lambert • Greg Lambert • Bradley Landress • Gary J. Landry Jr. • Florian Landsteiner • Adam Lane • Phoenix G. Lane • Jeremy Lange • Janice Langhorne • Eric Konrad Langley • Brad Lankford • Dorothy Lannert • Eldrin Lannister • Laura LaPenes • Damien Larcombe • Dora Larrabee • Ann-Karin T. Larsen • Bjarte Larsen • Mark Larsen • Shawn Larsen • Alex Larson • Rebecca Larson • Bryan J. Lash • Chris Last • Scott Latter • André Laude • Laura & John • Lauren • Joel Lavoie • Greg Lawlor • Laura Lawrence (Avustralya) • Paul Lawson • Shirley Lawson • Joey Lazz • Justin S. Leach • Darrell Leadbetter • Michael Leaich • Heather “elvenmageus” Leasor • Andreas Leathley • Babette LeBlanc • Jordyn LeClair • Ben Lederman • Joseph Ledford • Darren Lee • Jack Leek • Sandra K. Lee • Brian Lefebvre • Scherolyn A. Leggett • Ty Legge • Rainer Lehr • Erynn Lehtonen • Megan Leifker • Holger Leimeier • Michael Leinen • Carly R. Leis • Mark T. Lemke • Garrett Lemos • Jerry & Zachary Lencoski • Christiaan Lennaerts • John Lenz • Michael Lenzo • Jenna

Leonardo • Paul Leonard • Hailey J. Leone • Kevin O. Lepard • Le Pop • Tarin Leslie •
 Jared Lessor • Nathen Leung • Aaron Levi • Sean Michael
 Levi • Blaine Lewis • Clint Lewis • Deighton M. Lewis • Olivia Lewis • S. Lewis •
 Joshua Lew • Lian • Eric Lienhard • Lillian • Jeffrey P.
 Limmer • Linas • Chad Lindaman • Adrienne Haataja Lindgren • Leila
 Lineberger • Roxanne Lingenfelter • Brooke R. Lingle • Lisa Link • Ken
 Lipinski • Chris Lira • Todd M. C. Li • Patricia Liu • Rainy Liu • Tellina Liu •
 Danny Live • Liz • Whit Lloyd • Dylan Lockwood • Jonas Lodewyckx • Brittni
 Loehr • C. R. Lofters • Philadelphia Logan • Jack Loh • Lokos Ailesi • Bill
 Lombardi • Sarah Longlands • Brent Longstaff • Barbara Looker • Arya
 Loomba • Georgia Loomes • Julia
 Looney • Kevin Looney • Tony Lopresti • Frank N. Loreti • Joe Lott • Nathan Loutrel
 • Stewart Love • Gregory Loving • Louise Lowenspets • Nate Lowery • Eun Ken Low
 • Casey Lozier • Boris Lubarsky • Mark
 Lubischer • Jon Lucina • Samuel Ludford • Andrea Luhman • Lynda J. Lum •
 Garry Lundberg • Suzanne Lundeen • John Lupo • Luthie &
 Eggie • Des Lynch • Duncan Lynch • Jae Lynch • Michael B. Lynch • Paul Lynch • D.
 Lynette • Mike Lynk • Chris Lynn • DeeDee Lynn • Bob
 Lyon • Andrew Lyons • Justin Lyons • Kristy Kimberly Lyons • Steve Lyon

— M —

A. J. M. • Anne M. • Brittney & Ashley M. • Camille M. • Connor M. • J. N.
 M. • Karen M. • Kaushik M. • M&M & Kitkat • Bradley MacDonald • Deb
 MacDonald • Dimitrios, Petra, Erika Angelika & Nikolaos Machikas • Brigitte
 MacKenzie • Ken MacLean • Romney, Spencer & Tanner Madsen • Scott Madsen •
 Haley Mae • Richard Magaldi • Thomas Magers • Allie & Ben
 Mages • Jason Magnan • Jacob Magnusson • Steve Maguire • Gavin & Sarah
 Mahaley • Emmanuel MAHE • Mahiya & Ben • Todd
 Maines • MajikJack • Vincent Mak • Audrey Mal-Dulin • Eric
 Malchodi • Tyler & Tom Maley • Brendan Mallon • The Malones • Lucy
 Ma • Steven Joseph Malzone • Amy Manahan • Naveen Mandadhi • Ra'eesah Mangera •
 Shana Mannes • Matthew Son-of-Gimli Manni • James
 Manning • Ken Mann • Adam Mansell • Manurl • N.
 Manzanares • Marc • Lahman Marcel • R. J. Marchetti • Ruth Marcus •
 Danielle Mar • Marina • Nick
 Marinos • Marise • Mariya • Mark185 • Michael Markins • Tobias D. Markowitz •
 Laura Marks • Michael Marks • Allison Marlo & Sean

Mince • Andrew Marmor • Pedro Marroquin • Dexter Finnius “Ham Pants” Marshall • Gerry Marshall • James M. Marshall • Jonathan Marshall • Steven Marshall • Sue Marshall • Gene W. Marsh • Jordan Marsh • Marco Martagon-Villamil • Craig Martens • Ivan Martens • Ava Lee Martin • Brandon Martin • Brett Martin • Douglas Martin • Jenny J. Martinez • Laken Martinez • Richard Martinez • Kai Martin • Lucas Martin • Pam Martin & Greg Johnson • Richard Martin • Shannon & Lori Martin • Beth Martinson • Shaylla Mason-Wright • David K. Mason • Kristopher Horatio Mason • Rebecca Mate • Clarece Mather • Amy Mathew • Tim Mathis • Tiffany Ma • Michael Matlock • Chris Matosky • James Matson • Rebecca Matte • Matthew • Garypam Matthews • Jacob Matthews • Jason Matthews • Matt & Rebecca • Kálnoky Mátyás-Zsigmond • Zachary Matzo • Layla Maurer • Charlene Maxwell • Guy Mayer • Elizabeth Mayers • Yair Mayer • Scott Maynard • Josh Mayoral • Lindsey Mayoras • Beth Mayson • Stephen G. May • Omar Mazin • Steve Mazurek • Lily McAlister • Michael McAulay • Steven McAuliffe • David Robson McBride • Nate, Sarah, Owen & Kate McBride • Sevgili eşim Christine McCall • Kat McCall & John Beutter • Chad L. McCance • Andy McCarl • Ryan McClelland • Stewart McClelland • Kelly McClenahan • David F. McCloskey • Jean McClure • Shane McCollum • John McCormick • Travis McCormick • Debbie McCoy • Mark McCoy • Kyle McCray • Ryan McCredie • Andrew Lee McCullough • Ed McCutchan • Bobby McDaniel • Gerald P. McDaniel • Greginald McDicken • Hunter McDole • J. P. McDonagh • Allison McDonald • Michael McDonald • Bryan McEntire • Chris McGann • Adam Mcgee • Mack McGehee • Sean David McGrath • McGraw Ailesi • Troy McGuerra • Ryan S. McGuire • John R. McGuirt III • Michael McHugh • Phillip McIntyre-Dominica • Andy McKay • Rob McKenzie • Patrick McKernan • Aaron McKinley • Jack, Kayleigh & Henry McKinley • Bobby McKnight • Kieva McLaughlin • Christopher McLeod • Lee McLeod • Beth McMahan • William McMahan • Michael McMullen • Ian McNatt • Laura McNaughton • Dinah McNutt • Glenn McPhee • Katherine McPherson • Denise McWilliams • Chris Meadows • Nate Mealy • Jed Mecham • Monica Medeiros • Edgar I. Medina • Morena Medina • Abbie Meeks • Hylda Renee Meeks • Meggs • Aaron Meier • Stephanie Meier • Tanya Meikle • Angela-Francesca Mejia • Brian & Amber Melican • Ashley & Megan Mellenthien • Alex Mellnik & Caitlin Cox • Mark & Stephani Melton • Piper & Kai Menda • Kaplim

Meneldur • Dominic & Sarah Meo • Deanna Mercer • M. Mercer • Nicole
 Merkulovich • Christine & Parker Merriman • David & Caitlin Messina • Jessi
 Lenore Metzger • Deborah Meyer • Sylke Meyerhuber • Ken
 Meyri • Michael • Komşuluk Michaela • Miriam Michalak • Michele • Steve Michel • S.
 Michener • Mia & Thomas Miklouch • Monica Mileti • Neil Millar • Galen W.
 Miller • Grant Fitz Miller • J. Lance Miller • Joe & Debbie Miller • Nathan Miller •
 Peter C. Miller • Sean Miller • Shira Miller • Tony Miller • Daniel J. Milligan • Erin
 Millner • Dillon Mills • Kendall
 Mills • Nathan Mills • Elizabeth Milne • Mirkwrath • Michelle
 Mishmash • William Miskovetz • Shruti Misra • Annarose Mitchell • Bradford Mitchell
 • Shannon Mitchell • Addeson Moh • Kumail Hussain
 Mohammed • David Moldawer • Jakob Moll • Joe Molnar • Nabeel
 Moloo • Lieze Mondelaers • James Monsebroten • Kyndra Monterastelli &
 Anthony Tran • Scott Mooney • Andrea, Joshua & Henry Moore • Carl
 Moore • Colleen Moore • Dustin Moore • Mike Moore • Paul Raithe
 Moore • Robert Moore • Robin Moore • Sabre Addington Moore • Charles & Anna
 Moorhead • Jason Moos • Aaron & Corrie Moran • Serge Mora • Daniel Moretti •
 Jasmine Morgado • Clifford J. Morgan • Marleigh Morgan • Marvin
 D. Morgan Jr. • Victor Morgan • Floriana Morina • Lisa Morris • Jim Morrison •
 Patrick Morrison • Wayne Morris • Stuart Morse • Luka Mosashvili • Jason Moseley
 • Mo Moser • Katie Mosharo • Konner & True Moshier • Celeste Moss • A.
 Motola • Chad Moulder • Elias Moya • Calvin Moy • Jeff & Kelly Moyer •
 Mrbill2705 • MrGrome44NY • Steve
 Muchow • Nathan Muilenburg • Brenna, Keira & Arya Murphy • John Murphy •
 Paul Murphy • Sig Murphy • Julie Murray • Scott Murray,
 OCT • Sabrina Musson • Tony Muzi • Sean Myer • Perrin Myerson • Anna Mykkeltvedt
 • Eric Mylius

— N —

W. R. N. • Axel Nackaerts • Stephan Nagel • Michael Nagy • Thushrika Naidoo •
 Brett Nance • Sid Nanda • Jimmy Napier • Kristina Napier • Joe Narcisi • Narrew
 • Stephen Nash • Michael Natale • Natalie • Richard Neal • Denise &
 Dwayne Need • Kelvin Neely • Patrick Neff • Valerie
 Neff • Charlie Negyesi • Bev Nelson • Jessica Nelson • Kate Nelson • Robert Nelson •
 Corey Nesbitt • Jeffrey Neuschatz • Paul E. Neveux, Jr. Ph.D. • Tracy Newman •
 Samantha Nguyen • Gordon Niamatali • Lucas Nicholes • Sandy Nickell • The Nickels •
 Erik Nickerson • Theo Nicolaides • Sasha

Nicoletti • Joshua Niday • Anita Nielsen • Peter Nierenberger • Rajat Nigam
 • Chrissy Nilsen • Nimesa • Juliana Nine • Bob Nixon • Tyler Nixon • Genie
 Nizigiyimana • J. P. Noble • Tiago Nodari • Patrick
 Noffke • Noj • Mark Nolan • William Norbut • Øyvind Nordli • Norman • Cole Norman
 • Dan Norton • Norton Ailesi • Anthony, Devyn & Royce
 Noto • Benjamin Novo • Dino Nowak • Craig Nuckels • Francisco A. Nunez Sr. •
 Marcos Nuñez • Carrie Nusz • Steffen Nyeland • Matthew Nykamp

— O —

D. L. O. • Claire O'Brien • Kerry O'Connor • Pablo Ortiz Monasterio O'Dogherty •
 Jonathan O'Donnell • Neil O'Dwyer • Sean O'Mahoney • Kyle O'Mara • Emmett P.
 O'Neal • Megan O'Neil • Joanne O'Reilly • Elaine O'Sullivan • Christy Oakes • Janet L.
 Oblinger • Sean & Melissa
 Obrock • Tom Obrzut • Oliver Ockenden • Elizabeth Ocskay • Calley
 Odum • Michael Offutt • Ol Deezer • Mosby Oliphant • Phillip Olive • Linda Ollila-
 Scherbring • William Olmstead • Lasse Olsen • Isai Olvera & Amy Hunter •
 Laurence Olver • Curtis & Tina Olyslager • Þórhanna Inga Ómarsdóttir •
 Michaelangelo & Mona Lisa Ondevilla • Michael
 Oney • Mariëlle Ooms-Voges • Andrea Orjuela • Tim Ormsby • Jennifer Orton •
 Troy Osgood • Joshua D. Ostrander • Kirsten Otting • Conny Otto • Lucia Otto •
 Otus • Ron Owens • Katie & Kyle Oxford

— P —

Brad P. • Dawson P. • Jackye P. • Pavel P. • Tom P. • pa4m3 • Daniel J. Pack • Lea
 W. Padgett • Johannes Paetsch • Richard L. Page • Ruth Anne Pajcic • Dan Palade •
 Christine Ann Palmer • Matthew Paluch • Licia L.
 Pannucci • Tony Pantev • Sotiris Papaefthymiou • Alexandra Papas • Romy Papas •
 Daryl Parat • Scott Pare • Emmanouil Paris • David Parish • Calvin Park • Jeremy
 Parker • K. P. Parker • Lynn & Jason Parker • Michael S.
 Parker • Justin Parr • Dale Parrott • James F. Parsons • Alexander Pasik • Elke
 Passarge • Chirag A. Patel • Jay Patel • Stuart Paterson • M. Patino • Bill Patterson •
 Chana Patterson • Michelle Patterson • Nathaniel Patton • Allison Pauli • Phillip Paul •
 Robert Pavel • Dom Pavlek • Katie Pawlik • Jacob Pawson • Deric Paxson • Micah
 Payson-Lewis • James Payton • Sarah Peachey-Green • Joel Pearson • Kari Pearson •
 N. Scott Pearson • Stephanie Peck • Jakob Pedersen • Josh Peel • Cassandra Pehrson •
 Steven

Peiper • Autumn PeLata • Joseph R. Pellagatti • Pendleton Ailesi • Lisa Pennie • Jed M.
 Perlowin • Scott Perry • Pet Connection • Mark Peters • Dale
 W. Peterson • Jay Peterson • Timothy Peters • Paul Petrie Jr. • John Petrila •
 Bjørn Tore Pettersen • Jesper Pettersen • Smokey & Oreo
 Pettigrew • Jackson Sawyer Pfau • Karina Pfleider • Justine Phelps • Skylar Phelps •
 Robert Philbrick • Philina • Joyce & Gary Phillips • Katie
 Phillips • Nicole & Steven Phillips • Taylor A. Phillips • Michael E.
 Philpott • Bonnie J. Phlieger • Genevere Pierce-Butler • Darlene
 Pierce • Jennifer L. Pierce • Matt Pierce • Michael Pierce • Travis “Xuul”
 Pierce • Jim Pier • Jordan Pier • Mackenzie D. Pierson • Leslie Pietila • John Pietrzyk
 • Liam Pietrzyk • Pike Ailesi • William C. Pike • Patrick Pilgrim • Katy Pilkington •
 Chanthu Pillai • Jett Pinckard • Goncalo Pinheiro & Sofia Sousa • Joseph C.
 Pisano • Sharon Su Plasser • Jake Platfoot • David Plaut • Rick Plevak • Brett Plouffe
 • Michele Plum • Carl Plunkett • Mario Poier • Anthony Polcino • Andrew R. Polk •
 Shawn F. Polka • Sarah Clardy Polk • Jordan Pollard • Jack Pond • Brett Ponds •
 Thomas & Amber Poon • T.
 J. Poon • Laura Pope • Jen Porn • Beverly J. Porter (Pollack) • J. Ryan Porter •
 Mike Porter • Zach Porter • Aliechia Post • Calvin Post • Suzi
 Po • Cody Poteet • Shana Potter-Monroe • Matt Potts • Max Potts • Terri Rizzo Potts •
 Brianna L.C. Poulos • Kevin Powell • Ryan Powell • Franklin E. Powers, Jr. • Elisa
 Prada • Craig Prather • Gianna Pratten • Andrew
 Preece • Bonnie Preissler & Connor Johnston • Daphne Press • Serina & Tim
 Pressey • Edmund Pribitkin • Dan Price • Joseph P. Price • Will Prier &
 Melissa Fuller • David Prince • Muhtemelen ayı değil • Chris Prohaska • Kirk Przybylski
 • pTeranodon • Fiama Puccini • Cameron Pugh • Mike
 Pugliese • Emilia Marjaana Pulliainen • Chris Pullman • Gregory A. Purdom •
 Elaine Puri • Matthew Purse • Kimberly Purser • Hugh Pyle

— Q, R —

Lord Jason Query • Heather Quigg • Jay Quigley • Andrew Quimby • Ben Quinn •
 Andrea & Brian Quinney • Luis Quiñones • David Quist • Joel
 R. • Juuso R. • Pedro R. • Christomir Rackov • Steven J. Radu • Joe & Cindy
 Radvany • Hali Rae • Terri Ann Rae • Christine Ragan • Tristan Ragan • Bruce Raile •
 Becky Raine • Akilan Rajendran • Nanni Raj • Slobodan
 Rakovic • David Ramirez • Marcos Ramirez • David K. Ramm • Michael D. Ramm •
 Amanda Ramsey • Chad (C.J.) Ramsey • Randall
 Ailesi • Ranger the Labrador Retriever • Katie Rapp • Ashyanna Keli

Rodriguez • Jason Rathburn • Daniel Ratica • Laura Ratti • Kate Rausch • Kristina Ravenwood • Johnny Ray • Ryan Ray • Chad Ream • Big Jon Reaper • Steve Reaume • Norman Rechlin • Chris Rees • Jen Regan • Kyle, Carissa ve Melody Reger • Charlie Regnier • Cody Reichenau • Bob Reichert II • Jacob Reich • Maggie Reid • Brian Reilly • Jim & Lórien Reilly • Bradley Reis • Teri J. Reiten • Renée Relin • Isadora & Silas Remillard • Amber Rendmeister • Paul Alexander Rennick • Lisa Whiting Renshaw • Jules Reston • Sarah Retza • Henrik Reuther • Frank Reynolds • Crystal Rhinehart • Larry Rhoads • Joel Ribert • James Rice • Mike & Tammie Rice • Patricia C. Richardson • Sonja Richardson • Christophor Rick • John Riddell • The Riders • George Ricky Rieckenberg • Cris Mendoza & Will Rielly • Ernst Riemer • Grant “WereTiger” Rietze • Dana Riggle • Audrey Riggs • Riley & Alexa • Katie Riley • Keri L. Riley • Seamus Riley • Kendra Rindler • Mark Ringer • Keegan Rinker • Jett Rink • Jason Rippentrop • Lincoln Rivadeneira • Charles & Sonia Rivas • Smooth Rivera • Billy Rixham • Blandor Roach I • Joel Roath • William J. Robbins • Edwin T. Roberson • C. Roberts • Clifton Roberts • Derek J. Roberts • Elise Roberts • Gary M. Robertson • Rachel Robertson • Robin • Adele Robinson • Daniel A. Robinson • D. Keith Robinson • Michael Robinson • Matt Roccuzzo • Rochester87 • Paul Rockhold • Berit Röder & Andreas Hoth • John Rodgers • Steven R. Rodgers • Monica Rodrigues • Miguel Rodriguez • Thomas R. Roedel • Chris Rogers • Robert Rohe • Yuri M. Roh • Eduardo Rojas • Jose Rojas • Christopher Roland • Autumn Rolon • Stacey Romeo • Robert Romore • Matthew Roos • Evan Rose • Jon Rose • Jia-Min Rosendale • Kristen Roskob • Evan B. Ross • Thomas Ross • Todd L. Ross • Pål Asmund Røste • Cathy May Row • David Rowe • Chris Roy • Jamin Ruark • Cheryl Ruckel • Adrian Rudloff • K Rudolph, Scout & Baloo da! • John & Glenda Ruggles • Jay Rumble • Hemal Ruparelia • Dale A. Russell • J. P. Russell • Monica Russell • Rae J. Russell • Jen Ruth • Jon Rutten • Charles L. Ryan Jr. • Marc Ryan • Nicholas Ryan • Mladen Ryhard • Rylan • Ryan Rymer

— S —

Audrey S. • Denise S. • Garren S. • M. F. S. • Mahima M. S. • Michelle S. • Patricia S. • Matthew, Breanna & McKinnon Saagman • Arthur Ariel Sabintsev • Dillon Sabo • Sabrina • Gabor Sacharovsky • Daniel V.

Sadler • Ian Sadler • Sam & Tiffany Sadler • Eric Sands • Sandy Safran • J. A. Sagan • Megan Sager • Nejc Saje • Greg Sakowski • Mark Sakulich • Erik Salamanca • Kyle Salassa • Daniel Sal • Karla Saldate • Tony Salva • Kushil Samarasekera • Samius • Robert Sample • Catherine Sampson • Matthew B. Sampson • Samuel & Connie • Monika “Mon” Samul • Jason Sandau • Catherine J. Sanders • Alex Sandilands • Sandra • Sandy • Antonio Santo • Sarah • Michael Sargent • Abhilash Sarhadi • Anthony Sasinowski • Saumur Ailesi • Ames D. & Linda L. Saunders • Marc Saunders • Mike Saurers • Glen Sawa • Sax is my Axe • scarlettpdx • J. Schachtschneider • Logan Schack • Robert Schaefer • Jacob Schafer • Christy M. Schakel • William Scheer • R. H. Schellhaas • David L. Schenberg • Anna Scherer • Marc Schifer • Whitney Schiffler • Florian Schild • Michael Schipper • Dee & Jim Schlatter • Ethan J. Schlemer • Ben Schmidt • Catherine Schmidt • Dave Schmidt • Bryn Mae Schmiede • Doug Schneider • Paul Schneider • Thibaut Schneider • Dave Schoenberger • Holger R. Scholl • E. Schramm • Christopher Schroeder • René Schultze • Roy Schultz • Ryan Schultz • Angela Schwartz • Eric Schwartz • Mark, Sloan & Sydney Schwindt • Jeremy Scofield • Calvin Scott • Codi Scott • Ellen Scott • Pam & Bill Scott • Daniel Scrutchfield • Sam Seah • Ryan Seaman • Marianne Searle • Sebastiaan Henau • SebastianZeh • Rhea Secor • Nancy Sedwick • Austin Segrave • Brant Seibert • David R. Seid • Erinn & Ari Seifter • Suzan Sempels • Jose Javier Soriano Sempere • Matt Sencenbaugh • Paula Senn • Seth • Gopakumar Sethuraman • A. Severin • Rick Severson • Michael Sewell • Chris Seymour • William J. Seymour • Daniel Sgranfetto • David Shaffer • Brett Shand • Shane • The Shaner • Anil Shanker • David Shapiro • Scott Shaputis • Brandon Sharp • Corey Shaw • David Shaw • Laura Shea • Indiana Shedden • Kendra Shedenhelm • Rob Sheffield • Jenny Sheldon • Matt Sheldon • Doug Shelton • Jeremy Shelton • Pete Shelton • Anthony William Shenberger • Catherine Shenoy • Paul Sheppard • SHERIC • John W. Shioli • Shiro • Keisha, Kyle, Adele & Herbie of House Shivorderpstrassepy • Shannon & Brandi Shockley • Charles Shopsin • Maria Shugars • Shumates • Patrick Shurr • Heath Shurtleff • Stephen & Bryn Shutt • Laura & Matthew Siadak • Sibi & Amanda • Toine Siebelink • Matt Siedman • Brian Sieglaff • Teddy Sigman • Sigrun • Barbara Silcox • Silsby Ailesi • Pedro Silva • Rhonda Silva • SilverMt • Gregory Silvius • James Simmons • Simoneta • Harper, Karen & Travis Simpson • Lainie Simpson • Susan Lee Simpson • Andy Sims • Carlee Brooke

Sims • David Simser • Kainoe Sinclair • Anthony Sinnott • Mary
Sisock • Adel-Rehman'dan Nanni Sitar'a adanmıştır • Siu Ailesi • Altı Karga • Sarah
Sjöberg • Mike Skaggs • James S. Skala Jr. • Birgit
Skerjanc • Daniel R. Skidmore • Sonia Skik • Christian Skjødt • Niklas Sköld • Tracy
S. Skrabut • Sky • Eric Slaney • Ella & Dorian Sloat • Kristine Slot • Lyndon
Smiling • B. Smith • Brad J. Smith • Calvin Smith • Carly Smith • Christine Smith •
Cierra Smith • Elizabeth Smith • Jeff Smith • Joe “Call Me Doc” Smith • Jughead
Smith • Katie Smith • Levi Smith • Paul & Scott Smith • Randy Smith • Ryan
Smith • Samantha Smith • S. Brian
Smith • Sharon R. Smith • Shawn Robert Smith • Spenser Smith • Dr. Zachary Smith •
Kim Smits • Smokey “the Cat” Swadron • Nadia Smoliakova • Leigh Smout • Craig
Snead • Snelgrove Ailesi • Maria Snelgrove • Bruce
Snell • Davis Snider • Jennifer Grouling Snider • Vincent Snider • Michael
Snow • Jesse & Brittany Snyder • Kayla Snyder • Robin Snyder • Stephen A.
Snyder • Tommy L. Snyder • Danny Soares • Jarosław Sobieraj • Mattias Söderholm •
Soesja • Stan Sokorac • David J. Soloski • Steve Soltz • R. Sommerfeld • Miroslav
Sommer • Robin Sones • Jörg
Sonnenberger • Matthew Sorenson • Saverio Sotola • Kara
Southwick • Francisco Spaghi • Jen Spangrud • Jeff Sparks • Christina Speir •
Jennifer Spencer • Michael Spencer • Sarah Sperry & Quinn
McSperryn • Silke Spiel • SpiRaLzzzz • Mike Spitzer • Matt Spooner • Brian Spradlin •
Ian & Mia Sprede mann Plasencia • Kyle Springs • Andrew
Sprow • Eric Spurgeon • John Squire • Sarita M. Sridharan • Dr. Michael Stafford •
Philippa Stahl • Leah Stain • Roel Stalman • Stefan Stammeler • Mike Stamp • Jackie
Standaert • Deanna Stanley • Devlon Stapleton • Andrew
Starnes • Jeff Stathopoulos • Andrew J. Statler • Aaron Statner • Leon Stauffer •
Brent Steele • Stephanie Steenstrup • Gareth “G-Man”
Stefanc • Larson Steffek • Jim, Calvin & Sylvia Steger • Erik Stegman • Chaim
Steinberg • Maria Steingoltz • Jeremy Stein • Doug Steinker • Steven
Stelma • Matthew A. Stenning • Stephan Ailesi • Rick Stephens • Tim Stephens • Mike
Stern • Andrii Stetskyi • Steven • Ryan Stevenson • Sarah Stevenson • Lark Steward •
Dan “Mandalohr” Stewart • Debra
Stewart • Dianne Stewart • Erek Stewart • Joshua Stewart • Kevin
Stewart • Matthew Stewart • Michelle Stewart • Stiliyana • Joshua Stingl • Ken Stith •
Michael S. Stocks • Sean Stockton • Kim Stoker • The Stokes
Ailesi • Stokie • Elisabeth Hollingsworth Stone • John Stork • Jessica Stormrager •
Melicent Stossel • Tim Stotter • Alexander Strandberg • Daniel
W. Stratton • Thom Stratton • Strella • Matthew Strickland • Carole & Bill

Strohm • Jenn Strohschein • Marcello Strologo • Stuart & Judith • S. Stuart
 • Corinna Stübing • Geri Studer • Kevin D. Stumpf • James
 Sturtevant • Sreevidya Subramanian • Jeff Suess • Matthew Sugarman • Craig Charles
 Suiter • Ben Suitt • Darren Sullivan • Elliot Sullivan • Joe
 Sullivan • Kevin Sullivan • Shawn Sullivan • Shawn & Lorrie Sullivan •
 Stephen Sullivan • Benjamin Summers • Susan & Eric • Ian Sutherland •
 Thanuja Suwarnan • Sven • Nate Swalve • Patrick Swanson • Jesica
 Swanstrom • Dustan Swartzentruber • Larry
 Swasey • Amanda Sweeney • Laurie Swensen • John Henry Swenson • Swerbensky
 Ailesi • Jason Swiger • Sam Swihart • Keith Swyers • Jeff
 Symes • Dana Symons • Kathy Szabo • Johnathon Szaefer • Sarah Szardien •
 Carol Szpara

— T —

Alex T. • Ashli T. • Brandon T. • C. M. T. • D. T. • K. T. • Adam Taber • James Tabor
 • Kristin Lyn Taggart • Katarina Takahashi • C. Corbin Talley • Nicholas Talty •
 Laurence G. Tamaccio, Jr. • Margaret Tam • Gowtham Kumar
 Tangirala • Jade Tang • Hannah Tangney • Leslie Tanner • Péter
 Tarján • Tash • Dan Tashnek • Andrea J. Tassinari • Lee Tatum • Taube • Jeff
 Taylor-Kantz • Andromeda Taylor-Wallace • Alex & Thurston
 Taylor • Brennan Taylor • Jim Taylor • Michael D. Taylor • Zenobia Taylor •
 Ayman Teaman • Myles Templin • Daniela Teofilova • Richard TerKeurst
 & Stephanie Maxwell • Hope Terrell • Jonathan
 Terrington • Tess • Stephanie Tettamanti • Neen Tettenborn • Sherry Tew • Thacker
 Ailesi • Quinn Thacker • Hanson Thao • David Theis • Glenn
 Thomas • Greg Thomas • Justin Thomas • Terence S. Thomas • Bridget M. Thompson •
 Cheryl Thompson • L. R. Thompson • Vicky A.
 Thompson • Darrel Thormer • Chris Thorn • Jing H. Thorne • Marcus Thornson •
 Kaitlin Thorsen • Britta Threshie • Sandra Thwaites • Dion Tieman • Tim! • Reyn
 Time • Mat Timmerman • Scott Timpe • Tina & Marco • Karen Tinnesand •
 Geoffrey Titus • Tobi • Gregory Tobias • Kelton Tobler • Todd • Ian K. Todd • Will
 Todd • togepreee • Vicky
 Tolonen • Tom • Robert F. Towell • Chase Townsend • M. J. Tracy • Austin Trainer •
 James Traino • Andriana Tran • J. K. L. Tran • Joshua
 Transue • Shawna J. Traver • M. & J. Treeson • Ben Trehet • Jamal
 Tresize • Michael Trick • Travis Triggs • Jedidiah Tritle • Triviadave • Chassity
 Tsaprailis • Evan Charles Tucker • John Tucker • Othniel Tucker • Elliot B.

Tullis • Teresa Tung • Tupitza • Karen Turner • Nathan Turner • Niki & Toby
Turner • Stanford Turner • Tasha Turner • Birgitte Turøy • Joonas
Turtiainen • Shannon Tusler • Paul Tuson • Tycen • Mitchell Tyler •
Tyson • Aris Tzikas

— U, V —

Gabriel Ubieta & Lysell Robles • Ståle Undheim • Kollin Upton • Daniela Usan •
Marcus Utley • Kathryn Utroska • Pete Vagiakos • Teresa & Elizabeth Valcourt •
Richard B. Valdez • Bridgette Valente • Stan Valnicek • Lynley Jane Van Allen &
Christopher Fleegal • Gijs van Bilsen • Elise & Elena van
Clief • Harro van der Klauw • Paulien van der Meer • Ron van der
Stelt • Calvin van Dorn • Martijn van Hagen • Wendy van Ipkins • Patricia van
Onckelen • Jan van Ryswyk • Robbie van Steenburg • Cory & Kaylea van Vliet •
Kristy van Wyhe • Maelle Vance • Youri Vandevelde • Joseph
Vanucchi • Harsh Varia • Veselka Vasileva • Michael F. Vassar • Alexey Vasyukov •
Gabby Velasquez • Russell Ventimeglia • Teresa Verhoeven • Joan Vernon • Gunnar
Ingi Vestmann • T. Veto • Noah Vick • Kari
Victoria • Matthew Vidalis • Balaji Vijayan • Vikyle • C. A.
Villagomez • Isidro “Sid” Villarreal • Bruce Villas, MD • Rosie
Vincent • Chris Vinson • Sarah Vissaux • Liana Roza Vitale • Vitaly • Layton Vitanza •
Vlar • Cheryl L. Vo • Greg Vochis • David Vo • B. Vojslavek • Bryce Vollmer •
Miranda Vollmer • Bastian von der Bantorfer Heide • Oliver
Vonder • Elizabeth Vorpahl • Ron Vutpakdi

— W —

Brian W. • John W. • K. H. W. • Nick W. • Pamela Wadhwa • Joshua Wagner-Smith
• Wagner/Slavich • Lauren Wagner • Randal & Lucy Wagner • Nathan
Wahlgren • Gordon Walker • Jonny Walker • Kathryn Walker • Walter J.
Wallace III • William Wallace • Allen Wall • Anders Walløe • Jennifer L. Walsh • Inge
B. Wang • John Wang • Carole-Ann Warburton • James Albert Ward • Susanne Ward •
Alan Warenski • Greg Wargo • Stephen Waring • John Warren • Mack Wartella • Kenta
Washington • Ryan Wasserman • Craig
Watkins • Tyler Watkins • Nickolai Watson • Charles Watt • Emmett
Wawrzynek • Jeffrey L. Wayman • wburningham • Matthäus Wdowiak •
Malachi Weaver • Ryan Weaver • Sara Webb • Stephanie
Webb • Cyrus Weber • Eric Wegner • Madison Wehrer • Erika Weilage • Eric J.

Weis • Jonathan Weiss • Seth Weissman • David Welch • Carson
 Welker • Charles G. Weller III • Wendy Wells • Doug & Jeanne West • Robert
 Westgate • Keith West, Güneş Sistemini Gelecekteki Hükümdarı • Micky
 West • Sonora A. Weston • Kristina Wetterman • Doug
 Weyek • Weylin • Thomas J. Wheatley • Dan Wheeler • Joseph Wheeler •
 Whit Wheeler • Andrew M. White • Brian White • Clay Whitehead • Lara
 Whitehead • Holly White • Jonas White • Sam White • Stephen Robert White
 • William H. White • Jeff & Laurie
 Whiting • Philip J. Whyte • Pamela Wickert • Danielle Wiegert • Alex Wieker •
 Christopher “Baer” Wiglebeyer • Wicket M. Wigglestein • Kesed Wilbur • Rex
 Wilburn • Lindsay Wilcox • Ron Wilcox • Brad & Becky Wild • K. Wildeman
 • Anissa Wiley • Zebulon Wilkin • Pieter
 Willems • Stephen Willems • Tim Willemstein • Brandon Willey • Brittany
 Williams • Bryan M. Williams • Chris Williams • Jim Williams • Joel Williams Jr. •
 Kambrie Williams • Matt & Becca Williams • Rachel Kaleonani Williamson • Scott
 M. Williams • Jeanne Marie Willis • Scott Willis • James
 “Gregory” Willmann • L. Wills • Barbara L. Wilson • Cecilee Wilson • Damon Isaac
 Wilson • Durand Wilson • Mark Wilson • Marshan Wilson • Michael “V. B.” Wilson •
 B. Win • Michael J. Wine • David Winter • Eric & Lauren
 Winter • Ian Winter • Nicholle Winters • Matt Winton • Clarissa
 Witherly • James Witt • Holly Wittsack • Ben, Zach & Steve Witzel • Scott
 Witzeling • Sissel Wiull • Megan Mear, büyücü • Jeff Wolfe • Joshua
 Wolf • Jessica Wolfram • Mirjam Wolfsbergen • Jean Wong • Jason C. Wood • R.
 Scott Wood • Woody • John Woosley • Coriel Wormdahl • Colin Worth • Rebekah
 Wortman • Nicole Wright-Gilbo • Charles & Christine Wright • Jake Wright •
 Kyle Wright • Sean Wright • Caleb & Anna Wunderlich • Wxaith • Cory
 & Rachel Wyborney • Rikkert
 Wyckmans • Stacey Wyman

— X, Y, Z —

Katherine Xu • Valerie Y. • Yogesh Yagnik • Yale & Jasmine • Susan
 Yamamoto • Lemuel Yap • Keith Yarborough • Brian A. Yates • Gail Yates •
 Kyle A. Yawn • Chista Yazdani • Alec Yeung • Ray & Zeke Yolo •
 Benjamin York • Lawrence B. York • Valerie R. York • Caitlin J. Young •
 Daniel Young • Deanna Young • Ryan Young • Anders M. Ytterdahl • Federico
 Z. • Allie Zaenger • Robert Zangari • Brandon Zarzyczny • Zan Zastrow •
 Ludwig Zemrau • Sean Zephyr • Jehnytsa

Zetino • Jing Zhu • Lisa Zidar • Perrin Zideos • Sandra Zielinger • Anthony Zielinski •
Liron Zilber • Chad Zilla • Mike Ziska • Andrew R. Zodda • Peter Zola • Zolkamaniac •
Zwieciu

YAZAR HAKKINDA

Michael J. Sullivan, *New York Times*, *USA Today* ve *Washington Post*'un en çok satan yazarlarından biridir ve yedi kez Goodreads Choice Awards'a aday gösterilmiştir. İlk romanı *The Crown Conspiracy*, Ekim 2008'de Aspirations Media Inc. tarafından yayınlanmıştır. 2009'dan 2010'a kadar, Riyria Revelations serisinin altı kitabından sonraki beşini kendi yayınladı. Bu kitaplar daha sonra Hachette Book Group'un Orbit imzasından üç adet iki kitaplık omnibus baskıları olarak satıldı ve yeniden yayınlandı (*Theft of Swords*, *Rise of Empire*, *Heir of Novron*).

Michael'ın Riyria Chronicles serisi (Riyria Revelations'ın ön bölümü) hem geleneksel hem de kendi yayınladığı kitaplardır. İlk iki kitap Orbit tarafından, sonraki iki kitap ise kendi yayınevi Riyria Enterprises, LLC tarafından yayınlandı. *Drumindor* adlı beşinci Riyria Chronicle kitabı ise yakın gelecekte kendi yayınlayacağı kitaplar arasında yer alacak.

Penguin Random House'un Del Rey yayınevi için Michael, The Legends of the First Empire serisinin ilk üç kitabını yayınladı: *Age of Myth*, *Age of Swords* ve *Age of War*. Serinin son üç kitabı Grim Oak Press tarafından dağıtılacak ve *Age of Legend*, *Age of Death* ve *Age of Empyre* olacak.

Michael şu anda The Rise and the Fall Trilogy'yi yazmaktadır. Bu üç kitap, The Legends of the First Empire'daki olaylardan iki bin yıl sonra ve Riyria romanlarından bin yıl önce geçen, kurgusal Elan dünyasında geçmektedir.

Michael'a michael@michaelsullivan-author.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

MICHAEL J. SULLIVAN'IN ESERLERİ

ROMANLAR

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

Efsaneler Çağı • Kılıçlar Çağı • Savaş Çağı • Efsane Çağı • Ölüm Çağı
Yakında: *İmparatorluk Çağı*

Yükseliş ve Düşüş

Nolyn (Yaz 2021) • *Farlaine* (Yaz 2022) • *Esrahaddon* (Yaz 2023)

Riyria Vahiyleri

Kılıçların Hırsızlığı (*The Crown Conspiracy* & *Avempartha* içerir)
İmparatorluğun Yükselişi (*Nyphron Rising* & *The Emerald Storm* içerir)
Novron'un Varisleri (*Wintertide* & *Percepliquis* içerir)

Riyria Günlükleri

Taç Kulesi • Gül ve Diken • Dulgath'ın Ölümü Kışın Kızının Kayboluşu
Yakında: *Drumindor*
Hırsızların Kanı (*Taç Kulesi* ve *Gül ve Diken* içerir)

Bağımsız Romanlar

Boş Dünya (Bilim Kurgu Gerilim)

KISA ÖYKÜ ANTOLOJİLERİ

Kahramanlar Aranıyor: "The Ashmoore Affair" (Fantastik: Riyria Chronicles)
Unfettered: "The Jester" (Fantastik: Riyria Chronicles)
Unbound: "The Game" (Fantastik: Çağdaş)
Sınırsız II: "Küçük Wren ve Büyük Orman" (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)
Blackguards: "Mesleki Dürüstlük" (Fantastik: Riyria Chronicles)
The End: Visions of the Apocalypse: "Burning Alexandria" (Distopik Bilim Kurgu)
Triumph Over Tragedy: "Gelenekler" (Fantastik: Elan'dan Hikayeler)
Fantasy Faction Antolojisi: "Sonbahar Sisi" (Fantastik: Çağdaş) *Robot Ordumun Finansmanına Yardımcı Olun*: "Dilediğinize Dikkat Edin" (Fantastik: Çağdaş)

BİREYSEL KISA ÖYKÜLER

“Kemik Yığını” (Fantastik: İlk İmparatorluğun Efsaneleri)

İçindekiler

[Sullivan'ın Eserine Övgü](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Michael J. Sullivan'ın Eserleri Telif Hakkı](#)

[İthaf Yazarın](#)

[Notu Dünya](#)

[Haritası](#)

[Bölüm 1: Büyük Kapı Bölüm 2:](#)

[Hata Bulmak Bölüm 3: Sırların](#)

[Ustası](#)

[Bölüm 4: Kayıp ve Bulunan Sevdikler Bölüm 5:](#)

[Kuğu Rahibesi](#)

[Bölüm 6: Davet Bölüm 7: Bir](#)

[Dönemin Sonu](#)

[Bölüm 8: Cevapsız Sorular Bölüm 9:](#)

[Eşit Bir Takas Bölüm 10: Goll](#)

[Bölüm 11: Kahraman](#)

[Bölüm 12: Kasvetli Ormanda Kaybolmak](#)

[Bölüm 13: Geri Dönüşü Olmayan Nokta](#)

[Bölüm 14: Karanlığa İniş](#)

[Bölüm 15: Ejderha Sırları ve Fare Terlikleri Bölüm 16:](#)

[Cüce Kralının Salonunda Bölüm 17: İçecek](#)

[Bölüm 18: Büyük Yağmur Bölüm](#)

[19: Fedakarlıklar](#)

[Bölüm 20: Efsanelerin Huzurunda Bölüm](#)

[21: Savaş İçinde Savaşlar Bölüm 22: Delik](#)

[Bölüm 23: Kelimelerin Kılıcı Bölüm 24:](#)

[Beyaz Kule'nin Kraliçesi Son Söz](#)

[Teşekkürler](#)

[Kickstarter](#)

[Destekçileri Yazar](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

